

ТРИЛЪР

АНТИКВАРЯТ ОТ ЯПОНСКИЯ КВАРТАЛ

ПЕТ ТРУПА
ЕДНА УЛИКА
НИТО СЛЕДА ОТ УБИЕЦА!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

БАРИ ЛАНСЕТ

БАРИ ЛАНСЕТ АНТИКВАРЯТ ОТ ЯПОНСКИЯ КВАРТАЛ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Пет трупа.
Една улика.
Нито следа от убиеца.

Пригответе се за наситения с действие и напрежение трилър на Бари Лансет, достоен за Елмор Ленард и Бари Айслър. Следите водят устремно от Токио до Ню Йорк и неизбежно се връщат към Японския квартал в Сан Франциско, където антикварят и частен детектив Джим Броуди прекрачва опасна граница, за да влезе в сенчестия свят на сблъскващи се култури.

Една нощ цяло семейство е убито в оживения Японски квартал на Сан Франциско и полицията се обръща към Броуди да разчете единствената улика, останала на местопрестъплението — уникален японски символ, изрисуван върху пропит с кръв лист хартия. Броуди не може да разчете символа. Но може би го е виждал и преди — четири години по-рано, на друго местопроизшествие. В къщата, в която е загинала жена му.

С многото си връзки в Азия и перфектния си японски Броуди се заема да разреши едно на пръв поглед съвършено престъпление и в същото време да научи дали трагичната смърт на жена му е нещо повече от злополука. Докато разплита интригата, продължаваща векове наред и свързана с убийците в Сан Франциско, убиецът от Японския квартал се насочва към следващата си цел — дъщерята на Броуди.

Бари Лансет е живял в Япония повече от двайсет и пет години. Опитът му като редактор в една от най-големите издателски къщи в страната му дава достъп до затворени по принцип кръгове и възможност да пише като човек от „кухнята“.

В началото на престоя си в Япония Лансет е привикан от полицията на Токио за „доброволно интервю“. Разпитват го три часа във връзка с дребно нарушение, което всъщност не е престъпление. Строгийт полицейски разпит се превръща в една от най-свирепите психологически битки и игра на котка и мишка, с които се е сблъсквал по време на пребиваването си в Азия, и го подтиква да започне да гледа на целия си опит, както минал, така и бъдещ, в съвсем нова

светлина. Случаят изиграва и основна роля в пренасочването на писателските амбиции на Лансет и създаването на първия му японски трилър.

Тази книга е художествена измислица. Всяко споменаване на исторически събития, реални хора или места е направено за целите на повествованието. Другите имена, герои, места и събития са плод на въображението на автора и всяко сходство с действителни събития или личности, живи или мъртви, е напълно случайно.

*На родителите ми за тяхната непоколебима подкрепа
и на онези мои японски приятели, които винаги са се
чувствали „притиснати“.*

*Мъдрецът чува безмълвното и вижда
безформеното.*

Дзен поговорка

ДЕН 1. НИТО СЛЕДА ОТ КРАДЕЦА

Сан Франциско

Два нюанса червено помрачаваха площада на Японския квартал. Единият бе от алената рокля за парти на едно момиченце. Другият беше течен и прекалено човешки. Градските власти щяха да разкрият и трети, след като новината за касапницата стигнеше до медиите.

Проблемът цъфна на прага ми много преди новинарите да се захванат с клането в Японския квартал.

Минути след спешното обаждане летях по Филмор в класически кестеняв „Олдсмобил Кътлас“ кабриолет. Преди позвъняването в полунощ да прекъсне вечерната ми работа възстановявах японска купичка за чай от осемнайсети век — умение, което бях придобил в грънчарското селище Шигараки, на един час път от Киото. Сега, дори със свален гюрук на колата, все още долавях острата миризма на лака, с чиято помощ закрепих голямото колкото нокът парче за ръба. След като изсъхнеше, щях да положа последната украса — тънка ивица златен прах. Поправката си е поправка, но ако се направи както трябва, възстановява достойнството на изделието.

Рязко завих наляво по Пруст, като оставих следи от гуми по асфалта и засякох двама гангстери с огненочервена „Мазда Миата“. Свежият нощен вятър биеше в лицето ми и пропъждаше и последните остатъци от сънливост. Гангстерите също бяха свалили гюрука, най-вероятно за по-добро прицелване.

Те засилиха зад мен. Ругаеха така високо, че ги чувах въпреки свистенето на гумите, а в огледалото виждах яростно размахани юмруци. Лъскавата им спортна кола почти се лепна за задната ми броня.

После се появи пистолет, последван от мъжки торс — открояваха се като страховита сянка на фона на нощното небе. Точно тогава шофьорът видя полицейската блокада отпред, наби спирачки и направи обратен завой. Рязката промяна в посоката запрати стрелеца настрани и едва не го изхвърли на улицата. Той размаха ръце, едва успя

да се хване за рамката на предното стъкло и се плъосна на тапицираната седалка на миатата, докато тя се отдалечаваше с рев на безсилна ярост.

Познавах това чувство. Ако не бях получил лична покана, щях да направя същото. Само че нямах избор. Беше ме потърсил мой човек.

Когато телефонът звънна, свалих латексовите ръкавици, като внимавах остатъците от отровния лак да не докоснат кожата ми. Денем бях затрупан с работа в магазина и се занимавах с поправките късно вечер, след като слагах дъщеря си да спи. Тази вечер беше ред на купичката за чай.

Лейтенант Франк Рена от полицейското управление на Сан Франциско предпочете да не си губи времето с любезности.

— Трябва ми услуга. Този път голяма.

Погледнах светлозелените цифри на часовника. 00:24.

— При това в чудесно време.

Рена изсумтя извинително:

— Ще получиш обичайния консултантски хонорар. Макар че може да не се окаже достатъчен.

— Ще го преживея.

— Продължавай да говориш в същия дух. Искам да дойдеш и да видиш нещо. Имаш ли бейзболна шапка?

— Да.

— Сложи си я. Шапката, маратонки, джинси. И ела колкото се може по-бързо тук.

— Къде тук?

— В Японския квартал. Откритият пазар.

Хм. Като се изключеа два-три бара и кафенето на Дени, нощем Японският квартал беше абсолютно мъртвило.

— За колко време можеш да дойдеш? — попита Рена.

— За петнайсет минути, ако наруша няколко закона.

— Ела за десет.

След девет минути се носех към блокадата — импровизирана сбирщина движеща се полицейска железария, паркирана както падне из улицата там, където затвореният за автомобили пазар на Бюканън рязко свършва при Поуст. Оттатък барикадата видях микробуса на

съдебните медици и три линейки с широко отворени врати и зейнали тъмни утробы.

На стотина метра от бариерата спрях пред Японския център и изгасих двигателя. Надигнах се от черната кожена седалка и тръгнах към суматохата. Мрачен и небръснат, Франк Рена се отдели от групата местни ченгета и ме пресрещна. Въртящите се червени и сини светлини на патрулните коли зад него открояваха приближаващото му туловище.

— Цялата полиция ли си е направила сбирка тук? — попитах.

Той се намръщи.

— Май да.

Бях момче на повикване за СФПУ по всякакви японски въпроси. Макар че се казвам Джим Броуди, висок съм метър и осемдесет и пет, тежа осемдесет и пет кила и съм с черна коса и сини очи. И съм бял.

Каква е връзката ли? Прекарах първите седемнайсет години от живота си в Токио, с баща от ирландско-американски произход, за когото правоприлагането беше всичко, и с майка, която обичаше изкуството. Парите бяха кът, така че посещавах местните училища вместо някой от безбожно скъпите американски образователни центрове и попивах местния език и култура като гъба.

Покрай това понаучих карате и джудо от двама водещи майстори в японската столица и благодарение на майка ми се докоснах за първи път до омагьосващия свят на японското изкуство.

Онова, което беше завлякло родителите ми чак оттатък Тихия океан, беше армията. Баща ми работеше в отделение от военната полиция, следящо за сигурността в западната част на Токио, а след това се премести в полицията на Лос Анджелис, но заповедите не му понасяха, така че в крайна сметка се върна в Токио, където основа първата в града детективска и охранителна фирма в американски стил.

Започна да ме гласи за работа в „Броуди Секюрити“ седмица след дванайсетия ми рожден ден. Ходех с него и с другите детективи на интервюта, полицейски надзори и проучвателни пътувания като наблюдател. В офиса, когато не слушах разсъжденията на екипа върху случаи с изнудване, изневери, отвлечения и т.н., четях стари досиета. Разговорите на детективите бяха пиперливи и истински, хиляди пъти

по-добри от нощ в някоя дискотека в Ропонги или безобразно евтина *изакая*^[1] в Хараюку, макар че след четири години успях да се вмъкна и в тях с фалшива лична карта.

Три седмици след седемнайсетия ми рожден ден Шиг Наразаки, партньорът на баща ми и „чичо Шиг“, когато ни идваше на гости на вечеря, ме взе на „гледай и слушай“. Беше най-обикновено събиране на информация по един случай на изнудване, в който беше замесен вицепрезидент на водеща фирма за електроника и местна банда младоци, жадуващи да влязат в якудза. Просто разузнаване. Без никакъв екшън или контакти. Бях ходил на десетки подобни преди това.

Киснехме близо час в една уличка и наблюдавахме местното заведение за *якитори*^[2], което беше отдавна затворено.

— Не знам — каза Шиг. — Може да съм объркал мястото.

И излезе да провери.

Направи обиколка на ресторантчето и тъкмо се връщаше към колата, когато някакъв уличен бияч изскочи от една странична врата и го халоса с японска бойна тояга, докато останалите от бандата се изнизаха от друг изход.

Шиг се просна по очи, а аз изскочих от колата и извиках. Нападателят се обърна към мен, изгледа ме кръвнишки и вдигна тоягата като бейзболна бухалка, което ми подсказа, че няма познания по *боджуцу*^[3]. После нападна. За щастие тоягата беше от късите, така че в мига, когато пристъпи напред, аз го изритах с все сила в капачката на коляното. Той падна с вой и това даде достатъчно време на Шиг да скочи на крака, да го фрасне здравата и да ме откара у дома с история, която накара баща ми да се гордее.

За съжаление инцидентът подрони окончателно и без това неустойчивия брак на родителите ми. Докато баща ми обичаше новата си родина, майка ми така и не успя да се привърже към нея. Чувстваше се като вечен аутсайдер, бледолика жена с рокля почти три пъти по-голяма от роклите на морето около нея. „Излагането ми на риск“ беше последната капка в пълната до ръба чаша. Отлетяхме за Лос Анджелис, а баща ми остана в Токио. Това положение стана постоянно.

Но това беше преди петнайсет години. Оттогава се случиха много неща — майка ми почина, аз се преместих в Сан Франциско и се заех с търговия на произведения на изкуството. За баща ми това бе

женска работа, но за мен светът на изящното беше толкова очарователен, колкото бе и за майка ми, макар че и той е пълен със своите видове акули.

А преди девет месеца баща ми внезапно умря. Не се бяхме чували от години. Когато отидох в Япония за погребението му, се сблъсках с истинската якудза, а не със зелените момченца на чичо Шиг. Успях да издържа срещу тях, макар и на косъм, като междувременно издирих една отдавна изгубена купичка за чай, принадлежала на легендарния майстор на чайната церемония Сен но Рикю. Случаят получи широк отклик и аз се превърнах в един вид местен герой.

Това бе другата причина да ме поканят в Японския квартал. Както и фактът, че разполагах с ресурси, с които СФПУ не разполагаше — въпреки отчуждението помежду ни баща ми ми беше оставил половината от агенцията си.

Родителите ми си бяха отишли, а аз се бях потопил в живота, който ги беше разделил. И ето как на трийсет и две въртях магазин за произведения на изкуството и детективска агенция. Изтънчено от една страна и брутално от друга.

С две думи, аз бях слонът в стъкларския магазин — с тази разлика, че магазинът бе мой.

И тази нощ имах много лошо предчувствие докъде може да доведе това.

[1] Таверна, механа. — Б.пр. ↑

[2] Пилешки шишчета. — Б.пр. ↑

[3] Бойно изкуство с тояга. — Б.пр. ↑

1.

Като ме прикриваше от любопитните погледи на колегите си, Рена закачи на джоба на ризата ми полицейски бадж и придърпа капака на джоба върху снимката ми. Лейтенантът беше грамаден като четирикрилен гардероб и спокойно можеше да препречи цяло отделение. Дори моят висок ръст и широките ми рамене се губеха в сянката на високото му почти два метра туловище, което в горната си част беше по-широко от телата на повечето защитници от Националната футболна лига. Когато насочваше пистолет и извикваше: „Стой“, повечето разумни хора се подчиняваха.

— Така — каза той, докато оглеждаше резултата от труда си. — Никой няма да те погледне втори път.

— Това е окуражаващо.

Рена погледна джинсите и леката ми бархетна риза, след което примижа към буквите на бейзболната ми шапка.

— Какво означава ХТ?

— Ханшински тигри.

— Тези пък кои са?

— Японски клуб от Осака.

— Казах ти да си сложиш шапка и ти си избрал най-екзотичната, а? Не можеш ли поне веднъж да постъпиш като нормален човек?

— Това е част от чара ми.

— Някой някъде сигурно си мисли така. — Рена кимна към баджа. — Пише, че си под прикритие. Иначе казано, тук си, ама те няма. Никой няма да очаква от теб да говориш много.

Сивите му очи биха уморени. Очертаваше се нещо лошо.

— Ясно де.

Лейтенантът се дръпна крачка назад и отново ме огледа замислено.

— Проблем ли има? — попитах аз.

— Това е... по-различно от обичайните случаи. Не става дума за... ъ-ъ-ъ... крадени вещи.

Зад думите му се долавяше съмнение — чудеше се дали мога да направя скока от неща, които хората създават, към такива, които унищожават. По-късно и аз щях да се чудя за същото.

Запознах се с Рена преди години, когато той и жена му влязоха в „Антиквариат Бристол“ във Външен Ричмънд към края на Джиъри. Бяха дошли за един английски орехов скрин на витрината. Щом Мириам Рена го посочи, съпругът ѝ замръзна като статуя и ме погледна. Искриците в очите на госпожа Рена ми показаха, че скринът я е грабнал. Сигурно мечтаеше за него. Не можеше да мигне нощем заради него. Беше молила и придумвала мъжа си, докато той не се беше огънал, неспособен да издържи на натиска ѝ. Когато те грабне нещо хубаво, нещата стоят точно по този начин. А и скрина определено си го биваше.

Можех да приключа сделката с няколко подбрани коментара за качеството на инкрустацията и елегантността на окантяването. Знаех го и Рена също го знаеше. Но неговото изражение и нейните скромни накити ми казаха, че покупката ще е доста болезнена, затова я насочих към една също толкова елегантна маса стил Пембрук от деветнайсети век. Сто години по-нова и на една четвърт от цената на скрина. Казах ѝ, че след време ще оцени покупката по достойнство.

В този ден между мен и семейство Рена се зароди доверие, което през годините се засили, по същия начин като патината по масата им. По онова време тъкмо приключвах чиракуването като консултант при стария Джонатан Бристол, който се беше специализирал в европейски антики. Държах и свое местенце на Ломбард, със силен фокус върху японски произведения, както и различни китайски, корейски и европейски изделия. След първата ни среща Рена започна да се отбиват от време на време и да се допитва за мнението ми за един или друг азиатски аспект в случаите. Обикновено разговаряхме вечер на халба „Анкър Стийм“ или чаша малцово, но сега за първи път ме беше поканил на местопроизшествието.

— Адски е гадно — каза Рена. — Ако искаш, утре ще донеса снимки. Не е нужно да гледаш останалото. Никое от момчетата тук не те познава, така че още можеш да си тръгнеш.

— Така и така съм дошъл, така че да действаме.

— Сигурен ли си? Това е на светлинни години от инкрустирането и филиграна.

— Сигурен съм.

— После да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Хубаво — отвърнах и примижах срещу ярката светлина на полицейските светлини.

— Хич даже не е хубаво — промърмори Рена и разбрах, че има предвид онова, което се намира отгатък бариерата.

Високо над нас студеният бурен вятър отвяваше парцали мъгла, районът, където бяхме, вече беше чист.

— Доста голяма сбирка за такъв късен час — казах и кимнах към униформените и цивилни ченгета, които се мотаеха около входа на пазара. — Каква е причината?

— Не е за разказване. Трябва да се види лично.

„Май наистина ще е адски гадно“ — помислих си, докато Рена ме водеше към зоната на смъртта.

Един мъж, който използваше името Дермот Съмърс, когато пътуваше, лежеше по корем на един покрив на двеста метра от местопроизшествието и гледаше как лейтенант Франк Рена върви към сцената с някакъв новодошъл.

Нагласи фокуса на бинокъла за нощно виждане и се намръщи. Джинси, бархетна риза, бейзболна шапка, покрит бадж. Никой редовен служител не би дошъл облечен така.

Ченге под прикритие? Може би. Но тогава защо лейтенантът беше отишъл да го посрещне?

Съмърс огледа новодошлия по-внимателно. В походката му имаше нещо... да, той не беше от системата.

Остави бинокъла и взе фотоапарата. Нагласи телеобектива и направи няколко снимки на новия.

Този път забеляза буквите ХТ и настръхна. Японска бейзболна шапка? Кофти. Но на него му плащаха да открива — и обезврежда — точно такива ситуации. Това беше прелестта на Сога. При тайно наблюдение на място *след* убийството никой не можеше да ги изненада неподготвени.

Насочи обектива към автомобила на новодошлия и направи няколко увеличени снимки на номера и на самата кола, след което

набра един телефонен номер. До трийсет минути щеше да разполага с името и личните данни.

При тази мисъл показалецът на дясната му ръка трепна. Ударът беше перфектен. Беше се опасявал да не го извадят от играта по време на удара, но това тук беше бонус от небето. Можеше и за в бъдеще да види още малко действие.

2.

Местопроизшествието попадеше между районите за отдих.

Отрязъкът на Бюканън между Поуст и Сътър отдавна беше превърнат в пешеходна зона. Студеният черен асфалт бе сменен с меки червени тухли и по алеята бяха изникнали заведение за суши, салон за *шиацу*^[1] и няколко десетки други магазинчета и заведения. В районите за отдих имаше пейки и скулптури, по принцип проектирани да предлагат на купувачите място, където да спрат и да дадат почивка на тялото и ума си. Сега бележеха границите на сцена, която никога няма да забравя.

Преносими прожектори осветяваха жертвите — трима възрастни и две деца.

Деца?

Мускулите на корема ми се напрегнаха и нещо в стомаха ми започна да ври. Жълтата полицейска лента ограждаше в кръг най-лошия кошмар на всеки родител. Малко момче и малко момиче. *Нечия дъщеря*, горе-долу на същата възраст като моята Джени. Близко до тях лежаха двама мъже и една жена. Семейство. При това японско. Туристи. Това не беше местопрестъпление. А светотатство.

— По дяволите. Франк!

— Ще го понесеш ли?

„Защо и деца?“

— Още можеш да се откажеш — каза Рена. — Последен шанс.

Махнах с ръка на предложението му. Някой беше унищожил жизнено, функциониращо домакинство и след атаката с мощно оръжие бе оставил пълна каша от разкъсана плът, изгорени дрехи и съсирена кръв.

Жлъчта се надигна към гърлото ми.

— Това трябва да е работа на психопат. Някой човек с всичкия си не би извършил подобно нещо.

— Да си в течение с деянията на бандите напоследък?

— Прав си. Не съм.

Когато разводът на родителите ми ме запрати в Лос Анджелис, прекарах пет години в Саут Сентръл, в пълен с банди квартал; добавете към това и двете години сред грънджовете в Мишън, преди да успея да си позволя нормална квартира на Сънсет, и — след като се ожених — сегашния миниатюрен апартамент в Ийст Пасифик Хайтс. Бях виждал доста трупове, но това надхвърляше всеки сценарий, възможен в районите на бандите. Хлъзгави червени локви кръв се бяха събрали между телата и се разпълзяваха мудно по настилката.

Поех дълбоко дъх.

И тогава погледнах лицето на майката. Измъчено лице. Отчаяно. Осъзнало в последните мигове от живота си разиграващия се около нея ужас.

Гледката ме остави без дъх, напълно изцеден. Може би *наистина* не бях готов за това. Крайниците ми сякаш станаха от олово. Напъхах юмруци в джобовете на джинсите си и стиснах зъби, за да укротя надигащата се ярост.

В един момент семейството се разхождало из Японския квартал, а в следващия се изправило пред мрака и смъртта в една чужда страна.

*Нито следа от крадеца,
оставил след себе си
само пълния покой
на хълмовете Оказаки.*

Преди години, много преди да се оженим, Миеко беше прошепнала в ухото ми тези думи, за да облекчи болката от смъртта на майка ми. Тогава чух това стихотворение за втори път. То изникна неканено за трети път, когато Миеко беше убита, а ние с Джени останахме да се мъчим без нея. Сега усетих отново присъствието му и знаех защо. В четирите стиха беше втъкан балсамът на една по-голяма истина, утешително зрънце мъдрост, предавано от поколения.

— Е, идваш ли?

С мъка загърбих личните си демони и отвърнах:

— Да.

Рена сякаш претърколи две въображаеми топчета в устата си, докато мислеше върху отговора ми. Гъста черна коса се виеше над

безизразните очи и строгите черти на ченгето. Суровото му лице беше покрито с дълбоки бръчки, но краищата им бяха меки. Ако лицето му беше бейзболна ръкавица, човек можеше да каже, че се е напукала точно по правилния начин.

Рена застана до полицейската лента и попита:

— Как върви, Тод?

От другата страна на лентата един криминалист вземаше кръвна проба. Косата му бе къса и подчертаваше големите му розови уши.

— Донякъде добре, но предимно зле. Часът е късен за този район, така че местопрестъплението е незамърсено. Това е добрата новина. От друга страна, Хендерсън мърмори повече от обичайното. Твърди, че нищо няма да ни даде никаква информация, макар уликите да се анализират с предимство. Събра останки, нишки и отпечатъци и се втурна към лабораторията, но така и не престана да се мръщи. Нишките били стари. Не мисли, че са от стрелеца.

— За какви отпечатъци става дума? — попита Рена.

Тод ми хвърли един поглед и погледна въпросително Рена.

— Тод Уилър, Джим Броуди — представи ни Рена. — Броуди е консултант по случая, но засега това да си остане между нас.

Кимнахме си.

Тод кимна към уличката.

— От доста време не е валило, така че намерихме отпечатъци по пътеката покрай ресторанта. Меки и вероятно безшумни подметки. Най-вероятно мокасини. Възможно е да са от стрелеца.

Двамата с Рена погледнахме към уличката. Беше неосветена и минаваше между един японски ресторант и магазин за кимона до обществения паркинг отзад. Отгоре имаше балкони и уличката тънеше в полумрак. Огледах магазините от двете страни. От другата страна на пазара също имаше уличка, но тя предлагаше по-малко места за укриване.

Мускулите на корема ми трепнаха и отново насочих вниманието си към жертвите. Лежаха близо една до друга, на места ръцете и краката им се пресичаха като клечките на някаква гротескна версия на хоп — стоп. На яркото бяло сияние на прожекторите надочните дъги хвърляха тъмни сенки върху хлътналите им очи. Светлината подчертаваше заоблени скули, изискани прически, стилно облекло.

Гледка, която виждах три пъти годишно, когато летях през Тихия океан.

„Тези японци са от Токио“.

Всъщност ако това беше старата Япония, сцената можеше да се появи под формата на печатарска гравюра върху дърво от времето, когато жанрът е правил завой от „плаващ свят“ и други по-леки теми. Имах клиенти, които си падаха по по-гротескни *укийо-е* отпечатъци с призраци и ужаси. Картините не бяха така графични като тази пред мен, но някои се доближаваха — във времето преди фотографията *укийо-е* и неговите варианти са се използвали и за онагледяване на нашумелите събития. Изпълнявали са ролята по-скоро на кадри, отколкото на изкуство, и затова са стигнали на запад до Европа като евтин опаковъчен материал за чупливи стоки — по същия начин, по който днес използваме старите вестници.

— Убийството е станало бързо — тихо каза Рена. — Автоматична стрелба от близко разстояние. Може би четири-пет изстрела в секунда. Гилзите са се пръснали като черупки от фъстъци. На кучия син не му е пукало особено, че ги е оставил.

— Ужасно арогантно — казах аз. — И като добавим огневата мощ, какво ни казва това? Психопат или банда?

— Може да е и едното, и другото. Ела да погледнем оттам.

Пъхнал ръце в джобовете си, Рена тръгна покрай лентата към отсрещната страна на местопрестъплението. Последвах го и спряхме на най-близкото до майката място, откъдето можехме да виждаме и децата под друг ъгъл. Устата на момчето беше отпусната, с посинели разтворени устни. Дългата черна коса на момичето се беше пръснала по паважа. Беше с лъскава червена рокля под розово палто. Роклята изглеждаше нова и много приличаше на онези, за които си мечтаеше дъщеря ми.

Вдигнах ръка, за да защитя очите си от ярката светлина. Детски пухкавите пръсти на момичето бяха увити около нещо рошаво, изцапано с кръв. Стори ми се, че го познах.

— Това Мечо Пух ли е?

— Да.

Изведнъж усетих ледения нощен въздух в дробовете си. Дадох си сметка, че само една тънка жълта лента разделя живите от мъртвите.

Че момиченцето на паважа, стиснало любимата си играчка, прилича смуцаващо на моята Джени.

Рена кимна към майката.

— Това да ти изглежда познато?

Погледът ми обхвана сцената от новата позиция. На два метра от нас, до майката, в локва кръв имаше лист. А върху него имаше символ *канджи*, изписан небрежно като някакъв гигантски паяк.

Канджи са основните градивни единици на японската писмена система. Представяват сложни, състоящи се от множество щрихи идеограми, заети преди стотици години от китайците. Кръвта се беше просмукала в хартията и бе засъхнала на кафеникава коричка, която скриваше долната част на символа.

— Е? — подкани ме Рена.

Дръпнах се наляво, за да се махна от ярката светлина на прожектора — и замръзнах.

Дразнещо бялата светлина осветяваше същия символ, който бях открил на сутринта след убийството на жена ми.

[1] Японски масаж, букв. „натиск с пръсти“. — Б.пр. ↑

3.

Спомням си най-вече костите. Инспекторът и екипът му бяха опънали върху тревната площ пред къщата черен найлон и редяха върху него покрити с пепел останки в квадратна мрежа, както ги вадеха от развалините. Безформени парчета стопен метал. Почернели късове цимент. И в един дискретен ъгъл зад параван — растяща купчина овъглени кости.

През следващите два месеца посветих цялото си време на опитите да проследя символа, нарисуван със спрей на тротоара. Това ми беше дало цел, начин да се изправя срещу мъката си. Ако в него имаше послание за смъртта на Миико, исках да го открия.

Обадих се на куп мои хора и се свързах с експерти откъде ли не в Щатите и Япония. Но никой от тях не можеше да прочете *канджи*. Никой дори не го беше виждал преди. Проклетото нещо просто не съществуваше. Нямаше го в многотомните специализирани речници. Нито в лингвистичните бази данни. Нито пък в местните архиви, пазени от векове.

Но аз го бях видял с очите си, така че задълбах. Приложих същите техники, с които проследявах някое загадъчно произведение на изкуството, и накрая стигнах до следа. В един мухлясал ъгъл на прашната университетска библиотека в Кагошима към мен се приближи съсухрен старец. Беше чул въпросите ми и помоли да види *канджи*, след което настоя да гарантирам анонимността му, ако искам да продължи. Съгласих се. Той ми каза, че преди три години видял същия *канджи* до един труп в парк в предградията на Хирошима; символът бил открит и на друго местопрестъпление във Фукуока петнайсет години по-рано. Но моят единствен свидетел явно беше смъртно уплашен от нещо и изчезна, преди да успее да изкопча повече подробности.

Рена знаеше за издирването ми — той и Мириам се грижеха за Джени по време на безумните ми пътувания до Япония и я утешаваха, докато баща ѝ общуваше повече с мъртвите, отколкото с живите.

— Възможно ли е да огледам по-отблизо? — попитах.

Лейтенантът поклати глава.

— Засега не можем да пипаме нищо. Не мога и да те пусна зад лентата. Но оттук прилича ли ти на същия знак?

— С деветдесет процента сигурност.

— Какво ще направи процентите сто?

— Трябва да го видя без кръвта.

Преди той да успее да отговори, някой го извика. Рена изсумтя недоволно, отиде при патрулните коли и заговори с един цивилен детектив. После махна на една жена с тъмнокестенява коса, стегнати мускули и без грим и тя отиде при тях.

— Сър?

— Корели, правила ли си го преди? — попита Рена.

— Два пъти, сър.

— Добре. Искam бързо екипи по двойки пред вратата на всяко жилище, което свети. Останалите да се проверят веднага щом стане прилично време, да кажем, шест сутринта. Прати хора да обиколят жилищните сгради от двете страни на пазара за свидетели. Провери всяко място по хълма, което гледа към местопрестъплението. Два екипа да обърнат наопаки „Мияко Ин“, където са били отседнали жертвите. Виж дали някой е видял или чул нещо и дали персоналът се е свързал с техни роднини. Разпитайте всички смени. Измъкнете ги от леглата, ако се наложи. Разбра ли?

— Да, сър.

Запитах се дали полицейските обиколки ще измъкнат някаква полезна информация. Ако убиецът беше поне наполовина неуловим като символа, усилията на Рена нямаше да доведат до нищо.

— Добре. Искam също да ми донесеш хотелската сметка, багажа им и разпечатка на всичките им телефонни разговори. Нареди пълен оглед на стаите им за отпечатыци и нишки и се обърни към японското консулство за евентуален списък на приятели на жертвите от града, от щата и от цялата страна. В този ред.

— Разбрано, сър.

— Намерихте ли случайни свидетели?

— Не, сър.

— Някой от кафенето?

— Не, но жертвите са се хранили точно там. Чай и кейк за възрастните, мелби за децата. Трета вечер поред. Прибирали са се,

когато са ги ударили. — Тя посочи синия знак на „Мияко Ин“ в края на пешеходната зона, който светеше ярко зад извисяващите се стълбове на портата *тори*, бележеща северния край на площада.

Тори най-често се състои от две червени наклонени навътре колони, които поддържат две хоризонтални греди. Това са символични постройките от традиционната японска религия шинто и обикновено бележат подхода към светилище и мястото, от което започва свещената земя. Тази тук беше декоративна и отбелязваше северната страна на пазара на Японския квартал, а близостта ѝ до търговския район си беше донякъде светотатство.

Рена сви устни.

— И няма никакви свидетели?

— Никакви.

— Кой е чул изстрелите?

— Повечето от клиентите на „При Дени“. Само че си помислили, че са пиратки.

С други думи, всички ги е било страх да излязат и да проверят какъв е източникът на шума.

— Ясно. Отцепете района. Никой да не излиза, докато не им съберат данните. И никой да не влиза, освен ако няма пропуск от бог. Ясно ли е?

— Да, сър.

— И още нещо, Корели.

— Да, сър?

— Обади ли се в участъка в Брайънт за още хора?

— Мислех да го направя, но...

Рена присви очи.

— Но какво?

— Това са много хора. Да не очаквате да стане горещо около този случай, сър?

— Очаквам лайна във вентилатора. Защо?

— Просто попитах, сър.

Корели забърза по задачите, а Рена се обърна към мен.

— Имаме компютърно потвърдена идентификация от паспортите им. Хироши и Еико Накамура, а децата са Мики и Кен. Имената да ти говорят нещо?

— Не. Но в Япония има сигурно поне един милион Накамура.

— Като нашите Смит и Джоунс ли?
— Да. Имаш токийския им адрес, нали?
— Още не.
— Ще е токийски.
— Сигурен ли си?
— Да. Прически, облекло... От столицата са.
— Полезна информация. Ами Козо Йошида? Вторият мъж.
Свих рамене.
Рена огледа района.

— Очаквах го. А сега ще те помоля да освежиш паметта ми. Разкажи ми всичко за този *канджи* и защо още не можеш да прочетеш това проклето нещо. И по-простичко, ако обичаш.

На три километра от калифорнийския бряг един мъж на трийсет и нещо седеше на кърмата на единайсетметрова „Спортс Фишърмън“ с двойка двигатели „Волво“, управлявана от капитан Джоузеф Фрей. Яхтата се полюшваше по тихоокеанските вълни, поддържайки курс към Хумболт Бей, на четиристотин километра северно от Сан Франциско. Пътникът и тримата му спътници се представяха за състоятелни азиатски бизнесмени, излезли да половят риба покрай бреговете на Северна Калифорния. Такъмите бяха приготвени и извадени. Жива стръв гъмжеше на дъното на стоманен съд, сребристи искрици се стрелкаха на лунната светлина.

Това беше третото им излизане за последните две седмици и капитан Фрей се надяваше, че ще станат негови редовни клиенти. Миналия уикенд бяха слезли на юг от Сан Франциско и бяха хвърлили въдици на три чудесни места между града и Санта Круз, където четиримата слязоха на сушата да участват в някаква ИТ конференция в началото на следващия ден. По-предишния уикенд бяха излезли на пет километра навътре за сериозен риболов в открито море. Тогава скъпоценните клиенти на капитана искаха да пробват късмета си на редица предпочитани места от юг на север, след което да слязат в Хумболт и да хванат вечерния самолет до Портланд за някаква регионална бизнес конференция.

Капитан Фрей обаче не знаеше, че това ще е последното им пътуване заедно. Всъщност пътниците му щяха да стъпят за последен

път в крайбрежния район на Сан Франциско за най-малко пет години.

Правилата на Сога го изискваха.

Един от мъжете отиде на носа на яхтата и започна да разпитва Фрей за най-подходящите места за улов на треска. Докато поддържаше постоянен курс на север, капитанът започна да обяснява надълго и нашироко, като сочеше ентусиазирано невидими риболовни райони пред носа. Междувременно мъжът на кърмата незабелязано отвори черния спортен сак в краката си, извади използвания в Японския квартал картечен пистолет „Узи“, хвърли го през борда и оръжието се понесе надолу към тънещото в мрак дъно на хиляда и триста метра под кила на яхтата.

4.

Кошмарът ми започваше отново. Погледнах скупчилите се при бариерата униформени ченгета. За да се спасят от студения въздух откъм морето, мнозина от патрулните бяха облекли черни кожени якета върху летните сини ризи, а детективите се гушеха в шлиферите си. Някои говореха, други слушаха, но почти всички хвърляха бързи погледи към нас.

Не, не точно към нас.

Към труповете.

Основното в погледите им бе неувереността. Неувереност, говореща за насилието и отчаянието по начин, който трудно можеш да видиш у служители на реда, но който бе съставна част от кошмара, в който живеях всеки ден след смъртта на жена ми преди четири години, когато тя замина за Ел Ей да помогне на родителите си с някакви имиграционни документи.

Обаждането ме събуди в 06:49, полицаите бяха научили телефона ми от съсед. Хванах първия възможен полет до Лос Анджелис, взех кола под наем и когато стигнах на местопроизшествието, инспекторът от пожарната още работеше на терен.

Когато се представих, той ме погледна съчувствено.

— Нищо не може да се направи в такива случаи. По-старите къщи са върху свлачища. Добавете лоша електрическа система или посилен трус. Някоя тръба може да изскочи от разпределителната кутия заедно с жиците. Ако са свързани с неизползван контакт, всичко минава незабелязано. След няколко години на местните жеги изолацията отива на кино, оголената жица се допира до някоя греда и всичко лумва в пламъци. Възможно е да е станало точно това, освен ако някоя от жертвите не е била пушач.

— Никой от тях не пушеше.

— Е. значи остава първото обяснение.

Стоях замаян на тротоара и гледах отсъстващо продължаващите разкопки. Жена ми, родителите ѝ и един неин чичо бяха спали в къщата.

Именно докато чаках да приключи събирането на улики, забелязах символа. Родителите на Миеко живееха на пет пресечки от старата ми квартира, така че познавах добре квартала. Районът беше разнороден и пълен с банди, целият покрит с типичните графити. За моя изненада наред териториалните знаци на местната салвадорска банда видях японски знак. Беше изрисуван върху тротоара със същия черен, червен и зелен спрей, като нарочно имитираше абстрактните йероглифи на бандата. За непосветения, символът беше просто част от цялата безсмислена цапаница. Ако обаче можеш да четеш японски, той изпъкваше с агресивността на триизмерна графика. Боята също изглеждаше по-прясна.

В района обикаляха и азиатски банди, така че наличието на *канджи* не беше необичайно. Но тъй като се намираше пред къщата, в която току-що беше умряла жена ми, и защото стари приятели от квартала ми казаха, че не са виждали този знак преди, в мен се събуди подозрение.

След като се уверих, че този *канджи* не появява никъде другаде в района и не фигурира в никой речник, заминах за Япония, където онзи старец в библиотеката ми разкри тайната. Сякаш уплашен за живота си, той изчезна в мига, в който му обърнах гръб. Но фактът, че някой друг беше виждал символа — при това единствено на местопрестъпления, което бе поразително — беше като дар свише.

Но само за мен.

На онези, за които това трябваше да означава нещо, изобщо не им пукаше.

Когато се обърнах към японската полиция в Хирошима, бях посрещнат съчувствено, но и снизходително. Никой не можел да си спомни подобен инцидент, нито бил чувал за неразгадаем *канджи*. Освен това, казаха ми, в предградията имало стотици паркове. С неохота ми позволиха да попълня съответните формуляри и тихомълком ме изпратиха до изхода с безкрайни поклони и уверения, че ще се свържат с мен, ако се появи нещо. Естествено, нищо не се появи. От полицията в Лос Анджелис изобщо не стигнаха до формулярите, а направо ми се изсмяха и ме отпратиха. След две

седмици от пожарната заявиха, че става въпрос за нещастен случай, и ЛАПУ прекрати разследването.

— По-простичко — напомни ми Рена.

Прокарах пръсти през косата си.

— След пожара разговарях с маса народ, Франк. Ходих къде ли не, дори в Тайван, Сингапур и Шанхай с надеждата, че *канджи* може да се окаже с китайски произход. Никакъв резултат. Никой *никога* не беше виждал този знак. Ако не беше онзи старец от Кагошима, сигурно щях да си помисля, че съм се побъркал.

Докато ме слушаше, Рена отново затъркаля несъществуващите топчета из устата си.

— Но все пак си попаднал на *нещо*. И ако този знак се окаже същият, ще имаме още един случай.

— Не мога да си представя, че може да е друг.

— Добре. Знаеш ли таверната „М & М“ на Пета?

— Разбира се.

— Какво ще кажеш за една ранна вечеря? Някъде към четири? Ще ти донеса *канджи*, след като криминалистите го прегледат под микроскоп.

— Става.

— Мислиш ли, че ще може да се почисти?

Кимнах.

— Ако е използвано стандартно калиграфско мастило, нищо няма да му стане. След като изсъхне, мастилото освобождава повечето течност. Затова толкова много стари изображения са достигнали до нас непокътнати.

Очите на Рена проблеснаха, сякаш това бе първото окуражаващо нещо, което чуваше тази нощ.

— Добра новина — каза той.

— Добра и лоша. Ако имаме съвпадение, здравата сме загазили. Той кимна нещастно.

— Имаш предвид множеството жертви и на двете места, нали?

— Да.

— Знам, че не изглежда обещаващо, но искам да знам всичко. Старецът изпусна ли се за броя жертви в двата случая в Япония?

- Не. Но изказа подозренията си.
- И какви са те?
- Че става въпрос за много методичен сериен убиец.

5.

06:38

Когато на вратата се почука, тъкмо правех бъркани яйца и препечени филийки под звуците на „Дзен II“, ранен албум на виртуоза на бамбуковата флейта Кацуя Йокояма. Точно в тази композиция той с нещо спокойствие изпълнява проникновени мотиви. В други творби разтяга тоновете до гърлената дрезгавост на планински вятър. Може да кара своята *шакухачи* да ридае или стене, модулациите му сякаш се колебаят на ръба на пропаст в стремежа си да достигнат до някаква трудна истина. Все неща, за които знаех по нещичко.

Отключих вратата и Дженифър Юмико Броуди, шестгодишната ми дъщеря, нахлу в стаята с „Добро утро, тате“ и протегна в очакване ръце. Беше прекарала нощта при съученичката си Лиза Майърс, която живееше на горния етаж.

Грабнах я в прегръдката си и се втурнах обратно към кухнята, като я държах в едната си ръка и в същото време бърках яйцата с другата. Дженифър ме целуна по бузата. Дългите ѝ черни плитки погалиха лицето ми. Тя се прозя и ми се усмихна сънено. Загледах се с копнеж към дупките, където щяха да изникнат предни зъби и да запълнят усмивката ѝ. Искаше ми се да можеше да си остане на шест завинаги. Ако не за нейно добро, то за мое.

— Какво мирише така? — Джени сбърчи носле.

— Лакът от купичката за чай, която поправям.

Лакът върху съдинката трябваше да съхне още два дни, преди да добавя златното покритие, затова бях оставил купичката на полицата под импровизиран навес от найлон, който да я пази от прах.

Джени ме изгледа странно.

— Тате, добре ли си?

Дъщеря ми не пропускаше почти нищо. След Японския квартал се бях справил с останалите бутилки „Анкър Стийм“ в хладилника, след което продължих с обилно количество саке „Ниигата“, приготвено от най-добрия ориз в Япония. Пих дълго и здраво заради пълния ми провал в дешифрирането на *канджи*, който най-вероятно беше вкарал

жена ми в гроба — а сега и цяло японско семейство в градската морга. Би трябвало да си изкарам акъла в Японския квартал, но вместо това видяното само подхрани заспалата ярост, която изпълзя от мрачните райони на съзнанието ми като змия, събуждаща се от дълъг зимен сън.

Свалих дъщеря си на пода.

— Съжалявам, Джен. Не спях много.

Тя посочи стената на кухнята.

— Каква е тази дупка?

Някъде на третото или четвъртото саке бях проклетел символа и бях забил юмрук в твърдия гипс. Единствено опитът в бойните изкуства ми попречи да натроша поне десетина костици в ръката си с глупавата си проява. Но защитните ми умения не можеха да ме предпазят от острия ум на дъщеря ми.

Леко се изчервих.

— Снощи не успях да удържа гнева си.

— Защо?

— Трудно е да се обясни.

— На шест съм, тате. Мога да разбера.

— Знам, че можеш, Джен, но нека бъде по-късно, става ли?

— Добре, но няма да забравя — рече тя, изгледа ме, сякаш казваше: „Вече не съм малка“, и тържествено ми връчи новия брой на „Кроникъл“, преди да се плъосне в чудовищния си барбарон на жълти и розови ивици, да сложи ръце зад тила си, да затвори очи и да въздъхне доволно. Същинско блаженство във вселената на дъщеря ми.

Прегледах първата страница за новини за убийството. Нищо. За да дадат на СФПУ време да работи по случая без натиска на общественото мнение, градските власти бяха потулили нещата. И колкото и невероятно да звучеше, бяха успели да се измъкнат от вечно душешите ловци на новини. Отлагането нямаше да издържи дълго, но дори няколко часа без досадни журналисти бяха добре дошли.

— Искане ми се да можех да видя мама, както виждам китаеца — каза Джени, без да отваря очи.

Спрях да чета.

— Какъв китаец?

— Онзи странен човек в коридора с потрепващото око. Май искаше да открадне вестника, но го изненадах.

След като един от съседите се беше оплакал от постоянното търчене на Джени нагоре-надолу по стълбите от нас до Лиза, дъщеря ми беше станала майстор в изкуството да се придвижва безшумно. Явно внезапната ѝ поява беше стреснала някого. И макар да не мислех, че някой се е канел да откъдне вестника ни, определението „странен“ моментално събуди родителската ми бдителност.

— Той каза ли нещо?

— Попита как се казвам.

Побиха ме ледени тръпки.

— Каза ли му?

— Разбира се.

Вцепених се.

— И какво?

— Каза, че името ми било много хубаво, и попита дали знам на кой етаж живее госпожица Колтън.

Предупредителните сирени в главата ми зареваха. В сградата не живееше никаква Колтън.

— Кога стана това?

— Точно преди да почукам.

Изтичах при прозореца. Единственият асансьор на сградата беше прословуто бавен, а от нас се разкриваше не само чудесен изглед към моста Голдън Гейт, но и към улицата четири етажа по-долу. Джени дойде при мен и след няма и пет секунди на тротоара се появи атлетичен азиатец с торбести панталони, широка тениска и бейзболна шапка с обърната назад козирка. Тръгна на север. Тесни слънчеви очила скриваха очите му.

— Този ли е?

— Аха.

Стиснах зъби.

— Остани тук и заключи вратата. Ей сега се връщам.

Очите на Джени се изпълниха с тревога.

— Къде отиваш?

— Да си поговоря с китаеца.

— Може ли да дойда?

— Не. — Тръгнах към вратата.

Джени сграбчи ръката ми.

— Тате, не ме оставяй.

Искаше да каже: „Не ме оставяй сама“.

— Не мога да оставя това така, Джен. Този човек не е имал работа тук и не е трябвало да говори с теб.

— Това е работа на господин Кимбъл, а не твоя.

— Щом те е питал как се казваш, значи вече е моя работа. Искаш ли да изчакаш при Лиза?

— Не, ще остана тук. Но няма да се бавиш, нали?

— Не се безпокой. Само ще поговоря с него.

Прегърнах дъщеря си и побързах да изляза. Чувствах се гузен, че я оставям, но знаех, че ще се чувствам много по-зле, ако онзи се появи по-късно, защото не съм си направил труда да го подплаша.

Надявах се конфронтацията да се ограничи с устно предупреждение, но дори да се стигнеше до физически сблъсък, бях готов. Владеенето на бойни изкуства ме поставяше в добра позиция. След седемнайсетте години в свободната от престъпност Япония животът ми в края на Саут Сентръл можеше да се нарече всякак, но не и спокоен. Докато майка ми работеше като художествен куратор на свободна практика, допълвайки оскъдните си доходи с работа като касиерка на места като „Райт Ейд“ и подобни, аз тренирах в двете местни доджо, за да поддържам във форма уменията си по карате и джудо.

Когато наоколо започнаха да се навъртат всякакви утайки, размазах малко носове с пета и те се ометоха. Знаех обаче, че ми трябва нещо повече, за да се справя със сериозните мутри, ако изобщо се появят. Помощта дойде в лицето на съседа ни, бивш войник от специалните части на южнокорейската армия. Той започна да ме тренира с подрастващия си син и така към бойните изкуства добавих и таекуондо. Под неговото обучение сетивата ми станаха два пъти по-чувствителни и инстинктите ми се изостриха още повече.

Тръгнах в тръс по улицата, като обмислях възможностите. Всички бяха лоши. Блиндираните врати и качествените ключалки пазеха сградата и държаха отрепките настрана. Ако обаче си добър, мястото не беше непристъпно. Гостенчето беше облечен като уличен безделник, но се движеше енергично и целенасочено. Когато излезе от сградата, беше с приведена глава. У него се долавяше придобитата с опита незабележимост на взломаджия, а може би и на педофил.

Настигнах го след две преки. На показалеца му висеше връзка ключове, което означаваше, че е паркирал някъде наблизко. Хванах го за рамото. В мига, в който го докоснах, мощните му мускули се раздвижиха под ръката ми, той се освободи с леко и плавно движение и рязко се обърна към мен.

— Какво има?

Беше разпределил тежестта си в балансирана стойка, с отпуснати, но готови за действие ръце. Ключовете бяха изчезнали в някой джоб.

— Какво си търсил пред вратата ми?

— Каква врата? Просто минавам оттук.

Беше със светлокафява кожа и спускаща се до раменете коса. Около врата на гребец имаше тежка златна верижка, на която висеше миниатюрен арабски кинжал. Верижката беше част от уличния му костюм, а якият врат преминаваше в мускулести рамене и здрави бицепси. Деветдесет и петте килограма мускули по високото метър и осемдесет тяло ми даваха известно преимущество във височина, но пък той имаше десетина кила отгоре. Лицето му беше плоско, потъмняло от слънцето, със силно изразени ориенталски черти. Не можех да определя от коя страна е.

— Повтарям: какво си търсил?

Дясното му око потрепна.

— Не е твоя работа.

Бейзболната му шапка, ризата и панталоните му изглеждаха като току-що купени. Не бяха чисти по нафукания начин, така често демонстриран от местните гъзари, а имаха онзи вид на току-що излезли от магазина, който местните гледаха да заличат веднага щом ги купят. Ако този тип беше уличен хулиган, аз бях Малката русалка.

— Напротив, моя е. Разговарял си с дъщеря ми.

— Начукай си го — посъветва ме той и ми обърна гръб.

С две думи, този тип се беше спотайвал в нашия коридор, до моята врата, *до дъщеря ми*. Само заради това си заслужаваше да бъде напердашен и сплашен. Искях да му дам предостатъчно повод за размисъл, преди да посмее отново да стъпи в блока ни.

— Я чакай малко!

Посегнах към него за втори път и той се извъртя на левия си крак със същата елегантна ловкост и дясната му ръка се стрелна към

гърлото ми. Движение от бойно изкуство. Отбих ръката му миг преди да смаже гръкляна ми.

Замахнах да го фрасна в брадичката и когато той се опита да блокира, го цапардосах по слепоочието — брутален уличен ход, който нямаше как да очаква. Бойните изкуства без улични умения вършат добра работа в залата, но могат да те убият в реалния свят. Ако обаче съчетаеш и двете, получаваеш сериозно предимство, стига инстинктите ти да са на ниво. Татко ми ме открехна на това, когато започнах уроците в Токио.

Той залитна, но се възстанови изненадващо бързо. Контрира с маневра с крак и ръка, която не беше от карате или джудо и едва не ми коства окото.

Отстъпих.

— Стой далеч от дома ми, боклук такъв.

— Задник нещастен. Изчезни и ще те оставя жив.

Наострих уши. Бях доловил слаб акцент. Не китайски, малайски или по-насечения корейски. А *японски*.

Което означаваше, че не е нито крадец, нито педофил. Беше влязъл в сградата за *мен*. Японската ми връзка беше силна — чак до местопрестъплението от снощи.

— Какво искаш? — попитах го.

— Да изчезнеш. Или ще си изпатиш.

— Тая няма да стане.

Чух рязко отваряне на велкро. В следващия миг в дясната му ръка проблесна метал.

Нож.

Настръхнах и усетих моменталния приток на адреналин. Мразя стоманата. Тя е любимото оръжие на боклуците.

Ножът беше двуостър и назъбен от едната страна, със специални вдлъбнатини за пръсти по дръжката. Нож на професионалист.

Приклегнах с отпуснати ръце и прегърбени рамене, без да откъсвам поглед от оръжието. Назъбеното острие не просто реже — може да ръфа без капчица милост.

Той пристъпи надясно и се престори, че ме напада. За миг изтръпнах от страх. Овлადееш ли страха, можеш да оцелееш. Не му ли обърнеш внимание, умираш бързо. Бях го виждал неведнъж по улиците.

Дръпнах се настрани и отстъпих в противоположната посока. Продължавах да следя оръжието и краката му.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Какво става? Вече не сме толкова приказливи, а?

Пренебрегнах предизвикателството, без да откъсвам очи от ножа. Не отвърнах на подигравката. Предпочетох да премълча.

И именно тази концентрация спаси живота ми.

Той разчиташе на отговор. Ако се бях поддад на изкушението, нямаше да съм между живите.

Китаецът на Джени направи рязко движение с китка, докато го обикалях, и оръжието се озова от дясната му ръка в лявата, твърде близо до мен. Никога не бях виждал нещо подобно. Сякаш ножът сам ме следваше.

Изпълнението му беше съвършено. Чух тихото свистене на ножа под брадичката си, когато стоманеният връх мина на милиметри от гърлото ми.

Следващият му удар беше продължение на първия, блестящата стомана не забави движението си нито за миг. Ударът беше блестящо замислен. Прехвърлянето на оръжието в другата ръка ме беше принудило да спра внезапно, да изгубя равновесие и да оголя гърлото си. Можех да се спася единствено с рязко дръпване назад в последния момент, както и бях направил. Но така краката ми бяха останали незащитени и дори слепец не би могъл да ги пропусне.

Макар и да осъзнах коварството на маневрата, бях безсилен да я спра. Ножът профуча покрай гърлото ми, описа дъга във въздуха между нас, продължи надолу и срязва дясното ми бедро през джинсите. Изпъшках от болка и кракът ми се подгъна. Отдръпнах се колкото се може по-бързо. От раната потече кръв.

Абсолютен гений. Вторият удар беше сигурен, ако първият се окажеше неуспешен — и беше предвиден да осакатява. После идваше ред на смъртоносната атака.

Дръпнах се назад, когато той се втурна приведен към мен, за да ме прободне в корема. Отстъпих наляво и се престорих, че ще го изритам с ранения си крак — агресивно движение, което той нямаше как да очаква. Той се поколеба и аз успях да отбия ръката с ножа настрани и да го фрасна в челюстта. Той залитна и се дръпна. Доста непредвидена атака от моя страна. И имах чист късмет, че го улучих.

Бях ранен и не можех да се меря с него. Бих могъл единствено да го забавя, но не и да го спра.

Той ме изглежда с презрение.

— Бърз си, задник такъв. Но недостатъчно.

— Стой далеч от дома ми.

На лицето му се изписа неувереност, сякаш се чудеше колко ли поражения мога да му нанеса, преди да успее да пробие защитата ми. И двамата знаехме, че може да ме надвие, стига да разполага с достатъчно време и да няма свидетели. Но той спря, сякаш сдържан от невидима сила.

Размаха ножа.

— Хубава дъщеря имаш. Може да пробвам да я разпоря.

— Не замесвай нея.

— Тя е замесена. Много замесена. Също като теб. Повече, отколкото си даваш сметка.

Отстъпи с насочения към мен нож и изчезна зад близкия ъгъл.

Вбесен, поисках да се втурна след него, но раната на крака ми ми пречеше. Свалих колана си и стегнах с него бедрото, за да намаля кръвотечението. Ако ми беше резнал гърлото, тази рана щеше да е най-малката ми грижа.

Никога не бях виждал такива бойни умения. Цяло чудо бе, че още стоях на крака.

При всички положения трябваше да съм мъртъв и ако бяхме на някое по-закътанно място, той щеше да ми види сметката. Макар че неочакваната ми съпротива го беше забавила днес, заплахата му намекваше, че отстъплението му е по-скоро тактическо, а не постоянно.

„Тя е замесена. Много замесена. Също като теб“.

6.

Завръщането ми бе посрещнато с пронизителен писък.

Джени се втурна към мен и се хвърли в прегръдката ми. Окървавените ми джинси я паникьосаха, а импровизираният турникет и куцането едва не я докараха до лудост. Тя зарови лице в корема ми и заплака. Цялото ѝ тяло се тресеше. Прегърнах я. Всяко хлипане разкъсваше сърцето ми.

— Ще се оправя, Джен. — Когато се опитах да махна ръцете ѝ от кръста си, тя притисна още по-силно лице в корема ми.

После вдигна зачервените си очи към мен.

— Ще умреш ли?

— Разбира се, че не.

— Боли ли?

— Не. Само изглежда зле.

Отведох я до канапето и седнахме един до друг. Бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

— Аз съм виновна, тате.

— Това пък защо?

— Защото ти казах за него.

— Той е непознат. *Трябваше* да ми кажеш за него.

— Но...

— Чуй ме. Не си го довела ти пред вратата ни. Не си го накарала да ме нападне. Не си направила *нищо* лошо.

— Ами ако...

Стиснах ръката ѝ.

— Вече говорихме за това. Понякога се случват неща, които не ни харесват. Не можем да се крием от тях, *особено* от онези, които ни плашат.

Джени попиваше всяка моя дума. Не споменах за необяснимата заплаха на Гостенчето.

— Добро и зло отминават, а светът продължава да се върти, нали така? — Замълчах и изчаках Джени да отговори с кимане на нашето мото. — Понякога светът ни дава нещо лошо, като счупената ръка на

Били и астмата на госпожа Келтър. Но получаваме и добро, като рождения ден на Лиза миналата седмица или разходката ни до аквариума.

Джени отново кимна неохотно и издаде долната си устна напред.

— А понякога получаваме добро *и* зло, както когато мама си отиде, нали?

— Да, точно така. Огънят ни я отне, но мама продължава да ни гледа и да ни обича. Когато получаваме добро, то става част от нас. Когато ни застигне зло, се учим от него и продължаваме напред.

Джени задъвка долната си устна.

— Не искам да си отиваш, тате.

— Смятам да остана още дълго време тук, Джен. Обещавам.

Тя вдигна очи към мен.

— Защо винаги правиш страшни неща? Като работата на дядо?

Поех дълбоко дъх. „Броуди Секюрити“ беше прощалният подарък на баща ми и избрах да продължа започнатото от него само защото си мислех, че отчуждаването ни беше отчасти и по моя вина. Агенцията не носеше много пари, но ми харесваше идеята да продължа делото му. Но ако работата ми грозеше да остави психологически белези върху Джени, трябваше да размисля. Вече бях понесъл един удар — преди девет месеца бях пребит доста зле от момчета на мафията и се бях прибрал със сувенирни рани, които едва не бяха побъркали Джени от страх, че ще изгуби и мен.

— Ако стане наистина зле, мога да се откажа.

— Сериозно? — Тя помълча, после попита: — Кракът ти ще се оправи ли?

— Да. Татко ти е жилав. А *ти* ще се оправиш ли?

— Ами, щом ти си добре, аз също съм добре.

Усмихна се през сълзи и ме прегърна отново. Притиснах към себе си топлото ѝ телце, изумен за пореден път каква огромна роля играе тя в живота ми. Бях готов на всичко за нея. Искях да я защитя от жестокостта на света, от бруталния факт, че някой непознат може да нахълта в живота ни и да го промени завинаги. Но не ми беше лесно да не обръщам внимание на куцането и кървенето. Светът продължаваше да се върти.

— Хайде да те приготвим за училище — казах. — Почти е време.

— Добре.

Разговаряхме, докато тя се обличаше. Джени забъбри развълнувано за предстоящата училищна екскурзия до връх Тамалпе. Помогнах ѝ да обуе чисти джинси и любимата ѝ тениска със светещи пеперуди, пърхащи над светещи цветя, после я изпратих до вратата на път за лятното училище с надеждата, че игрите ще премахнат и последните остатъци от сутрешната травма.

Но зад задъханата енергичност на Джени видях следите от спотаеното безпокойство. Майка ѝ си беше отишла и тя се боеше за мен, а днешният инцидент потвърждаваше страховете ѝ.

Дори да оставим настрана Японския квартал и Рена, започнах да се чудя дали „Броуди Секюрити“ и принципите, които защитаваха, не забивам клин между мен и дъщеря ми, както беше станало с родителите ми. Погълнат от растящото си начинание, баща ми често пренебрегваше домашните си задължения — нещо, което се бях заклел никога да не причинявам на Миеко и Джени. Но ето че след смъртта на баща ми изпитвах силно желание да запазя фирмата му жива заради самия него. Хората от „Броуди Секюрити“ означаваха много за баща ми. Означаваха много и за мен.

Но Джени означаваха повече.

Което само усложняваше нещата. Бях обещал и на Рена да си помисля, да не говорим за оставащата загадка около *канджи* и къде може да ме отведе тя.

7.

Кръвта около раната ми се беше съсирила — дебелият плат на джинсите изпълняваше роля на естествен компрес. Внимателно се събух, почистих раната и огледах пораженията. Гостенчето едва ме беше закачил, но въпреки това ножът му беше прерязал с лекота плат и мускули. Ако бях обул нещо по-леко, острието щеше да срещне по-малка съпротива и да проникне по-дълбоко, което щеше да доведе до разходка до болницата. Сега се бях отървал с двайсетсантиметров разрез в джинсите и петсантиметрово „одраскване“. Е, щях да куцам няколко дни.

Ако идех при лекар, щяха да ме шият и да платя такса, която не можех да си позволя, така че обработих раната с дезинфектант, покрих я с марля и сложих лейкопласт. След това се обадох на управителя на сградата и го предупредих за нахлуването на Гостенчето. Той каза, че щял да разпита наемателите за повече информация и да ми се обади.

Вече бях помолил майката на Лиза да откара децата до училището. Веднага щом Джени излезе, се обадох на директорката, описах Гостенчето и я помолих да задържи Джени в класната стая, докато не дойда да я взема аз, госпожа Майърс или помощникът ми от магазина Бил Ейбърс. След като осигурих безопасността на Джени, в девет сутринта докуцуках до „Антиквариат Броуди“ — гладен, с един милион неща в главата и помъкнал купичката за чай.

— Я, днес подрани — отбеляза Бил Ейбърс.

— Не спях добре.

— Изглеждаш доста измъчен.

— Меко казано.

— Може би като настъпен от слон ще е по-подходящо?

Ейбърс беше роден и израснал в Южна Африка и изгонен оттам.

— Толкова ли е зле?

— Целият си в синини и цицини, момко. Нещо те е нацелило между очите, да не споменавам за куцането.

— Човек не може да се скрие от набитото ти око.

Бил и Луиз Ейбърс били журналисти с либерални разбирания в Претория по времето на апартейда, преди да започнат гадостите. Страстно подкрепяли свалянето на режима на расова дискриминация и това ги направило рядкост като слон с три бивни. После започнали неприятностите. Агенти от управляващата партия гръмнали малката им печатарска машина и те започнали да работят за конкурентен вестник с повече връзки и уверения, че сигурността им ще бъде гарантирана. Един ден, когато жена му излязла в града да си купи блуза, небесносиният ѝ джип експлодирал. Така и не събрали цялото ѝ тяло.

Ейбърс вече наближаваше седемдесетте, имаше покрито с бръчки лице, тревожни кафяви очи и гъста снежнобяла коса.

— Та какво ти е на крака?

— Спънах се.

Ейбърс почеса четината си, която често забравяше да обръсне.

— За сведение, поразместих *укийо-е* отпечатъците. Не бяха пипани цяло лято.

— Браво на теб.

Предлагахме най-разнообразни японски антики — отпечатъци, свитъци, керамика, мебели и какво ли не още. Повечето стоки бяха на достъпни цени и говореха за далечни земи и отдавна отминали времена по начин, по който могат да го направят малко други неща. В известен смисъл това обогатяваше живота ми, а в идеалния случай — и този на клиентите.

Укийо-е бяха особено важни в това отношение. Макар жанрът да не се смята за връх на японското изкуство, отпечатъците са чудесни като за начало. Хората ги обожават. Обикновено споменавах на новите клиенти по някоя провокираща подробност от богатото минало на японските гравюри върху дърво — връзката им с легендарни борци сумо, прочути актьори кабуки и грациозни гейши от някогашните домове на удоволствието; за това как жанрът неусетно е повлиял върху Гоген, Дега, Тулуз-Лотрек, Ван Гог и други европейски майстори. Искях хората да си тръгнат от магазина не само с новата си придобивка, но и с малко нови знания и по-разширен кръгзор.

— Сложих в рамка и новия отпечатък на Хирошиге — каза Ейбърс. — Хвърли му един поглед, когато ти се отвори време.

— Непременно.

Тръгнах към кабинета си в дъното на магазина.

— В момента ти се отваря — подметна той.

Ейбърс имаше инстинкти, които окуражаваха. Имаше усет за бизнеса и само когато беше изцяло посветен на произведенията на изкуството, мракът в душата му се разсейваше. След загубата на Луиза бил изгубил и интерес почти към всичко. Зарязал журналистиката, обикалял света в търсене на някакъв смисъл в мъката, която непрекъснато го гризеше отвътре, и в крайна сметка се установил в Сан Франциско, защото бил град с „искрица в окото“. Един ден се появи на прага ми и преди да се усетя, беше поел магазина по начин, по който може да го направи само много напорист уличен котарак. Очароваше стари и нови клиенти и водеше още. Познаваше изкуството, както и хората.

До снощи между мен и Ейбърс имаше само две общи неща — трайният интерес към изящните неща и внезапната загуба на съпругите ни. Сега изведнъж видях друга връзка — моята жена може би също беше срещнала насилствена смърт. Само няколко щрихи на *канджи* ни деляха от трета обща черта помежду ни.

Потупах се по бедрото.

— Хайде да е по-късно, а?

— Разбира се, момко. Само че не се разсейвай. Търговията замира.

Думите му улучиха болно място. Ако в скоро време не се появеше купувач, щеше да се наложи да продаваме на тротоара. Антикварският бизнес ми позволяваше да си плащам сметките и ме оставяше с достатъчно джобни на месец, за да си позволя по някоя бутилка „Анкър Стийм“. Детективската агенция в Токио носеше горедолу същите приходи — все пак там трябваше да плащам заплатите на двайсет и трима служители.

Ейбърс сви рамене и ми обърна гръб. Знаех, че ще се пребори с лошото настроение, като полира наскоро пристигналите две традиционни *тансу*, с които се бях сдобил благодарение на основната си връзка в Киото при последното ми пътуване до Япония. Най-добрите *тансу* представляват солидни сандъци с чекмеджета, украсени с великолепен обков и лак; фината обработка подчертава жилките на дървото и придава на изделиято окончателния му цвят, вариращ от

меко бежово до тъмнокафяво, а понякога дори до плътно червеникавокафяво.

Ейбърс се зае с работата си, а аз минах отзад да проверя имейлите си.

Кабинетът ми беше застлан с килим и включваше бюро, шкаф за документи, кожено кресло за гости и малка дневна в съседство, където можеха да се обсъждат сделки на четири очи.

Самият магазин се намираше западно от Ван Нес на Ломбард, откъдето минава основният трафик през крайбрежния район и долната част на Пасифик Хайтс, а оттам към Голдън Гейт и Марин Каунти на север. Всички пазаруваха или в по-старите магазини под Ломбард, или в по-скъпите горе. И в двата района наемите бяха по-високи. Единствено мотелите преуспяваха на оживената улица, на която бях отворил „Антиквариат Бруди“. Но състоятелните хора минаваха ежедневно по нея, както и богатшите от Марин и по-нататък. Бизнесът ми се нуждаеше от показност и добра реклама, предавана от уста на уста, а не от зяпачи, така че избрах тази улица и двамата с Ейбърс бавно започнахме да си създаваме клиента.

Приключих с имейлите към десет. Със задоволство забелязах, че собственикът на три статуетки от будистки храм от Ибараги е приел предложението ми да ги купя. Ейбърс имаше дарбата да пробутва примамливите изображения и поддържането на постоянни запаси си беше непрекъснато предизвикателство.

В десет и половина се обади управителят на сградата. Беше решил, че въпросът е спешен, и се бе свързал с всички обитатели по домовете им или на работните им места. Никой не очаквал посетител с външността на нападателя и никой не беше виждал непознат азиатец. Точка.

Благодарих му за свършената работа, затворих и се запитах каква ли е целта на Гостенчето. Помислих си за скоростта и бойните му умения и след малко открих, че отново съм се разтреперил от ярост. Кой беше той и защо се беше насочил към нас? Какво се спотайваше зад уличното му позиране? И още по-важно — какво се криеше зад загадъчния му коментар? „Тя е замесена. Много замесена. Също като теб“.

В какво?

Ейбърс надникна през вратата.

— Знам, че имаш куп неща на главата, но вече не издържам. Не ти казах одеде, защото видях, че си разстроен. Имаме нов опит за обир.

Пулсът ми се ускори. Всеки цент беше вложен в магазина и плащах високи такси за охранителна техника, която бях обновил след един взлом преди половин година.

— Нов опит?!

— Не само. *Влезли са.*

Стаята сякаш се срути около мен.

— Невъзможно — успях да промълвя.

Главата ми туптеше. Опитах се да мисля. След последния обир бях минал на следващото ниво на защита, включващо достатъчно допълнителни свирки и камбанки към и без това модерната ми алармена система, която можеше да обезкуражи и най-упорития майстор на взлома. Досега системата работеше великолепно — беше подплашила един потенциален крадец и бе позволила на екипа от охранителната фирма да прибере двама новобранци, докато се мъчели да се справят с ключалките.

Моят човек. През трите години, откакто обитавахме онзи подобен на пещера апартамент в Ийст Пасифик Хайтс, нито веднъж не бях чувал непознат да се мотае из коридорите. Охраната беше на ниво. Двойни врати, надеждни ключалки на входа. Камери в коридорите и при всички външни врати. Охранителната система в магазина ми беше по-добра. А ето че през последните дванайсет часа и двете бяха заобиколени.

— Частните ченгета дошли ли са навреме?

— Алармата изобщо не се е задействала.

— Какво?! Снощи си я включил, нали?

— Разбира се, че я включих. От охранителната фирма твърдят, че не е бил подаден никакъв сигнал за тревога, но аз *знам*, че някой е влизал. Нали оставям знаци. Тук конец, там парченце хартия. Стар номер. Сутрин гледам дали са там, където съм ги оставил. Влезли са, огледали са и са излезли. Първо са изключили алармата, а после са я включили отново. Това е единственото обяснение.

— Сигурен ли си?

— Тук съм от две години, Броуди. Сигурен съм.

— Взели ли са нещо?

— Не. Което ми подсказва, че са невероятно добри. — Той кимна към крака ми. — Сега вече ще си признаеш ли? Лично аз залагам на някаква нова задача от Токио.

Опипваше почвата. Беше много против, че изпълнявам задачи на „Броуди Секюрити“. Непрекъснато дуднеше за чудесния ми усет към изкуството. „Имаш дарба, за която хората са готови да убиват — повтаряше. — Защо си губиш времето с детективски глупости? Помисли за Джени. Продай проклетата фирма в Токио, преди да са ти видели сметката“. След вълната на насилие в Претория, от която едва бе оцелял, Ейбърс беше, меко казано, загрижен за безопасността ни.

— Не съм получавал никакви задачи от „Броуди Секюрити“ — казах аз. Не споменах за Рена, естествено.

Ейбърс се почеса по главата.

— Знам, че не ми влиза в работата, но предвид вида, в който се домъкна днес, трябва да питам. Напоследък да си се забъркал в нещо нередно? В нещо необичайно?

Японският квартал. Гостенчето. Взлом. В какво *не* бях се забъркал? Събитията се случваха с главомайваща скорост. И нито едно не изглеждаше смислено. Възможно ли бе всичко това да е свързано с Японския квартал? „Малко вероятно — мислеше си една част от мен. — Случи се едва снощи“. Бях се включил само като консултант на Рена, а когато си тръгнах, на местопрестъплението имаше *шейсет* ченгета.

Нямаше причина да набелязват точно мен.

От друга страна, аз бях *единственият* експерт по японски въпроси. А жертвите бяха японци. Както и Гостенчето. Възможно ли бе това да е причината? В такъв случай се изправях пред много труден въпрос — как така може да съм по-опасен от цялата полиция на Сан Франциско?

8.

Тиренско море, Италия

Анри Бертран се взираше в осветените от луната вълни. Какво в Мануел Касторе го смущаваше толкова много? „Не, бъди *честен*“, каза си той. Какво в Касторе го *плашеше* толкова много?

Беше на яхтата си, на котва недалеч от Капри, в каютата му спеше супермодел от френско-ирландски произход, а той мислеше единствено за Касторе.

Бертран беше един от най-големите предприемачи в областта на недвижимите имоти в Европа през последните две десетилетия и състоянието му възлизаше на близо четири милиарда долара. Фирмата му за архитектура и строителство щеше да построи сгради на стойност осемстотин милиона за следващата финансова година. Притежаваше къщи в Париж, Ню Йорк, Токио, Дубай и Флоренция. Движеше се сред елита и като „услуга“ проектираше летните им имения на Ривиерата.

Ривиерата — това беше проблемът.

Касторе ламтеше за последната сделка на Бертран. Алчният испанец му предлагаше двойна цена за дългата седемстотин метра ивица по италианския бряг, след което мина на план Б и излезе с предложение за съвместна работа. Бертран отхвърли и двете оферти и инстинктивно разбра, че си е създал доживотен враг. Но италианската находка беше твърде безценна, за да отстъпва дори сантиметър от нея — тя бе бъдещата Ривиера на Европа. Когато земята се появи на пазара, Бертран моментално видя потенциала ѝ. Касторе също го забеляза, но седмица по-късно. След като Бертран отхвърли предложението му за съвместна работа, бялото на тъмните преценяващи очи на Касторе сякаш проблесна в червено от гняв.

Бертран пропъди спомена, направи няколко дихателни упражнения и се гмурна в кристалночистата вода. Спусна се на четири и половина метра дълбочина, преди да поеме обратно към повърхността.

Обожаваше среднощното плуване. В кобалтовосиньото море светът изглеждаше безграничен, изпълнен с безкрайни възможности.

Когато се върнеше във Франция, щеше да смаже проклетия испански интригант — и знаеше как точно да го направи. Не беше в стила му да е толкова вулгарен или безмилостен, но инстинктите му подсказваха, че Касторе е изключението, което потвърждава правилото.

Усмихна се доволно... и в този миг някакви силни ръце го хванаха през кръста и в следващия миг изчезнаха, като оставиха след себе си странно усещане за тежест.

Наистина ли беше усетил ръце? В Тиренско море посред нощ?

Внезапно започна да потъва. Добра се до повърхността, успя да поеме въздух и отново беше повлечен надолу от необяснимата тежест.

Опипа кръста си и онова, което откри, го смая. На кръста му имаше водолазен колан с привързани тежести, предназначени за два пъти по-едър от него човек. Хвана катарамата и задърпа. Нищо. Очите му се изцъклиха от изненада.

Бертран можеше да задържи дъха си за около три минути. Разполагаше с толкова време, като се изключат — колко, може би пет секунди? Пръстите му опипаха катарамата. Коланът беше преправен и имаше ключалка!

Десет секунди.

Никога не беше виждал такъв колан. От съображения за сигурност всеки водолаз трябваше да е в състояние моментално да се освободи от тежестите. *Това беше специално приготвен смъртен капан!*

Вече беше на три метра под повърхността и потъваше бързо. Ушите му изпукаха. Размърда челюст, за да освободи напрежението.

Двайсет секунди.

„Без паника“, каза си той. Знаеше, че заливът е дълбок най-много десет метра.

Трийсет секунди.

„Стигни до дъното — посъветва го вътрешният му глас. — Знаеш какво да правиш“.

Сви крака до гърдите си, обърна се и заплува надолу. Синьосивата светлина на луната осветяваше неравното дъно. Допълнителната тежест на кръста работеше в негова полза, ускоряваше спускането и му спестяваше безценни секунди. Бертран продължи покрай дъното, докато не откри онова, което търсеше.

Петдесет секунди.

Пясъчното дъно на малкия залив беше покрито с обсидиан. Като строител Бертран разбираше от геология. Грабна едно остро парче и започна да реже найлона до катарамата. Материалът бе здрав, може би дебел около два сантиметра, но не можеше да устои на остроото като бръснач вулканично стъкло.

Седемдесет секунди.

Работата вървеше бързо. Беше стигнал до половината.

Деветдесет секунди.

Може би вече можеше да скъса колана и да спести няколко секунди. Пъхна обсидиана под мишница и задърпа. Коланът издържа. Задърпа отново. Материалът отново оказа съпротива — и тогава настъпи катастрофата. От резките движения той изпусна парчето обсидиан и с ужас видя как то мързеливо се понесе към дъното.

Минута и четирийсет секунди.

Втурна се да хване инструмента си и отново се зае за работа.

Две минути.

Трябваше да продължи с рязането, а не да дърпа. Глупак! Да изгуби ценно време!

„Спокойно. Съсредоточи се“.

Пропъди съмненията и отново започна да реже.

Някаква сянка мина над главата му. Акула? Потисна желанието да побегне и отново насочи вниманието си към работата.

Две минути и двайсет секунди.

Беше почти приключил. Гърдите започваха да го болят. „Съсредоточи се, съсредоточи се! Още един сантиметър!“ Усещаше как тежестта започва да се плъзга по бедрата му надолу към дъното.

Готово! Последната нишка се скъса и коланът се освободи.

Две минути и четирийсет секунди.

Приклепна и загреба, за да доближи дъното, след което се оттласна от твърдия пясък и се понесе нагоре.

Дробовете му вече горяха. Искаше да си поеме дъх. Намираше се на шест метра от повърхността.

Две минути и петдесет секунди.

Започна да се задавя. Устата му се отвори.

Не!

Като черпеше сила от стоманената воля, която го бе издигнала до върха в кариерата му, Бертран стисна уста, но физическата нужда да

вдиша незабавно отмени вътрешната команда и той нагълта вода.

Три метра.

Гърдите му се свиха от липсата на кислород и тялото му пое още вода през носа.

Не!

Метър и половина.

Солената вода минаваше през носоглътката му и той с последни усилия се помъчи да ѝ попречи да влезе в дробовете му.

Изскочи на повърхността, изплю морска вода и повърна. Веднъж, два, три пъти.

Прочистил дробовете си, Бертран нададе тържествуващ вик в лунната нощ и той се понесе над ленивите средиземноморски вълни. Въздух, свеж въздух! Никога не се бе разминавал толкова близко със смъртта!

И тогава силни пръсти го сграбчиха за глезена и го дръпнаха надолу.

Бертран зарита, но пръстите не го пуснаха.

Главата му се озова на метър под повърхността.

На кръста му щракна втори колан.

„Господи, не!“

Зарита, но силите му се бяха изчерпали при първото измъкване. Трябваше му кислород, но го бяха завлекли под водата, докато издишаше. Дробовете му бяха празни. И копнееха да се напълнят с въздух. Вместо това пое солена вода. Бертран се опита да изхвърли нахлуващата течност, но в дробовете му нямаше въздушно налягане. Още вода напълни гърлото му. Той се задави. Зарита диво. Коланът го влачеше неумолимо надолу. Дробовете му започнаха да се пълнят.

С периферното си зрение забеляза някакво движение и завъртя глава. Водолаз! А зад маската се виждаше странно безизразно азиатско лице.

Потъваше, но продължаваше да драпа с всички сили към повърхността. Зарита с яките си крака и се понесе нагоре. Върховете на пръстите му докоснаха въздух, след което усети нещо хладно в долната част на гръдния си кош — дробовете му се бяха напълнили с морска вода. Изгуби контрол върху мускулите си и когато солта достигна мозъка му, изгуби съзнание.

Престана да се бори и тялото му бавно се понесе към дъното на залива, в такт с ленивите движения на морето.

От тъмните води се появи черна сянка в неопрен и с кислородна бутилка, отключи колана и го свали. Тялото на Бертран започна да се издига. Минута по-късно изплава на повърхността, докато втори водолаз се спускаше към дъното да прибере другия колан.

Само двете дири мехурчета издаваха отдалечаващите се водолази, които отнасяха единствените улики за убийството.

9.

Намери ме въпреки информационното затъмнение.

След обяда се заключих в кабинета да финализирам покупката на будистките статуетки от седемнайсети век. Но преди да успея да вдигна слушалката, Ейбърс почука на вратата.

— Теб търсят — каза и си тръгна.

Обикновено това означаваше, че ме търси някой от редовните клиенти.

Изкуцуках до вратата и замръзнах.

Не можех да повярвам на очите си.

Кацуюки Хара, медийният магнат ренегат от Токио и образец за новия японец стоеше до една стъклена витрина и пръстите му нежно галеха японски меч от шестнайсети век. Този човек беше нарушил всички правила и въпреки това бе преуспял, превръщайки се между другото и в местен герой. Той беше пиронът, който не може да се забие, изключението от стриктния социален кодекс, предпочитащ конформизма и отнасящ се с неодобрение към независимостта. Разбиващ бариерите бунтовник, който бе станал обществена фигура, човек, почитан заради надеждата, която вдъхваше у младите предприемачи, като в същото време самият той се издигаше направо в стратосферата. Хара бе новоизпечен милиардер и имаше вид на точно такъв — загоряло от слънцето лице, намазана с лосион кожа, маникюр. Беше облечен в скъп тъмносив френски костюм с едва забележими лилави нишки — от онези, които могат да се поръчат при шивачи с мерцедеси и шестцифрен годишен доход.

Задушаващото стягане в гърдите ми не се дължеше на факта, че магнатът е в магазина ми, а защото просто нямаше причина изобщо да влиза в него. Явно беше объркал адреса. Вярно, той също беше колекционер, но на много по-високо ниво. Ако не ме лъжеше паметта, за последно бе забелязан на търга на „Кристис“ в Ню Йорк, където купил един Хокни и един Полък.

— Да? — казах аз.

Острите му очи ме огледаха от главата до петите.

— Вие ли сте Джим Броуди? Синът на Джейк Броуди?
Това обясняваше нещата. Познавал е баща ми. Или работата му.
— Да.

Отляво на магната се издигаше възпъщение на Великата китайска стена — бодигард с китайски или корейски произход с широки плещи и късо подстригана коса в стил, който вече не може да се види в Япония извън военните училища и клубовете по бойни изкуства. Лицето му бе кръгло и месесто. Скулите му опъваха плътта настрани и го правеха да прилича на някакъв прекаляващ с угощенията Буда. Мускулите на гърдите и ръцете му обаче изобщо не бяха от редовно преяждане. Опъваха кафявата му плетена риза до пръсване и намекаха за сила и бързина.

Хара огледа с неодобрение магазина.

— Изобщо не сте онова, което очаквах. Да не би ваш по-голям брат да е поел „Броуди Секюрити“? Или някой роднина?

Английският му беше безупречен.

— Не. Само аз съм. Намирате се пред правилния Броуди и на правилното място.

В сайта на агенцията и в телефонния указател бях писал „Антиквариат Броуди“ като щатски адрес на „Броуди Секюрити“. На стената до входната врата имаше месингова табела, обявяваща дискретно присъствието ни — „БРОУДИ СЕКЮРИТИ — *Справки вътре*“, която изкарваше Ейбърс от кожата му.

Хара присви очи и вдигна меч с ефеса към мен.

— Разкажете ми за *цуба*.

Имаше предвид предпазителя пред дръжката — диск с диаметър осем сантиметра, с издължен триъгълен процеп в средата, за да се нахлузи по острието. Тъй като предпазители са, така да се каже, символичната душа на самурая, някои са украсени със сребро, злато, лак, обков, емайл с фигури и инкрустации, дело на най-големите майстори на занаята. Днес колекционерите по цял свят издирват усърдно най-добрите образци.

— Конкретно тази *цуба* е от края на шестнайсети век и принадлежеше на токийска фамилия, която може да проследи произхода си до един прародител самурай на служба при господаря Хидейоши.

Хара кимна.

— Впечатляващо. А мотивът?

Върху предната част на ефеса бяха изобразени две летящи дивигъски; на обратната страна се виждаха същите птици, едната носеща се във въздуха, а другата падаща към земята, може би останала без сили в опита си да прелети над една пагода на заден план или ранена от ловец.

— Мотивът противопоставя опасностите на войната и дзен вярването за ценността на живота.

— Виждам, че разбирате от изкуство — отбеляза магнатът и върна изделието на мястото му. — А как се справяте с детективската част?

Отвън чакаше лъскава черна лимузина „Силвър Шадоу“ с включен двигател. Шофьорът, с безупречна униформа и фуражка, прокарваше бърсалка за прах от пера с дълга дръжка по идеално чистото купе, което блестеше на следобедното слънце.

— Какво ще кажете да отидем отзад? — предложих. — Ще поговорим там.

Въведох го в стаичката до кабинета ми. С бежовия килим, кожените кресла с цвят на кафе и с масата от кестеново дърво обстановката беше класическа. На пастелно сивата стена висеше акварел на Чарлз Бърчфийлд — талантлив, но недооценен американски майстор от средата на двайсети век. Двамата с него се погаждахме идеално.

Хара седна, а Китайската стена успя да провре рамене в стаичката. В следващия момент се появи Ейбърс с поднос кафе, остави го на масата и се оттегли, като докато затваряше вратата, ми направи знак с палец надолу зад гърба на магната.

Хара кръстоса крак върху крак. Аз останах прав, като държах под око Стената.

Хара огледа помещението.

— *Ано е мо уаракунаи кедо...*

„Картината не е лоша, но...“

Сведох глава в лек поклон.

— Подходяща е — отвърнах на родния му език с подходящата доза скромност.

Хара беше красив мъж на петдесет. Лицето му често се появяваше в новините. На живо имаше същата волева брадичка, същия

блестящ загар, същите пронизващи очи. Различното бяха белите кичури, сресани нагоре и назад. Фотографите от „Форчън“, „Таим“ и „Ейша Тудей“ го показваха с черна грива, посивяваща с достойнство по слепоочията.

— Работите ли тук?

Реших, че няма предвид търговията с произведения на изкуството.

— Поемам задачи от щатския офис, но Токио си остава основното поле за действие на агенцията. При нужда наемам местни експерти или командиравам хора от Токио.

Стената беше разкراчил крака и стоеше с ръце зад гърба, издал долната си челюст. Сякаш стоеше в поза „свободно“, докато генералът говореше на подчинените си.

Кимнах към кучето пазач и казах:

— Не е ли малко едричък за домашен любимец?

Хара се усмихна, без да му е весело.

— Бива ли ви в онова, което правите?

— Някои са на това мнение.

— Замесен сте в скорошното изнамиране на Рикю, нали?

— Да.

— Впечатляващо, но в края на краищата това е само произведение на изкуството. А дали сте толкова добър, колкото беше баща ви?

Как да отговоря на подобен въпрос? Свих рамене.

— Знам как да се забърквам в неприятности и как да излизам от тях.

Честно казано, съмнявах се, че способностите ми могат да се сравняват с легендарните таланти на баща ми. Няколко души бяха изгубили живота си заради Рикю; самият аз бях на косъм да стана един от тях. В „Броуди Секюрити“ все още не бяха взели решение.

— Това доказва, че сте умен. Но дали сте силен?

— Достатъчно.

Хара помръдна брадичка около половин милиметър и Великата китайска стена нападна.

Очаквах хода. Изпреварих атаката му, отбих вдигащите се ръце и забих основата на дланта си в носа му, но се спрях миг преди да превърна устройството му за дишане в каша. Всяка по-слаба реакция

щеше да означава да бъде стъпкан от него. Стената залитна и посегна към лицето си. Сритах го с коляно в корема, като избегнах уязвимите места горе и долу. Той рухна, а аз едва се сдържах да не изкрещя от изгарящата болка в крака си. Усетих как кожата се разкъсва под превръзката и кръвта потича отново. В разгара на битката инстинктите ми бяха взели връх над предпазливостта и съвсем бях забравил за раната от ножа.

Сега определено се нуждаех от шиене.

10.

Хара се взираше в неподвижния мъж в краката си.

— Ако беше малко по-дребен, от него щеше да стане хубава изтривалка — отбелязах.

Бизнесменът ме погледна. В очите му нямаше веселие или гняв, нямаше никаква емоция всъщност.

— Хората от „Сони“ ми препоръчаха фирмата ви. При това горещо. Предполагам, че нещата не са се променили.

— И аз.

Баща ми беше спечелил големи клиенти като „Сони“ и „Тойота“ и те бяха останали наши и след смъртта му. Именно те ми позволяваха да запазя високите доходи на верните му служители, но проблемът бе, че VIP охраната изисква много тела, всяко от които иска заплата. И повишение. И имаше увеличаващи се семейства. Поддържането на начинанието беше тежка битка, но смятах, че я дължа на баща ми.

Стената изстена.

— Кажете на момчето си да остане на килима, докато приключим — казах аз.

— Няма да е необходимо, уверявам ви. Доста убедително демонстрирахте онова, което исках да знам. — Клепачите на магната се спуснаха до средата на очите му. — Между другото, аз съм Кацуюки Хара.

— Знам кой сте.

— Нима?

— „КомпТел Нипон“. От производство на компютризирани играчки в един гараж в Шибаура през електроника и чипове до заводи в Югоизточна Азия, Европа и Китай. После радио, телевизия, кабеларки, две издателски къщи. Един от първите японци, поели по информационната магистрала. Фиброоптика, безжични връзки, телекомуникации. И тъй нататък. Вълк единак, новатор в ято управлявани с консенсус компании. Всичко, което докосвате, се превръща в злато, нито един погрешен ход. Може би, с изключение на подбора на бодигардове.

Той изсумтя. Може би с известно задоволство, но може би и без.

— Кажете ми, господин Броуди, как се връзва работата ви на антиквар с тази на частен детектив?

В тона му се долавяше скептицизъм, сякаш двете професии бяха взаимно изключващи се.

— И за едната, и за другата трябва скандалджии — отвърнах.

— Знаете ли защо съм тук?

— Не. И, честно казано, не виждам причина да идвате.

— Видяхте семейството ми.

Не го разбрах, така че оставих думите му да увиснат във въздуха. Мълчанието се проточи, мрачно и тежко.

— Снощи. На паважа.

Три думи, а се оказа, че имам проблем с всяка от тях. Гласът му беше овладян, но болката в него не беше.

— Накамура ли?

— Точно така. Фамилията на най-голямата ми дъщеря, след като се омъжи.

Японският квартал. *Майката*.

— Разбирам — казах аз. — Съжалявам. Не мога да ви опиша колко съжалявам.

Отново видях лицето на жената и си представих мъчителния край на живота ѝ. Помислих си за последните мигове на Миеко. Дали някой побъркан е дошъл за нея в нощта? Видяла ли го е? Разбрала ли е какво я чака в секундите преди пламъците да я погълнат?

— Искам да го откриете, господин Броуди. Човекът или хората, които са отговорни за смъртта им.

— Аз?

— Вие. Вашата агенция. Искам да бъде открит и ликвидиран. Като хлебарка. Ако беше възможно, щях да поискам да го убием два пъти, много бавно. Ще ви платя щедро, в каквата валута поискате и във всяка точка на света, която посочите.

Назова тройно по-висока цена от обичайната. Несъмнено знаеше каква е тарифата ни.

— Защо вдигате мизата?

— Стимулът води до високи резултати.

— В такъв случай се обърнете към „Наемници ООД“. През една пряка оттук.

— Видяхте семейството ми разкъсано на парчета и въпреки това казвате подобно нещо?

— Да.

Хара се намръщи, както би го направила изгубила търпение кралска особа.

— Парите не означават нищо за мен. Вярвам в мотивацията. Искам да впрегнете всички сили на организацията си в това разследване и съм готов да платя за *цялото* ви внимание.

Каза го на японски, макар че ритъмът му си оставаше категорично западен. Директен, рязък и делови. Определено беше нова порода. На легендарната японска вежливост тепърва ѝ предстоеше да се прояви, но може би това нямаше да се случи. Вече разбирах защо традиционните кръгове не го харесват.

— „Броуди Секюрити“ не се занимава с ликвидиране, господин Хара.

— Предлагам да обсъдим този въпрос по-нататък, след като постигнете известен напредък.

— Отговорът ще е същият.

— Ще видим. Казвали са ми, че мога да бъда изключително убедителен. И винаги получавам онова, което искам.

— А на мен са ми казвали, че съм инат. Макар че аз лично не го забелязвам.

Той ме изгледа малко сърдито.

— Добре. Какво ще кажете да удвоим офертата?

— Отговорът ми пак ще е същият.

Той се наведе напред. В очите му се виждаше единствено тъмна бездна.

— Знаете ли какво е да видите децата ви да си отидат преди вас? Превръщате се в жив мъртвец, господин Броуди. Делото на целия ви живот да бъде смачкано като евтин вестник и хвърлено в лицето ви. Да знаете, че децата ви и техните деца няма да живеят след вас, няма да се възползват от плодовете на труда ви. Че когато умрете, цялата ви работа, всичко, което сте постигнали, ще умре с вас.

Гласът му трепна, почти секна, но той успя да запази достойнство. През по-голямата част от живота си Хара беше вървял само нагоре. А сега се сригваше бързо. Като онази гъска от мечата, за който ме разпитваше.

Помислих си за дъщеря му на паважа в Японския квартал. Помислих си за моето посещение в Лос Анджелис, когато от жена ми беше останала само пепел. За всички безсънни нощи, в които прегръщах безутешната си дъщеря, докато не заспеше в обятията ми. Бях изгубил жена си, но все още имах Джени. А човекът пред мен бе изгубил деца и внуци наведнъж. Омекнах.

— Добре, господин Хара. Ще се заемем.

Запитах се дали при проучването си не е открил, че имам слабо място.

Магнатът си пое дъх с видимо облекчение.

— Благодаря ви. Можете ли да го откриете?

— Рано или късно. С достатъчно пари и хора. И освен ако полицията не го открие първа. Но така или иначе, няма да го убием. Говорихме достатъчно по въпроса.

— Обърнете се към убиец на свободна практика, ако не искате да си цапате ръцете. Използвайте всяка външна помощ, която ви е нужна. Ще покрия допълнителните разходи.

Трепнах вътрешно и думите му ме накараха да се замисля за момент. От тона му си личеше, че Хара и друг път е поемал по курса, който ми предлагаше.

— Защо се спряхте върху нас? — попитах. — Можете да си купите цяла армия, стига да пожелаете.

— „Броуди Секюрити“ има над двайсет служители в Токио, без да броим външните изпълнители. Вие *сте* армия. Увериха ме, че тукашната полиция работи денонощно по случая. Смятам, че с добавянето на частна агенция и човек, който познава както Америка, така и Япония, шансовете за успех се увеличават.

Доводите му изглеждаха смислени, но аз си останах скептичен.

Хара явно прочете мислите ми и за да потисне съмненията ми, преди да са взели връх, извади от джоба на сако си плик и ми го поднесе с две ръце и почтителен поклон.

— Това е половината от предложената сума. Без разходите, естествено.

Време беше за вземане на решение. Замислих се върху проблема. Хара не можеше да ме принуди да извърша нещо, което не искам. Не бяхме наемни убийци. Но ако онзи *канджи* от Японския квартал се окажеше същият като на Миеко, щях да проследя случая до самия край

заради нея, както и заради Рена. Две основателни причини да кажа да. И го направих. Станах и приех плика по същия официален начин, по който ми го предлагаше Хара — с поклон и като го оставих неотворен на бюрото, според изискванията на японския етикет, след което седнах на мястото си срещу него.

— Ще поемем случая — казах. — И ще получите доклад. Това е всичко.

Хара се усмихна само с устни.

— Освен ако не успея да ви убедя да постъпите другояче. Но да оставим това засега. Как мога да ви помогна като за начало?

— Като ми дадете сведения за дъщеря си. Основна информация за нея и съпруга ѝ. Списък на приятели и познати в Щатите, в това число и на Хаваите. Да включва стари и нови приятели, делови контакти, хора, с които си е кореспондирала.

Той се вцепени.

— Нима се шегувате по такива въпроси?

— Не се шегувам. Искам да знам всичките ѝ контакти в Америка, независимо колко маловажни ви се струват.

Той се отпусна.

— Разбрано. Ще получите сведенията в рамките на двацет и четири часа.

— Добре. А другият мъж, Йошида, приятел ли е бил?

— Далечен братовчед.

Зачаках още информация, но такава не ми беше дадена.

— Добре — казах. — Искам същите сведения и за него. Той или зетят ви били ли са замесени в нещо опасно?

— Не.

— А дъщеря ви?

— Тя беше домакиня.

— Да е имало някакви важни събития в живота им напоследък? Смърт, скъсване с делови партньор, извънбрачни връзки?

— Не.

— Сещате ли се за някаква причина някой да пожелае смъртта им?

— Не.

— Ами вие? Със сигурност имате врагове.

— Никой, който би направил подобно нещо.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се.

— Ясно.

„Може би някоя от жертвите е имала някаква неприятна тайна“
— помислих си.

Хара забарабани с пръсти по коляното си.

— И още нещо. Помолих по-малката си дъщеря да дойде от Ню Йорк, за да разговаряте с нея. Тя беше много близка със сестра си.

— Добре.

— Познавате ли я? — небрежно попита той със странна смес от гордост и подозрителност. Гордостта се дължеше на това, че Лиза Хара беше глезена знаменитост в родината си, а подозрението — на постоянната вражда между баща и дъщеря, която редовно се появяваше на първите страници.

— Чета вестници.

— Тя все още не е много известна на запад.

— Не съм споменавал западни вестници.

— Отлично — каза магнатът и стана. — Виждам, че намерих подходящия човек. Графикът ми е натоварен, така че трябва да тръгвам, но скоро ще говорим отново.

Поклони се отсечено с подобаваща на царствения му статус официалност и си тръгна. Бодигардът му се надигна от пода и го последва.

Докато двамата вървяха към изхода между сандъците *тансу* и параваните, си помислих с каква лекота ме беше открил Хара. Щом той можеше да го направи, същото се отнасяше и за други. И нищо не можеше да попречи на някой умен тип да го направи още по-бързо.

Особено ако не му се налагаше да идва от Токио.

11.

„Таверна и скара М & М“ клечеше на северозападния ъгъл на Пета и Хауард като жаба на камък, компактна, безцветна и безлична — идеално място за лейтенант от полицията, който не иска да бие на очи.

— Хубава маса — отбелязах, докато сядах.

— Обичайната ми.

— Защо ли не се изненадвам?

Двуместната маса на Рена до облицованата с тъмна ламперия стена беше отделена от останалите от пътеката към бара. Ако не повишавахме глас и ако сервитьорката не се навърташе наоколо, никой не можеше да ни подслушва, а Рена беше в състояние да наблюдава входната врата, като оставаше незабелязан за всеки минувач, решил да надникне през стъклото.

Рена забеляза лекото ми накуцване и попита:

— Порязване при бръснене?

— Не. Попаднах на един кретен с нож.

— Обади ли се в полицията?

— Не. Реших, че имате по-важни задачи.

След като Хара си тръгна, бях изкуцукал до кабинета на доктор Шандлер на съседната пряка, където ми бе съобщено, че съм направил забележително постижение — успял съм да отворя раната и да удължа разреза. Победата ми над Великата китайска стена ми струваше петнайсет шева и сметка, която добрият доктор предпочиташе да получи в натура. Вкусовите на Шандлер бяха насочени към изящен японски порцелан, а аз имах няколко нови попълнения, сред които два елегантни подноса *негуро* в червено и черно. Бях готов да заложа месечния си доход, че щом ги види, ще му потекат лигите.

— Има и друго — добавих и разказах на Рена за случилото се в магазина и в дома ми след Японския квартал.

— Доста храна за размисъл — рече той. — Ще се заема. Знаеш ли менюто?

— Какво има да му знам? За мен кафе.

„М & М“ е реликва в Сан Франциско. Тук се предлага средноамериканска кухня с огромни порции домашни пържени картофи, а от време на време може да се намери и някой ексцентричен деликатес като варен луизиански омар с царевица. Може да си поръчаш също обичайните сандвичи, печени пилета и омлети. Един ден някой кулинарен критик с нетърпелива за работа писалка и приближаващ краен срок за предаване на материала ще влезе тук и ще опише заведението като ретро крайпътен ресторант, ще използва думи като „непретенциозен“ и „очарователно старомоден“ и постоянните клиенти като Рена ще трябва да чакат да се освободи маса. Освен ако първо не дойдат булдозерите.

Устните на Рена леко се свиха.

— Какво има? Миеш ли?

— Миеш, малката Мики, майката. Всички.

— Нещо като онова в Японския квартал ще прогори дупка в теб, ако не внимаваш.

— Цяло семейство. Франк. Цяло проклето семейство.

Двама пощальони в летни униформи погледнаха към нас от бара. Рена прекара пръсти през косата си.

— По-тихо, ако обичаш. Виж, никога няма да го забравиш, но ще се научиш да живееш със спомена. Ако извадиш късмет, овесената каша на закуска пак ще има вкус на овесена каша. Но ти вече знаеш това, Броуди. Не си девственник. Иначе нямаше да седиш тук.

— Така си е.

Оцеляването в Саут Сентръл е безкраен, убийствен и първобитен танц. Никога не можеш да се отпуснеш. Ако проявиш нехайство, си патиш. Виждал съм насинените, пребитите и мъртвите. Но до снощи никога не бях виждал цяло семейство, минало под ножа.

Появи се руса сервитьорка с химикалка и бележник. Поръчах си кафе, а Рена — безалкохолно и чийзбургер. После ме загледа мълчаливо.

— Нещо против да ми кажеш защо се нахвърли с такъв хъс върху този случай? — попитах го.

— Пет жертви не са ли достатъчна причина според теб?

— Знам, че не са.

Снощи бях видял в очите му още нещо. Просто не можех да разгада какво.

Рена погледна към стената, на която имаше черно-бели снимки на работници, издигащи високи стоманени греди по времето, когато Сан Франциско е бил устремен, горд и е строил мостовите си. Яки мъже с каски и по тениски мъкнеха дебели колкото пъпеш кабели и вървяха по пътеки, увиснали на десетки метри над неспокойните води на залива.

— Миналата година купихме на Кристин същата рокля като онази на Мики Накамура, само че синя. Ето заради такива неща станах ченге. Няма да се откажа от този случай.

Кимнах. При толкова безсмислени убийства човек никога не знае какво ще му влезе под кожата. Какво може да попадне в десетката.

Рена се наведе напред. Очите му пламтяха.

— Виж, ще те държа в течение, но искам да продължиш да работиш по случая. Колкото е необходимо. Ще го направиш ли?

— Да.

— Дори ако *канджи* не е същият като на Миеко?

— След онова, което видях ли? Няма проблем. Докато смъртта ни раздели — казах. Мислех си за съпругата си.

— Добре.

Рена извади от джоба си плик, в който имаше два листа. Постави ги на масата. Единият беше онзи от местопрестъплението, прибран в торбичка за доказателства, другият — уголемено ксерокопие.

— *Канджи* продължава надолу точно по начина, по който каза.

王
塚

Един поглед върху черните щрихи върху грапавата японска хартия беше достатъчен сърцето ми да прескочи. Пред мен лежеше точно копие на символа, който бях видял на избелелия от слънцето тротоар в Лос Анджелис. Не подобен. А абсолютен двойник, до

последната чертичка. Така Японският квартал ставаше четвъртото място, на което бе нанесъл удара си един и същи убиец.

— Е? — попита Рена.

Трудно ми беше да проговоря.

— Същият е. Абсолютно същият.

— Съжалявам — рече Рена. — Ако искаш, ще натисна полицията в Лос Анджелис да отвори отново случая с Миеко.

Дъхът ми секна. Открай време се бях надявал точно на такъв сценарий, но сега, когато офертата беше на масата, се поколебах. Бяха минали повече от две години. Долу на юг от уликите беше останала само студена пепел. Ченгетата нямаше да имат никаква мотивация.

— Ще излезе ли нещо от това?

Рена сви рамене.

— Ако питаш мен, топката е в нашата половина. Хванем ли извършителя, ще решим и случая на жена ти.

— Може би си прав.

— Може би — повтори той и гласът му падна с половин октава, но си остана ясен. — В такъв случай искам следното. Първо, стрелбата в Японския квартал раздвижва малко нещата, така че искам да погледнеш на този *канджи* със свеж поглед. И този път ми трябват отговори. Много отговори.

Потърках хартията със знака между пръстите си.

— Ами, като начало, това е стандартен японски калиграфски пергамент. Масово производство. Машинно. Не е ръчно изработена *уаши*.

Уаши е традиционната японска хартия, върху която можете да очаквате произведения на калиграфията. Ще я откриете също в свитъци, фенери и параваните *шоджи*. Най-качествената все още се изработва ръчно по техника, останала една и съща стотици години. Рамка с мрежа се потапя в съд с растителна каша, разтворена във вода. Мрежата улавя пласт от кашата, после майсторът я вади и я оставя, докато фибрите изсъхнат и се превърнат в набразден лист.

Рена ми хвърли поглед, с който недвусмислено ми казваше, че трябва да направя нещо повече от това да цитирам културни тънкости, ако искам да си изкарам хляба.

— Предполагам, че лабораторните ти плъхове вече са ти казали това — казах аз.

— Още преди часове.

— В такъв случай ето ти нещо друго. Масово произвежданата *уаши* се продава из цяла Япония, както и в много магазини тук. Ръчната се изработва в ограничени количества от хора и лесно може да бъде проследена по стила ѝ, който е различен за различните региони. Плъхчетата споменаха ли и това?

— Не.

— Иначе казано, ако този къс хартия е оставен нарочно от стрелеца, използването на масова *уаши* говори за предпазливост.

— Добре. Ами символът?

— Момчетата ти нищо ли не могат да кажат за него?

— Пуснали сме го по каналите. Искам отговори преди настъпването на следващата ледникова епоха, за предпочитане по време на глобалното затопляне. Кажи ми *защо* не можеш да прочетеш това чудо.

— Символът не е *джойо*, *тойо* или късен исторически *канджи*.

— Нещо против да преведеш на нормален език?

— Знакът не се използва днес, нито в годините преди или след войната. Не се е използвал от средата на седемнайсети век, доколкото мога да кажа.

— Нима наричаш седемнайсети век късна история?

— Когато става въпрос за култура, способна да проследи корените си две хиляди години назад, определено да.

— Това хич не ми харесва. Друго?

— Знакът е дело на възрастен мъж, на шейсет-седемдесет години.

Рена едва не подскочи.

— Сигурен ли си?

— Доста. Изписан е от мъжка ръка, при това зряла.

— Японец ли е?

— Японски знак, изписан от японец, ако това означава нещо. Създателят му не е китаец. Но самото изписване е някак особено.

— Може да си имаме работа с фалшификатор или имитатор.

— Не, дело на японец е. Линиите са плътни и с добри пропорции, а това е невъзможно да се постигне, освен ако не си японец или не си се учил в Япония години наред и от съвсем ранна възраст.

— Защо?

Проследих щрихите с пръст, без да докосвам хартията.

— Защото изписването на *канджи* с правилно балансирани компоненти изисква опит. Освен това трябва да знаеш наизуст реда на щрихите. Тук редът е правилен и балансът е такъв, какъвто трябва да е, което означава, че символът не е прерисуван или копиран от имитатор от някакъв съществуващ ръкопис. Създаден е от японец със специална четка или писалка с четка на върха.

— Тогава какво му е особеното?

— Линиите са несигурни. Неравномерни на някои места. Същото се отнася и за мастилото.

— Може старецът да е пийнал някоя чашка в повече.

— Не, стилът е стегнат. Подозирам, че авторът не е изписвал често този знак. Или страда от артрит или някакво друго заболяване, свързано с възрастта.

Рена се оживи.

— Дотук много добре. Нещо друго?

— Засега не.

Рена се облегна назад и сплете пръсти на корема си, поне за момента доволен от трохите, които му бях подхвърлил.

— Знаеш ли, ако извадим късмет, можем да приключим бързо със случая.

Изгледах го със съмнение.

— Това какво беше? Партийната линия ли?

Той се умърлуши.

— Така си мислех снощи. Сега мисля, че случаят ще се окаже много по-гаден. Още смятам да спипам копелето, но нещата вече стават неудържими. Хората са уплашени.

Гласът му се понижи още повече, което ме стресна. Рена никога не се беше правил на пророк на Апокалипсиса.

— Това не е вещерство, Франк.

— Убийства посред нощ и неразгадаеми шифри? Знаеш колко подозрителни са ченгетата. Казват, че човек е по-добре да заобикаля Японския квартал отдалеч. И че случаят ще се превърне в блато и ще завлече всички.

— А *ти* какво мислиш?

— Смятам да довърша нещата каквото и да става. А сега ми кажи какво е това и защо този проклет *канджи* кара хората ми да треперят,

сякаш са видели дявола. Искам да вляза в мозъка на оня кучи син.

12.

Цюрих, Швейцария

Хелена Шпенглер беше отвратена от двамата зловещи азиатци, разположили се неканени в дневната ѝ.

— Кристоф, познаваш ли тези господа? — попита съпругата на швейцарския банкер. Онази негодна за нищо Серена ги беше поканила, преди да се върнат господарите ѝ и се беше покрила някъде.

— Смътно, скъпа. Запознах се с единия миналата седмица.

По-възрастният азиатец — със странна възоранжева кожа и дръпнати очи — седеше като глътнал бастун на канапето от епохата на Луи XV. Той поне показваше някакво уважение. Другият, с опашката, се беше настанил в креслото на Кристоф, сякаш беше негово собствено, провесил навсякъде дългите си крайници.

— Да поръчам ли кафе, или...? — Тя остави изречението недовършено, явно намеквайки, че изобщо няма да се поколебае да се обади на полицията.

Точно в този миг Лорънс Кейси, по-младият азиатец, най-неочаквано се озова зад нея. Улови я с мъртва хватка през гърдите, а с другата си ръка притисна кърпа до лицето ѝ. Въпреки че се съпротивляваше, госпожа Шпенглер откри, че е озадачена.

„Кога успя да мине зад мен?“

Извивайки достопочтеното си тяло, тя продължи да се бори още секунда-две, преди клепачите ѝ да се спуснат и упойката да я приспи. Кейси замъкна съпругата до канапето и я положи върху възглавниците, след като по-възрастният азиатец освободи мястото с подигравателен поклон.

— И тъй — каза Кеджи Оги, когото Шпенглер познаваше като Кевин Шен, — както обясних миналата седмица, искам да ми предадете виното.

Банкерът шесто поколение беше със зачервени бузи и доста наквасен след късната гощавка, полята обилно с приятели в ресторанта „Хаус цум Муден“, който обслужваше швейцарските благородници още от четиринайсети век.

— Въпросът е закрит, господине — каза той и примигна, за да накара стаята да спре да се върти.

— Смятайте го за открит отново. — Оги подхвърли на масичката пачка банкноти. — Плащам само за една бутилка. Конфискувам другите две като глоба.

Шпенглер забеляза в очите на Шен проблясване, което изглеждаше мрачно и особено, досущ като облеклото му. Дватама неканени гости бяха с тесни черни костюми. Под саката бяха с черно поло от някакъв особен материал. Но дори тази характерна мъжка галантерия не им даваше право да се разпореждат в дома му.

— Господин Шен, надявам се, че няма да се засегнете, ако ви кажа, че точно в този момент не мога да ви посветя цялото си внимание и да отговоря на молбата ви. — Шпенглер се заигра с ръкавела на колосаната си риза и копчето с монограм отрази светлината право в очите на Шен — номер, който банкерът използваше от време на време, за да напомни на по-нисшите от него с кого си имат работа. — Какво ще кажете да ми се обадите в офиса през работно време?

„И ще наредя на охраната да те изхвърлят като мръсен парцал“.

Оги се извърна от отблясъка.

— Това е последният път, когато ще имате възможност да се подчините без последици.

— Наистина трябва да ви помоля да се оттеглите, господин Шен — отвърна банкерът с безразсъдно смело презрение. — Направете го незабавно и утре ще сте добре дошли...

Преди миналата седмица Кристоф Шпенглер изобщо не беше чувал за този недодялан азиатски простак. Пътищата им се срещнаха при три двойни магнума^[1] „Шато Марто“, реколта 1900, открити в отдавна забравената изба на един австрийски принц, избягал със семейството си от идващите нацисти. Принцът се досетил да зазида избата си, но не бил така предвидлив да преживее войната. Имението му сменило четирима собственици преди невероятното вино, запазено в идеално състояние през всички тези години, да бъде открито при един основен ремонт, предприет от сегашния стопанин, и да бъде предложено на търг, който привлече ценители от целия свят.

В първата фаза на търга участваха девет съперници. Наддаването започна от 40000 долара за трите бутилки; при 60000 кандидатите се бяха стопили на петима. Когато наддаването стигна до 90000 долара, останаха само Шен и Шпенглер. След като цената скочи с още 30000, Шен прояви нахалството да се обърне директно към банкера.

— Какво ще кажете, вместо да наддаваме един срещу друг да спрем дотук и да си поделим бутилките?

— С най-голямо удоволствие бих се съгласил, но вече обещах да представя виното на петдесет и петия си рожден ден. Поканил съм хора от цял свят и не мога да си позволя да ги разочаровам.

— Тогава да направим компромис? Две бутилки за вас и една за мен? Аз съм на седемдесет и две и това може да е последният ми шанс да опитам тази реколта, още повече в такова чудесно състояние.

— За съжаление, трябва ми *три*. Така че ако не желаете да наддавате, господине, бъдете така добър да се оттеглите. Мисля, че следващият артикул е с почти същото качество. — Банкерът обърна гръб на Шен и се помъчи да не обръща внимание на необяснимите тръпки, полазили по тила му.

Сега банкерът каза:

— Отговорът ми е същият, който ви дадох по време на търга. Поради същите причини, които изтъкнах и тогава.

— Вземете парите.

— Не бъдете груб.

— В такъв случай ще ми трябва комбинацията за избата ви.

— Не мисля.

— Кейси. Убеди човека.

Най-неочаквано Кейси заби юмрук в корема на твърдоглавия финансист. Шпенглер се тръшна на стола зад себе си и изпъшка.

Оги-Шен обхвана с жест стаята.

— Не можете да ни заплашвате като обикновени банкови чиновници, мосю. Ако не ни кажете комбинацията, нещата само ще станат по-лоши.

— Никой не прави подобни неща заради три бутилки вино — успя да изрече Шпенглер, като стискаше зъби от болка.

Оги като че ли се отегчаваше.

— Миналата седмица беше молба. Сега е настояване. Това е всичко.

„Прислужницата е тук — помисли си банкерът. — Със сигурност се е обадила на полицията“. Но после си даде сметка, че Серена не се беше появила да приеме поръчките за питиета на гостите, и му стана ясно, че домашната прислужница е била извадена от играта по-рано, вероятно по същия начин като жена му.

Телефонът на Кейси иззвъня и той се дръпна от зашеметения банкер и го вдигна до ухото си.

— Слушам — каза на японски.

Шпенглер се възползва от шанса. Скочи от стола и побягна. Без да сваля телефона от ухото си, Кейси се извъртя и петата му улучи банкера в тила, при което Шпенглер се плъзна по килима върху кръглия си корем. Кейси не се сдържа и се изкиска. „Ама че нелепа гледка!“

— Не, нищо важно — каза той по телефона, все така на японски. — Слушам.

Направи няколко крачки и стъпи върху гръбнака на Шпенглер.

— Да, разбрах — каза и се обърна към Оги. — Господине, Дермот е.

Дермот беше начело на втория екип в Японския квартал на Сан Франциско.

— Дай ми го. — Оги улови подхвърления телефон с лекота, характерна за много по-млад мъж. — Да?

— Цивилният от огледа може да се окаже проблем, господине.

— Антикварят, който продава дрънкулки ли? Не мисля.

— Не забравяйте, че е син на Джейк Броуди.

— Да, *и освен това* продава ръчно рисувани грънци на белокося дами. Забрави го.

— Лейтенантът, работещ по случая, току-що се срещна с него в града. Хара също го посети.

— Хара ли?

— Да.

Оги се замисли.

— Добре. Антикварят е *единствената* пряка връзка с Япония. Наблюдавайте го още известно време. *Само него*. Полицията не представлява заплаха.

Следите бяха почистени. Кейси и екипът му бяха напуснали района минути след покушението, след което хората на Дермот поеха наблюдението на разследването и трябваше да се погрижат нищо да не тръгне накриво *след* операцията. Бяха се погрижили за всичко останало, в това число и за евентуалните официални запитвания от СФПУ до Токио.

— Защо ми досаждаш с подобни въпроси? — попита Оги.

Очите му се присвиха, докато слушаше отговора. В нарушение на получените заповеди Дермот беше нападнал Броуди, което означаваше, че антикварят вече е мъртъв и Дермот се обажда, за да получи разрешение за убийството му *след* като то беше факт. Най-добрият им специалист по бойни изкуства трудно се сдържаше. „Търпение, търпение. Все търпение“.

— *Казах*, че не искам повече трупове в Сан Франциско — прекъсна го Оги. — Работата е прекалено важна.

— Броуди не е мъртъв.

Оги изслуша описанието на сблъсъка.

— Правилно си постъпил, че си се оттеглил. Кога за последен път някой ти се е измъкнал жив?

— Никога, господине.

— Не знаех. Е, *това* може да е проблем.

— Точно това си мисля и аз, господине. Искam приоритетна зелена светлина.

„Приоритетна зелена светлина“ означаваше незабавно ликвидиране с всички възможни средства.

— Не се и съмнявам, но отговорът е не. Ударът беше идеален. Полицията не знае нищо и няма да открие нищо. Разследването ще замре, ако не се появи нещо ново, което да привлече вниманието им. *Погрижи се* да не се появи нищо ново. Засега никакви контакти и трупове, или ще бъда крайно недоволен.

— Да, господине. — Дермот се поколеба. — „Засега“ ли казахте?

Оги знаеше как да използва моркова. Дермот и Кейси бяха най-добрите му агенти и изискваха специално отношение. За Дермот това означаваше утоляване на жаждата му за кръв от време на време и Оги усещаше, че трябва да му отпусне антикваря, след като аферата в Японския квартал се уталожи.

— Чу ме — каза той, затвори и отново насочи вниманието си към финансиста. — Размислихте ли?

Кейси махна крака си от гърба на банкера.

Шпенглер се претърколи. Очите му бяха насълзени.

— Да.

— Отлично. А сега комбинацията, ако обичате.

— После ще ни оставите ли на мира?

— Няма да имате никакви оплаквания, след като приключа тук.

Шпенглер изговори поредица цифри.

— Кейси, донеси виното — каза Оги на английски, заради домакина. — Само онези три бутилки. Не пипай другите ценности на господин Шпенглер.

И добави на японски:

— *Мойасе.*

„Изгори ги“.

След две минути Кейси се върна с трите бутилки.

— Отлично — със светнали очи каза Оги.

— Получихте си онова, което искахте — рече Шпенглер. — А сега си вървете.

Отдолу плъзнаха първите струйки дим.

Шпенглер скочи на крака.

— Идиот! Мазето ми гори!

Чу тихия звук на прекаран по плат метал и можеше да се закълне, че вижда как пред очите му минава някаква жица. Усети горещия влажен дъх на Шен върху тила си.

Краищата на гаротата бяха увити около две къси дървени пръчици, служещи за дръжки. Пръстите на Оги бяха свити около тях. Застанал зад банкера, той кръстоса китки, затваряйки клупа, и дръпна.

Шпенглер задраска врата си. Беше смаян, не проумяваше какво точно става, но много ясно си даваше сметка каква е червената течност, която пръсна навън и започна да се стича по ръцете и гърдите му.

Оги усети как важните елементи в шията излизат от строя един по един. Трахеята, сънните артерии, югуларните вени, блуждаещият нерв — жицата минаваше през тях като касапски нож през лой. Когато стигна до гръбначния стълб, Оги отпусна китки и с опитно движение освободи гаротата от гърлото на жертвата.

Шпенглер заразмахва ръце, пръскайки кръв из цялата стая. Опитва се да спре струята, но пръстите му се хлъзгаха. От гърлото му се разнесе гъргорене. Образуваха се и се пукаха червени мехурчета. После ръцете му се отпуснаха, очите му се подбелиха и онова, което беше останало от банкера шесто поколение, се просна на пода.

Оги избърса гаротата с кърпичка, нави я и я прибра в джоба на сако си.

Кейси се загледа замислено в оплискания в кръв под.

— Планът не беше такъв.

— Знам — каза Оги. — Не ми хареса поведението му.

От вратата на мазето забълва дим.

— Нямаме много време — каза Оги.

С опитни ръце отнесоха телата в господарската спалня, положили ги на леглото и бързо ги облякоха в спално облекло. Пожарът щеше да заличи всички следи от посещението им. „Случайната смърт“ заемаше централна част в бизнеса им. Директните покушения като онова в Японския квартал ставаха все по-редки. Повечето задачи изискваха дискретни методи за елиминиране — удавяне, самоубийство, челен сблъсък на висока скорост. Списъкът бе дълъг и даваше свобода на въображението.


— Злоупотребяваме с гостоприемството, Кейси. Вземи парите. Сигурен съм, че малоумният ни приятел вече няма да се нуждае от тях.

[1] Винена бутилка с вместимост 2,2 л. — Б.пр. ↑

13.

Казах на Рена онова, което искаше да знае.

— *Канджи* са част от японската писмена система. Японският език има също две азбуки, всяка с около петдесет букви, но *канджи* са хиляди. Развили са се от примитивни символи и идеограми. Например знакът за „око“ първоначално се е изписвал по-реалистично, но с времето се е превърнал в изправен правоъгълник, разделен от хоризонтални линии. Имаш ли нещо за писане?

Рена извади химикалка. Взех една салфетка и нарисувах знака за „око“:  стана 目.

Рена се вгледа.

— Интересно. Пак напомня за оригинала.

— Да, само че е по-стилизиран. „Планина“ отначало са три криви, които после се превръщат в прост абстрактен знак.

Добавих втори ред символи върху салфетката.

 стана 山.

— Това ми харесва — каза Рена. — Има вътрешна логика.

— Така е. Докато възприемали тези ранни символи, хората започнали да ги съчетават. Символът за „поле“ 田 се поставя върху символа за „сила“ или „мощ“ и се получава 原, „мъж“, или с други думи, „силата на полето“. Процесът е траел векове наред, най-вече в Китай, а по-късно и в Япония.

Сервитьорката се появи със сандвича на Рена, като клатеше подчертано бедра, и се наведе да разгледа японските знаци върху салфетката.

— Таен агент ли вербуваш, Франк?

Рена вдигна очи към нея. Сервитьорката беше на около трийсет и пет, с пищна коса с цвят на мед, прибрана върху изящната ѝ глава с рязко откритоена брадичка. Един кичур падаше свободно отстрани като рибарско въже. Запитах се дали успява да хване нещо с него.

— Вечерно училище, Керън. Искам да стана лингвист, ако шефовете решат да ме изхвърлят от работа.

— Теб ли, скъпи? Не биха посмели.

Погледът ѝ изобщо не беше жизнерадостен като думите ѝ.

Загледах я как се отдалечава, полюшвайки леко бедра.

— Сваля ли те?

Рена кимна.

— Наскоро скъса с мъжа си. Вкара ли ме в леглото си, ще е на седмото небе, защото знае, че мога да направя мъжа ѝ на пихтия, ако случайно се изтърве пред него и той реши да се разправя с мен.

— А би ли се изтървала?

— И още как.

Рена поля огромния си сандвич с кетчуп, захлупи го с горната половина на препеченото хлебче и захапа, като го държеше с дясната ръка, а с лявата вдигна салфетката с моите драсканици.

— Добре, щом говорим за съставни части, защо не можеш да разделиш този символ на такива?

— По две причини. Първата е абстракцията. С добавянето на все повече и повече елементи комбинациите започват да се отдалечават от основното си значение. Ако съчетаеш „планина“ 山 със символа за „висок“ 高, получаваш 嵩 което е основа за по-абстрактни думи като *касару*, което означава „надигам се“ или „уголемявам се“. Наред с това имаш исторически филтър — дърво от „планината“ 山 заедно с „огън“ 火, под „покрив“ ти дава 炭, или „въглен“. Покривът е подпалката, използвана в миналото за получаване на въглени.

— Голяма каша.

— От една страна, да.

— Май напразно се надявах, че може да е по-простичко. — Рена пак отхапа от сандвича. Май с третия залък щеше да го довърши. — Колко време ти трябва, за да направиш справка с твоите хора в Япония?

Пресметнах часовата разлика.

— Работното им време е започнало преди час. Ще отбележа съобщението като „спешно“ и ще ми изпратят предварителни резултати в края на смяната си, но не очаквай чудеса.

— Разчитам на това.

Погледнах горчиво кафето си.

— И да те предупредя. Повечето японски неща са най-малкото двусмислени, дори за самите японци.

Това мнение беше неразривна част от мен. Макар да бях американец и син на бели родители, моята история, работата и професионалният ми живот бяха отчасти свързани с Япония. Бях прекарал повечето си детски години в игри из задните улички на Токио. Жена ми беше японка и дъщеря ми беше наследила много от нея. Баща ми беше живял зрелия си живот в Токио и беше създал „Броуди Секюрити“. Япония заемаше специално място в сърцето ми и обогатяваше дните ми, за което винаги ще съм благодарен.

И въпреки това, подобно на сдържан приятел или любовник, който винаги е нащрек, Япония продължаваше да стои настрана. Години наред вярвах, че статутът ми на *гайджин* на вечен аутсайдер в едно затворено общество, е причината тя да бъде така неуловима. Но това бе вярно само отчасти. На няколко бутилки саке с японски приятели в Шинджуку открих, че те страдат от същия проблем. Казаха ми, че с моето познаване на езика, хората и традициите на страната съм достатъчно вътрешен човек, за да проникна и под повърхността. Просто сдържаността е навсякъде. През вековете са се трупали тайни върху тайни. Онези вътре в кръга ги знаят; останалите се изключват. А има и кръгове в кръговете. Точно тогава разбрах изцяло работата на баща ми, която бях наследил — молбите за помощ идваха, когато тайните стигаха до онези извън кръга.

Рена изглеждаше крайно недоволен.

— Не разполагам със седмици, така че трябва да побързаш. За колко *канджи* става дума?

— Да го кажем по този начин. Средностатистическият японец може да разчита около три хиляди, а по-образованите разпознават между четири и десет хиляди. Един типичен речник съдържа между десет и петнайсет хиляди символа, а в „Дай Канва Джитен“, който е от тринайсет тома и е посветен на историята на писмеността, има петдесет хиляди знака.

— *Петдесет* хиляди? Господи! Това може да се окаже черна дупка. Колко символа знаеш *ти*?

— Като се включат старите, към шест или седем хиляди.

Рена сви юмруци.

— И *въпреки това* не можеш да прочетеш този? Не мога да повярвам. Наистина не мога.

— Добре дошъл в Изтока.

— Ще изчакам още два дни, но не повече. Накарай хората ти да се разтичат. Мини утре в десет през участъка да ми кажеш докъде си стигнал.

— Добре — отвърнах с безизразна физиономия. Знаех, че когато очакваш твърде много за твърде кратък срок, винаги оставаш разочарован.

Рена стана.

— Трябва да вървя. И благодаря.

— За какво?

— Ако не друго, поне си установил, че този *канджи* не е обикновен.

— И какво от това?

— Същото се отнася и за стрелбата.

Вперихме погледи един в друг.

На лицето на лейтенанта за момент се изписа тревога.

— И още нещо. Докато ровиш, пази си гърба. Някой броди на свобода и е по-добре да го намерим преди той да е намерил нас.

Думите му ме сепнаха. Сърцето ми трепна по онзи начин, по който го прави, когато разпознае зрънцето истина. Отново си помислих за наситените със събития осемнайсет часа, откакто кракът ми бе стъпил в Японския квартал — за неканения гост, за обира, който не беше обир, за неочакваното посещение на Хара.

Рена явно мислеше същото.

Изведнъж разбрах какво означава проникването в магазина. Не липсваше нищо, защото взломаджията беше дошъл за нещо друго, а не за произведения на изкуството. Което можеше да означава единствено информация за мен, за магазина или за графика ми. Или и за трите. И може би ми бяха оставили сувенир. От онези, с които може да се подслушва.

Може бе вече ме бяха намерили.

ДЕН 2. РАЗКОВНИЧЕТО

14.

След като засилих имейл за *канджи* до „Броуди Секюрити“ в Токио, изпратих второ съобщение до един търговец, с когото се бях запознал миналото лято и който вече ми беше станал приятел. Хрумна ми, че той може да ми предложи свеж поглед върху една следа, която за мен беше изстинала преди години. Стрелбата ми напосоки даде резултат рано на следващата сутрин под формата на едно донякъде спешно телефонно позвъняване.

Казуо Такахаши беше влиятелен антиквар в Киото. Ако питате мен, той бе почти гений, когато ставаше въпрос за който и да било аспект на японската култура. Имаше великолепно око и дълбоки познания върху корените на страната си до началото на периода Нара през осми век. Още по-важното бе, че бе безупречно честен — качество, което много трудно може да се открие в нашата област.

Когато вдигнах телефона, в слушалката прозвуча дружелюбният глас на приятеля ми от Киото.

— Броуди-сан? Такахаши се обажда. Надявам се, че не съм събудил теб или малката Юми-чан?

Въпросът бе формулиран в приятелско вежлива форма. Такахаши говореше само японски и наставката, която добави към презимето на Джени, изразяваше привързаност.

— Не, тя е при Лиза, а аз вече съм буден — отвърнах аз.

— Това не ме изненадва, ако работиш върху нещо свързано с онзи *канджи*. Но преди да стигнем до него, може ли да отделим минутка за бизнес?

— Разбира се.

— Нуждая се от помощта ти за един търг в „Сотбис“ през ноември. Ще бъдеш ли свободен?

— Засега нямам нищо планирано.

— Добре. Един клиент иска Лихтенщайн. Особено важна ранна творба. Иска да запълни пропуск в колекцията си и настоява някой да присъства на място в Манхатън, за да гарантира покупката. Ще

поддържахме постоянна връзка по време на наддаването. Обичайната тарифа?

— Няма проблем. И така, какво можеш да ми кажеш за *канджи*?

Той прочисти гърлото си.

— Доста любопитен знак.

— В смисъл?

— Първо, предполагам, си установил, че знакът не фигурира в никой от по-големите източници, но това е само началото. Имейлът ми пристигнал ли е вече? Пренаписах *канджи*, така че да можем да правим сравнения, докато разговаряме.

— Момент.

Отидох в другата стая, включих компютъра и принтирах изпратения от Такахаши файл. Освен малката кухня апартаментът се състоеше от ниша за хранене, две „мънички“ спални (евфемизъм на брокерите на недвижими имоти за „помещение, в което можеш само да стоиш прав, след като сложиш легло и скрин“), баня и дневна с два елегантни еркера. Във всяка стая имаше бежов килим, а по стените бях окачил постери в рамка от изложби в музеите „Незу“ и „Тото“ в Токио; „заети“ от магазина експонати на въртяща се поставка красяха един ъгъл. Пред северния еркер бях разположил малко работно кътче с лаптопи за Джени и мен. Така и двамата можехме да тракаме на клавиатурите и да продължим да поддържахме контакт помежду си.

Гребнах листа от принтера, поставих го на масичката за кафе и седнах на канапето. От работното място взех ксерокопието, което ми бе дал Рена в ресторанта, и го сложих до новата версия на Такахаши:

— Готово — казах в слушалката.

— Ясно ли се вижда?

— Съвсем ясно.

— Добре. Първо, непохватността, която така правилно отбелязваш, предполага, че авторът не изписва често този символ.

— Значи когато го изписва, вероятно го прави с конкретна цел, така ли?

— Така бих предположил и аз. Нещо повече, несигурната ръка и еднообразието на линиите говори за незавършено обучение, вероятно приключило през шестата или седмата година.

Хрумна ми нова мисъл.

— Възможно ли е авторът да е някой, на когото не му се налага да изписва редовно японски символи? Да кажем, японец, който живее извън страната?

Такахаши отговори с видимо колебание.

— Образците, които преглеждам обикновено, не влизат в тази рамка, но да, едно отдалечаване би могло да обясни влошаването на уменията. В такъв случай е възможно авторът да се е обучавал година-две повече, но в... ъ-ъ-ъ... по-примитивна среда. Така или иначе, ясно си личи, че няма уменията на напреднал калиграф, нито по-дълбоко разбиране на изписването.

По традиция художниците, учените и будистките монаси изписвали поеми или изрази, които да бъдат показвани. И днес творбите от миналото могат да се разглеждат и като частични психологични портрети на някои от най-изтъкнатите личности на Япония.

— А възможно ли е да е *нисей*, учил в японски пансион?

Нисей е дете на японци в чужбина. Такива деца са повлияни по-малко от традиционната система на обучение.

— Възможно е, ако е получил някакво класическо образование — каза Такахаши. — Това би могло да обясни любопитната комбинация от познаване на материята и липсата на изящество.

— Аха, разбирам. Нещо друго?

— Подозирам, че е възможно *канджи* да е бил изкуствено създаден. Струва ми се, че няколко знака са вкарани в един, сякаш създателят се е вълнувал не толкова от значението, колкото от сливането на елементите за получаването на символа. Нещо като лого, така да се каже. Ключът към разгадаването му може да се крие в тази насока.

— Можеш ли да го разчетеш?

Такахаши се поколеба.

— Имам списък от явни и не така очевидни интерпретации, но ще ми трябват два-три дни, за да проверя идеите си. Междувременно можем да разгледаме психологическата страна на въпроса. За опитното око този символ е доста смущаващ.

Точно от това се страхувах. Опасенията, които таях от разговора ми с Рена, се завърнаха с подновена сила и усетих как леко изтръпвам от страх.

— Едва ли трябва да обяснявам точно на теб как знам тези неща — говореше търговецът от Киото, — но тук виждам изключително силни прояви на арогантност и един допълнителен елемент, който намирам за изключително тревожен.

Усетих как от последните му думи пулсът ми се ускорява. Калиграфията върви с психологически багаж, стига да имаш знанията как да го разчиташ. Една поредица символи може да разкрие куп чисто човешки черти — игривост, радост, мъка, гордост, повърхностност, копнеж, доброта, жестокост, гняв, духовно богатство или липсата на такова.

— Какво виждаш, Такахаши-сан?

Антикварят се размърда неспокойно.

— Тъй като по съобщението ти личи, че е спешно, ще говоря направо — в този символ има съдържана енергия на психопат. Нещо брутално, което не се поддава на контрол.

Той се поколеба.

— Какво означава това? — попитах аз.

— Ако бях на твое място, Броуди-сан, не бих бързал да се срещна с човека, изписал това. Всъщност определено бих предпочел да тръгна в обратната посока по възможно най-бързия начин.

15.

Следващата бомба дойде с имейла от Кунио Нода — човек, който пестеше думите, но беше най-добрият детектив от „Броуди Секюрити“.

Съответствие при двайсет и девет годишно момче чудо от университета във Васеда. Канджи фигурира в неговата база данни. Единствената известна поява е свързана със селището Сога-джуджо, префектура Шига. Ако искаш проследяване, трябва да се отиде на място. Чакам отговор.

Нода

Зяпнах изумено екрана. Първо Такахаши, а сега и Нода. Как бяха намерили толкова бързо отговора? Как бяха открили за един ден нещо, което ми се бе изплъзвало цели два месеца по време на усилените ми проучвания преди четири години? Бях разговарял с поне десетина лингвисти. С над двайсет историци. Бях проучвал безброй антики, разчитайки единствено на стари сведения или мъгляви спомени, и знаех как да вървя по отдавна изстинали следи, а ето че по този въпрос не бях успял да изровя нищо, освен неясно свидетелство на някакъв обхванат от ужас старец. Нода за пореден път беше доказал, че е човек на място.

Докато размишлявах върху обезпокоителните изводи от съобщението на Нода, сънената Джени отключи входната врата и влезе. След вчерашния сблъсък с натрапника бях настоял да носи ключ. Не исках да я карам да чака отвън дори секунда. Когато погледнах, майката на Лиза ми махна от коридора и тръгна нагоре. Това бе още една поправка. В обозримо бъдеше нямаше да има самостоятелни разходки между етажите.

— Пак си станал рано, тате. Кракът още ли те боли?

— Нищо му няма. Просто не ми се спеше.

Джени замъкна един стол до печката, скочи на него и надникна в тигана.

— От специалните яйца с пипер ли правиш?

— Да, но този път със сос табаско.

— Може ли и за мен?

— Половината, но срещу целувка.

Тя ме целуна по бузата и заскача нетърпеливо на място. Тази сутрин беше изпълнена с енергия, от вчерашната ѝ несигурност нямаше и следа. Втората нощ с Лиза беше свършила работа. Испитах облекчение и се надявах, че доброто и настроение ще се задържи.

Дъщеря ми растеше и с времето започваха да се проявяват отзвuci от Миеко. В мелодиката на гласа ѝ. В усмивката. В начина, по който вървеше. Започвах да забелязвам онова, което бях видял в майка ѝ в залата за карате, където се бяхме запознали. Бях на седемнайсет, а Миеко бе една година по-малка. Макар че тогава си имах приятелка и няхах намерение да кръшкам, бъдещата ми съпруга определено хващаше око. Имаше кожа като масло, тъмнокафяви очи и неземното спокойствие на човек, който познава същността на нещата.

Освен това говореше японски, което беше свежо напомняне за онова, от което бях откъснат след развода на нашите. Всъщност тя говореше само японски, така че ѝ станах неофициален преводач по време на тренировките.

Миеко бързо овладя английския и станахме приятели — Япония беше общата ни връзка. На осемнайсет и двамата влязохме в местния двегодишен колеж. Миеко взе ускорено курсовете по английски за цял семестър и се върна в Япония да довърши образованието си.

След смъртта на майка ми реших да започна на чисто и се преместих в Сан Франциско. Миеко ме издири едно лято, когато дойде да види родителите си. Предложи ми утехата, която не подозирах, че ми е нужна, и лека-полека тежестта от загубата ми изчезна.

За времето, през което бяхме разделени, непоколебимата самоувереност на Миеко, която ме беше привлякла при първата ни среща, беше узряла в усещане за мъдрост. Сякаш вътре в нея имаше някакъв дълбок покой. В бадемовите ѝ очи открих светлина, в която исках да се потопя. Продължихме да поддържаме връзка, сблизихме се повече, отколкото смятах, че е възможно, и след като близостта съзря, се оженихме.

— Нещо против да разделиш яйцата? — попита Джени, връщайки ме в настоящето.

— С теб — винаги.

Приемайки галантността ми за даденост, Джени се плъосна в барбарона си и се изтегна лениво.

— Обичам яйца с пипер — рече тя. — Много са вкусни.

— А не ги ли обичаш повече, защото те карат да кихаш и да се кикотиш от гъдела в нослето?

Тя сбърчи въпросния орган.

— И заради това.

— Закуската е готова — обявих и разбърках яйцата за последен път.

Разделих ги, намазах препечените филийки с масло, отнесох чиниите на масата и се върнах в кухнята за млякото на Джени. Дъщеря ми заподскача нетърпеливо на надуваемото си кресло и плитките ѝ се разхвърчаха. Нахвърли се върху яйцата и отпи глътка мляко.

— Харесват ли ти? — попитах, докато се чудех как Нода е успял да открие символа толкова бързо.

Джени се усмихна, кимна и загреба още яйца, стиснала вилицата в юмруче. Докато я вдигаше към устата си, изохка и кихна два пъти. Яйцата полетяха от вилицата като изстреляни с катапулт, лепнаха се за отсрещната стена и се свлякоха на килима.

Опулена уплашено, Джени каза „опа“, скочи, втурна се в кухнята за парцал, бързо избърса изцапаното, изплакна парцала, дотича при масата и скочи в скута ми.

— Съжалявам, че оплесках всичко, тате.

— Какво си оплескала?

Въпросът ми беше посрещнат с нервна усмивка.

— Всъщност... — посочих — онази част от стаята сега е най-чистото кътче в цялата къща. Би ли се погрижила и за целия апартамент?

Джени се разсмя и се намести по-удобно в скута ми.

— Ти си добър татко през повечето време.

И преди да проумея това нейно откровение, скочи от скута ми и се втурна в миниатюрната спалня в дъното да се приготви за лятното училище. След като се изми и облече, аз сресах косата ѝ, отново я сплетох и я изпратих горе до семейство Майърс.

Върнах се и се изправих пред суровата истина. Неволно пресъздавах същия вреден цикъл, който ми беше наложил Джейк, когато излизаше нощем по задачи, за които и майка ми и аз имахме чувството, че са опасни. Усмивката на Джени все още беше слънчева, но след сбиването с Гостенчето в нея се долавяше и мъничко страх. Трябваше да я държа под око.

Отърсих се от домашните си грижи и отново се изумих, докато препрочитах имейла от Нода.

Главният детектив беше успял по някакъв начин да използва ресурсите на „Броуди Секюрити“ и бе открил произхода на неуловимия *канджи*. Не в речниците и историческите изследвания. Не във фолклорните традиции или в някакви плесенянали архиви, в които се бях ровил аз. А в някакво малко село в затънтена префектура на стотици километри западно от Токио. Нищо чудно, че не бях открил следата. Нода беше тръгнал по най-тънката от тънките нишки.

Изпратих на детектива поздравителен имейл и му заръчах да изчака с пътуването. След това, въоръжен с току-що научените странни тайни, тръгнах на третата си за последните трийсет часа среща с лейтенант Франк Рена.

16.

— Май не е залъгалка — каза Рена.

— Не е.

Намирахме се в кабинета му зад затворени врати, пиехме лошо кафе и обсъждахме находката на Нода. Рена се беше умислил върху чутото, а аз се чудех как да подхвана темата с новия ми клиент, тъй като явно се намирах в конфликт на интереси. В общото помещение от другата страна на стъклената врата трима детективи от екипа, разследващ случая в Японския квартал, се бяха събрали пред триметрова дъска, върху която бяха изписани всички най-нови следи. Старшият от групата клатеше глава.

Рена рязко излезе от унеса си.

— Значи ми казваш, че този *канджи* се среща толкова рядко, че случайната му поява на местопрестъпление е горе-долу толкова вероятна, колкото аз да ходя с Мис Вселена, така ли?

— Или с Мистър Вселена.

— Как се казваше онова място?

— Шога-джуджо. Проверих на картата. Малко село в малка и изолирана речна долина. Става дума за наистина затънтена провинция, Франк. За момчета от доброто старо време. За една или две фамилии, отглеждащи репички и ориз от векове. Може би в продължение на двайсет или трийсет поколения. На такова място спокойно можеш да снимаш продължението на „Избавление“.

Рена взе решение.

— Прати твой човек. Общината ще плати. Имам нужда от всяко късче информация.

Точно тук реших да тегля чертата. Нямах намерение да рискувам приятелството ни заради някакъв си конфликт на интереси, а с приемането на поръчката на Хара се бях озовал точно в такава ситуация. Достъпът до японския магнат ми даваше коз, до който не исках да прибягвам, освен ако не се налага. Рена можеше да разбере това. Но конфликтът на интереси си беше налице. Така че казах:

— Не е нужно общината да се товари. Кацуюки Хара се среща с мен. Искане да работя по случая. Оказа се, че е дядо на хлапетата.

Рена рязко вдигна глава.

— Онзи с Телекомуникациите ли? Обърнал се е към теб?

— Аха. Само да кажеш, ще го отрежа.

Замълчахме. Тримата детективи в съседното помещение вече седяха на бюрата си и говореха по телефоните. На дъската за обяви на отсрещната стена имаше списък на дежурствата, два афиша за издирвани лица, а под надпис ПРЕСТЪПНИК НА СЕДМИЦАТА се мъдреше фотографията на кмета с черна лента, скриваща очите му. Докато зяпах снимката, се запитах колко може да издържи приятелството ми с Рена под натиска на този случай. Той беше заложил кариерата си и трябваше да подбира изключително внимателно пътя си през лабиринта на градската и полицейската политика.

Рена се наведе напред.

— Не отпращай Хара, но искам първо да съгласуваш всичко с мен.

— Хара не иска подробности, а резултати, така че няма да представлява проблем. Но ще трябва да държа в течение момчетата си в Токио. Само така ще са в състояние да работят.

Лейтенантът се намръщи.

— Добре. Но не искам да се разчува.

— Дадено. Ти ще можеш ли да удържиш на градската управа?

— Не знам, но засега те се нуждаят повече от мен, отколкото аз от тях.

— А ако това се промени?

Цялата кариера на Рена беше свързана с полицейското управление на Сан Франциско. Алтернативите не бяха особено блазнещи.

— Без резултати ли? Понижение, или по-лошо. Ако се случи подобно нещо, бъди сигурен, че кметът ще се намеси. Познаваш ли го?

— Не.

— Е, ей сега ще се запознаеш.

Чух почукване на вратата зад мен. Рена махна с ръка и след миг вратата се отвори и кметът Гари Хъруиц влезе, следван от антураж от трима души — градския съветник Келвин Уошингтън, заместник-

кмета Робърт Дюмонд и Гейл Уонг, кметската говорителка и главната тигрова акула в екипа му.

— Гари — каза Рена, докато ставаше. Последвах примера му и също се изправих.

— Сядай, Франк. Надявам се, че не прекъсвам нещо.

— Не, идвате тъкмо навреме — каза Рена, без да сяда. — Да ви представя Джим Броуди. Той е човекът, за който ти казах, че ще ме консултира по случая в Японския квартал.

Кметът ми се усмихна лъчезарно.

— Да, разбира се. Е, значи съм дошъл в подходящия момент. Искам да съм в течение на всичко, така че се радвам, че имаме възможност да се запознаем. — Беше с костюм на рибена кост, бяла риза и светлосиня вратовръзка — съчетание, което подчертаваше вълнистата му черна коса и пронизващите сиви очи.

Стиснахме си ръцете и Хъруиц представи другите трима. Преценяващият поглед на Гейл се задържа върху мен най-дълго.

— Бях тръгнал към съдия Тейлър — каза кметът, — така че реших да се отбия и да видя дали няма някакво развитие по случая.

Ясно беше, че не е очаквал нищо, така че заслушах с прикрито задоволство как Рена съобщава за откритието на Нода.

— Открихме произхода на *канджи*.

Кметът като че ли се сащиса, но после погледна доволно.

— Така ли? Виж ти, чудесно. Направо чудесно. Чух, че издирванията в тази посока са стигнали до задънена улица.

— Но не сте го чули от мен — посочи Рена.

— Отлично, отлично — каза кметът и отново стисна ръката ми, след което групата се изнесе така бързо, както се беше появила.

— Доста експресивен тип — отбелязах аз.

— Да, но не се заблуждавай. Има остри зъби. Всичките имат остри зъби. Особено Гейл. Тя е бивш вицепрезидент на компания от Силициевата долина, Боб е търговец и издигнал се от нищото милионер, а Келвин е натрупал състояние от верига ресторанти на Източния бряг, предимно в Оукланд, Фримонт и така нататък. Все един дол дренки. Говори се, че Хъруиц гласи Гейл и Боб за последващите избори. Нея за заместник, а дисциплинирания Боб — за кмет, след като той се оттегли. Така постът ще си остане в семейството.

Свих рамене.

— Би могло да е и по-зле, предполагам.

— Така е. — Рена гаврътна остатъка от кафето си така, сякаш му се искаше да е нещо по-силно. — Което ме подсеща за нещо друго. Момчетата от лабораторията изровиха нещо любопитно.

— Какво?

Лицето на Рена помръкна.

— Няма да ти се отрази добре на апетита.

— Сякаш подобно нещо е възможно.

— Възможно е, и още как — рече той. — Знаеш ли нещо за пръските?

— Не.

— Става въпрос за начина, по който се пръска кръвта. Покрай цялата огнева мощ по улиците в наши дни това се е превърнало в бурно развиваща се наука. Направо в индустрия.

— Стига бе.

— Да. Когато излиза от тялото, куршумът оставя след себе си кървава диря. Многото куршуми оставят много дири. Пръските падат в точно определен ред, по-късни върху по-ранни. Посоките са различни. Кръвните групи също. Водата се смесва с вода, но кръв с кръв не, защото е гъста като олио. Когато новите капки паднат върху старите, те правят кръгове или полукръгове и не се смесват напълно, защото кръвта започва да се съсирва веднага щом влезе в допир с въздуха. Като се регистрират местата на пръските и се вземат кръвни проби от местата, където дирите се пресичат, в лабораторията могат да определят кой е бил прострелян пръв.

Сърцето ми като че ли заби по-бавно.

— И какво?

— И петте жертви са били разстреляни за секунди. Може би за пет или шест. Най-много седем. Концентриран огън. Без пилеене на патрони. Но *винаги* в определен ред, било то и с разлика за части от секундата. Стрелецът е приближил и най-напред е застрелял едрият мъж в гърба, после е продължил с възрастните, най-напред бащата, а после майката, като е стрелял отляво надясно, след което е насочил оръжието надолу към децата и е разстрелял и тях, пак отляво надясно.

Най-много седем секунди. Помълчахме доста по-дълго, отколкото е било нужно за заличаването на семейство Накамура. Усетих как кръвта ми започва да се сгорещява.

— Много, много хладнокръвно — казах тихо.

— Именно. Първо е елиминирал най-голямата заплаха.

— И какво ни казва това?

Рена пое дълбоко дъх.

— Две неща. Първо, това е било екзекуция, както и да го погледнеш.

След известно колебание зададох неизбежния въпрос.

— И второ?

— Разполагаме с по-малко време, отколкото предполагах. Така че да действаме.

Кимнах предпазливо.

— Дадено.

Както се оказа, бързането щеше да е най-малкият ни проблем.

17.

Забелязах го в ранния следобед на втория ден.

Наближаваше пладне, кракът ми се оправяше и паркирах колата пред магазина и изминах петте преки до „Суийт Хийт“, доста оживен тексаско-мексикански ресторант на Щайнер. Поръчах си обичайното пиле бурито с допълнително салца и въпреки залинелия ми след Японския квартал апетит почти го доядох. Платих и закрачих бавно към Ломбард, като се наслаждавах на чудесното лятно време.

Попивах лъчите на яркото обедно слънце, раздвижвах крака си и следях как мускулите приятно се свиват и отпускат. Откъм залива подухваше лек бриз с привкус на сол и обещание за следобедна мъгла. Но засега палецото калифорнийско слънце сияеше с пълна сила, стопляше раменете ми и изгаряше тротоара до карамелено жълто.

Точно тогава го почувствах. Тялото ми се напрегна. Косъмчетата на ръцете ми настръхнаха. В стария ми квартал наричаха това системата за ранно предупреждение на Саут Сентръл. Изострена под строгото око на корейския ми съсед, сега тя се включи отново.

Някой ме следеше.

Продължих да крача спокойно по улицата, като от време на време го поглеждах с крайчеца на окото си. Беше от другата страна на улицата, на десетина метра зад мен. Носеше бежово яке и походката му беше целенасочено небрежна. Гладка, плавна, но не и отпусната. Не забелязваше леката мъгла, морето, мимолетната следобедна топлина. И тъй като не беше настроен към особеностите и капризното време на Сан Франциско, биеше на очи.

Все така небрежно продължих към магазина, като от време на време му хвърлях коси погледи. На Ломбард завих наляво и той извървя още две преки зад мен, след което пресече от другата страна и продължи да ме следи през четирите улични ленти.

— Толкова бързо? — посрещна ме Ейбърс, когато се върнах в магазина.

— Да. Зарязах идеята да се разходя по Честнът.

— Жалко. Времето е чудно за разходка.

Виждате ли? Дори Ейбърс, присаден тук от Южна Африка, го усещаше. Макар отговорът му да беше приветлив, вътрешно той все още кипеше, че бях приел предложението на Хара и после бях отказал да го обсъждам с него. Бяхме стигнали обаче до негласно споразумение — той ще изчака, а аз ще заговоря тогава, когато съм готов.

— Ще наглеждаш ли магазина за минута? Трябва да се обадя по телефона.

— А след това няма да е зле да поговорим за пренареждане на задната част.

— Добра идея. Стига да имаме време.

Ейбърс забеляза особеност ми тон и си замълча.

Влязох в кабинета, извадих предплатения мобилен телефон, който използвах по работа с „Броуди Секюрити“, и пак излязох, защото още не бях казал на хората от охранителната фирма да претърсят магазина за бръмбари. Набрах номера на Рена.

— Отдел „Убийства“.

— Рена, ако обичате.

— Кой се обажда?

— Броуди.

— А, японецът. Момент. — Отсреща закриха микрофона с длан, не много успешно. — Някой да е виждал лейтенанта?

— Тука някъде е.

— Лейтенантът е толкова зает, че му трябва второ тяло — каза ми детективът. — След малко ще се обади.

Сложи ме на изчакване и от слушалката се разнесе мелодията на „Когато светците замаршируват“. От отдела за връзки с обществеността на общината бяха станали изтънчени — ако смятате блъскането с ковашки чук за изтънчена работа.

Рена вдигна и, слава богу, светците се разкараха.

— Нещо ново ли имаш?

— Да си наредил да ме следят?

Той изсумтя.

— Пратил съм трийсет и пет души в Японския квартал да душат и по най-малката следа, а други петнайсет работят на двойни смени и проверяват всеки откачалник в града. Политиците ми ръфат задника, а новинарските хрътки захвапват онова, което политиците са пропуснали.

Нямам нито хора, нито време да те следя. Освен ако не смяташ да направиш самопризнания.

— Сигурен ли си, че някой от смешниците ти не се опитва да ми скъси каишката?

— Сигурен съм. На ченге ли прилича?

— Професионалист е.

— Може да те следи клиентът ти.

— Защо да го прави?

— А защо да *не* го прави? Ще пратя няколко момчета да го приберат.

— Бих могъл и аз да се справя с него, но покрай крака ми реших, че е по-добре първо да опиташ ти.

— С удоволствие.

— Така и предполагам. Той е на Ломбард, на двайсетина метра западно от магазина ми. Ако хората ти се разделят и го приближат от двете страни, би трябвало да го спипат.

— Готово. Току-виж съм получил някои отговори.

— Бъди така добър да ми ги споменеш, преди да съм забравил какво означава отговор. Търсиш тип с черна коса, бежово яке и светли панталони. Искаш ли предположения?

— Да.

— Бял с тен или тъмнокож азиатец, латинос или нещо такова. Не посмях да го разгледам по-внимателно, за да не го подплаша.

— Ясно — рязко отвърна Рена и затвори. Сигналът забръмча в ухото ми като раздразнена пчела. Явно Рена го тормозеха от всички страни.

Върнах се в магазина и заставах зад тезгяха, където можеха да ме виждат от улицата. Заслушах с половин ухо радиото на Ейбърс, като зяпах уж разсеяно навън.

Минаха пет минути, после още пет. Захванах се с дребни задачи, като в същото време си отварях очите на четири. Не виждах опашката, но го усещах, че е някъде там. После усещането изчезна. Беше си отишъл. Ченгетата явно го бяха спипали.

Времето минаваше, обхванах ме съмнения и започнах да си измислям различни сценарии, все лоши. Половин час след като опашката изчезна от радара ми, две ченгета новобранци влязоха в

магазина. Единият беше квадратен и як като танк, а другият бе висок, слаб и със замислена физиономия.

— Вие ли сте Броуди? — попита танкът. — Дето е сигнализирайл, че наоколо се мотае някакъв тип?

— Да.

— Получихме сигнала от лейтенант Рена. Аз съм Добс. — Той кимна към партньора си. — А това е Сайлъс.

— Пипнахте ли го?

— Приблжихме го от двете страни, както беше инструкцията, но той пресече улицата и стигна до ъгъла, преди да успеем да му пресечем пътя — каза Добс. — Тръгнахме след него, но не успяхме да го доближим. Решихме да го уморим и накрая да спринтираме и да го сгасим. Но шибанякът изчезна.

— Така и не разбрахме как — тихо добави Сайлъс.

Намръщих се и се загледах с отвращение в отсрещната стена.

Добс проследи погледа ми, после изгледа кръвнишки партньора си.

— Най-шантавото нещо, което сме виждали, нали? Уличката е задънена. И шибан синигер не би могъл да се скрие там. Сгради от двете страни, ограда с бодлива тел отзад.

Коментарът привлече вниманието ми.

— За Честнът ли става дума?

— Да.

Добс беше прав. *Наистина* беше задънена. Минаваше между два преустроени викториански магазина, гледащи към Честнът, които продължаваха трийсетина метра и опираха в трета сграда, в която се влизаше от следващата улица. Май имаше два допълнителни входа на магазините и висока телена ограда покрай задната страна на напречната постройка. Същински препречен коридор от тел и секвоя.

— Възможно ли е просто да ви с избягал и да се е скрил зад някой ъгъл? — попитах.

— Не — отвърна Сайлъс. — Подгонихме го. Бяхме на половин пряка зад него и го настигахме. Трябва да е намерил някаква дупка.

— Или да е отлетял — добави Добс. — Да са му пораснали шибани криле и да е полетял над покривите.

— А кофите за боклук?

— Проверихме ги.

Ейбърс донесе кафе за момчетата и ме изгледа остро, сякаш ме питаше дали и това не е от нещата, за които не мога да говоря.

— Успяхте ли да го огледате? — попитах.

Сайлс се изчерви.

— Не успяхме да го доближим достатъчно.

Поех дълбоко дъх и се опитах да се успокоя. Бяха се издънили. Тотално. В основата на черепа ми запулсира тъпа болка. Какви ги мислеше Рена? Как бе могъл да прати двама новобранци да ловят първата ни потенциална следа? Трябваше сам да се заема с опашката. Покрай крака сигурно нямаше да мога да го спипам, но поне щях да успея да го разгледам добре. А тези новаци само бяха оплескали нещата — бяха си показали картите, а в замяна не бяха получили нищо.

Изглеждах изпитателно Сайлс.

— Той как реагира, когато ви видя да приближавате? Плю ли си на петите?

— И още как — изсумтя Добс. — Моментално подви опашката и дим да го няма. Иначе щеше да стане храна на кучетата.

Сайлс си позволи да изрази известно несъгласие с партньора си.

— Не, не беше точно така. Реагира на появата ни, но плавно, спокойно. По-скоро тръгна внимателно и ни поведе по Октавия.

— *Повел ви е?* — повторих аз.

— Ами, почти така изглеждаше.

— В уличката без изход?

— Да.

Двамата със Сайлс се спогледахме.

Добс се изкашля и попита:

— Какво?

Сайлс помълча, за да състави отговора си.

— Може би е *искал* да го последваме в уличката.

— Е, това вече е малоумна идея. Защо да го прави?

— Най-добрият път за бягство е онзи, по който преследвачите ти не могат да продължат — казах аз.

Добс присви очи към мен.

— Искате да кажете, че е проучил предварително района, а после е изпъзлял по стената, така ли?

— Да, нещо такова.

Сайлърс кимна и леко тревожният му поглед се зарея някъде към дъното на магазина.

— Господин Броуди, не знам кой е този тип, но мога да ви кажа едно — определено има хубав набор от номера.

По-късно щях да си дам сметка, че въпреки издъненото преследване замисленият русоляв новобранец беше първият, който беше усетил безпрецедентната заплаха, срещу която бяхме изправени.

18.

Докато двамата с Ейбърс обсъждахме новия му начин за подреждане на отпечатъците, удари тайфун, както обичат да се изразяват японците, когато настане внезапна суматоха.

Син джип на „ТВ Токио“ наби спирачки пред магазина и от задната му врата се изсипа водещият с екипа си. По петите му пристигна сив седан с надпис „Йомиури Нюз“, от четирите му врати наизскачаха репортери и фотографи и се заблъскаха за по-добра позиция на тротоара пред магазина. След това се появи бял микробус на „Асахи Нюз“. За по-малко от минута пред витрината ми се бяха скупчили над десетина японски новинари.

Нямах представа каква е причината за тази олелия, докато дълга черна лимузина не паркира успоредно на микробуса. Елегантна японка с аметистова копринена рокля със сребърен колан и обувки слезе от колата и помахала. Забръмчаха камери, защракаха фотоапарати.

Ейбърс повдигна вежда.

— Дамата приятелка ли ти е?

— Доколкото знам, не.

— Е, винаги има надежда.

Докато вървеше към магазина, жената спря, за да даде възможност на оператора да снима табелата ни. Навряха под носа ѝ микрофони и тя благосклонно отговори на някои въпроси, които не успяхме да чуем.

Ейбърс присви очи към колата.

— Хубава таратайка.

Жената помахала на репортерите, обърна гръб на почитателите си и влезе. И тогава се сетих и казах:

— Бил, да ти представя госпожица Лиза Хара.

Лицето на Ейбърс просветна.

— За мен е удоволствие.

След като Сайлс и Добс си заминаха, споделих с Ейбърс всички ужасни подробности за Японския квартал, разказах му за Накамура и Хара и после направих връзката с Миеко. По време на рецитала ми на

лицето на Ейбърс се смени цял калейдоскоп от емоции — изумление, ярост, отвращение, тъга и — когато стигнах до *канджи* връзката — толкова дълбока мъка, че очите му сякаш се превърнаха в безкрайни тунели.

Лиза Хара кимна удовлетворено.

— А вие сте Джим Броуди, разбира се. Баща ми каза, че ще ме познаете.

— Разбира се. По репутацията.

На живо дъщерята на Хара беше още по-зашеметяваща, отколкото на снимките, а това говори нещо. Роклята ѝ, макар и ярка, беше дискретно царствена и в същото време подчертаваше дългите ѝ крака и извивката на бедрата. Сякаш всичко ѝ стоеше добре. На корицата на последния си албум позираше с тесни велосипедни шорти и чисто бели обувки на високи тънки токчета. Фотографът бе уловил как черната ѝ коса се вие над прилепващата по тялото електриковосиня блуза, докато тя поглеждаше назад през рамо с чупка в кръста, щръкнали напред палави гърди и нацупени, пълни и плътно червени устни. Всичко това го имаше в изобилие и сега, но вървеше в една позряла обвивка.

Лиза леко се изчерви и махна пренебрежително с ръка.

— Ако мога да помогна с нещо... Калифорния е толкова *страхотна* и обикновено *обожавам* да идвам тук, но този път... този път...

Очите ѝ се замъглиха и се напълниха със сълзи. Светкавиците засвяткаха от тротоара, докато ѝ подавах кърпичка. Ейбърс придружи Лиза до стаичката за срещи в дъното, докато аз заключвах магазина и обръщах табелата на ЗАТВОРЕНО. Неколцина репортери защракаха с фотоапаратите. Можех само да предполагам какви заглавия ще съпътстват появата на снимките в утрешните вестници.

— Видях Мики и Кен само преди три месеца, през лятото — каза Лиза в стаичката отзад. — Ходихме до плажа с моята лимузина.

За миг на лицето ѝ заигра несигурна усмивка. После сълзите потекоха. Този път раменете ѝ се разтресоха и от гърдите ѝ се отрони приглушен, изпълнен с болка стон. Скръбта ѝ продължи няколко минути, докато плачът ѝ постепенно не се смени с хлипания и подсмърчания.

— Извинявайте. Сигурна съм, че гримът ми се е размазал, но не ми пука. Тук при вас съм в безопасност, нали? Нали ще държите журналистите настрана?

— Вече го направихме — каза Ейбърс. — Вратата е заключена.

На лицето ѝ се изписа облекчение и изглади чертите ѝ.

— Благодаря. Много сте мили. Полетът беше направо ужасен. Непрекъснато мислех за малките ми съкровища. Беше просто непоносимо.

Гласът ѝ бе тих, но всяка дума бе звучна и мелодична. Говореше английски със завладяващ японски акцент, който сякаш имаше свой живот, изпълнен с мелодраматичния речник на филмовите звезди и попидолите, които тя явно обожаваше.

Именно гласът ѝ бе поставил начало на кариерата ѝ. Всеки в Япония знаеше коя е тя. Дебютният ѝ албум се продаде в близо един милион копия, след като беше снимана с разбивана на женски сърца Нориюки Савада. После се намеси татенцето и златното му докосване продаде още милион копия. Без да губи време, Лиза се показва като благодарна приятелка и дъщеря и свика пресконференция, на която заряза приятеля си, защото не харесвал свободомислещи жени, и се отрече от татко си, защото се месел в кариерата ѝ. Този ход съвпадна с издаването на втория ѝ албум, който пожъна по-голям успех от първия и без помощта на татенцето. Предложиха ѝ филмови роли и дори направиха специален сериал за нея. Пет години по-късно, вече твърдо утвърдена като актриса и певица в Япония, Лиза хвърли нова бомба, като заяви, че е емоционално изтощена и е взела решение да разшири кариерата си, като се премести в Ню Йорк. Там японските папараци скоро я заснеха лепната за Джъстин Тимбърлейк в един италиански ресторант във Вилидж.

В Америка тя продължи да поддържа музикалната си кариера, която така и си остана в начален етап на развитие, но изявите ѝ в купонджийските среди бяха легендарни.

— Моите съболезнования за сестра ви и семейството ѝ, госпожице Хара — казах аз.

— Толкова сте мил. — Тя стисна коляното ми. — И ме наричайте Лиза, моля ви. И двамата. Много ще ме разочаровате, ако се държите сковано и старомодно. Толкова се развълнувах, когато баща ми каза, че му помагате в това, господин Броуди.

— Нима?

— Разбира се! Цяла Япония видя снимката ви, когато намерихте онова изгубено чудо от Рикю. Вие сте истински герой.

— Много мило от ваша страна, но...

— Баща ми каза да дойда тук — каза тя, преминавайки на японски, — и да ви разкажа всичко, което знам. И ето ме тук. Не че знам кой знае колко, но докато ме искате, ваша съм.

— Ами тогава... нещо против да ви задам няколко въпроса?

— Ако мислите, че мога да ви бъда от помощ.

— Сигурен съм, че можете. Бяхте ли близки със сестра си?

Лиза издаде напред долната си устна.

— И да, и не, нали ме разбирате? Обичах я и двамата с Кен ще ми липсват, но животът ни беше много различен.

— Кога разговаряхте за последно?

— Преди цяла вечност.

— Бихте ли конкретизирали малко?

— Преди месец и половина, може би дори два.

— Тя сподели ли някакви тревоги или грижи?

— Имате предвид нещо, което би могло да доведе до... до... до това ли? Боже мой, не! Ако имаше нещо, щеше да ми каже. Или поне се *надявам*, че би ми казала. Наистина се *надявам*... искам да кажа... ами ако...?

И отново се срина. Закри лице и този път раменете ѝ се разтресоха още по-силно. Ейбърс ме изгледа строго. Мълчаливо не отстъпих от своето. Искях да знам какво знае Лиза. Ейбърс я потупа по рамото и каза мило:

— Няма нищо. Наплачете се.

— Можем да продължим по-късно — предложих аз.

Тя примигна и махна вяло с ръка.

— Не, не, сега. Само момент.

Извади пудриера от невъзможно мъничката си черна кожена чантичка и я изчакахме да си оправи грима. След като приключи, прибра пудриерата, решително затвори чантичката и ми се усмихна храбро.

— Готова съм.

Не ѝ личеше особено, така че подхोधих предпазливо.

— Да минем на зет ви. Да се е занимавал с нещо рисковано?

— Не мисля. Той беше нежна душа. Именно затова сестра ми го обичаше. Пълна противоположност на баща ми. Толкова мил, толкова кротък... Абсолютен сладур. Продаваше обувки. Тоест компанията му го правеше. Той беше управител, но все пак — *мъжки обувки*? Можете ли да си представите нещо по-тъпо от това?

Права беше.

— Разкажете ми за бодигарда на баща ви — продължих аз. — Винаги ли е имал охрана?

— Този въпрос е лесен. Не.

— Едва напоследък ли?

— От около три месеца. След „Тек КюЕкс“.

— Какво е това?

— Някакъв тайвански производител на чипове, който грабна вниманието му.

— С какво?

— Не знам. Всички вдигат шум около тях, това е.

— И защо?

— Не знам. Не се интересувам от такива неща.

Естествено. Имаше лимити на онова, което можех да извлека от прочувствената Лиза. Отново смених темата.

— Да се върнем на сестра ви. Възможно ли е тя или съпругът ѝ да са се забъркали в нещо, което би могло да ги изложи на опасност?

— Сестра ми? Никога. — Тонът ѝ бе категоричен. — Не уцелихте правилната половина от семейството. Баща ми и аз сме по рисковете. Хироши и Еико бяха много скромни.

— Е, баща ви май си мисли, че *можете да ми кажете нещо*.

Раздразнението ми явно беше излязло наяве, тъй като гласът ѝ се понижи с половин октава и купонджийката изчезна.

— Никой не знае какво мисли баща ми. Това е едно от нещата, които трябва да знаете за него.

— Разбирам.

— Но не се безпокойте. Правете като мен. Не му обръщайте внимание и всичко ще е наред.

— Благодаря за съвета.

Лиза ме изглежда внимателно. Изведнъж беше станала сериозна и съсредоточена.

— Имате ли вече някаква представа какво се е случило. Джим-сан?

— Тъкмо започвам, но съм твърдо решен да разплета случая. Полицията също работи. При това усилено.

— Добре. Но не забравяйте едно — баща ми е избрал *вас*. А ако баща ми разбира от нещо, това са хората. Той очаква *вие* да откриете убиеца и аз вярвам, че ще го направите.

И изведнъж интервюто приключи. Най-неочаквано, също като срещата с баща ѝ. Тя стана и протегна дясната си ръка, с палеца нагоре, под онзи особен и полусъзнателен ъгъл, под който подават ръцете си жените, желаещи да се представят като делови.

Ние с Ейбърс също станяхме. Ръкувахме се последователно с нея и я изпратихме до изхода.

Когато видя лимузината, тя спря.

— Знаете ли, сигурно никога няма да мога да погледна тази кола, без да си спомня за онзи следобед на плажа със сестра ми и децата.

Сълзите ѝ потекоха отново и папараците зацракаха с фотоапаратите си. Без да им обръща внимание, Лиза излезе с високо вдигната глава и се качи с достойнство в лъскавата черна лимузина.

Докато колата потегляше, изпитах безпокойство. Без да знам защо, изведнъж реших, че съм ѝ позволил да си тръгне прекалено рано. Че съм пропуснал нещо. Или по-лошо, че тя умело се е измъкнала от въпросите ми.

Лиза беше пристигнала, следвана от журналистически хрътки. Бързо пратих имейл на Нода и пратих след нея друг вид хрътка.

Отговорът му беше незабавен и смразяващ — но идваше от съвсем друга посока.

19.

Някъде към полунощ — взирах се през прозореца към силуета на Голдън Гейт, едва очертан зад мъгливия воал — телефонът иззвъня.

Прекарвах много време в гледане на моста. Беше ми като пробен камък. Нещо в мен отвръщаше на неизразеното му обещание. Това бе и една от причините да наема този апартамент въпреки мъничките спални и високия наем.

Телефонът иззвъня отново. Джени беше горе и нямаше причина да се безпокоя за шума.

— Броуди.

— *Нода десу* — каза Нода на японски. — „Имам новини“.

Кунио Нода винаги говореше кратко и отсечено. Дори по телефона главният детектив на „Броуди Секюрити“ звучеше като изпълнен с енергията на вечно бдителен питбул. Беше симпатичен като градински камък и говореше по-малко и от такъв. Имаше плоско лице, проницателни очи и широки гърди на високото метър шейсет и пет тяло, на което хората инстинктивно правеха път, когато вървеше по улицата. Веждата под суровото чело прекъсваше там, където един сводник на якудза бе направил навремето неуспешен опит да изрисува лицето му с острието на ножа си, и белегът по никакъв начин не беше смекчил чертите на Нода. Можеше да мине за местен бияч, ако не бяха очите му.

— Какви новини? — попитах аз. — За Лиза ли?

— *Чигау. Мондай да* — изсумтя той.

„Не. Неприятности“.

— Слушам.

— Лингвистът е изчезнал — кратко каза той, сякаш вербалните му усилия му бъркаха в джоба. От време на време, когато бе в игриво настроение, успяваше да навърже десетина думи една за друга.

Изчезнал? Настръхнах.

— Имаш предвид детето чудо, в чиято база данни фигурира символът ли?

— Да.

— Къде е отишъл?

— В Сога-джуджо.

Селището, свързано с *канджи*.

— Не му ли каза да стои настрана?

— *Мочирон* — рязко отвърна той. „Разбира се“. — Тръгнал на своя глава.

Въпросите ми станаха настоятелни.

— Обаждал ли се е на някого, след като е стигнал там?

— На жена си. Веднъж.

— Кога?

— Вчера следобед.

— От мобилен телефон ли?

— Не, *от риокан*. — От японска странноприемница. — Отседнал там.

— Обади ли им се?

— Веднага.

— И какво? — Понякога измъкването на отговори от Нода беше като да се опитваш да придумаш къртица да излезе на слънце.

— Излязъл на разходка и не се върнал.

Надеждата ми бе на път да се изпари.

— Сигурен ли си? Едва ли има по-безобидно нещо от един лингвист.

— Сигурен.

— Става дума за преподавател от Васеда, по дяволите!

— Преподавател, който открито разпитва за *канджи*, свързан с петорно убийство в Сан Франциско.

Беше изразил гласно и с прекадено много за него думи един от най-лошите ми страхове — случилото се в Японския квартал бе твърде жестоко и дръзко, за да е единично явление.

— Може и да си прав.

— Да. — От другата страна се чу шумолене на хартии.

С всеки час случаят ставаше все по-странен. СФПУ не разполагаше с нищо, аз не разполагах с нищо, улицата не разполагаше с нищо. Лингвист от Васеда посочва произхода на *канджи*, аз съм следен от човек, който определено не е от града, а после лингвистът отпрашва за Сога-джуджо и изчезва, вероятно давайки ни по този начин първата следа.

Канджи и лингвистът сочеха на запад — към Япония.

Шумоленето на хартия от другата страна се засили и зазвуча като радиошум.

— Май ще е по-добре да дойда — казах аз. — Ще се обадя да си резервирам билет.

— Направих го. „Джапан Еърлайнс“, девет сутринта.

— Определено има преимущества да работиш с професионалист — отбелязах аз.

— Кодът за потвърждение е някъде тук. — Зашумоляха още хартии. — Имаш ли нещо за мен?

Запознах го с разговорите ми с Хара, Лиза и Рена, след което му поръчах да провери действията на Хара по времето, когато магнатът е започнал да се интересува от високотехнологичната компания „Тек КюЕкс“. Накрая между другото споменах и историята със следенето ми и изчезването на опашката.

Нода се оживи.

— Виждал ли си онази уличка?

— Много пъти.

— Разкажи.

Описах му трите сгради без изход.

Нода изсумтя недоволно.

— Имаш ли оръжие?

— Да, защо?

— Носи го.

— Мога да се оправям. Знаеш го.

— Броуди, бърз си и те бива. Носи оръжието. Може да ти помогне.

Нещо стегна гърдите ми.

— Няма ли да ми посочиш причина?

— Въпросите могат да почакаат, докато стигнеш тук. Ако стигнеш тук.

— Ако?

— Не се прави на герой. Повечето хора така и не разбират откъде им идва.

Внезапен шок разтrese цялото ми тяло. Казаното от главния детектив звучеше вярно, макар и да не разбирах защо.

— Идвай в Токио. Броуди. Те не убиват в задния си двор.

— Разполагаш ли с нещо?

— Това, което *мисля*, може да ни убие. Ела в Токио. Добереш ли се жив и здрав, ще говорим.

Връзката прекъсна.

20.

Мобилният телефон на Оги изчурулика.

Той беше в дома си и се наслаждаваше на десетгодишно саке от Нара. Оправи яката на индиговото си *самуе*, традиционно японско мъжко облекло с подобно на кимоно горнище и широки панталони в същия плътен цвят, и посегна към апарата. Трите двойни магнума „Шато Марго“ от 1900 г., с които се беше сдобил при последната си екскурзия до Швейцария, стояха на масичката до него. Скоро щеше да ги прибере в избата си, но засега се любуваше на начина, по който меките отблясъци танцуваха във виното.

Оги натисна бутона за кодиране на разговора и каза на японски:

— Слушам.

— Време е Броуди да бъде премахнат.

Дермот отново не го свърташе. Оги притисна основата на носа си.

— Съмнявам се. Какво е станало?

Мускулест, бърз и неудържим, Дермот беше идеална бойна машина. Пъргавината на ума му беше отделен въпрос. Да му позволи да ръководи свой екип беше грешка, която Оги нямаше да повтори. Не е задължително от отличните войници да стават добри командири.

Най-добрият му войник го шокира за втори път за последните два дни.

— Антикварят забеляза опашката ни. Пуснах Гъс да го следи.

„Идиоти! Търпение, търпение...“

Гъс Харпър беше роден като Хидео Хатори в Сога-джуджо. Той бе най-добрият им човек — сянка, обучаван година и половина от израелските Мосад по силата на специална уговорка. *Никой* не можеше да го забележи, както *никой* не можеше да отблъсне Дермот, най-добрия стрелец и специалист по ръкопашен бой след Лорънс Кейси. С поставянето на високотехнологични подслушвателни устройства в дома и магазина на Броуди следенето беше сведено до минимум. Оги предпочиташе хората му да се появяват предварително на нужното място, когато това бе възможно. Срещата в „М & М“ с лейтенанта от

полицията беше чудесен пример за това. Параболичният микрофон в един празен офис от другата страна на улицата беше уловил целия разговор. Някой явно беше сгафил, щом Броуди бе хванал Гъс в крачка.

— Кой е сгазил лука? — попита Оги.

— Никой. Броуди не се издал с нищо. Гъс разбрал, че е разкрит, едва когато се появили ченгетата.

Оги отново изпита раздразнение и в същото време бе заинтригуван. Не беше невъзможно, особено като се имаше предвид произходът на антикваря. *Каеру но ко ва каеру*. Жабата ражда жаба. *Япари*, синът на Джейк Броуди, беше наследил доста от талантите на баща си, а ги разпиляваше със сегашната си работа. Освен ако антикварният магазин не представляваше параван. Възможно ли бе това? Не, изключено. Хлапето бе наследило половината от бизнеса на баща си, така че се занимаваше от време на време с него. Беше поставил малка месингова табелка прел магазина за грънци. Но нямаше нужното обучение.

Макар и прикрита, яростта на Оги трудно можеше да остане незабелязана.

— В такъв случай стойте настрана.

— Щом казвате. Но тук става оживено като при храма „Мейджи“ в Ню Йорк, господине. Ченгета, Лиза Хара, японски журналисти, обаждания от Токио.

Лиза Хара? Токио? Това трябваше да се провери. Но по-късно. Засега търпението беше най-важно, а Оги разполагаше с достатъчно търпение, за да устои на постоянните напъни на Дермот. Именно затова толкова малко хора имаха нужните качества на водачи. Повечето изпадаха в паника и действията прибързано. При подходяща мотивация добрите изпълнители могат да бъдат превърнати в прецизни машини за убиване, но лидерството беше съвсем различно нещо. Още от десетата си година Оги бе започнал да се учи от баща си, а баща му се бе учил от дядо му. През четиринайсетте поколения, обхващащи триста години и стигащи до самия военачалник, кланът Оги беше изградил невидима династия, защото лидерството се учеше от най-ранна възраст. Оги произлизаха от жилав самурайски род. Бяха сянка на сянката. Кланът Оги раждаше стратегии, хора с поглед към бъдещето, които познаваха сърцата на бойците си. Хора, които знаеха кога да отстъпят и кога да са безмилостни. Абсолютно безмилостни. Само шепа пришълци бяха

доближавали сърцевината на Сога и всеки от тях бе елиминиран тихомълком и без никакви следи, когато му идваше времето. Възбудимостта на Дермот беше, меко казано, незряла.

— Броуди изпълнява заръките на приятеля си от полицията — каза Оги. — Лейтенантът е малко по-умен от останалите, щом се е обърнал за помощ към човек, който познава Япония. Но какво от това? Когато всички следи изстинат, приятелят на Броуди ще бъде понижен и преместен, а самият Броуди ще продължи да си продава грънците и отпечатъците.

— Ще ни досажда известно време. Лети за Токио.

— Защо?

— Телефонен разговор. Предупреден е за нас.

Дермот му предаде обобщено разговора за изчезналия лингвист. Оги нито се разтревожи, нито се изненада. Броуди беше достатъчно проникателен, за да знае кого да попита и да се обърне към някой, който е достатъчно схватлив, за да намери бързо *канджи*. Оги разпознаваше таланта, когато го видеше. Може би в крайна сметка щеше да им се наложи да се погрижат за Броуди. Но засега най-важно бе запазването на статуквото.

— Не знаят много, но ще уведомя селото — каза Оги.

— Нека го премахна.

— Не. *Не* и в Сан Франциско. Полицията ще забележи, а клиентът ни няма да остане доволен от прекаленото им внимание.

— Тогава в Токио? Мога да хвана по-ранен полет.

Оги си напомни, че желанието за действие у Дермот е черта, която самият той е отгледал у хората си.

— Знаеш, че това е табу.

— Мислите ли, че ще отиде в селото?

— Не зная.

— Не мога ли просто...

— Не. Работата ти е да наблюдаваш. Вече би трябвало да си открил някакви начини за въздействие.

На пет хиляди километра от него Дермот се усмихна за първи път.

— Да, господине. Той има дъщеря.

Оги буквално чу усмивката в гласа на верния си войник и отвърна на чувствата му.

— Какво по-добро от това?

21.

„Идвай в Токио, Броуди. Те не убиват в задния си двор“.

Тази нощ не успях да заспя. Какво знаеше Нода? И кои бяха „те“, по дяволите? Помислих дали да не се обадя отново на киселия детектив, но май в предишния си живот Нода е учил мулетата на инат. Нямаше да изкопча нищо от него, преди да стъпя в японската столица. По-показателен обаче беше тонът му. Под професионалното спокойствие на главния детектив бях доловил страх. Не за себе си, а за мен. Нода беше човек на място. Щом настояваше да си отворям очите на четири, би било неразумно да не му обърна внимание.

Но защо?

„Не се прави на герой. Повечето хора така и не разбират откъде им идва“.

Що за хора не можеш да видиш? Историята за бързоногата опашка беше предизвикала това предупреждение, така че най-малкото ставаше въпрос за хора, притежаващи способността да изчезват в задънени улички. И хора, способни да избият цяло семейство, без да оставят след себе си нито следа — освен неясна визитка, която никой не може да прочете.

Обзе ме неясно безпокойство. Над града като прозрачна завеса се сипеше ситен дъжд. Голдън Гейт се издигаше гордо, смътните му светлини с цвят на праскова си оставаха все така ясно открити под дъжда, но сега утешителната му магия бе неефективна.

По гърба ми пробягаха обезпокоителни тръпки. Те бяха някъде тук. Това поне беше сигурно. Но между предишните ми издирвания в Азия след смъртта на Миеко и определената липса на напредък в полицейското разследване на случая в Японския квартал попадах на повече задънени улици, отколкото можех да понеса. И бях безкрайно раздразнен, че оставам в пълно неведение, докато всяка фибра в тялото ми крещеше, че трябва да направя нещо.

Каквото и да било.

Върнах мислите си назад към началото. Японският квартал. Нямаше да е зле да го погледна още веднъж, преди да замина за Токио.

Облякох си якето, пъхнах браунинга в джоба и потеглих към мястото, където бе започнало всичко.

Улиците на Японския квартал бяха пусти и лъщяха като кожа на влечуго, окъпани в сребристосинкавата светлина на луната. По тъмните витрини на магазините пълзяха *канджи*, древни и с формата на паяци.

Искаше ми се тухлите да можеха да говорят. Помъкнах се през пешеходната зона към мястото, където беше убито цяло едно семейство. Цареше потискаща тишина, сякаш самият град оплакваше Накамура.

И петте жертви бяха разстреляни за секунди. Може би за пет или шест. Най-много седем. Концентриран огън. Без пилеене на патрони. Но в определен ред.

Вятърът се беше засилил, бе прогонил дъждовните облаци и сега под мрачното небе лъщяха мокра настилка и локви.

Почти нищо не бележеше мястото, след като го бяха почистили. Взирах се от почетно разстояние в паважа и след известно време успях да различа местата, където течността на живота бе проникнала в пукнатините и пролуките, оставяйки едва забележими смътни очертания.

Едва забележими смътни очертания. Фразата чудесно пасваше и на развитието на разследването до този момент. Цялата полиция на Сан Франциско се луташе в сенки. А аз с какво разполагах? С още сенки. Налице бяха пет трупа и един-единствен знак *канджи*. Никакви отпечатащи от пръсти. Никакви следи. Никакви свидетели. Никакви заподозрени. Трупите ни дадоха имена, а *канджи* — изчезнал лингвист в японско селище, по-затънтено и от дере в Апалачите.

Не разполагахме с нищо.

Въздъхнах раздражено и продължих нататък. Докато изминавах сто и петдесетте метра от „При Дени“ до хотела, преброих десетина тъмни входа, някои достатъчно дълбоки, за да се скриеш в тях. Убиецът беше избрал най-добрата алея от няколкото места, които предлагаше пешеходната зона. Тънеше в пълен мрак. Светлините от уличните лампи не достигаха тук, балконите скриваха луната, а стените от двете страни поглъщаха разсеяната светлина.

Съвсем обикновеният през деня проход се превръщаше в идеално място за убийство след залез-слънце.

Тръгнах по уличката. Тя водеше до обществения паркинг зад магазините. На възвишението отдясно се издигаха сглобяеми дървени къщи. Няколко прозореца светеха въпреки късния час. Отляво едва различавах в сенките четвъртитите гърбове на магазините по Поуст стрийт.

Чудесно скривалище с път за бягство към запустял паркинг. Опитах се да си представя случилото се...

Минава полунощ и семейството е замаяно от вълнуващия, изпълнен със събития ден. Решават да отскочат до денонощното кафене на една пряка от хотела. Също като предишните две вечери. Превърнало им се е едва ли не в традиция.

„Както и да го погледнеш, било е екзекуция“.

Но каква екзекуция?

Когато семейство Накамура поема отново към „При Дени“, стрелецът се задейства. Наясно е с обстановката, защото ги е следил през повечето време. Може би непрекъснато. Взема оръжието си, вероятно от паркирана наблизо кола, и заема позиция. Скрива се в мрака и чака. Уверен е и е подготвен. Оръжието му е почистено и заредено, пътят за бягство е планиран предварително.

Очевидци?

Никакви.

Стрелецът вероятно е бил с тъмно облекло. Не, нека бъде изцяло черно. Черни дрехи, черни обувки. Черна маска за ски, сложена след заемането на позицията. Нищо, с което да привлича вниманието, след като е слязъл от колата. И нищо, което да го отделя от нощта, след като се скрие в сенките.

„Нишките били стари. Не мисли, че са от стрелеца“.

Няма нишки. Дрехите му не оставят нишки. Те са специални, скъпи, вероятно направени по поръчка.

„Намерихме отпечатъци по пътеката покрай ресторанта. Меки и вероятно безшумни подметки“.

Към гардероба добавяме и специални обувки. Внимателно подбрани. Такива, които не оставят следи. Вероятно също направени по поръчка.

Добре разположен, добре облечен. Което означава добре планирана екзекуция.

Но от какъв вид? И защо?

В кафенето семейство Накамура се наслаждават на кейка и мелбите. Бъбрят оживено. Стрелецът отново проверява оръжието си, маскировката, пътя за бягство. След полунощ минувачите са малко. Може би някоя и друга влюбена двойка. Не го виждат. Може един-двама пияни японски бизнесмени да са излезли със залитане от бара на съседната пряка и високите им гласове нарушават нощния покой. Изобщо не забелязват присъствието му.

Накамура приключват и излизат от заведението. Тръгват към стаите си в хотел „Мияко“. Гласовете на децата отекват по коридора от затворени магазини. Радостната им възбуда е заразителна. Оживените им приказки предупреждават стрелеца. Семейството вече вижда знака на хотела. Остават им две минути ходене. Братовчедът върви отпред. Децата го следват със смях. Последни са родителите.

Сега! Стрелецът излиза зад тях. Мъжете са твърде далеч, за да реагират, твърде бавни, за да се обърнат. Така и не чуват изстрелите, които ги повалят. Стрелецът насочва оръжието, като плавно го вдига нагоре. Прицелва се в едрият мъж и дърпа спусъка. Първата цел пада. Убиецът движи оръжието отляво надясно. Съвсем леко движение на китката, контролирани откоси, родителите падат. Първо съпругът, после съпругата. Пръска кръв, телата рухват на земята. Стрелецът е радостно възбуден, усеща ритъма. Плавно дърпане на спусъка, прецизни попадения. Без губене на време. Без пилеене на муниции. Завърта оръжието и го насочва към децата. Контролът му е пълен. Те са негови. Изцяло.

„Най-много седем секунди и всички са мъртви. Убиецът психопат ли е? Някой развилнял се местен гангстер? Маниак на тема оръжие? Ренегат, служил в армията?“

Ако добре обучен бивш войник или невротичен кандидат-герой иска да докаже нещо на света, би избрал по-трудна мишена, а не семейство туристи. Не, стрелецът не е страдал от душевно разстройство. Граничните психични състояния се изключват. Убиецът или е напълно откачен, или съвсем нормален.

„Възможно ли е убийството да е на расова основа?“

Всяко престъпление на расова основа в Саут Сентръл включва някаква форма на деградация или неуважение. Това се отнася както за побоите, така и за убийствата. Независимо дали нападенията са срещу черни, бели, латиноси или азиатци. Тук обаче нямаше отправени обиди, а символът *канджи* говореше за някаква японска връзка.

„Тогава защо е избрана точно такава цел? Едно безпомощно семейство е безсмислено завоевание... освен ако... какво?“

Освен ако целта не е била избрана от стрелеца. Освен ако това не е било задача.

В такъв случай чистото ликвидиране е *задължително*. Както е и извършено. С прецизност. Като първо е поразена най-голямата заплаха.

„Това елиминира ли извършител с психични отклонения? Не. А «доказва» ли нещо? Не съвсем. Ами пътят за бягство?“

Убиецът прибира оръжието в някаква торба или сак. Тъмен или черен. Дълъг. Такъв, че да скрие формата на оръжието. Изтегля се по улицката и излиза на паркинга зад пешеходната зона. Веднага завива наляво и върви в хвърляните от магазините сенки, след което продължава в сенките на Поуст стрийт. Движи се бързо, но не толкова, че да привлече вниманието на случаен минувач или някой, който гледа през прозореца си от някоя къща на хълма.

Часовникът тиктака.

За десет секунди е пресякъл паркинга и се намира на цяла пряка от местопрестъплението. Колата е там. Някъде на улицата. Несъмнено паркирана под дърво, което скрива убиеца от любопитните очи и светлината на уличните лампи. Той се вмъква в тъмното купе, лампата в купето е изключена. Двигателят мърка. Той превключва на скорост и потегля, пали фаровете едва след като завива на ъгъла. Изминали са двамадесет секунди. Вече е на две преки от жертвите, после на три. Минута по-късно е на шест преки, напълно откъснат от местопрестъплението. Единствено луната е свидетел на станалото.

Най-вероятно събитията в Японския квартал се бяха развили по този начин. Плюс-минус някоя дребна подробност.

Това обаче не елиминираше другите странни случки. И тогава ми просветна — разковничето е в *липсата* на улики.

Десетки жилищни блокове и преустроени стари сгради пълзят нагоре по хълма, надвиснал над Японския квартал. Достатъчно е било

само едно надникване през прозорец или лай на куче, изведено на късна разходка. Такива обаче няма.

Няма.

Не е нужно да си гений, за да си избереш скрито място и път за изтегляне, но да порaziш всичките си цели и да се измъкнеш, без да бъдеш забелязан и без да оставяш никакви следи, говори за нещо повече от обикновен професионализъм. Говори за върховен професионализъм.

Никакви отпечатъци от пръсти, никакви следи, никакви свидетели.

Насред оживен, гъсто населен градски район.

Не е бил психопат. Обучен или не. Защото начинът на извършване говореше за нещо повече от умения в боравенето с оръжие. А направо крещеше за някакво уникално обучение, включващо маскировка, отлично планиране и точно избиране на момента. Стрелбата не е била дело на дилетант или талантлив аматьор. Или на качил се на черешата гангстер. Или на бивш военен. Била е дело на професионалист, на човек от някакви специални части. Или даже нещо по-сериозно.

Каквото и да е то.

Двамата с Рена се целехме прекалено ниско. Уликите бяха в това, което *не* можехме да открием. Развих идеята и се замислих за случилото се след касапницата в Японския квартал: Гостенчето... „обирът“ в магазина... опашката, изплъзнала се на ченгетата новобранци...

И трите събития се бяха случили в рамките на трийсет и шест часа.

И трите бяха абсолютно неочаквани.

И в трите се забелязваха сходни елементи на професионализъм.

„Значи са свързани? Но как?“

Бях се доближил най-много до Гостенчето, но никой друг, освен мен и Джени не го беше виждал. Ако ние бяхме евентуалните му цели, значи беше налице още един случай без свидетели. Полазиха ме ледени тръпки. Какво беше казал Ейбърс за проникването в магазина? Нарече извършителите „невероятно хлъзгави и добри“.

Разтърках чело, премислих отново всичко това и моделът се очерта със смазваща яснота — поредицата събития след Японския

квартал е била маневра за ограничаване.

На мен.

Което означаваше, че ме следят.

Че ме наблюдават.

Че ме управляват.

Поради някаква необяснима причина бяха взели дома ми на мушка, бяха проникнали с магазина, следяха ме. Класически случай на следене и съдържане. Казаното от Гостенчето не беше просто празно говорене. Опит за сплашване. Той *наистина* бе проверявал Джени.

Джени.

За момент ми се зави свят. После в гърдите ми се надигна ярост. Лицето ми се сгорещи. Жилите на врата ми се издуха. И думите на Нода отново отекнаха ясно в главата ми:

„Идвай в Токио, Броуди. Те не убиват в задния си двор“.

ДЕН 3. УНИЩОЖИТЕЛ НА КРАЛЕ

22.

Не изгубих нито миг.

Застанал в Японския квартал с телефон в ръка, събудих Рена от дълбокия му сън и му споделих своята интерпретация на предупреждението на Нода. Всичко това бяха заключения, основаващи се на предположения. На косвено свързани впечатления. Но ми се струваха верни. Солидни. Щях да съм глупак да не им обръщам внимание. Особено що се отнасяше до дъщеря ми.

Преди да приключа. Рена вече имаше план. По време на престоя ми в Токио Джени щеше да бъде преместена в тайна квартира на ФБР, до която СФПУ имаше достъп при особени случаи. Рена щеше да уреди полицайка да прави компания на дъщеря ми при престоя ѝ там. Скрита на тайно място и под денонощна охрана, Джени щеше да е в безопасност и аз щях да съм в състояние да действам отвъд океана, без да се притеснявам за нея. Тази предпазна мярка можеше да се окаже и прекалена, но твърдо отказвах да поемам каквито и да било рискове. Слава богу, Рена напълно споделяше становището ми.

И тъй, под прикритието на нощта и след като поднесох извиненията си на Кери Лу и Лиза Майърс, откарах Джени до дома на лейтенанта. Рена излезе още преди да изгася двигателя.

Мириам вкара Джени вътре за чаша горещ шоколад, а Рена ме дръпна настрана. Обясни ми, че след половин час ще пристигне необозначена кола да откара Джени до квартирата. Друга кола щяла да осигурява подкрепление. От съображения за сигурност било по-добре да се сбогувам с нея сега.

По пътя към Рена бях подготвил Джени. Казах ѝ, че ще бъде настанена в „тайна забавна къща“. Че може да си играе по цял ден и да гледа колкото си иска телевизия вместо обичайния един час дневно, но в замяна на това ще трябва да пропусне лятното училище и да избягва всякакви контакти с приятели, докато съм в Япония. Единствените изключения бяха хлапетата на Рена Кристин и Джоуи, които щяха да ѝ ходят на гости през ден. Тя веднага ме задърпа за ръката и поиска да знае защо винаги трябва да заминавам някъде.

— Трябва да пътувам заради работата, но ще се върна колкото се може по-скоро — казах аз, облекчен, че не ме е попитала защо искам да се мести в забавната къща, вместо да остане при Лиза, както ставаше обикновено.

— Какво означава „по-скоро“?

— Около седмица.

Джени оклюма.

— Това е много време.

— Преди всяко пътуване провеждахме някакъв вариант на този разговор. Отговор „два дни“ щеше да предизвика същата реакция.

— Не можеш ли да останеш? Това е лятната ми ваканция.

Знаех, че се мъчи да си намери извинение, така че ѝ се ухилих широко и я взех в скута си, така че да гледа през същото мокро стъкло, през което гледах и аз, докато карах.

— Искаш ли да покараш?

— Не сменяй темата.

— Твърде си умна за мен. Обещавам да отсъствам колкото се може по-малко. И ще ти се обаждам.

— А ще ми обещаеш ли, че ще внимаваш с китайците?

— Обещавам.

И тогава тя ме замая с гатанка, която съперничеше на имейла, пратен ми от Хара горе-долу по същото време.

Закъснявах. Върнах се бързо в апартамента, събрах си багажа, качих съобщението от Хара в смартфона си, за да прочета по-нататък, и се понесох с пълна скорост към летището. Зарязах колата на паркинга, качих се на самолета за Нарита и седнах с чаша зелен чай и оризови солети да прочета бележките на Хара за семейството му.

Съобщението беше изпратено на бланка на „КомпТел Нипон“ и в горната част се мъдреше мотото ОЧИ И УШИ НА БЪДЕЩЕТО. Справката включваше само имена, адреси, основни данни и кратък списък американски познати — все неща, с които полицията вече разполагаше от паспортите и допитването до полицейското управление на Токио. За повече от четирийсет часа човекът, който притежаваше най-голямата комуникационна мрежа в Япония, беше успял да ми предостави само имена, длъжности и рекламно мотото.

Разпознавам японското протакане винаги когато го видя. Първият въпрос беше защо? Начините и причините японците да увъртат често си остават необяснени. Когато през 1995 г. голямото земетресение съсипа Кобе и стотици останаха под развалините, спасителният екип от Швейцария пристигна по-бързо от японския министър-председател, който се намираше само на един час полет от мястото на трагедията.

Защо?

Защото мислещите за кариерите си публични фигури се покриват. В страна, в която добрата работа е нещо очаквано, но и възхвалявано, враговете се нахвърлят върху всеки гаф и затова политиците и бюрократите се захванаха с незначителните подробности около събитието. Бездействието защитило кариерите им, както твърдяха японските ми източници. Ако не *предприемеш* нещо, по-късно не можеш да бъдеш обвинен за нищо.

Затова след земетресението се разбушуваха пожари. Стотици японци умряха ненужно под развалините, докато времето отминаваше, а други стотици лежаха безпомощни в импровизираните полев болници и гледаха как животът ги напуска, защото медикаментите бяха запечатани и никой бюрократ не смееше да си сложи главата на дръвника, като действа енергично и счупи печата. Лекарите, доброволци и ключови части от Силите за самозащита бездействаха и напразно очакваха заповеди за действие. Телефонните линии бяха прекъснати и можех само да мисля как ли е Киюши Танака, мой съученик и приятел от Токио, който се беше оженил за любимата си от гимназията и си бе намерил работа в Кобе. Бях кръстник на единствения им син Соджи.

Съседите им ми казаха, че Соджи и майка му загинали в пожар, избухнал петнайсет часа след земетресението, много след като спасителните екипи са могли да ги извадят от развалините. Просто трябвало да бъде доставено необходимото оборудване веднага след трусовете. Киюши умрял, докато чакал доставянето на кръвни банки от съседна болница, която била натоварена с бумацини от Министерството на здравеопазването и благосъстоянието.

Класическо японско шикалкавене в огромни размери. Светът го беше виждал в различни пермутации и преди, видя го и по-късно при катастрофата във Фукушима, ще го види и в бъдеще. И сякаш това не беше достатъчно, животът и смъртта бяха второстепенен въпрос,

важно беше да се запази имиджът на страната — особено когато гражданите се смятат за нещо второстепенно, каквито бяха и жителите на Кобе. Неизречената политика е следната — светът гледа и всяко припряно действие ще говори за паника, незрялост и слабост. Освен това накърнява достойнството, а това е абсолютно недопустимо.

Турбуленцията раздруса чашата ми за чай в гнездото на масичката. Погледнах навън и видях в далечината мрачни буреносни облаци. Хара не се криеше от трагедията в Японския квартал, но както обикновено, действаше по своя си начин. Защо? Нямах представа. Но така или иначе щях да се видя с магната в Токио и засега се отказах да се опитвам да разгадавам поведението му. Насочих вниманието си към заплетената гатанка, която ми беше казала Джени, докато ми помагаше да карам колата по пустите улици на Сан Франциско до дома на Рена.

— Това ще те кара да мислиш за мен — каза ми тя.

— Винаги мисля за теб, Джен.

— Е, сега ще мислиш *повече*.

— Невъзможно — рекох аз. — Но все пак какво имаш за мен?

— Най-хубавата гатанка на света. Кои цикади дават мляко?

— Не знам. Кои?

— Не, това е най-добрата гатанка на света. Трябва да познаеш.

— Добре, домашните ли?

— Не позна.

— Тогава земните?

— Не.

— Гигантските южноамерикански млечни цикади.

— Това беше тъпо. Не.

— Предавам се. Кои?

Тя се нацупи.

— Не, не. Това е най-добрата гатанка, така че ще трябва да мислиш, докато не се сетиш за отговора. И ако мислиш за гатанката, ще мислиш за мен. Видя ли?

Виждах. И болеше. Сърцето ми се свиваше от тази нескрита нужда, която не можех да удовлетвори. Обещах си, че когато се върна, ще прекарвам повече време с дъщеря си.

Самолетът се раздруса отново, стюардесите изведнъж спряха да сноват напред-назад, забързано прибраха количките и почнаха да си закопчават коланите, а пилотът отправи задължителното предупреждение, че ще навлезем в зона с лоши атмосферни условия.

Изобщо нямаше представа колко лоши — вятърът ни подмята чак до летище Нарита.

23.

Токио, 17:15

— Влизай, Броуди.

Огромно ръчище с дебели пръсти, наследени от десет поколения рибари, ме тупна по гърба. Шиг Наразаки, партньорът на покойния ми баща, беше един от първите служители в „Броуди Секюрити“. Талантлив, проникателен и бърз, той стана незаменим и скоро вече помагаше бизнесът да се разшири. Освен това бе най-близкото подобие на чичо, докато живеех тук като малък.

— Какво е станало с теб? — попита Наразаки. — Клисав си като вчерашен ориз.

— От лимузината на Джордж е.

Наразаки се ухили.

— Откритият „Вайпър“ ли?

— Позна — отвърнах аз. — Джордж реши, че може да надбяга летния дъжд.

Джоджи Сузуки — Джордж, стар приятел и запален колекционер на коли, ме взе от летището с последната си придобивка — „Вайпър“ модел 1992, годината на инаугурацията. Преди да тръгне, беше свалил покрива, за да освободи място за багажа ни, и така останахме без защита от неочаквания дъжд, който се изля, докато се носехме от проблясващите оризови полета на Чиба към градския хаос на Токио. След петдесет минути лъскавата машина се вля в градската гмеж на високо и ниско, старо и ново. Накъдето и да погледнеш, виждаш същински джунгли от тесни жилищни блокове, офис сгради с формата на карфици и покрити с *канджи* витрини.

Но това е Токио. Или го обикваш, или го намразваш. Архитектурният миш-маш на града попада някъде между спретнатата порядъчност на Сингапур и вехтошарското джамборе на Хонконг. Стари дървени къщи в сянката на високи жилищни блокове, супермаркети с крещящи неоновы реклами до паянтови квартални магазинчета, тук-там с някой майстор на тофу с блестящи стоманени резервоари в кухнята и квартира горе. Но целият този градски хаос

някак работи. Всичко си има място и всеки знае къде отива. Улиците са чисти, хората са любезни и делови, а безбройните влакове на метрото са редовни денонощно.

„Броуди Секюрити“ въртеше бизнеса си в занемарена уличка на модния район Шибуйа в западно централната част на Токио. Офисите се намираха на четири етажа над заведение за спагети и на няколко врати от един билкар четвърто поколение, чиято дървена колиба, остатък от тежките времена след Втората световна война, беше започнала бавно да се разпада. Създаденият от баща ми бизнес работеше на пълни обороти. Двайсет бюра бяха натъпкани в помещение дванайсет на петнайсет метра, а в дъното имаше самостоятелни кабинети. Набързо преброих петнайсет души. Познавах всички постоянни служители по име, също като баща ми. Някакъв дългокос младеж, когото не бях виждал никога, вероятно външен изпълнител или ново попълнение, беше заровил глава в търбуха на един от сървърите.

Старият партньор на баща ми се изкиска.

— Винаги можеш да разчиташ на Джордж. Но колата е бързичка, нали?

— Много.

— Там е номерът. Ако съм разбрал правилно сумтенето на Нода, имаме да отмятаме много неща.

— Правилно си разбрал.

Той се загледа в краката ми.

— Ще ни съсипеш пода с тези мокри патъци.

Наразаки продължаваше да ме ръчка да се установя начело на агенцията в Токио и да въртя антикварския бизнес дистанционно. Един ден той щеше да пусне юздите на компанията, но се чувстваше задължен да остане, докато не прецени качествата ми.

„Докато беше по следите на творбата на Рикю, ти се сблъска с якудза и оцеля — беше ми казал. — Но това бе свързано най-вече с изкуството и късмета. Преди да заемеш мястото на Джейк, имаш нужда от работа на терен, в противен случай ще си безполезен като изгоряла мокса“^[1].

Когато бях малък, Наразаки идваше на вечеря у нас два пъти седмично и носеше подаръци за празниците. Ако баща ми беше по задачи през уикенда, чичо Шиг се отбиваше у дома и ми показваше хватки от карате и джудо, тренираше с мен и грейваше от удоволствие,

когато овладявах някое особено сложно движение. Броуди бяха неговото семейство в града. Както често се случва в Япония, чиято култура се основава на голямото семейство, той беше отишъл в големия град, докато собствените му близки — жена му и тримата му синове — бяха останали в провинцията, натоварени с грижите за възрастните родители, оризовите полета и рибарската гемия, която делеше отначало с брат си, а после я пое синовете, след като пораснаха. Наразаки се връщаше при жена си четири или пет пъти годишно.

— Животът е тежък — отвърнах. — Може би това ще ти помогне мъничко.

Подхвърлих му бутилка „Джони Уокър“ и рибарските ръце ловко я уловиха във въздуха.

— Както и да е, радвам се да те видя, било то мокър или сух.

— И аз се радвам. Да се видим след пет минути в кабинета ми, след като се преоблека?

— Дадено.

Влязох в стария кабинет на баща ми, спуснах щорите, отворих куфара и извадих джинси и риза. После седнах зад някогашното му бюро.

Поддържах работното си място в „Броуди Секюрити“ почти в същия вид, в който го беше оставил баща ми — същото дървено бюро, същите етажерки за книги и същите дрънкулки. В помещението имаше стар къс японски меч, който баща ми беше конфискувал по времето, когато е бил във военната полиция, тристагодишна гарафа за саке, подарена му при откриването на „Броуди Секюрити“, и купа за първенство по стрелба от времето в ЛАПУ — талант, който духът на гените беше така добър да предаде и на мен и го бях развил на стрелбището в Лос Анджелис с моя южнокорейски приятел и сина му.

Към тази разнородна колекция бях добавил снимка на Джени и почетна грамота „За заслуги при откриването на безценно произведение на изкуството от национално значение“ от Министерството на културата за ролята ми в откриването на отдавна изгубения шедьовър на Рикю.

В знак на любезност звъннах в офиса на Хара да го уведомя, че съм в града, но го хванах на заседание, така че оставих съобщение на

секретарката му. Минута по-късно Наразаки почука, влезе и след като затвори вратата, ме тупна отново по гърба, докато се мъчех да стана.

— Адски се радвам да те видя, момче. Хванал си първия си голям клиент. Той изпита ли те?

Спомних си атаката на бодигарда и кимнах сериозно.

— И още как.

На лицето на Наразаки цъфна грамадна усмивка.

— Големите риби винаги го правят. — После усмивката изчезна и той стана сериозен. — Ти си я хванал, но защо не оставиш на нас да я поуморим с въдицата?

— Не мога. Консултант съм на полицията в Сан Франциско.

Наразаки се почеса по тила.

— Можеш да се оттеглиш от разследването и просто да докладваш нашите резултати.

— Не и този път. Освен това ти си онзи, който винаги ме ръчка да участвам по-активно в работата на „Броуди Секюрити“. Това ми изглежда като подходящ старт.

Наразаки се намръщи.

— Мислех си за нещо по-дробно.

Свих рамене.

— Хара се обърна към мен.

Той ме изгледа скептично, но накрая отстъпи.

— Така е. Ако си сигурен.

— Сигурен съм.

— Добре, тогава ще трябва само да ти осигурявам много подкрепа. Ще поставя Нода начело. Той е най-добрият ни човек. Работиш ли с него, ще се научиш бързо. Само не вири глава.

— Няма проблем.

— И искам Джордж да поеме поддръжката. Сърбят го ръцете да направи нещо повече от това да води сметки. Става ли?

Миналият октомври бях предложил Джордж да мине на непълен работен ден във фирмата. Трябваше ни нова кръв, а Джордж имаше нужда да се откъсне от семейната мултинационална компания, без да се отдалечава прекалено много от дома. И двамата бяхме родени в Токио в една и съща година и бащите ни бяха първи приятели, разбирателството помежду им беше рядък пример за зрялата връзка между Изтока и Запада. След като детството ни остави хубави

спомени, се озовахме в бурните води около развода на родителите ми, преди Джордж да се появи точно когато имах нужда от него. Така приятелството ни се възобнови.

— Идеално.

— Значи се разбрахме. Нода е начело, ти му помагаш, а Джордж осигурява допълнителната поддръжка. Нода беше голям приятел на баща ти. Ще ти покаже кухнята по... своя си начин.

Наразаки отвори вратата, извика Нода и Джордж и след секунди те влязоха. Главният детектив стовари туловището си на един стол и ми кимна. Джордж се настани по-грациозно и сложи крак върху крак. Белегът през веждата на Нода личеше много. В офиса от ухо на ухо се говореше, че онзи сводник така и нямал втори шанс да използва ножа си — Нода му го взел и му оставил няколко белега с него.

— Случаят в Японския квартал е случаят на годината — щастливо заяви Наразаки. — Ще ни направи богати и прочути. Ще цъфнем на първите страници.

— Ако не го решим, пак ще цъфнем на първите страници — незабавно отвърна Нода.

В тази страна на прекалено големите розови очила намръщеният детектив беше застъпник на трезвата школа на здравия разум. Японският персонал гледаше на него като на грубо, но необходимо зло. Американците го намираха за освежаващо пряк.

Наразаки, като някакъв патриарх със сребърни коси, къткаше подчинените си, в това число и по-чепатите.

— Кей-кун, дърт мърморко такъв — рече той, използвайки снизходително благосклонното обръщение на началник, говорещ на малко дете. — Какво може да те направи щастлив?

— Да е щастлив не е в природата му — обади се Джордж. — Аз не бих се отказал от почивка на горещите извори при Точиגי в компанията на двайсет и една годишни близначки.

Джордж бе роден в аристократично семейство с купища пари и потекло, което можеше да се проследи до могъщ самурайски клан, и показваше арогантност, която беше на крачка от нетърпимото. Днешният му гардероб подчертаваше статуса му — светлосиньо спортно сако „Живанши“, колосана бяла риза на фини морскосини ивици и ментовозелена папийонка „Гучи“. За един Сузуки у него

имаше и дива жилка, което означаваше, че понякога може да го видиш и без вратовръзка или папийонка.

Неизменно толерантният Наразаки се засмя.

— Че кой би се отказал? Броуди, какво ще кажеш да ни запознаеш с положението?

Описах накратко местопрестъплението в Японския квартал и основните събития, в това число подозренията ми за Гостенчето, проникването в магазина и връзката между Миеко и *канджи*. Накрая добавих впечатленията си за сериозността на заплахата.

Наразаки се размърда в стола си.

— Момент. Сигурен ли си, че става въпрос за един и същи *канджи*?

— Сигурен съм.

Той ме изглежда със съмнение.

— Каква е вероятността?

— Същият е — настоях аз, този път малко по-високо.

Настъпи тишина и Наразаки се умисли.

— Съжалявам, Броуди-кун. Да чуем останалото.

В заключение споменах деликатното равновесие, което трябваше да поддържахме с полицията, както и решението ми в последния момент да скрия Джени. В очакване на фойерверки разказах за изчезването на опашката в уличката без изход и кимнах към Нода. Когато очите на всички се обърнаха към главния детектив, той само измърмори нещо за приятели, натъкнали се преди много време на някакви професионалисти в Сога-джуджо.

Замръзнах. Какво стана с „Идвай в Токио, Броуди“?

Преди да успее да дешифрирам онова, което се криеше зад думите на Нода, на вратата се почука и в стаята се вмъкна нашият експерт по компютрите Мари Кавасаки. Със свежо лице и бузи като ябълки, тя беше облечена с розов селски халат върху синя дочена риза, а в косата ѝ имаше оранжеви кичури — цветът на месеца. По онзи необясним начин, така характерен за японските жени, нейните двайсет и три години приличаха на шестнайсет и в нейния случай прикриваха вродената ѝ дарба за работа с всякакъв софтуер, интернет и информационни технологии.

— Какво има, Мари-чан? — попита Наразаки.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но мисля, че трябва да видите нещо.

— Да не би да е дошъл клиент без уговорен час?

— Не, компютърът е. И никак не ми харесва.

Докато се тътреха столове и ставахме, двамата с Наразаки се спогледахме. После Нода промърмори нещо неясно, което подозрително напомняше на: „Почна се“.

[1] Тлееща пура от билки, с която се въздейства върху активни точки на тялото. Метод на лечение в традиционната китайска и японска медицина. — Б.пр. ↑

24.

Всички се бяха събрали около голямата компютърна конзола. Когато приближихме, видях пълзящите по екрана команди. Столът пред монитора беше празен, на клавиатурата нямаше никой.

- > Режим сисоп^[1]
- > *Парола за администратор?*
- > БазаТокио
- > *Достъп отказан. Парола за администратор?*
- > ЦентралаБроудиСекюрити
- > *Достъп отказан. Парола за администратор?*
- > Отвори файл: Кореспонденция-Токио

Джордж присви очи към екрана.

— Това не е ли акаунтът на бразилския ни съдружник?

Мари кимна отсечено, без да откъсва очи от пълзящия текст.

— Да. Влязъл е в тяхната система и е открил някои стари пароли. Знае, че при трети неуспешен опит ще бъде изхвърлен, така че премина на кореспонденцията.

„Броуди Секюрити“ поддържаше защитена мрежа с партньорски агенции в Азия, Европа и двете Америки. Всички акаунти бяха с парола, която се сменяше два пъти седмично; всички съобщения между офисите бяха криптирани. Пред очите ни натрапникът отвори стара бележка, прочете я и я изхвърли, след което започна да рови из файла с вътрешните меморандуми. Държеше се предпазливо, като някой, който не е запознат със системата.

— Лошо — обади се един от детективите.

— Да — съгласи се дългокосият японец, когото не познавах. — Техно боклук. Не мога да разпозная стила му, но преравя системата ви със свръхсветлинна скорост. Голяма гадост.

Изглеждаше на възрастта на Мари, може би една-две години по-голям.

— Хакер ли имате предвид? — попитах аз.

— Какво друго? Давам му осем до десет часа преди да пробие мрежата ви, освен ако не се размърдаме.

— Броуди, да ти представя Тору Намикоши — каза Наразаки. — Той е външен изпълнител, който поддържа компютърната ни система.

Ръкувахме се. Тору носеше джинси и черна тениска „Багинг Ейп“ с ироничен ретро дизайн. Червена кърпа над слабото бледо лице укротяваше дългата му коса.

— Той е един от най-добрите компютърджии в Япония и приятел на Мари — обади се една жена. — Тежка артилерия.

В офиса се разнесе смях.

Тору ме изглежда косо през един немирнен кичур.

— Разбирате ли от компютри?

— Мъничко повече от първия срещнат.

— Аз съм първият срещнат.

— В такъв случай малко по-малко.

Той се ухили иронично и хвърли поглед към монитора. Хакерът премина в режим на търсене, после отвори и прегледа още няколко файла. От гледката на самостоятелно пълзящия по екрана курсор ме побиваха тръпки и имах чувството, че някой ми посяга. Беше вбесяващо.

— Той знае ли, че го наблюдаваме? — попита Нода.

— Не. Според стандартите на системата този монитор е неактивен.

— Как е успял да влезе? — попитах аз. — Нямате ли защитни стени?

— Най-добрите, мой човек. Както и страхотен софтуер пазач. Той обаче с влязъл с парола от ниско ниво, която му дава достъп до сървърното пространство, което делим с бразилския си партньор. Стъпил е на прага ни, но се опитва да влезе в главния сървър чрез троянски кон, който да прехване паролите на други хора, когато влизат в системата. Щом успее, ще получи достъп до защитените ни файлове.

От плоския телевизор на отсрещната стена водещ от японския отдел на Си Ен Ен описваше впечатляващото масово изнасяне на шефове на японски банки, тръгнали към Цюрих за погребението на финансиста шесто поколение Кристоф Шпенглер, трагично загинал

при пожар, причинен от повреден електрически контакт във винарската му изба.

— Шпенглер работеше с всички големи банки в Япония и често посещаваше Токио и Осака. Връзките на банката му с Япония започват в края на деветнайсети век, когато представител на „Шпенглер“ в Хонконг платил...

— Запушете устата на това чудо! — озъби се Нода и един от персонала се втурна към дистанционното и изключи звука.

Компютърният екран се изчисти.

— Отиде си — каза Мари.

— Добре — рече Тору. — Ще подготвя капан за завръщането му.

— Мислиш, че ще се върне ли? — попита Наразаки.

— Разбира се. Влязат ли веднъж, продължават да се връщат като бумеранг от ада. Обикновено колкото да преслушат новия поток данни, но на този нещастник няма да му се отвори парашутът.

Тору се плъосна в стола пред конзолата, изпука пръсти и натисна бутона със стрелка нагоре, за да прелисти командите на хакера. Дълго остана загледан в първоначалната серия команди, после се намръщи, сложи пръст на устните си, за да ни накара да млъкнем, и стана. Отиде зад компютъра, направи нещо с жиците, после сви пръсти около главния кабел и го проследи чак до централния сървър в една задна стаичка. Последвахме го мълчаливо. Намръщен, Тору извади примигващата кутийка от стената, клекна, прокара пръсти по дължината на кабела зад сървъра и накрая си позволи да се усмихне; Махна ни да приближим.

Покрай кабела, тръгващ право нагоре от разпределителната кутия в долната част на стената до вътрешностите на сървъра, имаше тънък като косъм разрез с дължина седем-осем милиметра.

Тору надраска на един лист: „Проверявате ли за подслушвателни устройства?“

Наразаки прочете и написа: „Всяка сутрин“.

Последва забързана размяна на бележки:

„Днес открихте ли нещо?“

„Не“.

„А напоследък?“

„От миналия петък — не“.

— Добре — каза Тору. — Значи няма микрофони. Виждате ли това? — И посочи леко удебеляване в кабела над разреза. — Някой е напъхал кондензатор. Никога не съм виждал точно такъв, но съм чувал за тях. Гледайте.

Раздели изолацията с отвертка и разкри малко кръгче с диаметър не повече от три милиметра.

— Страхотно, нали? Холандска технология, направо произведение на изкуството. За да се добереш до подобно нещо, трябва да имаш сериозни връзки и още по-сериозни пари. Копира и съхранява сигналите, след което при поискване ги прехвърля през компютърната система на самата жертва. Това е първата част от хакерската атака. *Издънени* сте.

Наразаки се почеса по главата.

— Нашата система не може да се подслуша. Имаме предпазни средства.

Тору се изкиска.

— Повечето хора не могат. Аз обаче мога. Тези пичове също са го направили.

— Как?

— С подходящата техника. Без никакви куршуми и шпиони. Те копират ходовете ви, човече.

— Как проверките са пропуснали това нещо?

Гласът на Тору се изпълни с благоговение.

— То събира информация. Изсмуква я и я държи. Стандартните бръмбари са миниатюрни предаватели, които изпращат постоянен сигнал и скенерите ги улавят. Тази нова джаджа спи през деня като хлебарка и попива данните. Предава само когато се активира от външен сигнал. Така се изплъзва от ежедневните проверки.

След проникването в магазина най-сетне се бях обадил на охранителната фирма да прегледа за бръмбари. Не бяха открили нищо, но дори те сигурно нямаха нужната екипировка за откриване на толкова сложни устройства.

— И какви са пораженията? — попита Наразаки.

— Най-малкото са преслушали имейлите и прикрепените файлове. Дръжте важната информация извън Мрежата, докато двамата с Мари не изградим огледална система, за да ограничим хакера.

— Пораженията вече са налице — казах аз, като си спомних имейла на Нода относно откриването на *канджи*.

Пръстите на Тору увиснаха над клавиатурата.

— Ако искате, можем да го подплашим.

— Не, недей — каза Нода.

Тору погледна Наразаки, който се съгласи.

— Кей-кун е прав. Трябва да се правим, че сме в ръцете му. Можете ли да го проследите до базата му?

Тору и Мари се спогледаха.

— Разбира се. Дайте ни два дни, може би седмица. Но ще трябва да действаме като сумисти. С главата напред.

— Правете каквото трябва — изсумтя Нода.

Наразаки кимна. Тору се върна при работната станция и извади лаптоп от кожената си чанта. Свърза няколко кабела към него и го включи. После започнаха вълшебствата. Пръстите му летяха над клавиатурата. Вниманието му бе напълно съсредоточено. Той пишеше, четеше и отново пишеше. Всички гледахме като хипнотизирани как пръстите му танцуват по клавишите и командите пълзят бързо по екрана.

След три минути той прибра един непослушен кичур зад ухото си и каза:

— Добре. Осъвремених софтуера ви и той ще спре троянския кон, без натрапникът да разбере. След това ще тръгна по следите му и ще го изпържа тоя крадец на байтове. Само ми трябва малко проби и зи-пад.

Наразаки се намръщи.

— Синко, може ли да го кажеш на нормален език?

Тору се разсмя.

— Първо ще резнем софтуера за улавяне на пароли. После ще последваме електронните му следи и ще му изпържим платките. Трябва ни храна и къде да почиваме, защото ще се наложи да го следим денонощно. Вие от реалното време го наричате постоянно наблюдение. Ние също ще водим постоянно наблюдение, но в киберпространството.

Наразаки присви очи към него.

— Мари, донеси на хлапето каквото му е нужно. Най-сетне проговори на разбираем за старци език.

В помещението отново се разнесе смях.

— И още нещо — каза Наразаки. — Можеш ли да го проследиш така, че да не те види? Електронно?

— Мога да осигуря някакъв повърхностен камуфлаж. По-добре да мислим за най-лошото, защото техниката им е сериозна.

— Колко сериозна? — изръмжа Нода.

— От най-сериозните. Тези типове опасни ли са?

— Много.

— Колко точно?

— Броуди? — обърна се Нода към мен.

— Да го кажем така — рекох аз. — Освен че са ни насадили високотехнологичен бръмбар и хакер, досега са убили девет души, за които знаем.

— Може би десет — обади се Нода: имаше предвид изчезналия лингвист.

Лицето на компютърния магьосник пребледня. Погледнах отново екрана. Тези, които издирвахме, не само се бяха вмъкнали в блока ми и в магазина, без да задействат обичайните алармени системи, но бяха успели да заобиколят и сложните модерни системи за защита на „Броуди Секюрити“ — което само подкрепяше заключението, до което бях стигнал при второто си среднощно посещение в Японския квартал.

Тези хора бяха хилядократно по-добри от най-добрите. Коварни и усърдни, което наред с другото гарантираше, че в най-скоро време отново ще се нахвърлят върху нас. Но от коя посока?

[1] Системен оператор. — Б.пр. ↑

25.

Когато с Нода и Наразаки се върнахме в кабинета ми, Джордж гледаше намръщено някакво новопристигнало съобщение.

— Още лоши новини — рече той. — Преди няма и пет минути получих имейл от „Токио ВИП Секюрити“. И чуйте това, господа — Йошида, вторият мъж, убит в Японския квартал, не е братовчед на Хара. А бодигард.

Преди да се кача в самолета за Токио, аз също бях пратил имейл с искане за потвърждение на самоличността на Йошида. Най-сетне си спомних какво бях забравил да попитам Лиза — за братовчедата. Тя не само не го спомена, но и на втория ден от разследването данните за него оставаха неясни дори за японската преса. Вече знаехме защо.

— Агенцията на Джиро Джо — каза Нода.

Наразаки кимна.

— Един от най-добрите в бизнеса. Години наред се опитвах да го прилъжа да дойде при нас. Добро попадение, Броуди.

— Искане ми се да го бях направил, преди да приема работата.

— Няма начин. Единственият въпрос е защо е цялата тази потайност.

Не обичам да ме лъжат, но пък съм наясно, че клиентите скалпват истории по-често, отколкото счетоводителите намират въображение да избегнат данъци. Ако отхвърляме всички, които ни пробутват полуистини, ще седим, ще си клатим краката и ще бездействаме. Въпреки това лъжата ме безпокоеше.

— Той си играе с нас — каза Нода. — Парите са прекалено големи за работа като нашата.

— Семейството му беше избито, Кей-кун. Какво може да се сравнява с това?

— Няма причина мъката да ни накара да се обърнем към благотворителността.

Доводът на Нода попадна в десетката. Бях видял с очите си мъката на Хара в Сан Франциско. Болеше го, това беше сигурно. А

сега шикалкавеше, което ме накара да се зачудя що за форма ще приеме болката му.

Джордж махна пренебрежително с ръка.

— Пилее пари, за да вдигне пушилка. Богаташите го правят непрекъснато.

Още едно попадение в десетката. Джордж познаваше онези територии. Баща му въртеше един от най-големите частни конгломерати в Япония.

Наразаки се замисли.

— Боя се, че съм съгласен и с Нода, и с Джордж. Предлагам следния план — да вървим по следата на бавен ход.

Джордж го изглежда.

— На нормален език, ако обичаш.

— Просто е. Стоим наблизко, но не толкова наблизко, че да разлюлеем лодката. Хара ни плати добри пари, така че ще използваме част от тях, за да си прикрием гърба, Нода, обади се на братята Ито и поискай да проучат дейността на Хара в последно време. Да потърсят връзки между него, „Тек КюЕкс“ и онова село. Да се оглеждат за всичко, което изглежда необичайно. Но *само* проучване. Да действат дискретно и да не разрошват ничии пера.

Нода кимна.

— Добре. Броуди и Нода, вие тръгвате за Сога, според плана. Отваряйте си очите на четири и се пазете.

— Този път искам да работя на терен — каза Джордж.

— Ти си поддръжка, Джордж-кун. Това е крачка напред.

— Но аз мога да допринеса повече. Сметките няма да избягат, докато ме няма.

Заради опита си в бизнеса Джордж беше поел счетоводството, но сега правеше ход, който очаквах. Беше само въпрос на време. За да се отдели от останалите заможни представители на клана Сузуки, той беше овладял карате, джудо и една древна форма на джиу-джицу. Когато споменах на Хара за Великата китайска стена, в очите на стария ми приятел беше проблеснало хищно пламъче.

— Какво мислиш, Нода? — попита Наразаки.

Главният детектив на „Броуди Секюрити“ отсече с категорично *не*, с което ме изненада за пореден път. „Какво става тук?“

— Само не? — избухна Джордж. — Това ли е?

— *Не* си обучен, *нямаш* основни умения, *нямаш* опит на терен — каза Нода. — Ще ида сам. И от Броуди нямам нужда.

— Мисля, че идеята не е лоша... — започна Наразаки.

Прекъснах го.

— Аз отивам. Обещах на Рена.

— Ами аз? — попита Джордж. — Как да натрупам опит, ако седя по цял ден в тази дупка? Нека откарам Броуди до Сога-джуджо. Можем да вземем вайпъра.

Погледът на Нода бе сърдит.

— Това е глупаво.

— Нямам намерение да...

Препирнята им беше прекъсната от почукване. Вратата се отвори и оранжевите кичури на Мари се появиха отново.

— Такова, преди малко в сметката ни бяха прехвърлени пари от господин Хара. Реших, че ще искате да видите съобщението.

Наразаки протегна ръка и Мари му подаде листа. Наразаки го погледна, намръщи се и го пусна да обикаля. Хара току-що бе депозирал остатъка от сумата.

Порових в паметта си за разумно обяснение, но не открих такова.

— Още е прекалено рано за това плащане. Той ми даде чек в Сан Франциско.

Нода се намръщи.

— Страхотно. Още един доволен клиент. Това не е на добре.

26.

20:30

Рие Мори, съпругата на лингвиста, живееше зад храма Сенгакудзи, където през 1703 г. били погребани четирийсет и седемте ронин^[1]. Три века по-късно посетителите все още палят благовония в тяхна чест и ароматният дим все още се стеле над гробовете им, преди да се издигне над стените на храма и да се понесе към околните квартали — напомняне, че предателството в миналото все още не е забравено.

На половин пряка от къщата Нода спря зад кафяв джип „Мазда“ и изключи двигателя. Няколко минути седяхме мълчаливо в мрака. Не горяхме от желание да се нагърбим с очакващата ни задача, но трябваше да я изпълним, ако искахме да допълним с нещо мижавите улики, с които разполагахме.

— Тиха вечер — рече Нода.

— Прекалено тиха.

Детективът изсумтя.

— Като шамар по бузата.

Стомахът ми се сви на топка.

Гледахме към дома на лингвиста в безлунната нощ, а по предното стъкло пълзяха синьо-сиви струйки дим. През 1701 г., когато един корумпиран служител на шогуна оскърбил младия благородник Асано, като поискал подкуп, преди да го научи на протокола за приемане на пратеник на императора, Асано се разгневил и извадил меч си. Не ударил бюрократа на шогуна, но според тогавашния закон дори подобна заплаха срещу представител на властта се тълкувала като измяна и се наказвала със смърт. Така няколкостотинте самураи на Асано останали без господар и препитание и били принудени да започнат тежкия живот на ронин.

Разгневени от бездушието на, чиновника, четирийсет и седем самураи чакали две години, докато шпионите на шогуна следили всяко тяхно движение. Една нощ нападнали луксозната резиденция на бюрократа и му отрязали главата. Когато преминали през града, за да

оставят трофея си на гроба на господаря си, самураите тутакси се превърнали в герои заради изправянето си срещу несправедливата власт в една все по-корумпирана епоха.

А това било лоша новина за шогуна.

Той се озовал в капан.

От една страна, неговият подчинен злоупотребил с властта си. От друга, първо Асано, а после и бившите му храненици вдигнали ръка срещу шогуната.

Стигнало се до типично японски компромис. Шогунът похвалил самураите за тяхната вяност и им дал правото да умрат с чест като войни, вместо да бъдат екзекутирани като обикновени престъпници заради предателството им.

И до днес хората почитат верните четирийсет и седем за опълчването им срещу самозабравилата се власт. И имат основателна причина за това. С падането на шогуната през 1868 г. властимащите сменили една бюрокрация с друга и днешните държавни служители се наслаждават на почти същата власт над обикновения японец. Съвременният живот в Япония е бъкан със сложни регулации и бюрократични пречки, които те спъват на всяка крачка.

Нода загледа как струйка дим изпълзя по стъклото.

— Готов ли си?

— Когато кажеш.

— Не забравяй, ти водиш.

— Не съм забравил.

— Ако не можеш да се справиш с това, никакво пътуване до Сога.

— Ясно.

— Е?

— Да действаме.

Излязохме в нощта и тръгнахме към къщата — нова двуетажна постройка, прясно боядисана в бяло. Къса пътека с макове от двете страни водеше към лакирана дървена врата с месингово чукче във формата на вишнев цвят. Ударих чукчето по металната пластинка и след малко чухме тътрене на пантофи.

Вратата се отвори и Рие Мори ни покани да влезем. Събухме си обувките и обухме пантофите за гости, които ни чакаха на издигнатата площадка, след което госпожа Мори ни отведе покрай малката кухня в

дневната. Седнахме на бяло канапе. Тя се настани на бял стол и ни наля зелен чай.

Нода прочисти гърлото си.

— Това е господин Броуди. Споменах за него в телефонния ни разговор. — После се облегна и ми даде зелена светлина с кимане, което казваше „хайде да те видим“. Съмнението ясно личеше в присвитите му очи.

Госпожа Мори се поклони за втори път. Имаше дълъг нос с висока гърбица и издължена челюст, които ѝ придаваха онова конско изражение, което може понякога да се види на старите отпечатыци. За посещението ни Рие Мори беше облякла бежова ленена пола и светлокафява копринена блуза със светлолилави цветя. Косата ѝ беше черна, матова и прибрана назад с тъмнокафява лента. Черна връв стягаше кръста ѝ, подчертавайки лекото издуване отдолу.

— Съжаляваме, че ви се натрапваме в събота вечер — започнах аз.

— Ще се радвам да ви помогна с каквото мога — отвърна тя с любезно равен тон.

Апартаментът беше пълен с блестящи домакински уреди, дневната беше безупречно чиста. Нищо нямаше следи от употреба. Японските младоженци започват живота си на чисто. На лавиците от полиран кедър бяха подредени стереоуредба, телевизор, цифрова камера и лаптоп. Съвсем нови. На най-долния рафт имаше книги и албуми. Гръбчетата на албумите бяха грижливо и непохватно надписани на очарователно наивен английски — НАШАТА СВАТБА, НАШИЯТ МЕДЕН МЕСЕЦ НА ХАВАИТЕ, НАШИЯТ ДОМ. На масичката пред нас бяха пръснати женски списания.

— Бихте ли ни казали кога за последен път разговаряхте със съпруга си? — попитах аз.

— В деня, когато отиде на онова място.

— След като отседнал в *риокана* ли?

— Да.

— По кое време ви звънна?

— Малко след три.

— За какво разговаряхте?

Тя прокара длан през скута си, за да изглади полата.

— За пътуването му с влака стрела, за селото, за това колко е развълнуван.

— Развълнуван?

— След като разговаря с господин Нода, той откри, че *канджи* не се среща в нито един речник. А винаги е смятал, че го има там.

— Как се е получило така, че го е имал в базата си данни?

— Откри го в някакво старо комюнике.

— Сигурна ли сте?

— Аз допълвам базата данни на съпруга си в свободното си време, макар че напоследък изоставам. — Пръстите ѝ леко погалиха заобления ѝ корем.

— Вие ли вкарахте този *канджи*?

— Да.

— Значи сте виждали източника?

— Да. Беше съобщение от дребен воин *даймио* до високопоставено лице в района на Сога-джуджо, с което уведомява за предстоящото си посещение. Типично писмо от онова време. На места текстът се четеше трудно. Докато господин Нода не показва своя пример, съпругът ми не беше сигурен, че е транскрибирал *канджи* правилно.

— Документът у вас ли е?

— О, не. Беше просто едно от хиляди рутинни писма, които съпругът ми преравя редовно. Само по себе си няма особена научна стойност.

— Значи той не е знаел какво означава този *канджи*?

— Не. Знаеше единствено, че е свързан с нещо в Сога-джуджо.

— Бихте ли показали снимка на съпруга си?

— Приготвила съм. Това е последната снимка. Направена е преди два месеца.

Госпожа Мори ми подаде цветна снимка, на която стоеше до красив мъж с фина черна коса, прибрана назад от решителното му чело. Ичино Мори гледаше някъде зад обектива и около него се носеше изпълнената с очакване атмосфера на човек, готов да втурне към света и да го повали.

— Имате ли да ни кажете нещо друго?

— Не мисля. Нищо не се е променило.

— Ще открием съпруга ви или онези, които... са го отвлekli.

Госпожа Мори кимна изящно и спокойно.

— Уверена съм, че ще направите всичко по силите си, но черпя утеха от мисълта, че съпругът ми е прекарал последните си дни в търсене на нещо, което му харесваше най-много на този свят. Ако е приключило, нашето време заедно бе кратко, но достатъчно.

И погледна в очите първо мен, после Нода.

„Кратко, но достатъчно“. Фразата отекна болезнено в гърдите ми.

Седнала на ръба на стола си, госпожа Мори ни се поклони дълбоко.

— От дъното на душата си ви благодаря за загрижеността. Зная, че ще направите каквото можете, но трябва да разберете, че съпругът ми сам си беше господар. Такъв беше в колежа, такъв си остана и след това.

„Беше. Остана“.

В очите ѝ видях прошка за всичко, което може би сме направили или си въобразяваме, че сме направили, за да докараме съпруга ѝ до този край, какъвто и да се окажеше той. Видях дълбока искреност. Безкрайно разбиране, което сякаш не бе от този свят. Тя живееше едновременно в настоящето и вече отвъд изчезването на съпруга си и щеше да го запази жив по свой собствен начин.

Нода изсумтя и примигна под непринудения ѝ поглед.

— Благодаря и на двама ви, че дойдохте — рече Рие Мори.

— Довиждане, госпожо Мори — казах аз. — Ще направим всичко по силите си.

Тя отново сведе глава.

— Ще бъде онова, което е писано.

Нода стана и се поклони дълбоко. Последвах примера му. После излязохме, зашеметени от кратката аудиенция. Само с няколко скромни думи госпожа Мори ни беше предложила облекчение без никакво колебание, горчивина или обвинения.

Докато вървахме между маковете към колата, си напомних, че има и хора, които живеят на други нива, и неволно сравних живота на Мори със своя собствен. След смъртта на Миеко бях копнял за един последен шанс да ѝ кажа всички неща, които не бях имал време да ѝ кажа, докато беше жива. И до днес, късно нощем, опасенията не ми даваха да заспя дълбоко и това се случваше по-често, отколкото ми се

искаше да признае. От друга страна, семейство Мори бяха изживели живота си пълноценно, ден за ден. Рие Мори беше в покой със себе си, защото двамата си бяха казали нещата, които двамата с Миеко бяхме оставили неизказани. А онова, което не бяха споделили пряко, тя бе доловила с невероятния си усет.

Нода натисна педала. Мърмореше нещо неразбираемо, докато минавахме покрай храма Сенгакудзи и гробовете на четирийсет и седемте *ронин*.

С нова яснота внезапно разбрах непреодолимото им желание да отмъстят за господаря си.

[1] Буквално „странник“, самурай, изгубил покровителството на своя господар или допуснал той да бъде убит. — Б.пр. ↑

Докато вървах по покрития с мокет коридор към хотелската си стая, наблизко отекна настоятелен звън. Изминах тичешком последните десетина метра, бързо отключих, захвърлих куфара и включих лампата, която освети обзаведена в западен стил стая с бледоморав килим, легло, застлано с покривка с вишневи цветове, и покрита с хартия решетка *шоджи* на прозорците.

Грабнах слушалката и задъхано казах „ало“, докато мислите ми се връщаха осем години назад... *Миеко с отнесена усмивка... издуващ се корем... пламнали бузи... очакване в очите ѝ*. Очите на Рие Мори сияеха със същото чувство. Тя очакваше. А съпруга ѝ го нямаше.

— Броуди? — прозвуча гласът на приятеля ми от Киото. — Радвам се, че най-сетне те откривам.

— Такахаши? Как ме намери?

— Попаднах на някаква млада жена в офиса ти. Кискаше се малко.

Мари и Тору. Нали водеха денонощното си наблюдение.

— Добре дошли обратно в *цивилизованото* полукълбо.

— Цивилизовано само от две хиляди години.

— За някои от нас те са от значение. Ще имаме ли честта да ви посрещнем в Киото при това ваше посещение?

— Със съжаление трябва да кажа, че е малко вероятно.

Заедно със съседния Нара, Киото бе сред любимите ми японски градове. Едно гостуване при Такахаши не само ми гарантираше поглед върху последните му придобивки, повечето от които бяха чудесни образци на японското изкуство, но и няколко отлични угощения в петзвездни заведения и разходка из някои от великолепно поддържаните храмови градини в града. Като ентусиазиран градинар и любител фотограф, той щеше да снима, докато говори поетично за изящните и оригинални елементи в дизайна, приложени преди векове от прочути ландшафтни архитекти.

— Разочарован съм, но явно имаш по-неотложни задачи.

Наострих уши.

— Да не би да имаш нещо за мен?

— Да. Можеш да добавиш следното към предишния ни разговор. Смятам, че този *канджи* е символичен.

— Значи си го дешифрирал?

— В известен смисъл. Специалистите, с които обсъдих проблема, се съгласиха, че крайната ми интерпретация е най-добрата от лошите. От гледна точка на познавача, композицията е тромава и аматьорска, така че изоставих идеята за артистичен подход и подходах към значението от най-рудиментарния ъгъл. Онова, което се появи, е завладяващо по един малко зловещ начин.

— В смисъл?

— Ами, ако придадем на горния елемент малко тежест и го прочетем буквално, какво имаме?

— *Владетел или крал. Може би кралски.*

— Именно. А ако прочетем долната част като свързан елемент?

— Имаш предвид *ковасу* ли? *Унищожавам?*

— Да. *Чупя, разбивам, заличавам.* Това да ти говори нещо?

— Не. Трябва ли?

— Не в реалния свят. Но за един по-груб ум възможностите са явни.

— И какви са те?

— Самото произношение не е ясно, но образът е силен. Най-близкото значение, което мога да намеря на английски, е огледалното на „сътворител на крале“.

— Огледално?

— Да. Не сътворител, а *унищожител. Унищожител на крале*, така да го кажем.

— Имаш ли представа какво означава това?

— Абсолютно никаква.

— Не си намерил никакви исторически сведения, така ли?

— Никакви. Кажи ми все пак, тази моя интерпретация пасва ли на ситуацията?

— Не съм сигурен. Какво означава тя?

— Ами, намеква за насилие, но по-мощно. За събаряне на мощни институции или могъщи хора.

„Хара“.

— Пасва — казах аз.

Такахаши замълча притеснено.

— Тревожиш ме, Броуди-сан. Пак ли си се забъркал с нещо опасно.

— Пак?

— Нужно ли е да ти напомням, че миналата есен се размина с якудза и за смъртните заплахи? Е, това се очертава да е още по-лошо.

Стиснах с все сили слушалката. Чух как нещо вътре изпука. „Смъртни заплахи. По дяволите!“ Такахаши беше звънял на свои познати из цялата страна и ги бе разпитвал за същия *канджи*, който беше довел до изчезването на лингвиста. Изобщо не ми беше хрумнало да предупредя приятеля си, че Мори е изчезнал безследно в Сога.

— С кого си разговарял за това?

— С четирима-петима специалисти. Историци, лингвисти, учени. Защо?

— Трябва да им се обадиш отново и да ги накараш да се закълнат, че ще пазят тайна. В никакъв случай да не се ровят допълнително в тази посока.

— Те са хора, на които имам доверие, Броуди-сан: От години работя с тях и винаги поверителността е на първо място.

— Накарай ги да *обещаят* — настоях аз.

— Рискувам да ги обидя с подобно искане.

— По-добре накърнено его, отколкото...

— Отколкото? Какво *не ми* казваш?

— Умират хора, Такахаши-сан. А не знаем защо.

28.

Оги погледна с привързаност гаротата, която бе проектирал. Възхити се на естествената ѝ дъга и сребристото проблясване. За да поддържа финия режещ ръб от вътрешната страна на извивката, бе използвал точило на майстор на суши за първата фаза на подострянето и деликатна бижутерска шкурка и лупа, за да получи почти невидимия двоен резец, който търсеше. Специално преправеното оръжие съкращаваше времето за убиване от дванайсет на седем секунди — четирийсет и два процента подобрение, което водеше до резултати, за които не бе и мечтал. Преди жертвата разполагаше с кратък момент, през който можеше да окаже съпротива и да нанесе контраудар; сега гаротата прерязваше врата още преди жертвата да разбере, че е нападната. За човек на седемдесет и две, който все още се наслаждаваше на убиването, петте спестени секунди бяха жизненоважни. В подобрената си разновидност гаротата представляваше идеално решение за един горд боец от лигата на самураите, желаещ да остане в играта.

Но това чудесно острие се нуждаеше от точене. Оги освободи жицата от дървените дръжки, вкара краищата в менгемето и я опъна. Шестима мъже и три жени бяха станали жертва на тънкото острие, откакто бе получил оръжието за шейсет и петия си рожден ден преди седем години. За съжаление беше принуден да използва играчката си внимателно, тъй като почти пълното обезглавяване правеше силно впечатление на властите. Ироничното бе, че беше обикнал гаротата точно поради тази причина. Бързината на действие на стоманената жица съперничеше на всяко друго средство за убиване, което бе използвал. По необходимост остроото като бръснач острие го доближаваше плътно до жертвите му и чувството за могъщество, което изпитваше, докато отнемаше живота им, подмладяваше душата на остаряващия воин.

Телефонът му иззвъня. Оги неохотно се дръпна от работната маса, извади апарата от гънките на своето *самуе* и каза:

— Кен Шен.

— Броуди и Нода тръгнаха към Сога.

— Какъв късмет. Тъкмо екипът на Ироха ще потренира. Приоритетна зелена светлина. Искам да бъдат ликвидирани.

— Господине?

— Чу ме.

Мъжът от другата страна заговори колебливо и уважително:

— Получих указания от нашия общ познат да не ги докосвам.

— Отменям тези указания. Пълно въоръжение и камуфлаж.

Късно снощи, след второто обаждане на Дермот. Оги беше решил да премахне досадния антиквар, ако направи глупостта да се яви като подарък пред портите.

— Сигурен ли сте? Заповедта беше изрична.

— Нима оспорваш думата ми?

Уплашено поемане на дъх.

— Не, господине.

— Добре. Действай тогава.

— Някакви специални указания за премахването на телата?

— Както намерите за добре.

Заобиколена от всички страни от ширналите се като морски вълни планини, изолирана долина на Сога предлагаше десетки места, на които да заровят труповете — и те щяха да си останат заровени векове наред.

— Както заповядате, господине.

— И нека това си остане между нас. Ясно ли се изразих?

— Напълно, господине.

Оги прекъсна връзката и се върна към задачата си. Изпита съжаление, когато си помисли за гибелта на Броуди. Преди си беше играл с идеята лично да убие сина на Джейк Броуди. След премахването на десетата си жертва — похвално постижение за подобен инструмент — смяташе да сложи оръжието в рамка и да го добави към колекцията си. И Броуди чудесно подходеше за десета жертва. За съжаление в момента Оги не се намираше в Япония, така че беше принуден да загърби личните си амбиции в името на клиента. Утре по това време единственият потомък на Джейк Броуди щеше да лежи под килим от летни папрати дълбоко в японската провинция.

ДЕН 4. СЕЛОТО

29.

В неделя с Джордж се качихме в неговия „Додж Вайпър“ и само някакви си два часа по-късно, след като нарушихме повечето правила за движение, се намирахме на триста и двайсет километра западно от Токио, на път към селото, в което беше изчезнал лингвистът.

— Ти си един от собствениците на „Броуди Секюрити“ — надвика Джордж рева на двигателя, който явно караше на стероиди. — Не е нужно да го толерираш. Трябва да го разкараш.

— Да не си полудял? — извиках му. — Нода откри *канджи* само за един ден.

— Но той подрива авторитета ти. Помисли само как *изглежда* това.

— Само във въображението ти. Освен това е страшно добър.

Въпреки недоволното мърморене на Нода Джордж беше успял да си навре носа още повече в случая с Японския квартал, като притисна по-мекосърдечния Наразаки. Но докато лъчите на лятното слънце се отразяваха от червената като ябълка ламарина на колата и нагорещяваха черната кожа на седалките, аз се замислих дълбоко за обезпокоителния разговор, който бях провел рано сутринта с опитния детектив в ресторанта за спагети на първия стаж на нашата сграда.

Седнал зад масата от лакиран чам, Нода кимна към свободната пейка срещу него, топна навъртените на пръчиците спагети в соса и ги поднесе към устата си. Кафявата като шоколад паста пропътува от чинията до небцето му и изчезна с характерната бързина, с която японците се справят със спагетите. „Мурата Соба“ официално отваряше в 11:30, но обслужваше Нода всеки път, когато на смяна беше готвачът Наоки Мурата.

С мрачна решимост се настаних срещу него и отправих въпроса, който ме беше тормозил цялата нощ.

— Защо не каза нищо на вчерашната среща?

Преди той да отговори, вратата на кухнята се отвори и се появи собственикът на заведението. Белите готварски дрехи на Мурата бяха колосани и безупречно чисти, престилката беше опъната на кръста му. Лицето му бе кръгло и весело, с известна умора, която се проявяваше в бръчиците покрай очите и устата, когато се усмихваше.

— О, вие ли сте, Броуди-сан — каза той. — Зачудих се защо никой не дойде в кухнята. Сутрин имаме само доставки. Доставки и Нода.

Гласът му омекна, докато изричаше името на главния детектив.

— Как е Джунко? — попитах аз.

— Добре е. Следващата пролет завършва курсовете за помощник зъболекар. — Пълните му червени бузи станаха още по-топчести, когато на лицето му цъфна широка усмивка. — Искате ли нещо?

— Не, благодаря.

— Сигурен ли сте? Няма проблем.

— Може би следващия път.

— Ако размислите, викайте. Аз съм отзад, готвя се за обедната навалица.

Обърна се и забърза обратно в посоката, от която беше дошъл. След малко чухме тихия равномерен ритъм на големите камъни, с които мелеше гречката за ръчно направените спагети.

След като Джунко Мурата беше нагазила в по-мътните води на Токио и едва не потъна в тях, Нода си беше осигурил спагетите доживотно. Беше ползвала някаква телефонна услуга за запознанства и бе спечелила лесни хиляда долара за няколко следобеда, през които бе галила егото на самотни възрастни мъже. „Само егото“, както се изрази тя. Обещаха й по-добри печалби, ако осъвремени гардероба си. Тя заела пари от фирмата, чийто управител я подучил да си купи костюми на Шанел, Диор и Версаче. Малко по малко Джунко свикнала с допира на фината тъкан по кожата си. Когато управителят я посъветвал да добави към тоалета си перли и злато, тя приела още куп чисто нови банкноти. Сякаш между другото той й пробутал и скъп мобилен телефон с монограма й за допълнителна елегантност, когато се обажда на приятели от нощен клуб или супермаркет. Красотата и свенливите й усмивки й носели още лесни доходи, но сметките по трите й заема се трупали по-бързо, отколкото идвали заявките.

Една сутрин Джунко се събудила от настоятелно блъскане по вратата. Месечната лихва от десет процента за новия ѝ лайфстайл, оценен на трийсет хиляди долара, се раздула до девет хиляди долара, които трябвало да бъдат платени още същия следобед. Тогава управителят престанал да я ухажва и ѝ предложил да избира — среща на четири очи с негов приятел от якудза, който обичал да обезобразява лицата на красиви момичета, или плюшен апартамент недалеч от Гинза, подходящ за забавляване на мъже, които търсели нещо повече от галене с думи. Прекалено засрамена да признае глупостта си пред родителите си, Джунко изчезнала в безкрайното гъмжило на Токио. Щом изгубил всякакъв контакт с дъщеря си, Мурата се обърнал към Нода. В Токио и околностите му живеят трийсет и пет милиона души и на Нода му трябвали пет седмици да открие Джунко, след което провел близка среща със сводника ѝ от якудза, драснал клечката на апартамента и я върнал у дома, прекъсвайки всякакви връзки с миналото ѝ.

Белегът на веждата беше спомен от тази история, наред с благодарността на главния готвач.

Когато Мурата се отдалечи достатъчно, за да не ни чува, аз повторих въпроса си.

— Защо не каза на всички онова, което каза на мен? За опасността, за която ме предупреди в Сан Франциско?

— За да не ги обезкуража.

— Те са професионалисти.

— Това е различно.

— Защо?

— Никога досега не са се натъквали на група като тази.

— А ти?

Той поклати глава.

— Само съм чувал за тях.

— Мислиш, че са същите типове ли?

— Освен ако някой не иска да си помислим, че са те.

— И ще разберем ли, ако отидем там и те ни обърнат внимание?

— Да.

С едно плавно движение клечките му хванаха още спагети, потопиха ги в соса и ги напъхаха в устата му. Последва шумно всмукване и спагетите изчезнаха.

— Какво внимание да очакваме?

— Няма да е парти с танци.

Лаконичният детектив отново спестяваше нещо.

— Друго?

— Едни приятели си имаха неприятности там.

— Кога?

— Преди пет години.

— И какво?

— Било тъмно.

— Да разбирам, че не е минало добре, така ли?

Той се вгледа в мен.

— *Шиншуцу-кибоцу*.

Сърцето ми се сви. Изразът може да се преведе грубо като „Само когато бог се появи, дяволът се спотайва“. Нода говореше за призраци. За неуловимо и нежелано присъствие. Като онова в Японския квартал и за суеверията, които бяха обзели полицаите.

— Много зле ли е било?

За миг в очите му се появи болка и изчезна. Тогава ми просветна.

— Затова ли се опитваше да спреш Джордж?

Той само изсумтя.

— Не искаш да пазиш и неговия гръб, освен своя ли?

— Един е достатъчен.

Имаше предвид мен. Трудно беше да заема мястото на Джейк. Като тийнейджър попивах всяка капка информация, на която попадах в „Броуди Секюрити“, и никога не ми омръзваше да я оглеждам от всички страни. Бях нещо като чирак през онези пет години и макар че се бях върнал във фирмата съвсем скоро, случилото се в Японския квартал ме изпълваше с нова решимост да овладее играта, независимо от трудността ѝ.

Въпреки това най-добрият човек на баща ми току-що бе изразил съмнението си в способностите ми, макар че сякаш бе на ръба да склони и да ми даде шанс. Стига да не го побутна в погрешната посока.

— Но Джордж също те е убедил, така ли?

Нода поклати глава.

— Не той, а Шиг. Издразни ме. Ще го държа отзад във втората кола.

— А моята роля?

— В разцвета на силите си Джейк беше най-добрият, когото съм виждал.

— По-добър от теб ли?

— Да.

— С какво?

— Добра мисъл, добър боец. Бързо съобразяваше.

— Какво общо има това с мен?

— Ти си се учил на улицата и си бърз като Джейк.

— Значи нямаш проблем с мен?

— Имам. Но се справи добре на интервюто.

— Едва ли ще е същото.

Той сви рамене.

— Ти контролираше ситуацията. Сам. В неподходящия момент емоциите могат да те убият.

— Достатъчно добър ли бях да убедя Наразаки?

— Не.

— Но?

— Аз водя. Случаят е твой. Ще е добре за теб. Един вид тест. Това изобщо не ми хареса.

— Време е да тръгваме — каза Нода.

И рязко стана и се обърна, но не и преди да забележа как друга сянка пробяга през лицето му. Главният детектив на „Броуди Секюрити“ беше стоик на стоиците, а освен това и безстрашен. Мимолетно появилата се болка в очите му незабавно включи алармата.

Имаше още нещо.

И аз исках да знам какво е то.

— Сигурен ли си, че не преувеличаваш? — попитах го.

— Надявам се да преувеличавам.

— Не може да е чак толкова зле. Те са се върнали, нали?

Белегът над окото му пламна.

— Само един се измъкна. Другите двама не успяха.

30.

На един празен участък на три километра от Сога-джуджо Джордж стисна волана на вайпъра и спря на няма и пет пръста от сребрист „Нисан Блубърд“. В колата под наем Нода прелистваше следобедното издание на „Йомиури Нюз“ и явно се чувстваше доста комфортно в купето с климатик. Когато свали стъклото на прозореца, ме лъхна приятен хладен въздух.

— Това ли е мястото? — попита Джордж.

Нода кимна и каза:

— От другата страна на планината.

Джордж се огледа многозначително. Оризови ниви покриваха като крѳпки всичко наоколо. На петдесетина метра от нас се издигаше самотна селска къща с трѳстиков покрив, пред която бе спрян малък комбайн за засяване на ориз. Около постройката и по нивите не се забелязваше жива душа.

— Местенцето ми се струва малко затѳнтено — рече Джордж. — Провинциално и старомодно, но едва ли страшно. Освен ако не се страхуваш от засада на багери.

— Уговорката беше да останеш при колата.

— И се съгласявам великодушно — този път. За да ти покажа, че не тая никакви задни чувства към теб, предложението ми остава. Вземи вайпъра. Ще изглеждаш добре.

Нода сви рамене.

— Стига да не мърдаш.

— Защо?

— След залез-слънце ще ни трябваш тук, близо до реката.

На двеста метра под пътя, между тесните ивици бор и кедър, минаваше река и водата ѳ проблѳсваше в оранжево-червените лѳчи на залязващото слънце. Според пътните карти реката течеше през дълбока клисура, започваща от долината Сога. Колите трябваше да заобикалят по пътя през планината, а реката минаваше направо.

— Дадено. Неприятности ли очакваш?

— *Нен ни ва нен о ирейо* — отвърна главният детектив. Стара японска поговорка, която може да се преведе като „Трупай търпение върху търпение“.

Очите на Джордж проблеснаха.

— Ще видя ли малко екшън?

Нода се намръщи.

— Само ако късметът ни изиграе лоша шега.

— Е. готов съм.

— Разбира се — иронично рече Нода, — ако късметът ни е *наистина* лош, така и няма да видиш откъде ще ти дойде.

След двайсет минути двамата с Нода прехвърлихме билото.

Погледнахме от високото към Сога-джуджо — забравено селище в забравена долина в почти забравена префектура. От едната страна на пътя видяхме безобидно на вид скупчване на традиционни дървени къщи с очарователни покриви със сини керемиди, а от другата — зелени оризища, достигащи до отсрещния край на плодородния басейн.

Пасторална идилия a la Japonais.

Преминах на по-ниска скорост за спускането и стягането в гърдите ми се засили. Помислих си за невидимата сила на хиляди километри оттук, която бе избила цяло семейство в Сан Франциско. Същата, която ме беше принудила да откъсна дъщеря си от приятели, училище и всичко, което тя обичаше. Преди четири дни живеях в неведение за тази сила. Сега следите ме бяха довели на това далечно и затънтено място. На всичкото отгоре още не бях разговарял с Джени, тъй като Рена не беше успял да уговори безопасен протокол за свръзка с представителя на ФБР.

Докато се спускахме по виешия се път към долината, виждахме различни премазани същества.

— Мислиш ли, че ще намерим лингвиста? — попитах след третата змия.

Нода се намръщи, сякаш го бяха фраснали в корема. Знаех как се чувства. Най-вероятно ентусиазираното момче чудо беше мъртво. Младият специалист не беше обърнал внимание на настояването на Нода да стои настрана. Може би никога нямаше да открием дали

професионалната амбиция, или младежкото любопитство са го накарали да пренебрегне предупрежденията на главния детектив, но така или иначе това не можеше да замаже факта, че по моя молба Нода бе насочил Ичиро Мори по пътя, от който той не се беше върнал.

Същия, по който сега пътувахме ние.

— Просто си помислих, че може би... — започнах аз.

Нода настръхна гневно.

— Да, а може би светът е направен от оризови топки и мизо^[1].

През останалата част от пътя мълчахме. Спуснахме се в долината и спряхме на един кръстопът. На трийсетина метра пред нас главната улица беше барикадирана с магарета за рязане на дърва и шатри на ивици. Зад барикадата пробягваха жени със синьо-бели летни кимона. Деца пееха, тичаха и скачаха на въже. В следващия миг светнаха окачени на въжета жълти и червени фенери.

Селото загряваше за Обон, Празника на мъртвите.

[1] Ферментирала соева паста. — Б.пр. ↑

31.

— *Ирасшаймасе* — пропя от входа *оками-сан*, съдържателката на странноприемницата, докато слизахме от колата. „Добре дошли“. — Вие трябва да сте господин Джонсън, а вие господин Курода, който се обади, нали?

Беше със светлосиньо ежедневно кимоно, с елегантно и просто прибрана коса. Покани ни с деликатен жест да свалим обувките си и да ги заменим с удобните меки пантофи на заведението.

Изпълниха ме съмнения. *Оками-сан* беше очарователна и изглеждаше абсолютно безобидна. Възможно ли бе жена като нея да живее редом с хора, способни да извършат зверства като онова в Японския квартал?

— За мен винаги е удоволствие да посрещам чужденци, макар и да не говоря чужди езици — каза домакинята ни. — Вие говорите ли японски?

— Мъничко — отвърнах с очаквания отговор.

— Какъв чудесен акцент имате само. Типичен за Токио.

Нода многозначително насочи вниманието си към стените от плет и кал. Домакинята схвана намека, усмихна се мило и ни отведе в стаята ни, помещение с решетки *соджи* на прозореца и масичка с къси крака в центъра. Прозорецът беше отворен и откриваше гледка към бамбуковия гъсталак зад сградата. До ушите ни достигаше ромон на течаща вода.

Съдържателката коленичи на една от възглавничките около масата, като прибира памучното си кимоно под коленете си, наля ни чай и извади химикалка и регистрационна карта от гънките на дрехата. Дватамата с Нода оставихме багажа си в един ъгъл и коленичихме до нея.

След като попълних формуляра, плъзнах по масата снимката на лингвиста и съпругата му.

— Бихте ли погледнали това?

— *Коко ни томата но ва ватерун да* — дрезгаво и провлечено каза Нода. „Отседнал е тук. Знаем го“.

Домакинята послушно погледна снимката.

— Помня го. Господин Мори. Също от Токио.

— Каза ли къде отива? — попита Нода.

— Не.

— Да е споменавал, че ще се среща с някого?

— Не.

— Да си спомняте да е разговарял с някого?

— Съжалявам, не.

— Можете ли да отговорите с нещо различно от „не“? — попита Нода.

Побутнах фотографията към нея.

— Това тук е съпругата му. На дваайсет и три е.

— Съжалявам.

В гласа ѝ се долавяше съжаление и примирение, сякаш се извиняваше за някакъв вечно своенравен роднина.

— А върна ли се? — учтиво попитах аз.

— Не.

С всеки отрицателен отговор главата ѝ се навеждаше малко по-надолу и надеждата ми помръкваше все повече и повече. Вече не можехме да видим изражението ѝ, но кожата ѝ бе преbledняла и очите ѝ бяха присвити. Тя криеше нещо.

— Подобно нещо случвало ли се е преди? — попитах аз.

Като избягваше да ни поглежда в очите, *оками-сан* хвърли последен поглед към снимката.

— Питам се дали съпругата му е толкова мила, колкото изглежда.

— Повече от мила — казах аз. — Сияе със светлината на младоженка и бъдеща майка.

— Разбирам.

Домакинята посегна към чайника, покрит с бяла глазура и изрисуван с мек кобалтовосин бамбуков гъсталак до тръстикова колиба, и напълни отново чашите ни. Изпълняваше ритуала механично, мислите ѝ бяха някъде другаде.

— Идвате при нас точно за *Обон* — рече най-сетне с приглушен глас. — Защо не се разходите?

— Обзалагам се, че това не е първото изчезване — казах аз.

Оками-сан остави чайника, поклони се, изправи се и се оттегли към изхода. Докато прибираше регистрационната карта в гънките на

кимоното си, плъзна с опитно движение вратата, излезе, поклони се отново с грациозно движение и затвори.

Малко преди лицето ѝ да се скрие напълно зад хартията на вратата, тя каза:

— Идете на празника. Всички ще бъдат там.

32.

Подобно на цялата страна, Сога-джуджо се готвеше да посрещне мъртвите.

Японците вярват, че душите на роднините и предците бдят над живите, водят ги по невидими пътища и се връщат да ги посетят веднъж годишно в разгара на лятото. За *Обон* гробовете се пречистват и украсяват със свежи цветя. Когато нощта падне, всички се стремят да забавляват идващите духове. Има песни, танци и церемонии и навсякъде из страната празнично се съчетават музика, веселие и грог.

Тази вечер в Сога-джуджо съчетаването бе с пълна сила. Море от почернели от слънцето лица се вълнуваше пред нас, когато влязохме в коридора между селските магазинчета и заведения. Накъдето и да погледнехме, виждахме дружески настроени грубовати селяни. Но когато погледите им неволно срещаха нашите, те ставаха предпазливи и се извъръщаха.

Усетих хлад в гърдите си. Това *не беше* обичайната реакция. Японците са стеснителни хора, но по време на публични събития като *Обон* проявяват великодушието си и с удоволствие влизат в ролята на домакини. В Сога обаче явно не бяхме добре дошли. Обичаите варират в различните райони, но и в най-лошия случай би трябвало да ни посрещнат дистанцирано, но любезно, с някоя и друга смутена усмивка или кимане. А тук ни приемаха като носители на заразна болест — по лицата на селяните бе изписана смес от безпокойствие, подозрение и отвращение.

Погледнах Нода.

— Усещаш ли го?

— Да.

— Те са тук.

— Така изглежда.

— Можеш ли да различиш някого?

— Не. Ти?

— Не.

Тълпата стана по-гъста и някъде отпред изригнаха дълбоките ритми на барабаните *тайко*. Продавачи на сергии с навеси от двете страни на улицата приготвяха юфка и пържена сепия и продаваха дрънкулки и карти за игра.

Потокът от тела ни понесе. Хората се блъскаха един в друг във всеобщата веселба. Оживено бърбене и възгласи изпълваха въздуха, но въпреки това се чувствах уязвим и изпитвах пристъп на клаустрофобия. Докато си пробивахме път през тълпата, чухме как шепотът на бамбукова флейта се присъединява към първобитния звук на барабаните. Зазвъняха гонгове. Празнуващите запяха жътвена песен.

С Нода продължихме напред, като непрекъснато се оглеждахме, но не забелязахме нищо необичайно. Трима мъже с бели къси панталони, куртки *хапи* и завързани отпред ленти за коса ни наблюдаваха преценяващо с присвити очи. Клечаха при вратата на селския дърводелец и си подаваха бутилка саке с подправки.

— *Гайджин да* — каза единият и изтръска пепелта от цигарата си на пътя. „Чужденец“.

— Голям и силен.

— Че и хубав. По-добре скрий дъщеря си.

— Чудя се откъде ли е?

— Навремето видях едни руски мърморковци. Не прилича на тях.

— Може да е американец или англичанин.

— Видя ли приятеля му? По-добре стой настрана от него.

— Оня грозния ли? Гола вода.

Говореха преднамерено високо, сякаш бяха от някакъв привилегирован клуб и онези, които не бяха членове, не можеха да ги чуят.

— Други ще ги приказваш, ако го срещнеш по тъмно в Осака.

— Не ми се вижда по-як от оня, дето го въргаляхме оная нощ.

— Оня беше стар. С тези двамата внимавай.

С Нода се спогледахме и мълчаливо решихме да не им обръщаме внимание. През зимата, когато няма работа на полето, селяните понякога отиват в големите градове и се хващат на случайна работа. Ако можеше да им се вярва, тези тримата бяха освободили някой и

друг слабак от излишните му пари. Каквито и да бяха или се преструваха, че са, определено не отговаряха на онова, което търсехме.

Завихме на ъгъла и пред нас се разкри платформа, украсена с яркожълти гирлянди. Бе издигната на празното място между магазини за ориз и тофу и служеше като импровизирана сцена за музиканти и изпълнители. На нея танцуваха жени в тесен кръг под потрепващите оранжеви пламъци на факлите, закрепени за стълбовете по ъглите. Мъже по препаски и с ленти на главите биеха тъмните кожи на гигантски барабани *тайко*.

— Можеш ли да се оправиш тук? — тихо попита Нода.

Сърцето ми за миг прескочи. Нещо се гласеше, но главният детектив ми спестяваше признаците.

— Да, разбира се.

— Добре. — И продължи по-високо, за да го чуят околните: — Джонсън-сан, омръзна ми. Все едни и същи проклети танци и писклива музика. Поразходи се. Забавлявай се. Аз предпочитам да се върна в стаята.

Изглежда ме въпросително, сякаш се питаше дали мога да се справя сам с „лова“, след което се смеси с тълпата.

Обикновено *Обон* ми харесва. Древният празник дава чувство за приемственост. Говори за преживените несгоди и спечелените победи. За изгубените, но пазени в спомените любими хора. Предизвиква смирение и радост, а ако се потопиш в празника, започваш ясно да усещаш единство, по-голямо от отделния човек.

Само че „обикновено“ и *Сога* не се съчетаваха особено добре.

Започна нова песен. Барабани, шамисени^[1] и флейти подгряхаха веселото настроение. Музиката се извиси и селяните затанцуваха. Жените се носеха в своя кръг с гъвкавостта на върбови клонки, правеха вълнообразни движения с ръце и се усмихваха унесено. *Напред, напред, назад, помахване, пляс с ръцете*. Движенията им бяха хипнотични, ритъмът грабваше. Танцът бе изпълнен със спокойна увереност. Пътят на поколения майки. Картина на сдържано увлечение.

Напред, напред, назад, помахване, пляс с ръцете.

Винаги съм намирал танците за омагьосващи. Спомних си кварталните празници от детството ми в Токио, когато танцувах с майка ми и ловях златни рибки с баща ми. Чудесните моменти преди развода. Когато и двамата ми родители бяха живи и заедно...

„Съсредоточи се, Броуди“. Старите спомени нямаха място тук и сега. Тази нощ търсех онова, което приятелите на Нода бяха намерили в тъмното.

Или онова, което бе намерило тях.

Взех си бира, за да промия насъбрания се в гърлото ми прахоляк, и се заех да изучавам лицата и поведението на празнуващите.

Гледах почернелите от слънцето ръце и вратове на мъжете, които се трудеха на полето. Кожата им беше тъмнокафява като дървесина. Израженията им бяха силни и смирени едновременно. У жените виждах тиха и съсредоточена издръжливост, говореща за дълги часове работа вкъщи, после до съпрузите им на ориза и зелето. Лесно можех да си ги представя как плевят, окопават и подрязват, как се движат равномерно в нивите, скрити под шалове и сламени шапки.

Някои лица изглеждаха по-охранени и по-светли в сравнение с тези на селяните. Реших, че това са търговците. Собствениците на магазини и заведения. Понякога пълни, понякога слаби, но винаги готови да обслужват.

Накрая забелязах и трети тип. Не силни или сервилни, а хищници, с изсечените черти на ловци. Бяха малцина, но докато се учех да разделям жителите според работата им, броят им растеше.

Капка пот се търкулна по тила ми. *Бях ги намерил.* Доколкото можех да преценя, около мен се мотаеха пет-шестстотин души. Идваха и още от магазини и кръчми. Ловците се смесваха с празнуващите, но не можеха да скрият същността си. Не и от мен.

Натъкнах се на висок паметник от черен гранит под един голям дъб. Върху тъмната повърхност бяха изваяни древни *канджи*, възхваляващи някой си генерал Котаро Оги, самурай на шогуна и спасител на селото от глад в началото на осемнайсет век. Макар и издигнат през 1898 г., трийсет години след като шогунатът паднал и Япония тръгнала по пътя на модернизирването, каменният мемориал беше безупречно чист и явно бе източник на гордост и радост за някого. Огледах два пъти надписа, но не видях знака от Японския

квартал. В основата на паметника в памет на местния герой бяха положени букети от хризантеми, гладиоли и валериана.

И след триста години генералът си оставаше популярна фигура.

През следващия половин час обикалях улиците, взех си порция спагети и още бира. Правех се на турист и зяпах с възхита и любопитство всичко традиционно, като в същото време тайно наблюдавах и *тях*.

Походката им беше копринена, държаха раменете си по начин, който им позволяваше да се плъзгат през тълпата без излишни усилия. Движенията им бяха плавни. Преброих десет сигурни и още трима евентуални. Повечето бяха млади, две бяха жени.

Само веднъж долових, че ми обръщат внимание. Когато някакво разиграло се момиченце се блъсна отзад в мен, аз рязко се извърнах да го задържа да не падне и забелязах как нечий поглед бързо се извъръща настрани. За съвсем кратък миг погледнах в толкова студени и преценяващи очи, че ме побиха тръпки.

С този поглед илюзията за Сога-джуджо като за старомодно провинциално селце се изпари завинаги, заедно с вероятността да успеем да се измъкнем, без да срещнем съпротива.

Нашите преследвачи просто изчакваха удобен момент.

[1] Триструнен музикален инструмент. — Б.пр. ↑

33.

Бяхме се прибрали в стаята си. Нода глътна две хапчета и ми подаде шишенцето.

— Нонде.

„Вземи“.

— Какво е това?

— Ще те държи буден.

Умората от полета наистина можеше да забави реакциите ми. Изгълтах две таблетки — доверявах му се сяпко.

— Мислиш, че ще дойдат ли?

Страхът и скептицизмът ме дърпаха в противоположни посоки и вече започвах да размислям.

— Ако решат, че представляваме заплаха — каза Нода.

— Биха могли и да ни игнорират.

— Биха.

— Безпокоиш ли се?

— За *начина* — да.

Наистина, въпросът бе точно в това. Можехме само да гледаме и да чакаме. С помощта на хапчетата премахнахме елемента на изненада от арсенала им, но нощта си оставаше на тяхна страна. Как ли щяха да я използват?

По време на отсъствието ни ниската маса беше изместена в ъгъла на стаята и бяха приготвени две ниски японски постелки. Двамата с Нода се изкъпахме и се облякохме в подобни на кимоно пижами с тъмносини колани.

Преди да изгасим светлината, Нода извади от чантата си деветмилиметров пистолет, вкара патрон в цевта и зави на дулото двайсетсантиметров заглушител. Остави оръжието до десния си крак, за да може да го вземе бързо.

— Сериозен заглушител — отбелязах аз.

— Трябва да сме много тихи.

— Подготовката е всичко.

— Помага — съгласи се той. — Понякога.

След десетина минути Нода угаси лампата и стаята потъна в дълбокия, характерен за провинцията мрак. Скоро започнах да се унасям.

Хапчетата на Нода действаха постепенно. Минутите минаваха, а аз ставах все по-бодър. Усещах леко изтръпване в крайниците. Долавях пулса си в ръцете, краката и тялото. Мускулите ми се свиваха и отпускаха.

Очакването и тревогата заемаха поравно мислите ми. Започнах да си давам сметка за звуците вътре и отвън — мърдането на краката на Нода, лекия полъх на вятъра през решетката прозореца. Някъде в *риокан* хълцаше водопроводна тръба. Среднощният вятър шумолеше в листата на бамбуковата горичка зад странноприемницата.

Дишането на Нода бе равномерно и леко. Часовете минаваха. Напрежението ми започна малко по малко да се уталожва.

Последните празнуващи се прибираха по домовете си. Чувах пиянски дрънканици, викащи след децата си майки, виещо куче някъде в далечината. Звуците на природата бавно сменяха празничната глъчка и селото се смълча. Запяха щурци и жаби. Песента на щурците беше изпълнена с живот, също като шамисените. Мъжките жаби устройваха истински концерт, по-силните и отекващи призови привличаха женските. Но ако бяха твърде шумни, някой крилат хищник можеше да се спусне отгоре им.

Нашите хищници също дойдоха отгоре.

Един панел в покрива се плъзна настрани и някой скочи беззвучно на пода, като присви колене, за да поеме ускорението. Меките обувки не издадоха нито звук, с изключение на тихото скърцане на татамито под внезапната тежест.

Сърцето ми заблъска в гърдите. Преструвах се на заспал, очите ми бяха отворени едва-едва, миглите разделяха помещението на сегменти. Надявах се Нода да прави същото. Сега беше моментът да разбера дали имам някакъв шанс да спечеля одобрението му. Дишах бавно и равномерно. Дадох си сметка, че хапчетата на Нода са ни

спасили — ако бяхме заспали, щяхме да умрем в съня си, без да се съпротивляваме и без дори да разберем, че си отиваме.

Гъвкав и тъмен, натрапникът се дръпна наляво и погледна нагоре към партньора си, чиито крака вече се подаваха през отвора. Другарят му скочи също толкова беззвучно. „Жена“ — помислих си. Двамата останаха напълно неподвижни в продължение на близо пет секунди.

Лека пот изби по тялото ми. Бяха добри. Невероятно добри. Някакъв глас в главата ми закрещя да бягам. Не му обърнах внимание.

Взирах се в двамата неканени гости. Бяха целите в черно. Лунната светлина, проникваща през *шоджи*, се отразяваше в блестящите повърхности на стаята, но се поглъщаше изцяло от черните дрехи. Едва различавах тесните колани с халки и някакви висящи от тях предмети. Не бяха масивни, не изглеждаха тежки и не хвърляха характерните метални отблясъци, но повечето със сигурност бяха твърди, може би изработени от оксидирана титанова сплав. Леки и модерни инструменти и оръжия. Също като подслушващото устройство, открито от Тору в „Броуди Секюрити“.

От моята страна на стаята облечена в черно ръка се плъзна към колана. Инстинктът и обучението взеха връх. Наблюдавах ръцете и бедрата. Всеки мой нерв и мускул беше опънат до скъсване. Движението на мъжа бе бързо и плавно и когато ръката му се вдигна — държеше нещо дълго и тънко — аз се претърколих настрани. Нещо се заби в постелката ми точно там, където лежах допреди миг.

Нода простреля нападателя два пъти, куршумите се забиха един до друг в дясната част на корема и той рухна на пода. Жената клекна, претърколи се, присви се, за да представлява по-малка мишена, извади нож и замахна към Нода.

Дулото на пистолета се завъртя наляво, следвайки я и изплю два куршума. Те се забиха в тялото ѝ миг преди тя да хвърли ножа. Ударът промени траекторията и острието се заби в татамито на сантиметри от стъпалото на Нода.

Главният детектив не беше помръднал. Бе ликвидирал двамата нападатели, държейки пистолета плътно до крака си. Оръжието беше скрито, само край на заглушителя надничаше над бедрото му. С никакво движение не беше издал атаката си и не бе привлякъл вниманието им. Много хитро и много професионално.

„Само един се измъкна. Другите двама не успяха“.

Тръпки полазиха по гърба ми. Макар да бяхме предупредени, Нода беше получил по-малко и от две секунди предимство. Надигнах се предпазливо. Ужасът сякаш се беше просмукал в костите ми.

— Не пали лампата — каза Нода.

— Не съм и помислял. Господи, какви са тези?

Нода вдигна пръст пред устните си.

— Тихо. Водим се мъртви.

Дълбоко в гърдите ми се размърдаха някакви първобитни сенки. Бях пътувал към Сога, обхванат от яростта на ловец, а сега бях погълнат от ужаса на преследваната жертва. Едва сега усетих с пълна сила сериозността на положението ни — намирахме се в малка стая на малък *риокан* в малко японско село, напълно изолирано от останалия свят, а отвън ни чакаха кой знае колко облечени в черно убийци.

Бяхме в капан. Колата със сигурност се охраняваше. Щяха да ни ликвидират в мига, в който стъпим на паркинга. Единственият начин да се измъкнем бе с колата под наем, която бе на километри оттук, от другата страна на планината.

Нода пусна по още един куршум в главите на нападателите.

— Кой са те? — попитах тихо. — Наемници? Частна армия? Или нещо друго?

— Хлебарки.

— Знаеш какво имам предвид.

— Вече са с двама по-малко.

— Не би било зле да получим малко отговори — отбелязах.

— Не сега. Няма начин да ги докоснеш, без да бъдеш убоден. А едно убождане...

— Така казваш ти.

Нода рязко кимна към забития в постелката ми стоманен нож.

— Така казва онова там. Отрова по острието. Този до мен е с отрова по дръжката.

Приклекнах, за да разгледам по-добре. Острието на забития в постелката ми нож беше покрито с нещо мазно и лъщящо. Оръжието беше двуостро и назъбено. Сърцето ми отново заби лудо. Ножът на Гостенчето беше същият.

— Онзи, с когото се сблъсках в Сан Франциско, имаше същия нож. Изглежда труден за използване.

— Значи е бил от Сога. Те си падат по еднопосочните оръжия.

— Еднопосочни ли?

— Не можеш да ги хвърлиш обратно по тях.

— Защо?

— Заради особения им баланс.

— Но пък можеш да ги наръгаш.

— Ако успееш да ги доближиш. И ако отровата не те довърши преди това.

От острието се носеше лек аромат.

— Каква е тази миризма? Магнолия ли?

— Екстракт от местен храст. Убива за секунди.

Не беше нужно да питам откъде знае.

Огледах неуспелите убийци.

Черни дрехи, черни качулки и черни меки чорапи с дебели ходила.

Бяха облечени в черно от глава до пети.

Използваха отрова.

Използваха еднопосочни оръжия.

Семейство Накамура не бе имало никакъв шанс.

Дъщеря ми също не би имала.

— Трябва да осигуря по-добра защита на Джени — казах тихо.

— На второ място в списъка — изсумтя Нода. — След като научим каквото можем тук.

— Можем да започнем с униформите им. Приличат на екипировка на специалните части, само че са подобри.

Нода докосна плата на прасеца на жената, после и на гърдите ѝ.

— Тънка материя. Изключително лека. Специално изработена.

Сажди покриваха частите от лицето, които се виждаха през отворите на маските. Бялото на очите бе скрито от контактни лещи във формата на бадем, които бяха прозрачни в средата. Неволно потръпнах. Тези не бяха обикновени наемници. Бяха по-развити, по-усъвършенствани.

— Постъпи правилно — казах тихо.

Плътта под черните екипи бе стегната, развита и мускулеста като на професионални атлети. Запитах се как ли изглеждат лицата им под маските. Дали ги бях видял по-рано? Дали мъжът беше същият, когото бях хванал да ме гледа, когато се обърнах неочаквано?

— Не си правят труда да отправят предупреждения и заплахи — отбелязах.

— Да.

— Мисля, че злоупотребяваме с тукашното гостоприемство.

— Като майка през първата брачна нощ.

— Задният изход е през кухнята.

— Вземай багажа — каза Нода. — Ще се преоблечем отвън.

Справи се добре.

— Как го реши?

— Жив си.

Нарамих двата сака и си помислих, че животът ни беше зависел изцяло от инстинкти, неясно предупреждение и четири хапчета.

На какво се бяхме натъкнали? Още нямах отговор на „кой“ и „защо“, но сега знаех „какво“ — и ми се искаше да не знаех.

Защото както и да разглеждах сцената пред мен, не се и съмнявах, че още от същото — ако не и по-лошо ни чака извън тези стени.

34.

Докато слизахме по стълбите, една дъска изскърца и съдържателката откряна вратата си и ни зяпна изумено. Погледна саковете.

— Тръгвате ли?

— Имахме посетители — отвърна Нода. Държеше пистолета плътно до тялото си, за да не се вижда.

В очите ѝ се изписа изумление, което се смени със страх.

— Но сте живи?

— Да.

— Кои сте вие?

— Не е важно.

Сякаш потвърждаваше нещо пред самата себе си, *оками-сан* кимна.

— Наричаме ги невидимите. Повечето гости просто изчезват. Понякога, когато почиствам, откривам петънце кръв по постелката. Като от размазан комар.

— Това ли се е случило с Мори? — попитах аз.

Устните ѝ затрепериха.

— Да. По време на следобедната му дрямка. Бях излязла на пазар.

Думите ѝ ми подедържаха като удар с юмрук. Залитнах половин крачка назад и ми призля.

— Казахте ни, че е излязъл на разходка.

— Какво друго *можех* да кажа?

— Ако нямате нищо против, ще използваме задната врата — обади се Нода.

Тя ни изгледа решително и стисна устни.

— Не, не през задната врата.

— Защо?

— Най-вероятно я следят. Минете през входа за доставки от другата страна, не откъм паркинга.

— Колата може ли да се използва? — попитах и зачаках с ужас отговора.

Съдържателката поклати глава.

— Не, сигурно са й заложили експлозиви. Ще трябва да я оставите.

После тръгна към предната врата.

— Къде отивате? — попита Нода и помръдна пистолета след нея.

— За обувките.

Пистолетът изчезна.

След като донесе обувките ни, тя ни поведе по тъмен коридор към задната част на постройката. Завихме няколко пъти. Единствената светлина бе от лунните лъчи, проникващи тук-там през прозорците. Домакинята беше изгасила осветлението. В коридора зад баните остави обувките ни на пода и посегна към страничната врата.

Нода сграбчи китката ѝ и рязко я изви. Жената изскимтя от болка. Жегна ме чувство за вина, но нямаше друг начин.

Нода заговори рязко.

— Защо правите това? *Хаяку!* — „Бързо!“

Тонът му бе остър и обвинителен. Ако не повярваше на отговора ѝ или доловеше фалшива нотка, щеше да я застреля. Сляпото доверяване на непознат беше изключено. Защо ѝ беше да се сприятелява с нас накрая, щом в началото увърташе? Какво пречеше това да е просто някакъв капан? В едно бяхме сигурни — един погрешен ход и щяха да ни заколят като свине.

По лицето на *оками-сан* пробяга тревога, но беше почти невъзможно да се определи причината за страха ѝ. Дали беше уплашена от Нода, или от *тях*, ако не ни вкара в капана им?

— Отговорете честно — казах аз. — Слушаме.

Погледът ѝ се стрелна нервно към хванатата ѝ китка, после към пистолета в другата ръка на Нода.

— Държат сина ми.

— Как се казва той?

— Рио Нагаяма. *Единственият* ми син. Някои от нас, предимно майки, се борим срещу тях по наш си начин. Преди векове сме били бедни селяни. Самураите управлявали страната, а кланът Оги владее селото ни.

Спомних си добре поддържания паметник на генерал Оги в центъра на селото.

— Те намерили изход — рече тя, — но не добър. Имало голямо търсене на хора, готови да вършат мръсната работа. Тя винаги идвала от властите. В това бил геният на клана и селото ни оттогава станало зависимо от кроежите им. Дори днес Оги са почитани. Живеем по-добре, но не и свободно. Грижат се за нас, но и ни следят. И примамват на своя страна децата ни с пари и игри, каквито ние не можем да им предложим.

Двамата с Нода внимателно я наблюдавахме. Изражението ѝ бе сериозно, гласът ѝ звучеше искрено. Нито аз, нито главният детектив не можехме да доловим фалш в думите ѝ. Тя или говореше истината, или беше невероятно талантива актриса.

Нода я пусна и тя попита:

— *Кои* сте вие?

— Няма значение — отвърнах аз.

— Никой не преживява нападение от тях.

— Нещата се променят.

— Не и тук. — Не и през последните триста години. — Тя се поколеба. — Мога ли да попитам дали имате път за бягство?

Двамата с Нода премълчахме.

— Прави сте да не ми казвате. Могат да ме принудят да говоря. Но предполагам, че сте се подготвили.

Продължихме да мълчим.

— Няма значение — каза тя и леко ме побутна към вратата. — Те ще дойдат и когато дойдат, ще ме намерят дълбоко заспала. Няма да имат причина да ме тревожат или подозират. Ще ви кажа обаче едно — реката е най-добрият начин да се измъкнете. Не могат да ви видят в плитчините от лявата страна заради високия бряг и дърветата. Стойте във водата. По това време на годината не е дълбоко, а по камъните около бреговете има много нощни змии. Дори *те* се боят от змиите. А сега вървете. По-бързо.

35.

Нода дълго остана приклепнал на прага — оглеждаше мрака пред нас — после се хвърли през трите метра открито пространство и изчезна в бамбука. Без да пропускам нито един звук или сянка, зачаках реакция на действието на главния детектив.

Не видях никакво движение, откъснах се от прикритието на странноприемницата и спринтирах след Нода, помъкнал багажа ни, като се питах дали нечийи невидими очи не ме следят и дали някой куршум няма да се забие в гърба ми. Озовах се в гъсталака жив и здрав.

— Преобличане по-нататък — прошепна Нода. — Първо ти, аз ще пазя.

— Ясно.

Навлязох по-навътре в гигантския бамбук. Стъблата бяха по-високи от къщи и по-дебели от зряла тиква. Въздухът тук бе влажен, но прохладен въпреки царуващата в долината жегла. Идеята на Нода да се преоблечем навън беше умна. Бамбукът ни предоставяше повече възможности за убежище, отколкото стените на стаята.

Скрит сред стъблата, съблякох *юката*. Наблизо пееха щурци.

— Мислиш ли, че ще успеем да се измъкнем живи?

— Такъв е планът.

Също като мен, Нода беше напрегнат и не изпускаше нито една сянка около нас. Говореше уверено, но аз не споделях увереността му. Първо, намирахме се твърде дълбоко в тяхната територия. Второ, можехме да се спасим единствено ако отстъплението ни е безшумно и планирано. Сляпото втурване през планината беше равнозначно на бърза и сигурна смърт. А като бяха заложили експлозиви в автомобила. Сога бяха отрязали главния ни път за бягство и ограничаваха възможностите ни.

Навлякох джинси и тъмносиня тениска, вързах черните си маратонки и смених Нода, докато се преоблече. След като бяхме готови, той дойде в края на горичката и приклепна до мен.

— Вървим по реката.

— Това ли е? Целият ти план?

— Да.

— Кажи ми, че се основава на нещо повече от думите на съдържателката.

— Се.

Страхотно. Не можех да притисна майстора на лаконичното изразяване, без да го раздразня, а не исках да дразня човека, който може би държеше живота ми в ръцете си.

Върху една триетажна къща, построена сигурно преди сто и петдесет години, зърнах почти незабележима сянка, която не следваше съвсем точно очертанията на покрива. Продължих да я гледам. Сянката се раздвижи и се прехвърли върху съседната двуетажна постройка, плъзна се по застлания с керемиди стръмен покрив и скочи беззвучно на земята, след което се обърна.

— Видя ли? — попитах тихо.

— Да. Бъди нащрек.

Навлязохме в гората и тръгнахме бързо и безшумно по неравния терен. Оставих с неохота убежището на бамбука. Адреналинът ме тласкаше напред, а аз се мъчех да изчисля шансовете ни за оцеляване. Небето, надничащо тук-там през боровите и кедрите, беше черно като въглен и ужасно далечно. Звездите бяха като ледени сини точки: трептяха и премигваха и сякаш се местеха, ако се опиташ да се вгледаш в някоя.

Нода посочи една пътека.

— Виждаш ли разклонението наляво? На двеста метра нататък има дърво, дълбоко пет-шест метра. Реката е долу. Слез там. Изчакай скрит пет минути. Ако не се появи, продължавай без мен. След три километра реката завива надясно. Изкачи отсрещния бряг. Джордж е там.

— А ти какво ще правиш?

— Ще се уверя, че не ни следят.

— Сигурен ли си за маршрута?

Нода ме изгледа.

— Днес минах по него.

— Докато бях на празника ли?

Нода кимна, без да спира да гледа гората. Въздъхнах с облекчение. Нямаше да се движим слепешком.

— Значи изобщо не си очаквал да получим някаква информация — казах аз.

— Само онази, с която разполагаме.

— Те знаят кои сме, нали?

— Да.

— Не е имало никакъв смисъл да използваме фалшиви имена.

— Да.

— Което означава, че са замесени с Японския квартал. Знаем го и те знаят, че знаем. — От внезапното осъзнаване на това отново ме полазиха студени тръпки.

— Съжалявам. Това беше единственият начин.

— Ще ни търсят, за да си отмъстят.

— Не, те са професионалисти. Ще се прегрупират и ще наблюдават.

— Ако се измъкнем от Сога.

— Да. Ако. Стигнем ли до Токио, ще се оттеглят.

— Защо?

— Защото знаят, че разполагаме с нещо.

— Значи ще се прегрупират и ще ни убият в Токио.

— Не там.

— Защо?

— Градът е недосегаем. Не знам защо.

Чухме някакво бързо отдалечаващо се животно и за известно време спряхме, напрягайки слух.

— Сигурен ли си, че не са те проследили следобеда?

— Сигурен съм.

— Ами ако грешиш?

— Тогава с нас е свършено.

Затворих очи, за да се овладеея. Понякога ми се искаше главният детектив да не е така прям.

— Време е — прошепна Нода и се разделихме. Той ми напомни да изчакам пет минути, не повече.

Тръгнах по лявото разклонение. Земята под краката ми бе кафява и пружинираща от окапалите листа. Покрай пътеката растяха папрати и мъх. Кедри със стволоче, дебели колкото малки коли, се издигаха високо над главата ми и образуваха балдахин. От всички страни пееха щурци и крякаха жаби.

Бях на нокти. Не ми харесваше, че оставям Нода сам. Ама никак. Това бе против всичките ми инстинкти за самосъхранение. Никога не бива да се разделяш с партньора си. В Саут Сентръл сигурността беше в бройката. Тук не можеше да е по-различно. Нода беше добър, но теренът бе тежен. А това преимущество винаги е огромно.

Вървах по пътеката две минути и стигнах един завой. Възползвах се от възможността и обърнах назад. Върнах се бързо и забелязах Нода на десетина метра от мен, беше клекнал зад едно дърво. Последвах примера му и се скрих зад един висок кедър.

Пистолетът на Нода беше изваден и насочен към невидима за мен цел. В следващия миг той стреля и не улови, но проблясъкът от дулото освети тъмен силует, който изчезна в гората без звук. След секунди един нож се заби в дървото над лявото рамо на Нода. Той се премести от другата страна. Заслуша се и се загледа. Направих същото.

Мина минута, после още две.

От нападателя нямаше и следа, но ние останахме нащрек. Въпреки заглушителя стрелбата беше накарала щурците и жабите да замлъкнат.

Изведнъж Нода нададе приглушен вик и с изумление видях как краката му рязко се вдигнаха от земята. През врата му беше праметната черна примка. „Господи!“ Без да поглежда нагоре, Нода вдигна пистолета покрай въжето и стреля три пъти.

Нападателят падна от дървото, но въжето беше вързано горе и Нода висеше на педя над земята. Незначителна височина по принцип, но предостатъчна, за да те убие. Нода пусна пистолета и се вкопчи във въжето. Тялото му се замая, докато той се опитваше да пхне пръсти под примката.

Преди да успее да изляза от скривалището си, черна фигура с очила за нощно виждане се отдели от дърветата и загледа с интерес риташите крака и извиващото се тяло на главния детектив. Нода риташе въздуха и движеше мощните си рамене, мъчеше се да се набере и да премести примката под брадичката си, после заби пръсти между въжето и челюстта си и вдиша шумно.

— Впечатляващи мускули, старче — чу се глас. — Признавам ти го. Но усилията ти са напразни. Сега ще ти видя сметката, а после ще пипна и партньора ти. Тъпо беше да се разделяте.

И говорещият извади пистолет от колана си.

Рязко скочих и се втурнах към тях, издавайки местоположението си.

Нападателят се извъртя заедно с пистолета.

Схватката продължи само секунди, но се разигра пред очите ми в разтеглено време. Кадър по кадър. Миг по миг. Скочих и насочих крака си напред. Видях, че траекторията е точна, и чух изпукването на челюстта, когато петата ми нанесе удар точно преди онзи да стреля. Ярък проблясък, след което гледах как противникът ми пада назад. Усетих как куршумът одраска ребрата ми, видях как главата на стрелеца отскача от меката земя. В следващия миг се надявах куршумът да не е обработен и да си е *просто* куршум. И в някакво отнесено кътче на ума ми се зачудих на мистиката на Сога, която ме караше да искам *само* да са ме простреляли.

Гръбнакът на стрелеца се удари в един плосък камък и чух остро изпращяване на кост. Тялото му се изви от болка, после се отпусна.

Приземих се на пръсти и с един скок се хвърлих към него. Той се опита да се надигне, но не успя. Гръбнакът му беше строшен. Изтръгнах очилата за нощно виждане и ги захвърлих настрани. Нищо чудно, че бяха открили така лесно Нода. Под черната качулка блестяха наблюдателни очи.

— Лингвистът — казах. — Къде е?

— В нашата ферма — прошепна той.

— Броуди, стой настрана — задавено се обади Нода.

Беше успял да напъха пръсти под въжето и брадичката му почиваше върху кокалчетата на двете му ръце. Продължаваше да се набира и бицепсите му се бяха издули от напрежение. Започна да движи глава напред-назад, като с всяко движение разхлабваше примката.

— Сериозно? — попитах. Знаех, че *оками-сан* не е видяла тяло.

— Взехме го жив — каза мъжът в черно.

— Те не вземат заложници — каза Нода. — Дръпни се.

Предупреждението му беше напълно основателно, но образите на жената на Мори и заобления ѝ корем ме бяха направили непредпазлив.

Наведох се да чуя отговора му и повторих:

— Къде е?

— Мъртъв е. — Той се ухили. — Също като теб.

Сигурно го заля вълна от невероятна болка в гръбнака, когато се опита да вдигне ръка. Тя трепна и пистолетът, който не бях видял, падна от парализираните му пръсти.

— Ти го уби — изсъска той.

Взех оръжието и го насочих към него. Лингвистът *наистина* бе мъртъв. Крехката нишка на надеждата, за която се държах, се скъса. Сърцето ми се сви и изпитах някаква необяснима мъка.

Мъжът се изсмя студено.

— Ще се доберем и до теб. По-скоро, отколкото си мислиш.

Не му обърнах внимание. Мислех си единствено за госпожа Мори с конското лице, с опрощаващия ѝ поглед и поведение, сякаш не беше от този свят. Стрелецът отвори уста да каже още нещо, но Нода опря дулото на пистолета си в главата му.

— Да не си гъкнал — изръмжа през зъби, бръкна в сака, извади някакви чорапи и ги напъха в устата му. След това уви около главата му една риза и я стегна. С друга риза му завърза ръцете.

— Мислех да си поговоря с него — отбелязах аз.

— Няма време. Трябва да вървим.

Думите му отекнаха в ушите ми. Залитнах настрани.

— Броуди?

Паднах на колене и усетих как влагата от земята се просмуква през джинсите ми. Изведнъж ми призля. Започнах да треперя.

— Нещо не е наред — чух се да казвам.

— Пусни пистолета — нареди Нода.

— Какво?

Нода изрита оръжието от ръката ми, клекна и го помириса.

— Отрова. — Еднопосочни оръжия, забрави ли?

Отвори ръката ми. Нещо синьо и мазно покриваше дланта и пръстите ми. Долових аромат на магнолия. Нода заби пръсти в земята, загреба мокра пръст, натри с нея дланта ми, изтръска я и повтори действието; опитваше се да махне отровата отпорите ми.

— Броуди?

По тялото ми изби студена пот, а в същото време по лицето и врата ми преминаха горещи вълни. Примигнах, тръснах глава, за да прогоня замайването, и повърнах в папратите до мен.

— Броуди, няма време. Дръж това и каквото и да правиш, остани в съзнание.

Пъхна буца мокра пръст в ръката ми и сви пръстите ми около нея.

Сложи си очилата за нощно виждане, които бях захвърлил настрани, взе и очилата на простреляния под дървото, метна ме на рамо и затича по пътеката по-бързо, отколкото си мислех, че е възможно.

Заряза саковете.

36.

Нода ме смъкна по стръмния бряг и охлади треската ми в реката. Накара ме да пия много вода, но онова, което ме спаси, бе мократа пръст. Тя изсмука отровата преди кожата ми да поеме смъртоносна доза. Въпреки това веществото взе своето. Чувствах се изцеден. Изсмукан. И посрамен, което бе също толкова лошо. Бях се провалил. Въпреки всичко, което бях научил преди, по време на и след атаката в стаята бях изигран от онзи, когото бях победил.

Починахме минута-две, после си сложихме очилата за нощно виждане и продължихме по течението, като си отваряхме очите и ушите на четири и за най-малкия плясък и вълничка. Оглеждахме се за други нападатели и се придържахме плътно до брега, както ни беше посъветвала съдържателката на странноприемницата.

Очилата за нощно виждане придаваха на света зловещо зелено сияние, разнообразявано от време на време от някое светло, почти бяло петънце, когато в полезрението ни попадеше сова или друго нощно създание. Но все пак разчитяхме повече на майката природа, отколкото на високотехнологичните играчки. Щом щурците и жабите пееха, значи бяхме в безопасност. И тъй, вслушвайки се в среднощния концерт, двамата с Нода се придвижвахме тихо през сенките. Всяко замлъкване на горския хор щеше да означава поява на Сога, което в моето състояние означаваше сигурна смърт и за двама ни.

Газехме напред, а щурците продължаваха да пеят и жабите все така крякаха. Горският балдахин, този път от брези, прикриваше бягството ни. Под краката ни имаше вода, кал и камъни. Пред нас някаква нощна птица кълвеше някаква рибка, уловена в реката.

Трепнах. Самите ние можехме да сме на мястото на рибката.

Клисурата беше изсечена в гранит и пясъчник. На места се издигаше на десет метра над реката. Отровните нощни змии по камъните покрай брега охраняваха фланговете ни.

Заради окаяното ми състояние напредвахме мъчително бавно, но всеки завой на реката ни отдалечаваше от селото. Мъкнех се тежко през дълбоката до коляно вода. Движенията ми бяха мудни, а в главата

ми се търпяха въображаеми сценарии за последните мигове на Мори. На два пъти се препъвах и падах и Нода трябваше да се връща и да ми помага да продължа, като ме подкрепяше с ръка през кръста.

Откриха ни и комарите. Летяха около бузите ни, навираха се в очите и ушите ни, пееха развълнувано при вида на неочакваното угощение. Без изобщо да се замислям, плеснах един и звукът отекна в каменния коридор.

— Престани — изсъска Нода. — Чува се надалеч.

— Ще ни изядат живи.

— Има и по-лоши начини да си отидем.

И точно тогава най-лошото се материализира. Щурците и жабите млъкнаха едновременно. Двамата с Нода се озовахме потопени в оглушителна тишина. Нода сложи пръст на устните си и посочи надолу. В следващия миг се плъзна беззвучно във водата, докато на повърхността не остана само лицето му. Последвах примера му, потопих се в плиткото и легнах на речното дъно. Тялото ми посрещна недоволно студената вода и потръпна от отвращение.

След секунди над ръба на клисурата се появи глава. Наблюдавахме през очилата за нощно виждане как противникът бавно оглежда реката.

Претърсването му бе методично и ефективно. Бях забил пръсти в речното дъно и се опитвах да се задържа на място под боеца на Сога, докато ледената вода течеше покрай мен и изсмукваше топлината от тялото ми. За да се боря със студа и напирещата дрямка, периодично вадах дясната си ръка от тинестото дъно и забивах нокти в бедрото си.

Главата изчезна три минути след като се беше появила. Нода ми прошепна да чакам и минута по-късно главата се появи отново на двайсет метра надолу по течението и процесът на претърсването започна отново. Този път обаче движенията на главата бяха по-бързи. Явно противникът се оглеждаше за изправени фигури. Мъгливата зелена светлина на очилата за нощно виждане беше неточен филтър, но бяхме спасени от студената вода, в която бяха потопени телата ни.

Главата отново изчезна. Отпуснах хватката си, изравних се с Нода и посочих надолу по течението. Когато той кимна, извадих ръцете си от тинята и течението леко ме понесе с краката напред. Коригирах курса си, като използвах ръцете си като гребла. Когато

петите ми се опираха в камък, загребвах леко и заобикалях препятствието.

Нода ме следваше и по този начин изминахме следващите осемстотин метра. След първите триста излязохме в средата на реката и набрахме скорост. Петстотин метра надолу променихме курса и отново се озовахме в плитчините, спряхме и се заслушахме. Щурците и жабите отново пееха уверено и от сърце.

Нода се изправи и ми направи знак да го последвам. Отново се помъкнахме през стигащата до коленете ни вода и телата ни постепенно започнаха да се стоплят. Този път оставих комарите да ме хапят. Макар че не бяха толкова настойчиви заради охладеното ми тяло, те въпреки това си устройха угощение и пиха кръв от ръцете, врата и лицето ми. Предпочитаха по-месестите части, но имаше и такива, които не подбираха. Един се настани най-нахално на челото ми над дясната ми вежда. Пропъдих го и други три веднага заеха мястото му.

Останахме напрегнати и нащрек, като непрекъснато се ослушвахме за щурците и жабите и оглеждахме бреговете на клисурата.

След два часа, с изтерзани нерви, треперещи тела и почти без никакви сили, изкачихме стръмния склон и продължихме през шубраците към тъмния „Нисан Блубърд“, където ни чакаха спящият Джордж и цивилизацията в онзи ѝ вид, в който е позната на останалия свят.

Посещението в Сога откри цял нов свят на болка и аз се мятах в нисана като риба в мрежа. Донякъде състоянието ми се дължеше на остатъчната отрова, от която се освобождаваше тялото ми. Но тя съвсем не беше единствената причина.

Сърцето ми блъскаше в гърдите ми с настоятелността на селски барабан, предаващ суровото си съобщение: „Какво ще правим сега, по дяволите?“

Едва не загинахме в мрачните дълбини на префектура Шига — при това на два пъти. Сега, докато летяхме обратно към Токио в относителната безопасност на колата, не можех да откъсна мислите си от онова, на което се бяхме натъкнали с Нода в закътаната речна долина. Ножовете бяха едно нещо, но *отрова и обесване*? Нищо от казаното от Нода не ме беше подготвило за онова, което преживяхме. Беше просто невъобразимо. Бяхме събудили дявола. Това бе сигурно. Бяхме се измъкнали този път, но сега какво? Сога още си беше там. И нямаше начин да избегнем следващата атака и дори да идентифицираме потенциалния нападател, докато не ни скочи.

Седналият до мен Нода се справяше с преживяното по свой начин. Караше с яростна съсредоточеност по безкрайния асфалт, без да откъсва очи от тесния тунел светлина, изрязан от фаровете в плътната нощ.

През първия час от пътуването мълчахме.

— Видяхме най-лошото — каза Нода накрая.

Загледах се през прозореца. Калните оризища се носеха покрай нас и проблясваха на светлините на фаровете. Джордж спеше на задната седалка.

— Искане ми се да не го бях виждал.

— Ако искаш, можеш да се откажеш.

— Имаш предвид да се върна в Щатите и да се скрия за известно време с дъщеря си ли?

— Да.

— Значи мислиш, че не ме бива за тази задача, така ли?

— Повечето хора не ги бива. А ти си зелен.

Както обикновено, Нода казваше направо онова, което си мислеше.

— Някои хора биха нарекли подобно отказване умен ход — добави главният детектив.

Облегнах глава назад и затворих очи. *Умен ход*. Когато прекратих чиракуването си в „Антиквариат Бристол“, за да отворя собствения си магазин, бях теглил черта. Въз основа на ценности, възпитани много отдавна, както и на житейски решения, свързани с независимостта и нежеланието да се огъвам. С желанието да тежа на мястото си и да се поглеждам с чиста съвест в огледалото сутрин. Когато се ангажирах с „Броуди Секюрити“, следвах същите идеали. Баща ми беше живял живота си по същия начин. Беше се борил за всеки случай, за всяко зрънце свобода. В годините на формиране на характера ми, когато се къпехме заедно, той ми показваше как „изтъква мръсотията“ и разказваше за случаите от деня. Добрите, лошите и гадните. „Каквото и да става, дръж се достойно — казваше ми. — Заради малкия човек. И заради самия себе си“. Едва след като той умря миналия октомври, все така отчужден от мен, осъзнах, че вътрешният ми кодекс е наследен от един яростно независим човек, създал дома си на другия край на света според своите виждания и въпреки всички несгоди.

Всичко това имаше значение за мен. Нода може би виждаше сходствата, но не знаеше нищичко за личните ми предпочитания, защото никога не говорех за тях. И затова ме изпитваше.

За да напреднем със случая, бяхме поели рискове, които смятахме за приемливи. Бяхме подценили ужасно много ситуацията, но въпреки това бяхме оцелели. Но онова, което бяхме открили, заплашваше да ни унищожи — напълно и без никакви угризения. Да, бяхме избягали, но бяхме загазили здравата. Бяхме оплетени и не можехме да се освободим. Не можехме да се откажем от Сога, както не бихме могли да обърнем гръб на ръмжащ лъв, ако случайно сме се озовали в клетката му.

Дори зарязването на случая да беше възможно, не бих го направил. Това означаваше да не изпълня обещанието, което бях дал на Рена. Не биваше да забравям и Миеко. Сога ми я бяха отнели. Бяха ми я откраднали и с това бяха разбили живота ми. Всички онези дни на

мъка, всички безсънни нощи, цялата самота, която продължаваше и досега — всичко това дължах на Сога.

За мен нямаше нито умен, нито тъп ход.

Имаше само един.

— Няма да се откажа от случая — казах, след като подминахме Шизуока.

На лицето на Нода се мярна мимолетна усмивка.

— Знам. Но трябваше да попитам.

— Е, попита.

Този път Нода ме погледна по-меко.

— В моменти като този има само познания и инстинкти. Твоите инстинкти са добри. Много добри.

Изпитах невероятно задоволство, но се постарях да го скрия.

— Защо не уби четвъртия тип?

— Защото не беше заплахата. Ние не сме като тях.

— И сега какво?

— Сега знаем повече.

— Да. Сега знаем повече.

— А колкото повече знаем, толкова по-лесно, нали така?

— Да.

— Ако оцелеем.

— Условието още важи.

— Планът ти не е от най-гъвкавите.

— Така стоят нещата. — Той сви рамене. — Действай или умри.

У Нода имаше някакъв мрак, в който никога не бих могъл да проникна.

— Когато са загинали приятелите ти, те знаеха ли с какво си имат работа?

— Нямаха си представа.

— Знаеха ли за *канджи*?

— Не.

Усетих колебание в кратките му отговори. Нима спестяваше нещо?

— Нода?

Той стисна волана по-силно.

— Изгубих приятел... и брат си.

Значи това било. Като всички нас, Нода също имаше белези. В източния ум отмъщението е неподвластно на времето. Миналите в нелегалност четирийсет и седем *ронин* бяха чакали две години. Нода бе потискал желанието си да отмъсти пет.

— Съжалявам — казах аз.

Нода изсумтя.

Миеко, Хара, госпожа Мори, синът на съдържателката на странноприемницата, а сега и Нода. Живите и мъртвите жертви продължаваха да се умножават.

— Брат ти добър ли беше?

— Научи ме на всичко.

— Но е загинал?

— Да.

Главата ми затуптя болезнено. „Добър като Нода, но не е оцелял!“

Може би нямаше да успеем да се измъкнем от това.

38.

Лагер на Сога

Разположеният сред гъстата гора гимнастически салон нямаше равен на себе си в целия свят. Покрай северната стена трима мъже и една жена мятаха ножове с убийствена точност по силуети с човешка форма на шест метра от тях. В центъра Кейси ръководеше схватка между четирима, представляваща комбинация от карате, джудо, индонезийски силат, шаолинско кунгфу и оригинални бойни техники на Сога.

Тази седмица в тренировките участваха дванайсет мъже и жени. Някои бяха долетели чак от Лондон, Лос Анджелис и Сао Паоло. Идваха два пъти годишно на смени от по шестнайсет души, за да поддържат уменията си. Изключение правеха само онези, които бяха на поръчение.

Общо Сога разполагаше с трийсет и двама активни агенти, които бяха на разположение през цялото време. Група от осем извършваше убийството — четирима изпълняваха задачата, а други четирима се включваха по-късно, за да наблюдават развоя на събитията след удара и да се погрижат за евентуалните усложнения като свидетели, грешки, прекалено настоятелна полиция.

Всяко назначение се провеждаше с педантичен професионализъм, който елиминираше всякакви гафове по време на изпълнението и позволяваше дискретно справяне с всякакви проблеми след операцията. Например ако пратиш някой твърде активен детектив в болницата след тежко натравяне с храна, разследването обикновено започва да буксува. Заплашиш ли семейството или кариерата на свидетел, в деветдесет процента от случаите той предпочита да забрави какво е видял. За малцината твърдоглавци като швейцарския банкер разправата бе бърза и неминуема.

Японският квартал бе пример за перфектно извършена операция. Клиентът искаше много публична и много жестока изява и Оги бе изпълнил желанието му, като бе организиран зрелищно представление. Кейси бе извършил убийството, а тримата други от екипа му бяха

заели стратегически позиции, за да осигурят терена. След това групата на Дермот бе поела наблюдението и спъването на разследването.

Рядко се случваше операция на Сога да се провали и нито един от хората им не беше залавян жив. През управлението на Оги само двама бяха паднали. Единият беше сполетян от шантава смърт в Африка, а другият... всъщност той предпочиташе да не мисли за него.

Водачът на Сога махна на Кейси и каза:

— Да повторят Саков. Този път малко по-натоварено.

— Да, господине.

Разработената от КГБ в началото на 70-те години на миналия век техника Саков представляваше серия от три бързи движения с ръце за обезоръжаване на противник от близко разстояние. От Сога я бяха открили и съживили в непрестанния си стремеж да обогатят репертоара си от бойни техники.

При южната стена една жена метна свръхтънко въже към моделите на покриви на осемнайсет метра над нея, закрепил куката при първия опит и се изкатери, като натисна бутон, който прибра въжето за 1,8 секунди. Треньорът ѝ каза времето:

— Трийсет и шест и седем заедно с въжето.

Оги погледна нагоре.

— Искам точно трийсет и пет с въжето, Бони.

— Да, господине.

Погледът на Оги се плъзна по цялото тяло на Бони.

— Освен това си качила някой и друг килограм. Гледай да отслабнеш преди следващата сесия.

— Да, господине.

Телефонът в джоба на бедрото му завибрира. Оги вдигна.

— Казвай. — Заслуша се и попита: — Как така *избягали*?

„Търпение, търпение“.

Обърна гръб на трениращите и бързо излезе от задната врата, преди да даде воля на яростта, която разкриви чертите му. Изруга, докато крачеше под дърветата. Антикварят и приятелят му бяха ликвидирали трима от хората му, а четвъртият щеше да остане в инвалидна количка. Бяха затрили целия екип на Ироха. Всички те бяха новобранци, бяха минали само една трета от задължителната тригодишна програма, но задача като тази би трябвало да е детска играчка за тях.

— Сигурен ли си, че са били само двама?

— Да, господине.

— Разкажи ми подробно.

Оги притисна телефона до ухото си. „Имали са предварителна информация“ — помисли си, докато слушаше. Но дори подготвени, не би трябвало да напуснат Сога живи. Броуди и спътникът му се бяха разходили из селото, сякаш беше някаква си проклета градина около храм.

— Знаели са нещо — каза той. — Искам пълен профил и на двамата. В някой момент сме се натъкнали на единия или и на двамата и искам да знам кога и как е станало това.

Трудно би могъл да се сети за друго обяснение.

— Не забравяйте, че Хара ги нае.

— Но той само *подозира*. Намери онова, което не знам. Чувствам, че има нещо.

— Да, господине. Нещо друго?

Докато обмисляше отговора си, Оги влезе в салона и загледа как Кейси изпълнява със съвършена точност движенията на Саков. Гърдите му се изпълниха с гордост. Един ден от това момче щеше да излезе добър лидер.

— Довърши работата в Токио. Обичайната процедура.

— Бихте ли повторили, господине? В Токио ли?

— Да, в Токио.

— Трийсет и шест и една, с въжето — обади се треньорът на Бони.

— Разбрано — каза гласът и прекъсна връзката.

Оги погледна хората си. Елитна група. Най-добрите на света. Действаха безнаказано в петдесет и седем страни. С различни методи и различни цели. Операциите никога не се извършваха една след друга на едно и също място, ударите в един и същи град винаги бяха различни. Понякога осакатяване, друг път отвличане или убийство. Ключът беше в секретността. А сега Броуди и шайката му застрашаваха тази секретност. На всеки четири-пет години някой се опитваше да ги предизвика, но повечето предизвикателства биваха премахвани без усилия. Броуди обаче имаше подкрепата на полицията и на детективска агенция, а това налагаше предпазливост.

Оги беше раздразнен. Защо имаше чувството, че основният му източник в Токио спестява нещо? След като събереше повече информация, щеше да смаже това своеволие.

— Колко изкачвания направи за днес? — попита той Бони.

— Пет, господине.

— Е, ще останеш тук, докато не свалиш на трийсет и пет секунди. Ясно ли е?

— Да, господине.

„Търпение, търпение“.

Синът на Джейк Броуди не беше от глупавите. И имаше „широко лице“. *Као га хирои*. Познаваше хора. Твърде много хора. Ако умреше при подозрителни обстоятелства, тези хора щяха да започнат да душат. Ако станеше жертва на нещастен случай, щяха да проучат всеки аспект от събитието.

Антикварят трябваше да бъде елиминиран.

Сога щеше да се погрижи за контрола на пораженията.

ДЕН 5. ШОГУН В СЯНКА

39.

Пристигнахме в Токио в десет на следващата сутрин. В „Броуди Секюрити“ потърсих на бюрото си съобщение от Хара, но съобщение нямаше. Набрах прекия номер на магната. Отговори ми същата секретарка.

— Отново се обажда Броуди. Търся господин Хара.

— Господин Хара отлетя за Тайван, сър.

— Предадохте ли му съобщението ми?

— Да, сър. Той оценява, че сте се обадили.

— Пътуването му свързано ли е с „Тек КюЕкс“?

— Ще трябва да питате него.

— Да е казал нещо друго?

— Да, сър. Каза да продължавате в същия дух и че скоро ще се свърже с вас.

Да продължавам в същия дух? Нямаше откъде да знае какво правя. Или грешах?

— Нещо друго?

— Не, сър.

— Чудесно — казах и затворих.

Нода ме дръпна настрана. Трябваше да останем живи достатъчно дълго, за да съберем онова, което ни трябваше, но междувременно той искаше да извади от уравнението служителите на „Броуди Секюрити“. Иначе Сога щеше да си направи угощение с тях, както мечка гризли се угощава в река, пълна със съомга.

— Можем ли да защитим другите, ако ги държим извън играта?
— попитах го.

— Вероятно.

— Бива.

— Тук са в течение единствено Джордж и Наразаки. И Рена и хората му оттатък океана. Ще ни е по-лесно да защитаваме по-малко хора.

Така че теглихме чертата и елиминирахме част от товара.

Екипът по Японския квартал се събра в кабинета ми. Нода разказа перипетиите ни на Наразаки, който се съгласи, че не трябва да споменаваме за случая в Сога-джуджо. После извикахме Джордж и го накарахме да обещае, че ще пази тайна. Нямаше смисъл да плашим хората. Наразаки ме поздрави с първата успешна задача и когато възразих, че цялото шоу от началото до края принадлежи на Нода, партньорът на баща ми се усмихна многозначително.

В стратегическите промени на Нода влизаше и работата на Тору и Мари. Наразаки реши да продължим компютърното наблюдение, стига да можем да държим компютърните ни магьосници по-далеч от огневата линия. Двамата се бяха установили в югозападния ъгъл на офиса и в момента Тору хъркаше в едно армейско походно легло. Следяха на смени натрапника с мощен анти хакерски софтуер. Както обясни Мари, програмата действала като фиброоптична камера, напъхана в гърлото на човек, и осветявала цифровите следи на неканения гост. Като наблюдаваха софтуера, те научаваха в рамките на две минути кога нашият цифров „черен шапкар“ влиза, където и да било в Мрежата и докато сърфираше, програмата вървеше по оставената от него „пътека“ и разплиташе лабиринта от сайтове и електронни запушалки, използвани за прикриване на местоположението му. Снощи го били проследили през „Бразилнет“ до Истанбул и Мароко, преди да го изгубят в шума.

Докато седяхме в кабинета, една операция в ЕС премина на високи обороти и „Броуди Секюрити“ се опразни. След края на срещата ни звъннах на Рена с надеждата, че ще ме свърже с Джени, но той ме посъветва да я оставя на мира. Всичко било наред, Джени и детектив Купър се погаждали идеално. Помолих го да отдели още хора за охраната ѝ и той ми каза, че началството за нищо на света нямало да се съгласи.

— Ще се съгласят, когато чуят какво стана тук — казах аз. Предадох му информацията за *канджи*, за хакера и как едва се бяхме измъкнали живи от Сога-джуджо. След първоначалния шок Рена каза, че ще разположи още двама души пред къщата, но че ще чуя воя на шефа му чак в Токио. Попита ме дали имам някакви доказателства за извършителите. Казах, че нямам. Свидетели? Не. Нещо, с което да може да покаже на началниците си, че работата върви и че има основания трима души да пазят Джени? В най-скоро време, отвърнах

аз. Поговорихме по темата още минута и затворихме. Рена определено не беше доволен от липсата на конкретни улики.

Върнах се в хотела, взех душ, избърснах се, хапнах и подремнах. Сънят даде почивка на мозъчните ми клетки и те се отблагодариха, като размесиха парчетата от пъзела. Безопасността на Джени ме тревожеше много повече от заплахата от Сога. Все още не бях разговарял с нея и знаех, че безпокойството ѝ несъмнено се трупа. Тя не беше в особено стабилно състояние, когато я преместихме в тайната квартира. Но пък поне утре сутринта трима души щяха да я пазят от всички страни.

Искаше ми се да обсъдя някои нови идеи с Нода. Обадох се на мобилния му номер и той ми предложи да поговорим на спагети при Мурата някъде към пет, преди вечерната навалица. Съгласих се и в уреченото време влязох в заведението, седнах на пейката срещу Нода и го попитах дали не идва направо от офиса.

— Да.

— Тору и Мари имат ли напредък?

— Почват да прегряват. Купих им сапун и билети за една обществена баня наблизо.

— А друг напредък?

— Проследиха сигнала до Лондон, Мадрид и Нова Зеландия.

— Тору каза ли кога ще получат резултати?

— Не.

Мурата се появи с две чинии *зару-соба* — домашната кафява паста бе потопена в ледена вода и поставена в червена лакирана чиния с бамбукова решетка, която позволяваше на спагетите да се отцедят. Докато готвачът поднасяше храната, долових слабия аромат на свежо смляна елда.

— Едно нещо продължава да ме озадачава — казах, след като отново останахме сами. — Когато ми се обади в Сан Франциско, ти ми каза да дойда в Токио, защото не убивали в задния си двор. Каза го и в Сога.

— Да. И какво?

— Откъде знаеш това?

— От третия.

— Онзи, който успял да се върне в Токио ли?

— Да.

— Какво каза той?

— Не е казал. А *направи*. Три седмици по-късно отлетя в Сапоро. И умря доста бързо.

Отговорът ме остави без думи. Нода пък с обичайната си лакомия се нахвърли върху храната.

Мъчех се да проумея значението на чутото. Зададох очевидния въпрос:

— И как умря?

Загледан в пастата. Нода се поколеба за първи път. Моментално разбрах, че се опитва да ме защити. И че отговорът му няма да ми хареса.

— *Кажу* — рече той. — В хотелската му стая. Не се събудил.

Пожар. По същия начин бе убита Миеко. Сърцето ми прескочи и помещението около мен затанцува. Бях замаян и имах чувството, че светът около мен се разпада. Нищо чудно, че Нода беше мълчал. Ако бях научил това по-рано, щях да откача в Сога и сега и двамата щяхме да сме мъртви.

Опитах се да се овладеея и казах:

— Да видим дали съм те разбрал правилно. Чакали са, докато напусне Токио, така ли? Цели три седмици?

— Да.

— Какво означава това за нас?

— Не знам. Открит ловен сезон, когато излезем извън града?

— Господи, Нода!

— Разбира се, ти си на мушката им още от Сан Франциско.

Което означаваше, че след пет години работа под носа на Сога, Нода се е набутал в кашата доброволно.

— Какво друго ти каза третият? — попитах.

— Почти нищо.

И продължи със спагетите. Моят апетит беше изчезнал и пастата, която Мурата бе приготвил с такова внимание, си оставаше недокосната в чинията.

— Е, имам някои нови идеи по темата — казах след малко. — Мисля, че знам защо Токио е безопасно място.

— Защо?

— Защото е твърде близо до дома.

— Техният ли?

— Не. На клиентите им. Съществена разлика.

Нода премисли идеята, докато нагъваше спагетите.

— Възможно е — каза, след като преглътна.

Споделих теорията си. В тъмния коридор на *риокан* съдържателката ни беше казала, че геният на клана Оги бил в това, че обслужват властимащите. Според интерпретацията на Такахаши символът *канджи* намеквал, че Сога премахва владетели. А както знаем от историята, кралете враждуват с други крале. В Япония това са различните военачалници, шогун и *даймио*. И желаещите да станат шогун. Тогава, както и сега, властта се установявала в столицата Едо, сега Токио, център на правителството и на големия бизнес. Токио е безопасно място, *защото* основните клиенти на Сога живеят в столицата от векове. Четвърт от населението на Япония живее в града и околностите му и Сога не би могла да напълни цялото място с трупове. Затова, за да успокоят клиентелата си и да осигурят дълъг живот на начинанието си, „унищожителите на крале“ обявили японската столица за недосегаема. Просто добро бизнес решение. Накрая сложих черешката на тортата — смятах, че базата на Сога е някъде другаде, защото селото бе твърде изолирано, а агентите изглеждаха твърде млади.

През няколко минути, нужни му за обмисляне на идеята ми, Нода омете чинията и добави към соса малко *соба-ю*, горещия бульон от елдата, за да направи супа. Отпи и кимна одобрително — жест, който бях виждал да отправя към баща ми по времето, когато се мотаех из „Броуди Секюрити“.

— Изглежда резонно.

— Мислиш ли?

— Включва всичко. Няма празни места.

— Което означава, че работата на Тору и Мари е изключително важна. Ако успеят да проследят хакера, ще разберем къде е базата им.

— Да не искаш да кажеш, че ще чакаме да светне лампичката?

— Да. Или имаш по-добро предложение?

— Не, но...

— Но какво?

— В Сога прекрачихме границата. Така че внимавай.

Иначе казано, дори да не ни *убият* в Токио, противниците ни можеха да направят куп други неща.

Излязох в летния зной. След прохладата на заведението жегата ме блъсна в слепоочията, а от ярките лъчи, отразяващи се от тротоара, ме заболяха очите. Докато вървах към страничния вход на нашата сграда, до тротоара спря черна лимузина.

Двама здравеняци, високи по метър и осемдесет, без вратове и с рамене като каменни бойници, слязоха бързо от дългото возило и се озоваха от двете ми страни.

— Вие ли сте Броуди? — попита единият.

Пулсът ми се ускори. Сградата беше зад мен и бях хванат натясно.

— Да — отвърнах. — Защо?

Протаках. Печелех време. Давах възможност на Нода да ме забележи. Той бе останал да каже няколко думи на Мурата, който сигурно беше нещастен, че съм оставил приготвената с такива грижи храна недокосната.

— Елате с нас, ако обичате.

Ако обичам? Онзи зад мен се пресегна и отвори задната врата. Мислите ми препускаха, мъчех се да проумея сцената. Двамата бяха с черни костюми и тъмни блузи. В едрите им тела се долавяше пъргавина — може би владееха по едно-две бойни изкуства — но и двамата будеха повече асоциации за тъмни алеи и среднощни побои, отколкото за акробатика в черни дрехи.

Частни мутри?

Гърлото ми се стегна. Дори да бяха само наети охранители, едно неочаквано возене в анонимна кола пак щеше да ми е неприятно. В Япония в сенките винаги се спотайват невидими сили.

Огледах лимузината. Имаше затъмнени стъкла и малко японско знаменце в ъгъла на предния капак. Намирисваше на нещо официално. Хвърлих поглед към костюмираните булдози и забелязах у тях същата надута гордост. Опасенията ми се смениха с надежда. Самоличността на господаря им си оставаше скрита, но високият му статус беше на показ.

Някой се намесваше.

Забелязах движение в ресторанта. Нода беше станал.

Пристъпих към автомобила. Нода излезе след секунди, видя обстановката и без да каже нито дума, тръгна в обратната посока.

Докато влизах в колата, дискретно се озърнах назад. Нода беше извадил телефона си и набираше номер.

Помислих, че може би е време да поема един преценен риск.

Беше петдесетина килограма крехки кокали и увиснала жълтеникава кожа, напъхани в италиански костюм и хромирана инвалидна количка, която сякаш го поглъщаше целия. Ръцете му лежаха като мъртви риби под алената кърпа на скута му.

Петнайсет минути след отвлечането ми лимузината бе спряла пред неокласическа сграда от червени тухли, построена в началото на 90-те, и бях предаден на по-представителни типове със сини костюми и копринени вратовръзки, от които лъхаше на одеколон. Охранителите ме въведоха в мрачно засводено помещение с релефни тапети, дебел килим и кадифени завеси, спускащи се от тавана до пода — все аленочервени. Последният щрих бе тежък сребърен полилей. Това бе концепция за старата руска или европейска елегантност, прегърната от японските големци от миналите поколения и използвана често в приемните им.

— Надявам се, че ще простите, че в стаята е полутъмно — каза неизвестният ми домакин. — От ярката светлина ме болят очите.

Не знаех с кого си имам работа и запазих мълчание. Всички лампи бяха угасени и помещението се осветяваше само от един обърнат на север прозорец, гледащ към потънала в сянка каменна градина. Случвало ми се е да съм на по-светло и при изгаснал ток посред нощ.

— Моля, седнете, Броуди-сан.

— Благодаря, ъ-ъ-ъ... простете, но не знам името ви.

— Всичко с времето си.

Макар че уклончивите приказки са втора природа за подобни хора, отговорът не ми хареса. Беше потаен и намекуваше за всичко друго, но не и за плодотворна среща. С неохота се отпуснах в мекото кресло — единственото в просторното помещение, което не беше с колела. Между двама ни имаше прекалено голяма маса за кафе, несъмнено целяща да ни държи на разстояние един от друг. Искаше ми се да разгледам по-ясно мъжа пред себе и напрегнах очи, за да свикна с полумрака.

— Извинявам се, че трябваше да ви извикам така внезапно. Позволете да ви предложа нещо освежаващо. Фреш? Кафе, бира, уиски?

Появиха се две прислужници, очакващи с внимание отговора ми. Кимоната им бяха копринени и скъпи, маниерите им — внимателни, но лишени от естествената грация на отлично обучените.

— Нищо, благодаря.

Щом чуа думите ми, прислужниците се поклониха и се оттеглиха. Парфюмираните цербери заеха позиции при изходите в противоположните краища на помещението. Нямаше да мръдна оттук без позволение.

— Научих, че сте запознат с нашата култура — каза старецът. — Знаете ли израза *Но ару така вас цуме о кукусу*?

— „Умният орел крие ноктите си“? Разбира се.

— Добре. Защото искам да обсъдим точно това.

За мнозина японци тази фраза въплъщава начина на живот — никога не показвай истинската си сила. Безличната форма в сенките е позиция на силата. Япония общува именно по този начин не само със своите, но и със света като цяло. Позицията има и допълнителното преимущество, че е трудна за атакуване. Не е лесно да се прицелиш в мишена, ако не можеш да я видиш. Най-влиятелните мъже в неотдавнашната история на Япония са били скрити създатели на крале, скрити от ярката светлина. Тези търговци на власт биват наричани понякога *куроко*, на почти невидимите сценични работници в кабуки, които помагат на актьорите при смяната на костюмите им пред очите на публиката. Тези хора зад сцената са известни също и като шогуни в сянка. Повечето японци знаят, че те съществуват, но малцина знаят истинската им самоличност. Пред мен седеше един такъв фантом.

— Нима изгубихте дар слово, Броуди-сан? Хайде стига. Чувал съм толкова много неща за вас.

Споменаването на силата на другия е нарушение на основното правило, така че думите му явно говореха за друг център на власт.

Хвърлих единствената си въдица.

— Японският квартал?

Той кимна окуражително и едната му кокалеста ръка помръдна едва-едва под алената кърпа на скута.

— *Канджи*?

Наблюдавах го, докато изговарях думата. Той не показва никаква изненада, объркване или любопитство. *Знаеше.* В Сан Франциско никой извън разследващия екип от полицията и неколцина подбрани не знаеха за съществуването на символа. В Япония само шепа високопоставени лица от правителството бяха информирани за *канджи*. Кое то ясно говореше колко влиятелен е човекът в инвалидната количка пред мен.

— И трябва ли орелът да прояви интерес? — попита домакинът ми.

— Може да покаже ноктите си. Често това е достатъчно.

Кожата около очите му се набръчка.

— Радвам се, че разбирате разликата.

Замислих се върху разликата. Той ми предлагаше една от няколко възможни интерпретации за убийството на семейство Накамура. Спрях се върху най-вероятната.

— Случилото се в Японския квартал е било послание, така ли?

— Доста добро предположение.

— Предназначено да събуди страх?

— Проницателен коментар.

Направих завой.

— Ако извършителите са хора, които не желаят да се разкриват, би трябвало да искат висока цена, за да оставят подпис под работата си.

— Все по-добре и по-добре. И?

Орел... канджи... послание...

— Това е заплаха на най-високо ниво, така че само най-високопоставените да разберат значението на *канджи* и да се уплашат от него.

Домакинът ми извади съсухрените си ръце изпод алената кърпа и ги постави върху меките облегалки на стола си. Беше търпелив. Внимателен. Изпълнен с очакване.

Погледнах несветнатия полилей. *Убийствата... послание... протакането на Хара... кучи син!* Наистина ли бях толкова тъп, сляп и малоумен? Беше ясно като бял ден — „Броуди Секюрити“ играеше ролята на стръв.

Атаката беше насочена срещу вироглавия бизнесмен, който я бе отбил и на свой ред беше използвал нас, за да накара Сога да излезе на

светло.

Нищо чудно, че Хара избягваше обажданията ми. Нищо чудно, че секретарката му ми каза да продължавам в същия дух. След като бе поел атаката и ме задейства, шефът ѝ се беше покрил. Използваше ресурсите на „Броуди Секюрити“ и връзките ми с полицията на Сан Франциско, за да принуди Сога да се разкрие. Прилъга ни да влезем в прицела на Сога, като ме посети в магазина, а после прати и прочутата си дъщеря, докато японските папараци, естествено, правеха същото, което правеха винаги — записваха всяка нейна сълза и усмивка. Неволна пионка в ръцете на баща си, Лиза дори бе *позирала* пред магазина ми. „Никой не знае какво мисли баща ми“ — беше ми доверила тя. И беше ужасно права. Изчервих се от гняв от предателството на Хара и в следващия миг трепнах при мисълта какъв наивник съм.

Хара беше режисирал постановка, която да сложи край на всички постановки.

Беше подхвърлил примка, която сам си бях надянал.

41.

Омразата избликна от някакво мрачно място дълбоко в мен и ме изпълни. Усещането не беше приятно. Очите на домакина ми проблясваха: той изобщо не се опитваше да скрие колко му е смешно. Хранеше се с негодуванието ми със задоволството на плъх, заврял се в черва.

Едва успях да сдържа отвращението си.

— Значи сме гълъби за орела, така ли? — изсъсках през зъби.

Негово сиво превъзходителство отвърна със стоическа безизразна физиономия, неподвластна на времето и непробиваема като стените на замъка в Осака. С изключение на очите. В тях играеше весело пламъче. Смайването ми се беше оказало първокласно забавление за него.

Устните му се извиха в полуусмивка.

— Следили ли са ви, нали?

— Да.

— Откога?

— От Сан Франциско.

— Те наблюдават действията ви. Ако решат, че сте сериозен проблем, ще нанесат удар. По вас, по „Броуди Секюрити“, дори по семейството ви, ако е необходимо.

По Джени!

— Това са много хора — отвърнах.

— Както сам се уверихте, за тях броят не представлява особено препятствие.

Ясно беше, че този човек знае всичко за Японския квартал.

— Но семейство Накамура са били беззащитни. За разлика от нас.

— Хара очаква гълъбът да си отгледа нокти. По необходимост.

— Каква е вероятността да решат, че съм „сериозен проблем“?

Устните му се разделиха в беззвучен смях. Почернели изтъркани зъби стърчаха от сивкавочерните му венци. От устата му, подобна на

гниеща тъмна дупка, ме обзе отвращение, което успях да скрия с огромно усилие.

— Не се безпокойте за това. Хара беше много старателен, а... — знаех какво ще последва и усетих как стомахът ми се преобръща — ако той не беше постъпил така, щях да го направя аз.

В селото ме бяха нападнали с ножове, бяха стреляли по мен и ме бяха отровили. А сега седях в някаква позлатена приемна и някакъв човек с огромна власт и привилегии ми казваше — и то без никакви преструвки — че с радост би ме насадил на пачи яйца, ако клиентът ми вече не го беше направил. Нужни ми бяха няколко дълги секунди, за да се овладеем и да кажа:

— Вече бих изпил едно питие. Уиски, чисто.

Домакинът ми вдигна пръст и единият цербер тръгна към бара.

Някъде в сградата часовник отброи седем удара. Докато чаках питието си, кокалестите ръце на стареца се прибраха от облегалките под защитата на червената кърпа и той отново стана неподвижен като покритите с лишеи камъни в градината му.

Декадансът на този стар салон ме уморяваше наред с гатанките на брокера на власт. Изпитвах ужас от онова, което щеше да каже, но в същото време жадно очаквах да го чуя. Междувременно напитката ми предложи така желаната топлина и притъпи опасенията ми.

— Лично аз мисля, че някой е объркал сметките — каза старецът.

Изгледах безизразно своя домакин и мъчител.

— Защо?

— Те отнеха всичко на Хара. И след като не му остана семейство, ако не се брои блудната му дъщеря, той отвърща на удара.

— Значи мислите, че това е атака срещу Хара?

— Почти съм сигурен. Искат го жив, но укротен.

— Защо?

Тонът му стана леден.

— Кой знае? Но няма съмнение, че ако онзи, който е наел Сога, е искал парите или бизнеса на Хара, той щеше да е вече мъртъв и след това щяха да се разправят с наследниците.

Затворих очи и отпуснах ръка върху облегалката на стола. До гуша ми беше дошло от тази гадост.

— И защо съм тук?

— Искам да помогна.

Опулих се.

— *Вие предлагате помощ на мен?*

— Срещу Сога, да.

— Какво можете да предложите?

Старецът се наведе напред, без да откъсва очи от мен.

— Мога да отворям врати.

— Добре. Кой са те?

— Те са онова, което вече видяхте.

— Къде е базата им?

— Може би в Сога-джуджо, но по-вероятно някъде другаде.

— За колко души говорим?

— Размерите на организацията са неясни.

— Отговорите ви ми звучат ужасно познато.

— Защото задавате неправилните въпроси. Не разполагаме с имена и места, но пък за сметка на това имаме полезна информация.

— Можете ли да ми дадете пример за работата им?

— Санфорд, Смит-Колдуел, бизнесменът от Бостън, преди осем месеца.

— Сериозно?

Смит-Колдуел беше главен директор на една финансова компания с глобални интереси и смъртта му се беше превърнала в новина номер едно за медиите по целия свят.

— Повярвайте ми, вярно е. Преди него един брокер от Бон в Хонконг. Както и австралийският банкер Хауард Донър, чието семейство продаде текстилната му компания на голям азиатски конгломерат дни след смъртта му. Вероятно имат пръст, макар и да не е проверено, в историята с един френски предприемач, който тъкмо беше купил голям крайбрежен парцел в Италия, който дотогава бил пренебрегван.

— Чух за французина. По радиото казаха, че паднал от яхтата си и се удавил. Споменаха също и за големия брой смъртни случаи сред любителите на нощното плуване в тази част на Средиземно море.

Домакинът ми се ухили.

— Може би Сога са взели предвид статистиката.

— Всички смъртни случаи ли са „случайни“?

— Да. Французинът се удавил, Смит-Колдуел паднал по стълбата във вилата си, беемвето на германеца се блъснало в микробус, а

частният самолет на Хауард Донър се разбил в пустинята.

— И никакви съмнения за... чужда намеса?

— Не и за разследващите власти.

Намръщих се. Може би твърденията му бяха верни... или може би просто ми подхвърляше гръмките заглавия, за да се хвана на въдицата. Тъй като не ми предлагаше доказателства, можеше да си измисли каквото си иска и нямаше как да потвърдя или отхвърля твърденията му. Със сигурност обаче знаех едно: безименният мъж пред мен беше един от най-проницателните политически умове — и от най-опасните.

— Станалото в Японския квартал не беше дискретно — казах аз.

— Те изпълняват задачите според нуждите на клиента, но ви уверявам, че такъв открито брутален акт като убийството в Японския квартал е рядкост като черна перла без дефекти. — Забеляза скептичния ми поглед и добави: — Както и очаквах, човек трудно може да ви убеди. Искате нещо срещу нищо, но гмуркането за перли не е лишено от рискове.

Вцепених се. Заплашваше ли ме? Точно в този момент най-много ми се искаше да приключа с дъртия манипулатор.

— Ами тогава ме сащисайте — предизвиках го.

От гърдите му се изтръгна тихо ръмжене.

— Може да съжалявате за тези думи.

Замръзнах в стола си и се запитах какво ли съм отприщил.

— Преди четири години — тихо започна той — имаше серия убийства в Лос Анджелис, Солт Лейк Сити и Чикаго...

Преди четири години... Лос Анджелис...

Той знаеше нещо за Миеко!

42.

Злобният блясък в очите на стария брокер на власт ми каза, че може да си го върне за словесната ми агресия, както несъмнено правеха играчите в неговия кръг.

— Сога обикновено са изключително изтънчени. Именно затова са останали в бизнеса толкова дълго. Преди четири години извършиха серия убийства в рамките на половин година. Нито една правоприлагаща агенция в Щатите не успя да свърже престъпленията. Нито местните власти, нито ФБР, нито щатските шерифи. Никоя не забеляза общата връзка. Тъй като ние обаче неофициално следим всички случаи на неестествена смърт на японци, успяхме да съберем парчетата от пъзела.

Дъхът ми секна. Този път нямаше да има цитиране на сензационни заглавия.

— Умряха седем души. Четирима в Лос Анджелис, двама в Чикаго, един в Юта. Всеки път поне една от жертвите беше богата и притежаваше автосалони на първокласно място. От трите основни жертви две бяха с японска националност.

Нищо чудно, че така и не бях открил мотив. Целта са били не родителите на Миеко, а чичо й. С помощта на братовчед в търговското министерство той си беше осигурил франчайз на „Писан“ в самото начало на играта и бе направил успешна верига от автосалони по Западния бряг от Сан Диего до Сиатъл. След смъртта му наследниците продадоха бизнеса на предложилия най-добра цена.

— Значи Сога са прикрили автомобилната връзка, като са убили чичото далеч от дома му — казах аз. — Сигурен ли сте за автокъщите?

— Не може да има никакво съмнение. Терените и на тримата собственици бяха лапнати от две фиктивни корпорации от Калканите и продадени на трета от Коста Рика.

Отвратен, скочих от стола. Имах нужда да се разтъпча, да помисля. Рязкото ми движение предизвика реакцията на бодигардовете и те се втурнаха към мен. Старецът ги спря в последния момент.

— Нека избягваме резките движения в бъдеще, какво ще кажете, господин Броуди — рече съсухреният ми домакин.

Подминах коментара му и закрачих напред-назад пред голямата маса. Борех се с новите парчета от пъзела, които ми бяха подхвърлени. Домакинът ми гледаше с неприкрито злорадство как се гърча като набоден на кука червей. Подминах и това.

— Този път успях ли да ви убедя? — подигравателно попита старецът.

Дишах на пресекулки, гърдите ме стягаха. Нима бях изгубил жена си заради ламтежите за железария на колела на някакъв мошеник? Нима Джени растеше без майка заради нечия сляпа алчност?

Отговорът ми беше рязък.

— Проследихте ли фиктивните компании?

Той сви изразително кокалестите си рамене.

— Хората ми се опитаха, но не успяха. Навсякъде се натъкнаха на задънени улици. И точно тук идвате вие. Вие и вашата организация.

Рухнах обратно в стола си. Някъде от дълбините на японските коридори на властта ми бяха подарили правдоподобна информация за убийците в Японския квартал, информация каквато не би могъл да открие никой друг. И заедно с нея ми беше представен достоверен на вид мотив за смъртта на жена ми. Брокерът на власт знаеше, че мога да проверя версията му и че не бива да се отдалечава много от истината. Но след като всичко бе казано и свършено, той не ми предлагаше солидни доказателства, също като при предишните си примери.

Имах нужда от повече. От много повече.

Окуражен и отчаян едновременно, прокарах пръсти през косата си.

— Какви точно услуги предлага Сога? Ясно е, че не могат просто да убиват хора, когато им скимне.

— Всичко в Япония може да се обясни, ако го проследите до корените му. През първите две и половина столетия от съществуването си Сога се занимавала с шпиониране, тормоз, изнудвания и отвличания, а често и с убийства. Отначало работели за управляващите шогуни и *даймио*, след това за новото правителство при Реставрацията Мейджи и накрая за напълващата военна машина, когато Япония обърнала поглед към завладяване на отвъдморски територии преди и

по време на Втората световна война. След поражението във войната през четирийсет и пета Сога се разширили извън пределите на страната и, ако се съди по изпълнените поръчки, постепенно са спечелили клиента в Азия, Европа и Америка.

— Защо им е трябвало да излизат извън страната?

— След капитулирането на Япония работата тук беше малко. Окупацията на Съюзническите сили продължи повече от пет години и затова Сога започнали да търсят допълнителни източници на доходи и открили, че услугите им се търсят в частния сектор в чужбина. Отначало към тях се обръщали някои от влиятелните японци, избягали от Манджурия и другаде, а след това и чужденци.

— Коя част от услугите им по-точно е била търсена?

Старецът вдигна очи към несветнатия полилей.

— Все същите машинации, с наблягане върху изтънчено замислените „злополуки“ с цел ликвидиране на лица от високите ешелони. Естествено, при също толкова високи тарифи.

Вперих поглед в него.

— Можете ли да докажете това?

— Разбира се, че не.

Поклатих глава.

— Ще перифразирам. Откъде знаете?

— Проучвания. Те не убиват майстори на татами, Броуди-сан. Жертвите са видни граждани в страните си, често активни на глобално ниво.

— Продължавайте.

— След години търсене вече знаех, че трябва да търся три основни елемента — имоти, издигане и власт. Ако един или повече от тях преминават от едни ръце в други след смъртта на предишния собственик, инцидентът става кандидат за по-нататъшно проучване. Тарифата на Сога започва от половин милион долара и расте според степента на трудност и облагите за клиента им. Сога предлагат първокласни услуги на първокласни цени. И срещу това осигуряват чисто свършена работа. Без никакви засечки. Без пропуски. Абсолютно безпогрешно изпълняване на плана. Предвид гарантираните бъдещи печалби за клиента цената е ниска. От данъчните декларации на наследниците на японските търговци на автомобили хората ми определиха, че като е предложил бързи пари веднага след трагедията,

купувачът, който е клиент на Сога, се е сдобил с бизнеса на цена две трети от пазарната, като си е спестил девет цяло и седем милиона долара само от тези две сделки.

— Искате да кажете, че продават смърт, за да улеснят бизнес сделки?

— Да, да „изгладят“ изкупуване или сливане. Или да си осигурят минаване на по-горно ниво. Или да защитят, вече доходоносната позиция на клиента. Сога елиминират препятствията или заплахите, когато внимателно планираните инциденти са икономически оправдани. Някои биха изтъкнали, че подобни практики са логично продължение на свободния пазар във вашия американски стил.

Този тип беше луд.

— Едва ли точно вие сте в най-добрата позиция да съдите тези практики — казах аз. Много добре знаех, че собствените му мръсни номера вероятно са също толкова унищожителни.

Очите на безименния ми домакин проблеснаха и ми дадоха първия физически знак колко опасен може да е той, ако реши да покаже мускули. А после откровеността на следващите му думи ме потресе.

— Това е още една причина да ги разбирам.

Изведнъж се почувствах ужасно омърсен и потиснат. Отвратен. Но не можеш да излезеш на лов в блатото, без да нагазиш в тинята.

— И кой ги наема? — попитах аз.

— Делови хора, които споделят същия светоглед. Сога просто правят онова, с което са се занимавали винаги. Честно казано, още от времената на шогуните винаги е имало черна работа, която трябва да се свърши. Днес процъфтяващата капиталистическа система, било то в Щатите. Европа, Азия или Близкия изток, е просто друга основа на властта и също има черна работа, с която никой не желае да се захваща. Сога винаги са отговаряли на тази нужда. Да ви звучи познато?

— Противно познато. Защо вие не...?

— Не съм се възползвал от услугите им? Не защото не съм се опитвал, уверявам ви. Конкурентите ми ги откриха първи. А ако Сога държат на нещо, то е лоялността им към клиентите. Това и гаранцията да се погрижат за нежелателни свидетели и така нататък.

Това ме сепна.

— Да не искате да кажете, че „Броуди Секюрити“ се превръща в нежелателен свидетел?

Ледените очи ме изгледаха.

— Най-малкото. Въпреки грубостта ви ще ви дам един съвет, господин Броуди. Съвет, който би могъл да спаси живота ви. Продължавайте да действате, но бъдете дискретни в ходовете си. Нужна е абсолютна дискретност, ако желаете да оцелеете в това изпитание. Всичко друго ще накара Сога да се стовари отгоре ви като парен чук.

Затворих очи и поех дълбоко дъх. Конят вече беше отишъл в реката.

— Късно е. Бяхме в селото.

Очите на домакина ми се разшириха от изумление, може би за първи път от години.

— Какво?! Те разбраха ли?

— Меко казано.

Разказах му накратко за посещението ни. Когато приключих, отвращението му към мен се беше сменило с неприкрито възхищение. А после той поклати отчаяно глава.

— Ама че загуба! А бяхте толкова обещаващ. Мислех си, че този път ще успея да ударя Сога.

— Може би ще го направите.

— Искане ми се да беше така, повярвайте ми. Но вече с невъзможно. Ако знаех предварително, че сте били в селото, изобщо нямаше да се свържа с вас. Няма смисъл да правиш бизнес с мъртвец.

— Все още не сме излезли от играта.

— Тъкмо обратното — твърде много сте навлезли в нея. Ако още не знаят всичко за вас, съвсем скоро ще го научат. Ако изобщо има някаква мистерия, тя е защо още се движите и говорите.

Студената увереност на анализа му смрази кръвта ми. Тъкмо отварях уста да отговоря, когато бодигардът при предната врата се свлече на пода.

„Да не би старецът да е и екстрасенс?“

Скочих от стола. В стаята нямаше никакво прикритие и инстинктивно прекланях зад облегалката. В следващия миг невидими ръце издърпаха охранителя при задния вход в тъмния коридор и се чу приглушено изсумтяване, докато и той се строполяваше на земята.

Но от нападателите пак нямаше нито следа.

Цареше пълна тишина.

Бърз оглед на тъмната стая само потвърди онова, което бях видял досега — бях заклещен в голямо помещение, без оръжие и без абсолютно никакво прикритие.

След секунди щях да се озова срещу тях. Стиснах юмруци, разкърших рамене и се приготвих. Изправих се зад аленото кресло. Куршумите така или иначе щяха да преминат през меката му тапицерия. По-добре беше да ги посрещна лице в лице и да рискувам.

Старецът изглеждаше още по-крехък, ако това изобщо беше възможно. Погледът му се стрелкаше нервно от падналия му слуга към мен и обратно, докато той чакаше — невъоръжен и беззащитен — мъжете в черно да се втурнат в стаята.

43.

Още не ми беше дошло време да умирам.

В стаята влезе Нода. Дулото на късия „Смит и Уесън“ беше насочено към гърдите на стареца, но бдителните му очи гледаха мен.

— Добре ли си?

— Вече да.

Нода изсумтя и огледа стаята.

— Тук е малко тъмно.

Посегна към ключа до вратата и полилеят блесна и меки бели лъчи огряха всеки ъгъл на помещението.

— Живописно — лаконично отбеляза детективът, загледан с неприкрито любопитство в брокера на власт.

Домакинът ни беше без нито едно косъмче. Лицето, ръцете и темето му бяха абсолютно голи. Колкото и невероятно да изглеждаше, веждите му също ги нямаше никакви. Кожата на лицето му бе суха и жълто-сивкава, хлътнала при очите като нива сред тресавища. Извърнах се с отвращение.

— Тъмнината ми харесва — каза старецът, без да показва никакви външни признаци на безпокойство.

На задната врата се появи Джордж и попита:

— Добре ли си?

Старият ми приятел днес беше във върхова форма, с шикозен син блейзър и черна копринена риза без ръкави, закопчана догоре.

— Да, добре съм.

— Хубаво. Нода реши, че това ще с рутинна работа. Спази си обещанието от Сога и ме остави да се погрижа за двете мутри при задния вход. Закопчах ги със свински опашки. — Обърна се към брокера на власт и го порица остро: — Трябва да се научите как да каните някого на среща, господине. Не позволяваме на никого да действа със сила срещу някой от нашите.

Домакинът се ухили.

— Радвам се да го видя. Не можете да си представите колко се радвам.

Джордж го изгледа пренебрежително и се обърна към Нода.

— Кой е този клоун, който не знае как се използва телефон?

— Козава — отвърна Нода.

Въпреки онова, което вече бях предположил за стареца, пулсът ми рязко скочи. „Господи!“ Как бях пропуснал знаците? Горо Козава имаше его по-голямо и от императорския дворец. Хората си тръгваха от срещите с него по един от общо четири начина — по-богати, по-бедни, с осигурени или с унищожени кариери. Добре де, нека да са пет. Понякога си тръгваха само доста поочукани.

Горо Козава беше патриархът на търговците с власт. Смяташе се, че има влияние в управляващата партия и в опозицията, както и дискретни връзки с якудза от Хокайдо до Окинава. Безмилостният индустриалец, превърнал се в шогун в сянка, беше натрупал състоянието си от малка търговска компания, внасяща петрол, полезни изкопаеми и луксозни стоки, преди да се разрасне и да навлезе в областта на строителството, железниците и търговията на дребно. Компаниите му държаха множество монополни лицензи за внос и тъй като държеше в джоба си повече политици, отколкото са зъбите в устата на крокодил, интересите му си оставаха монополистични. След като изградил основата на могъществото си, Козава беше прехвърлил управлението на предприятията си на най-умните от верните си подчинени и бе минал в сянка. Изпълняваше ВИП функции, но никога не попадаше пред обективите. Ако се появяваше неочаквано на някоя голяма галавечеря, плъзваха слухове, но те така и не се потвърждаваха. Беше толкова призрачен, колкото и Сога.

Джордж повдигна вежда.

— Значи *вие* сте Горо Козава? Чували сме за вас.

— А аз съм чувал за „Броуди Секюрити“. Екипът ви е истинско съкровище, ако изобщо съществува такова нещо. — Той погледна Нода. — Нима... разсеяхте и четиримата ми охранители?

Нода кимна отсечено. Изражението му беше неутрално, без злорадство или подигравка. Без самодоволство.

— Отлично.

Джордж отново повдигна вежда.

— Уверен съм, че хората ви ще са на друго мнение, когато дойдат на себе си.

— И би трябвало. Предупредих ги да очакват посещение. — Той се загледа към падналия охранител, след което се обърна към мен. — Мисля, че сте прекалено изложен на опасност, Броуди-сан. Шансовете ви да оцелеете в рамките на един месец са по-малки от тези на курва от Кабукичо да мине през Саньо, без да бъде задявана. Но ако приемем, че някак успеете да останете жив, може би ще можем да работим заедно. Нямам нищо за губене.

— Защо да го правим, щом нагласата ви е такава? — изсумтя Джордж.

— Млади човече, който и да сте, позволете да ви осветля. В моето по-наивно минало пратих двама от бодигардовете си в Согаджуджо да се погрижат за незначителната, както предполагах тогава, досада.

— И какво стана?

Суровите тъмни очи погледнаха първо Джордж, после мен.

— Господин Броуди, ако вие и хората ви искате да оцелеете, трябва да сте по-добре информирани. — Обърна се към Джордж. — В отговор на въпроса ви, млади човече, аз съм тук. И в момента разговаряме.

Прехапах устна и сведох поглед към аления килим, но Джордж се хвана на въдицата.

— Хората, които сте пратили, добри ли са?

— *Бяха* — поправи го Козава. — *Бяха*. Провалиха се. Мъртви са. Или поне смятам, че са мъртви. Така и не се върнаха.

Намесих се раздразнено:

— Това е трогателна история. Козава-сан, но откъде да знаем, че можем да ви имаме доверие?

— Те са стари врагове. Посягали са ми по какви ли не начини през годините.

— Това не отговаря на въпроса — каза Нода.

Козава помисли дълго, преди да направи следващото си откровение.

— Преди три години осиновеният ми син, когото лично бях избрал да продължи работата ми, след като се оттегля, бе открит мъртъв на улиците на Каруизава, с прерязано до гръбнака гърло. Убит с гарота. Полицията го обяви за жертва на развилняла се в района китайска триада, но аз знаех, че не е така. Онзи, който бе наел Сога,

плати за арогантността си, но аз имам дълга памет и се заех сериозно да науча всичко възможно за тях. Но това се оказа трудна задача. Дори за мен.

Не ми харесваше онова, което чувах между редовете.

— Имате много връзки. Защо да ви помагаме?

— Мисля, че познавате инспектор Като от Градската полиция на Токио, нали?

— Знаете, че го познавам.

Миналата есен Като ме беше спасил от падане от покрива на четирийсет и четири етажната сграда на банка „Сумимото“ в Шинджуку. Между двамата ни се бе зародила връзка, по-силна от всичко, до което би могъл да прибегне Козава, за да я скъса.

— На него ще повярвате ли?

Кимнах и брокерът на власт извади от джоба на самото си запечатан плик. Направих дълга обиколка около огромната маса и го взех. В плика имаше един-единствен лист.

До Броуди-сан,

Това писмо ще Ви запознае с г-н Горо Козава. Макар името му да се среща в много ограничени кръгове извън страната, сигурен съм, че то ще Ви говори нещо. По въпроса за определено село — и единствено по този въпрос — можете да приемете уверенията ми, че на него може да му се има доверие и че се стреми да постигне същото като Вас.

С уважение,
Шиничи Като,
Инспектор, Градска полиция на Токио,
участък Шибуйа

Като не би написал с лека ръка препоръка, нито би се поддавал на натиск от вида, който можеше да упражни Козава. Подадох бележката на Нода и той я прочете и я връчи на Джордж. И двамата не възразиха.

— Удовлетворен ли сте? — попита Козава.

— Да.

— Тогава да се захващаме за работа. Искам да се видите с един човек.

— С кого? — попита Нода и присви подозрително очи.

— Ако трябва да ви кажа някои неща, бихте ли ми повярвали?

— Не вярвам на сляпо — безизразно рече Нода.

— Тогава разберете следното, Нода Кунио-сан. Стигнал съм дотук не защото се харесвам на хората, а защото ги познавам. За мен отговорът е ясен. Трябва ви повече информация, така че ще ви отведа там, където плуват големите риби.

В главата ми светна предупредителна лампичка. Нито Джордж, нито аз се бяхме обръщали към Нода с пълното му име, но въпреки това брокерът на власт го беше използвал. Той беше напълно наясно кой е главният ни детектив и искаше да го знаем.

— Време е да вървим, господа — каза Козава и посочи предната врата, докато отнякъде часовникът отброяваше осем часа.

Машинации на тъмно.

Както стават нещата в Япония.

44.

Старецът ни заведе в изключително скъп *риотеи*, любимото свърталище на властимащите, където представителите на управляващия елит вземат окончателните си решения. На тези места, където едно питие струва хиляди долари, влиятелните хора само за една нощ могат да решат курса на страната спрямо определен бизнес или политически сектор.

Четири облечени в кимоно жени се завтекоха към двете ни коли с подкупващи усмивки и поклони. Щом стъпихме на улицата, някакъв мъж на трийсет и няколко излезе от сенките.

— Да ви представя Акира Деджима, една от най-ярките млади звезди на небосклона на *Боеишо* — каза Козава.

Думите му ме изпълниха с трепет. Предстоеше да получим привилегирована информация от най-високо ниво. *Боеишо* е Министерството на отбраната. Те имат огромна власт в своя сектор, подобно на всички други министерства в тяхната си област на влияние. Чадърът им покрива всяка програма и институция, свързана със защитата на японските граници, в това число военния бюджет на държавата, центровете за обучение и военните академии, както и трите клона на Силите за самозащита — въздух, земя и море.

Теджима се обърна към мен със стандартния японски поздрав, последван от подобие на поклон, който безцеремонно ми отреди място на нископоставен гост. Едва ли очакваше някакъв си бял да разбира разликите.

Бях предразположен да не харесвам Теджима и първото ми впечатление само подсили онова, което знаех от предишните си срещи с японски бюрократи. Повечето бързо издигнали се служители са арогантни и самомнителни. Подбрани са от най-добрите университети и упражняват властта си с мазна самоувереност, като държат всеки аспект от живота на хората в строго регулирана и напълно законна душеща хватка. А ако новоприетите не са надменни по природа, това качество им бива наложено като част от политиката. Като се изключат

очите, от Теджима лъхаше на същата раздута самомнителност, но поне тази вечер тя бе смекчена от малко уплашения му поглед.

Последвахме две от жените по слабо осветени коридори и през тъмна вътрешна градина. Ажурни бамбукови фенери по земята осветяваха каменните пътеки, по които вървахме, но оставяха лицата ни в сенки, като скриваха изящно и дискретно процесията ни по неподражаемия японски начин.

Жените стигнаха до входа на уединена постройка в най-далечния край на градината и ни въведоха с поклони вътре. Очакваше ни голяма ниска маса, отрупана с напитки, както и бюфет, отрупан със свежи морски дарове и различни меса.

Телохраниелят на Козава избути инвалидната количка на господаря си по рампата, докато други две жени деликатно почистиха с мокри кърпи видимата и невидимата мръсотия от колелата, за да не цапат покритото с дванайсет постелки татами помещение, което бе уютно и в същото време доста просторно според японските стандарти. След като откара създателя на кралете до масата, охранителят задейства някакъв невидим лост и количката се сниши до нивото на пода.

Седнах на посочената ми възглавничка и една жена в светлосиньо кимоно незабавно коленичи до мен и ми предложи гореща кърпа за лицето и ръцете. Джордж и Нода отказаха да седнат и заеха позиции в ъглите на стаята, откъдето можеха да наблюдават всичко и в същото време да държат под око входната врата. Докато пътувахме насам в нашата кола, Нода предложи да продължа да бъда „лицето“ на разследването, тъй като Козава се беше обърнал към мен. Веднага щом брокерът на власт се настани, бодигардът му зае третия ъгъл, скръсти ръце на гърдите си и загледа намръщено Нода и Джордж.

Прислужниците ни поднесоха питиета, станаха, поклониха се и се оттеглиха. Двамата с Нода се спогледахме и сърцето ми леко се разтуптя. При нормални обстоятелства в помещението щеше да се лее алкохол и звънкият смях на домакините ни нямаше да замлъкне, докато не се оформеха двойки. Този път обаче обичайният ритуал беше загърбен.

— Тази вечер — започна Горо Козава и вдигна чашата си, — нека бъдем откровени и неофициални заради нашия американски гост.

Вдигнахме чаши и пихме. Порцелановите блюда на масата преливаха от сушими от морски охлюви, бодливи омари и руски

хайвер.

— Козава-сенсей желае откровеност и аз одобрявам това — каза Теджима. — Щом целите ни са едни и същи, обстоятелствата изискват пълно съдействие. Бих искал първо да се уверя, че наистина говорим за една и съща... група. Какво можете да ми кажете?

Нямах намерение да разкривам на този тип никоя от трудно научените ни тайни. Те бяха съвсем малко, а аз не знаех нищо за репутацията на Теджима, нито имах представа кой може да наднича зад рамото му.

Докато обмислях въпроса, Нода пристъпи напред и извади снимка на цифровия шпионин, открит от Тору в „Броуди Секюрити“.

С настоятелност, която изобщо не се връзваше с надутото му държане, Теджима посегна към снимката. Пръстите му бяха розови и месести и леко трепереха. Той разгледа снимката и я върна на Нода с доволно кимане.

— Значи вървим в една и съща посока. Няма съмнение.

Изглеждах хладно бюрократа и попитах:

— И защо го казвате?

Теджима благоволи да обясни с типичната за неговата порода снизходителност:

— Откритото от вас устройство е произведено от холандската корпорация „Скос“ с централа в Амстердам. Фирмата е специализирана в областта на високите технологии и работи за подбрани клиенти. Продуктите им са много редки, правят се по поръчка и са изключително скъпи.

— Значи знаете кого търсим, така ли?

— Преди три години две подобни устройства бяха открити у японски гражданин наред пустинята Сахара. Бил убит, докато се опитвал да навлезе в земите на едно племе. Бил надупчен от петнайсет отровни стрели, но не и преди самият той да убие седем племенни войни. Имаме основания да смятаме, че задачата му е била да ликвидира местен главатар с обширни владения, който отказал да предостави на определени сили правото да добиват нефт на негова земя.

— Западни или азиатски сили?

— Не съм упълномощен да отговарям на този въпрос, но ще ви кажа следното. Когато тялото бе репатрирано в Япония, установихме,

че е на човек, който напуснал страната преди двайсет години като тийнейджър и така и не се върнал. Внук на специален служител, изчезнал в Манджурия малко преди края на Втората световна война.

— „Специален“?

Погледът на Теджима се стрелна към единствения празен ъгъл на помещението.

— Военен — уклончиво отвърна той.

Станах.

— Козава-сенсей, времето ни притиска, намираме се в опасност, а вашият приятел си играе хлъзгавите игрички на неговата порода. Благодаря за предложението ви за помощ, но мисля, че ще я потърсим другаде.

— Не прибързвайте толкова. Броуди-сан. Съвсем естествено е Теджима-кун да пази тайните си. Такава му е работата.

Усетих как лицето ми пламва.

— Щом се налага да се борим за всяко късче информация, можем да оползотворим времето си и по-добре.

Ръката на Козава трепна под алената кърпа на скута му.

— Теджима-кун, той е прав. Питам се дали не бихте имали нищо против...

— Но...

Лицето на Козава потъмня.

— Ще отговаряте на въпросите на Броуди-сан, без да спестявате нищо.

— Но моят началник...

— Вашият началник не е пречка. Той ще приеме всичко, без да задава въпроси. Нещата набират скорост. От десетилетия нито аз, нито вашата комисия не сме били толкова близо до решението. Ако изгубим тази възможност заради отказа ви да ни предоставите информацията, с която разполагате, ще ви държа лично отговорен. *Ваката ка?* — „Ясно ли се изразих?“

Теджима преbledня като порцелана пред нас, поклони се дълбоко и измънка:

— Както желаете.

Създаването на враг в лицето на Горо Козава беше равнозначно на самоубийство в кариерата. Ако не внимаваше, до утре сутринта

непокорният бюрократ щеше да получи заповед за командироване в някой японски аванпост в Сибир.

— Радвам се, че се съгласихте да сътрудничите. И тъй, Броудисан, какво казвахте?

Седнах на мястото си.

— За какви специални военни части става въпрос, Теджима-сан?

— За Кемпейтай — отвърна Теджима, без да вдига очи.

Отново се смразих, този път от страх. Нещата ставаха все по-лоши с всеки час. Първо Козава, после предателството на Хара, а сега и държавни тайни, при това от най-мръсните. В блатото на Теджима се криеха акули, които щяха да се почувстват застрашени от онова, което щяхме да научим.

Двамата с Нода се спогледахме тревожно. Мислехме си едно и също — ето още един начин да си намерим смъртта.

45.

Теджима току-що бе споменал един от най-ревниво пазените скелети на страната.

По време на войната Япония била пълна с най-различни полицейски агенции, регулиращи всеки аспект на цивилния и военния живот — Полицията на мисълта, Специалната върховна полиция и Тайната военна полиция, известна също като Кемпейтай, най-страховитата от всички. Шпионажът и контраразузнаването били нейна територия и шефът ѝ, легендарният Тоджо, ѝ дал властта да тероризира у дома и зад граница, което тя правела с ревностен плам. Често се правели сравнения между КПТ и нацисткото Гестапо, но след капитулацията на Япония в края на Втората световна война окупационните власти на Съюзниците омаловажили зверствата на КПТ в опита си да представят Япония като нов и смирен американски съюзник в Далечния изток. При избухването на Корейската война пет години по-късно Америка се нуждаела от японските бази, откъдето да провежда операциите си, така че всички скелети били окончателно заровени. В световните анали дейността на КПТ си остава неизследвана територия. Няма азиатски Симон Визентал, който да преследва най-големите военнопръстъпници.

Натиснах Теджима още малко.

— Колко служители от Кемпейтай са изчезнали след капитулацията?

— Сред служителите от ниските и средните рангове загубите са типични. От елитните офицери са изчезнали деветнайсет. Повече, отколкото са в състояние да обяснят експертите ни. Седем от тези деветнайсет образували свръхелитна група. Хората, родени в Сога-джуджо. Двама от тях били висши офицери от КПТ. Те са особено важни, тъй като заедно с двама други висши офицери, които *не са* от Сога, са контролирали златни буилони на стойност един милион американски долара. През четирийсетте това е било огромна сума.

— Колко от тези четирима са изчезнали? — попитах аз.

— Всичките.

— Шегувате се.

— Уви, не.

— Открили ли са телата им?

— Не.

— Прекрасно. Военното ковчеже се е превърнало в начален фонд за Сога.

— Нямаме доказателство, че случаят е такъв — запротестира Теджима.

Козава се намръщи.

— Теджима-кун...

— Но, разбира се, е доста вероятно — побърза да добави сгълчаният бюрократ.

— Колко офицери извън Сога са знаели за тайните средства?

— Шестима.

— И колко от тях са преживели войната?

— Нито един.

Зяпнах невярващо бюрократа. Казаното от него беше зашеметяващо. Погледнах Нода. Лицето му не издаваше абсолютно нищо. Запитах се дали главният детектив си мисли същото, което си мислех и аз — ефективността на изчезванията бе смразяващо напомняне за това колко безмилостна може да е Сога.

— И тъй — казах, след като обмислих разкритието — по същество вие сте били натоварени да разчистите задния си двор, нали? Да изкопаете скелетите, за да бъдат заровени на по-сигурно място, преди за тях да се разчуе и да избухне огромен скандал.

Теджима се намръщи.

— Имате ли време да изслушате един запис?

— Цялото време на света, стига да е сега.

Теджима кимна и взе куфарчето си. Въведе комбинацията на ключалката, отвори го и извади малък цифров рекордер. С показна грижливост прахоса няколко дълги секунди да нагласи ъгълчетата на машината спрямо ръба на масата, сякаш печелеше време, за да събере сили за следващото откровение.

Гледах го внимателно. Полагаше добри грижи за себе си. Имаше маникюр, ноктите му бяха оформени в съвършени дъги с бели полумесеци в края. Полумесеците започнаха да треперят, когато включи устройството.

Чухме звук като от отворена врата, последван от приближаващи стъпки на двама души върху паркет. Преместиха се столове.

— *Угоитеру но ка?* — попита уверен мъжки глас. „Работи ли?“

— *Угоителмасу* — отговори друг мъж. — Изпробвах машината. Да пренавия ли лентата?

„Раболепен глас на подчинен — помислих си. — А първият глас е на началник“.

— Не — каза първият. — Остави я. Готови сме. Да започваме.

Трети глас, мрачен и напрегнат:

— Ще ми направите ли честта да ме изслушате?

— Благодарни сме, че ни се предоставя такава възможност — каза първият. — Саеки-кун, можете да ни оставите.

— Както наредите, господине.

Мълчание, може би запълнено с поклон, отдалечаващи се стъпки и звук от затваряща се врата.

Първият мъж започна:

— И тъй, ако искаме срещата ни да е продуктивна, предлагам да сте колкото се може по-откровен. Естествено, ще запазя коментарите ви в тайна.

— Ще ви разкажа всичко наведнъж — каза мрачният глас. — Сигурен ли сте, че сте готов?

— Да. С благодарност ще изслушам всичко, което имате да спделите.

— Добре, защото след като започнем, няма връщане назад.

— Разбирам. И тъй, защо не продължим напред?

— По рождение аз съм *року дай* — шесто поколение. Най-старите фамилии са *ю-йон дай*, четиринайсето поколение. Баща ми беше убит по време на работа, но работата го направи милионер. Майка ми нямаше финансови притеснения, поради което беше против включването ми.

— И са ви оставили на мира?

— Никога не е имало недостиг на доброволци. Работата изисква издръжливост и пълна всеотдайност, но след интензивната тригодишна програма на обучение отплатата е невероятна. Майка ми почина, аз така и не се ожених, но виждам, че племенниците ми наближават възрастта за набор. Сестра ми ме умоляваше да намеря начин децата ѝ да израснат свободни.

— Вашите разкрития няма ли да изложат майката на риск?

— Не. Само вуйчо им.

Кратка пауза, после:

— Себе си ли имате предвид?

— Да.

Краткото потвърждение беше изречено твърдо. Това беше глас на човек, който е взел решение и е направил труден избор, преди да заговори. И след това бе приел последствията и си бе възвърнал достатъчно самообладание, че да проявява и мрачен хумор. Впечатляващо, ако беше истина.

— Разбирам. Какво ви кара да мислите, че сестра ви няма да пострада?

— Правилата на Сога. Докато остане при земята си, в селото, тя е в безопасност.

— Добре. А сега, за протокола, как е възможно подобна тайна да бъде пазена толкова дълго?

— Те са изключително лоялно братство и почти всеки има роднина или близък член на семейството, който влиза в него. Сога се е сраснала със селото и има *гури*, дълбока връзка от много поколения. Организацията винаги е бдяла над селото. При природни катастрофи селяните са се обръщали към тях. В миналото Сога са ги предпазвали от амбициозни военачалници и прекалено верни войници на шогуните. Допреди четири поколения подкрепата им по време на глад е помогнала на много от по-бедните селяни да не продадат дъщерите си в бордеите на градовете. След Втората световна война Сога осигурила парите за възстановяването на селото.

По време на посещението ни в селото с Нода бяхме видели тази вярънност, а в лицето на *оками-сан* — и страха.

— Значи това братство е нещо като покровител на селото?

— Да.

— Ами другите?

— Другите постъпват в полицията, в армията и в министерствата. Те са *какуре сога*. Скритите. Водят нормален живот, но образуват широка тайна мрежа от родени в Сога хора, роднини и дългогодишни приятели. Всички те са лоялни и всички се облагодетелстват финансово. Чрез тях Сога е проникнала във всички важни структури на властта в Япония. Броят на „събирачите на

информация“ непрекъснато се попълва. Много други са просто добре платени информатори, които не знаят нищо за дейността на Сога, но дължат кариерите си и финансовото си благополучие на мрежата, създадена преди триста години. Селяните, които шпионират за Сога, също не знаят никакви подробности. Аз знам, защото баща ми тайно започна да ме обучава, преди да умре.

— Имало ли е и други, които са се опитвали да се откъснат?

— Един-двама, но програмата за напускане на Сога включва благовония и молитвени броеници, а не пенсия.

„Отново този мрачен хумор на смъртника“.

Саркастичен кикот.

— Чувството ви за драматичност е впечатляващо, господин Тая. Нека обаче се съсредоточим върху детайлите.

— Името ми!

— Моля?

— Използвайте го свободно! При това по време на запис!

— Успокойте се.

— Разбрахме се — *без никакви имена*.

— Този запис е единствено за вътрешно ползване.

— Слушахте ли ме изобщо? Те са вътре.

— Мисля, че ви гони параноята. — В гласа на бюрократа се долавяше високомерна снизходителност. — Да оставим за момент този въпрос. При предишния ни разговор намекнахте за дълга история. Кога е започнала тя?

Кратка пауза.

— С Котаро Оги. Той бил високопоставен самурай от Сога, един от вътрешния кръг на шогуната псе, докато не бил хванат да упражнява мечата си върху някакво бездомно псе в пряко неподчинение на закона на господаря му. Бил разжалван и хвърлен в тъмница.

Смаях се, когато си спомних. Генерал Оги беше мъжът, почетен с паметника, който бях видял в Сога.

— Старата история наистина ли е уместна тук? — поинтересува се бюрократът.

— Именно този случай е дал началото на Сога.

— Как?

— Когато след смъртта на шогуната псе затворите били опразнени, генерал Оги също бил освободен. И излязъл на свобода съвсем друг

човек. Преживяното му показало колко е уязвим и той се заклел никога повече да не се оставя на милостта на някой над него.

— Не ви разбирам.

— От този ден той разчитал единствено на себе си, на семейството си и на съселяните си. След като се върнал у дома заедно с всички други самураи от селото някъде около хиляда седемстотин и десета, Оги създал свой собствен отряд, който бил наеман за специални назначения. Осигурявал дискретност и качество и като бивш високопоставен самурай при покойния шогун спечелил незабавно уважението на другите, тъй като след смъртта на шогуна псе никой не гледал на причината за хвърлянето му в затвора като на сериозно провинение. Вестта се разпространила и когато на новия шогун му се наложило да търси външен изпълнител, за да може да отрече всякаква отговорност за действията си, той се обърнал към генерала. От този момент групата на Оги била наемана от всеки следващ режим, както и от местни велможи, които се ползвали с благоволението на властимащите. Никога нямало недостиг на работа. Повечето се състояла в пребивания, изнудване и отвличания, но към тях се добавили шпионажът и дори убийствата. Всичко, от което се нуждаели управляващите и от което искали да стоят настрана, се поръчвало на Сога. Те били излезли от правия път самураи, но въпреки това осигурявали жизненоважни услуги. Когато самураите отмрели и започнало модернизиранието на Япония, повечето контакти на Сога се прехвърлили в новото правителство. И така уговорката останала в сила.

— Нима искате да кажете, че подобни тайни връзки продължават и до днес?

— Да.

Подигравателен смях.

— Разказът ви е твърде невероятен, за да е истина.

„Бюрократът се подиграва на информатора си — помислих си. — Ама че арогантен кучи син“.

— Но да продължим нататък — каза бюрократът. — В предишния ни разговор споменахте също и за нови методи. Разкажете ми за тях.

Тая започна да описва как са осъвременили бойните си техники. Станали вещи познавачи на модерното оръжие от всякакъв вид,

експерти в наблюдението и подслушването, в ръкопашния бой и в отровите. Имали високи тарифи за високопоставените си клиенти и най-вече оставали тайно общество, което ги запазило в занаята.

— Те ще направят всичко, за да защитят тайната си. Правили са го с огромен успех цели триста години. Когато някой се усъмни, му затварят устата. Окончателно.

— Разкажете ми за слабите им места.

— Знам само едно. Действат на екипи по четирима. Само един или двама души на върха знаят за цялата операция. Убиеш ли водачите, все едно да убиеш царицата на някой кошер. Работниците не са в състояние да правят нищо и само бръмчат безцелно.

— Обзалагам се, че държат незаконно оръжия в Япония, нали? Ако успеем да ги хванем с пратка...

— Не можете да ги смажете законно.

— Ние сме министерство на отбраната, господин Тая, и работим в рамките на закона.

— В страната имат съвсем малко оръжие и боеприпаси. Нищожно количество, така че няма смисъл...

— Е, в такъв случай работата на моята комисия ще е малко по-сложна, нали така?

— Чуйте ме! Могат да ви убият със същата лекота и с нож, *господин Азума*. Повечето смъртни случаи, в които е замесена Сога, изглеждат като злополуки, но не са. Забравете за техниките си.

— Моето решение би решило всичко по най-чистия начин. Ако установим къде има скрито оръжие, мога да предложа да се проведе операция и според японската конституция...

Тая въздъхна уморено.

— Слушайте ме много, ама много внимателно. Това може да се окаже единственият ви шанс. Те са професионалисти по обучение, традиции и кръв и са усъвършенствали изкуството си в продължение на четиринайсет поколения.

Бюрократът цъкна презрително с език.

— Несъмнено, несъмнено. Да имате да споделите още някоя мъдрост с нас?

— Само една. Ако искате да постигнете успех срещу тях, трябва да нарушите нормалния си модел на действие. Те *използват* моделите, както и всичко останало. Ще трябва да пратите срещу тях обучени

бойци. Всеки от тях трябва да приеме, че атаката им е очаквана, независимо колко тайно сте я подготвяли. Ако вниманието им бъде привлечено от нещо необичайно — едва доловим шум, сянка, шепот, неочаквано почукване, *каквото и да е* — трябва първо да стрелят и после да питат. Ако чакат да се уверят, че си имат работа с неприятел, с тях е свършено.

— Това ли е всичко?

— Казах каква е разликата между живота и смъртта за хората ви. Това не е ли достатъчно?

Азума избухна в смях.

— Благодаря ви, господин Тая, за тази... безценна възможност. Но ще ми позволите ли да бъда честен с вас? Не мислите ли, че може би преувеличавате малко?

— Глупак! *Чуйте ме!* Нима печеля нещо от това? Известност? Или пари?

— Не.

— В такъв случай какъв е мотивът ми? Каква е по-голямата картина, Азума?

— Аз съм по-голямата картина.

Тая стовари юмрук върху масата.

— Вие не можете да видите по-голямата картина. Но след ден-два ще го разберете. Ако остана жив до края на седмицата, ще знам, че имате шанс срещу тях.

— Горе главата, господин Тая. Уверявам ви, че министерството на отбраната е сериозен противник, с когото шега не бива.

— Надявам се, че не всички са дебелоглави като вас, господин Азума. Използвайте колкото се може по-бързо това, което ви дадох. Не губете никакво време. Ако не за мое добро, то поне за ваше.

Записът свърши.

46.

Теджима наруши последвалата напрегната тишина.

— До интервюто, което чухте току-що, не бяхме в състояние да потвърдим дори съществуването на тази групировка. Разполагахме единствено със слухове и неясни сведения. На всеки няколко години се появяваше *канджи* като открития в Японския квартал и беше свързан със смъртен случай, но всяка подобна поява само подхранваше допълнително слуховете, засилваше страха и създаваше нещо като мит.

Козава се размърда.

— Този *канджи* е свързан с по-старите поколения. Има истории.

— Какви истории? — попитах аз.

— Истории за самоубийства. За високопоставени мъже, умрели в съня си.

— Злополуки, които може и да не са злополуки?

— Да.

Обърнах се към Теджима.

— Вие член ли сте на комисията, за която се споменава в записа?

— Да.

— Изпратихте ли хора в Сога-джуджо?

— Разбира се. Поразпитаха, но това е изолирана общност. Селяните говореха много уклончиво, ако изобщо отваряха уста.

Ние с Нода бяхме посрещнати по същия начин.

— Значи все стигате до задънени улици, така ли?

— Да. Всичко е разследвано според правилника и...

— ... е прекратено според него?

Теджима сведе поглед.

— Неудобно ми е да призная, но да. По документи всичко е наред.

Възцари се мрачно мълчание: всички мислехме за безсилието на цялото министерство на отбраната, както и на японското правителство.

Теджима ме погледна колебливо.

— Позволете да ви попитам нещо, Броуди-сан. С какво впечатление останахте от разговора, който чухте току-що?

— Тая беше информиран, решителен и убедителен. Вашият господин Азума ми прилича на малоумен, меко казано.

Ръцете на Теджима отново започнаха да треперят. Този път той опря длани в ръба на масата и се отгласна, разтягайки мускули и сухожилия. Пое дълбоко дъх и бавно издиша, след което повтори процедурата, докато ръцете му не се успокоиха.

След като укроти треперенето, домакинът ни продължи:

— Преди половин година шефовете ми ме назначиха да помагам на Азума-сан. Това беше три дни преди разговора. Като новак все още не бях пряко замесен в работата на комисията. От мен се очакваше да се запозная с материалите както намеря за добре. Затова копирах файлове и бележки, които да преглеждам в свободното си време, и една вечер, веднага след разговора, копирах и записа. Никога не съм обсъждал действията си по този въпрос и именно това вероятно спаси живота ми. На следващата сутрин оригиналният запис беше изчезнал от компютъра на Азума-сан. Той се безпокоеше, че може случайно да го е изтрил. Знаех, че не е така, но премълчах.

Теджима загледа ръцете си.

— Правя дихателното упражнение, което видяхте, всяка вечер преди лягане и всяка сутрин при ставане. Налага се да го правя и няколко пъти през работно време, винаги сам. Имам кошмари и не спя добре. Нямам абсолютно никакъв апетит. Всяка сутрин се събуждам с облекчение, че съм жив, после изпитвам ужас от предстоящия ден и се питам дали ще доживея до вечерта. Завърших един от най-добрите университети, Броуди-сан, и постъпих в министерството на отбраната, за да служа на страната си. Голяма част от работата ми се състои в ровене из документи. Важни, но просто документи. Седим зад бюра. Не сме войници или шпиони. За щастие, когато се обърнах за съвет към Козава-сенсей, той не остана безразличен. Уплашен съм, но не ме разбирайте погрешно. Твърдо съм решен да доведа това до успешен край, защото вярвам, че е от жизнена важност за страната ми. Разбирате ли ме?

Въпреки работата му и сблъсъка ни по-рано този човек започваше да ми харесва.

— Мисля, че мога да ви разбера.

— Сигурно ще се изненадате да научите, че вече споделям мнението на информатора, че във всички министерства има

високопоставени лица на заплата при Сога. Мисля, че същото се отнася и за министерството на отбраната.

Леко се понадигнах.

— Защо смятате така?

— Преди срещата Азума-сан пазеше пълна тайна. Използваше необозначена кола. Говореше по предплатени телефони, които не могат да се проследят. От наша страна нямаше никакви посредници и пропуски. Доколкото можем да преценим, същото се отнасяше и за информатора ни. Сестрата на Тая-сан не знаеше нищо, никой друг също. Азума-сан докладваше устно на началниците ни — само на петима души.

— Но?

— Рано на следващата сутрин бяхме извикани на спешен случай в Сендай. Предишната вечер се обесил в хотелската си стая. Имаше бележка със собствения му почерк, че е покрусен от немарливата си работа.

„Те не убиват в Токио“.

— Доколкото мога да преценя, човек като него не би посегнал сам на живота си — казах аз.

— Да — каза Теджима. — Така е.

— А какво стана с информатора?

Теджима съвсем посърна.

— Въпреки че го скрихме веднага след разговора, четирийсет и осем часа по-късно той беше мъртъв.

При последното откровение на Теджима ме заля вълна от студен страх. Ден след ден Сога ставаше все по-непобедима. Сигурен бях, че баща ми също се е изправял пред изпитания в ранните дни на „Броуди Секюрити“, но се съмнявах, че са стигали до степента на коварството, с което се бяхме сблъскали в селото.

С Нода и Джордж искахме да се махнем от офиса, за да обсъдим нещата насаме. Накрая се спряхме на „При Конго“, дискретен саке бар в тесните задни улици на Очаномизу — лабиринт, в който могат да се ориентират единствено посветените. Дори таксиметровите шофьори се губят безнадеждно в тази част на града.

„При Конго“ беше пивница в японски стил, *изакая*, отворена от бивш строителен работник, който преди трийсет години, на младини, спестявал мизерните си надници и спал в гъмжащи от хлебарки пансиони, докато не събрал достатъчно да си купи колиба с глинени стени в стария си квартал. Сега спеше над заведението с жена си и двамата си сина, които щели да станат всичко друго, само не и строителни работници, както разправяше Хейзо Нишикава на всеки, който склонеше да го слуша. Там, където стените на „При Конго“ бяха започнали да изтъняват, бяха налепени етикети от стари реколти саке, подобно на кръпки върху износени джинси. Вътре имаше пет паянтови маси, бар, на който можеха да се сбутат осем души, и шеста маса върху по-високо татами в една уединена ниша в дъното. Окупирахме нишата.

— Знаеш ли колко експлозивно е това? — попитах и гаврътнах наведнъж втората си чаша топло саке.

Вече имахме достоверен портрет на нашия звяр — и бяхме шокирани до вцепеняване. Причините бяха предостатъчно, но първата бе фактът, че сме подложени на атака от тайно предприятие, основано от самурайски генерал ренегат преди три века.

— Повече, отколкото си мислех — намръщено рече Нода.

— Колко повече? — попита Джордж.

Тази вечер недостъпността на заведението ни осигуряваше необходимата ни минимална безопасност. След последните думи на

главния детектив почувствах как част от нея се стопява.

Нода сви рамене.

— Много. Прекалено ги доближихме.

— Това пък какво означава?

— Знаем твърде много.

Долових нови мрачни нотки в тона му.

— Повече от брат ти и приятелите ти ли?

Нода пресуши третата си чаша *дайгинджо*, рафинирано саке от ориз.

— Те не знаеха нищо.

Джордж се опули.

— Нищо ли?

— Добре де, почти нищо.

Джордж пребледня.

— И това *нищо* е довело до смъртта им?

— В общи линии.

Джордж ме изгледа като треснат. Характерният му за Бръшлянената лига блясък беше помръкнал. Розовината от сакето по бузите беше изчезнала. Подносът с миди и сашими от жълтоперки си остана недокоснат. Джордж гаврътна сакето си, напълни отново чашите и на трима ни и отново пресуши своята. *Дайгинджо* е много търсено питие, произвеждано от един майстор в околностите на Канаваза, макар че точно тази вечер посягахме към алкохола не заради вкуса и редкостта му.

— Тогава какво ги е отвело в Сога? — попитах аз.

— Предположение.

— Значи са отишли там по предчувствие и са ги затрили?

Нода кимна и каза:

— Броуди, трябва да ти намерим оръжие.

Япония има едни от най-строгите закони срещу притежаване на огнестрелно оръжие на света. Незаконно е да носиш пистолет, било то скрито или открито. Ако те хванат, наказанието е сурово, така че само отделни членове на якудза си позволяват този риск. Думите на Нода означаваха, че опасността, срещу която сме изправени, е по-голяма от заплахата да ни приберат на топло.

— Ами ти? — попитах го.

— Аз съм с фирмената „Берета“.

Преди двайсет и пет години баща ми беше използвал много връзки, за да се сдобие с разрешително за оръжие. Само за един-единствен пистолет. Той все още беше у нас — бе свидетелство за ефективността на законите за контрол върху оръжията, тъй като си оставаше единственият пистолет в агенцията.

— В задната стая има един деветмилиметров — добави Нода.

— Незаконен?

Главният детектив се намръщи раздражено.

— Естествено. Ще го вземеш ли?

— Май нямам друг избор.

— Ами аз? — обади се Джордж.

— Ти не си стъпвал в селото.

На лицето на Джордж се изписа първо облекчение, после вина.

Довършихме сакето и поръчахме още. Чашките бяха в стил Орибе — със зелени и черни пръски върху бялата глина.

— И още нещо — рече Нода. — По-добре не се връщай в хотела тази нощ.

— Толкова ли е зле?

Той кимна.

— Да. Всяка нощ ще прекарваме на различно място.

— Ние?

— Да. Ще пратя някой да домъкне нещата ти в офиса.

— Господи — промълви Джордж, преминавайки на английски.

— Подценен случая — каза Нода. — Съжалявам. *Шунай да*.

„Голяма грешка“.

ДЕН 6. ЧЕРНАТА МЕРИЛИН

Джордж хвана такси, а двамата с Нода си взехме съседни стаи в едно долнопробно хотелче недалеч от „При Конго“, след като се отбихме в един денонощен магазин да си купим тоалетни принадлежности. Изкъпах се, измих си зъбите, изпълзах в мухлясалото легло и потънах в така желаната дрямка. Сънищата ми бяха пълни с азиатци с тъмни костюми и шлифери. Облегнати на улични стълбове, те четяха японски вестници от Сога-джуджо, а когато покрай тях минаваха млади ученички, от заглавията изскачаха големи *канджу* като тарантули и се нахвърляха към югуларните им вени.

Когато едно от момичетата се превърна в Джени, се събудих със стряскане, с разтуптяно сърце и мисли за дъщеря ми и новите ѝ охранители. „Действат на екипи по четирима“. Така и не успях да заспя отново, така че в шест сутринта пъхнах бележка под вратата на Нода и зачаках в близкото кафене. Пиех колумбийско кафе и си мислех за Джени. Липсваше ми. Копнеех да видя луничавото ѝ лице и плитките. И трябваше да ѝ се обадя. Бях ѝ обещал да се обаждам често, но събитията и дяволчетата в комуникациите между СФПУ и ФБР явно заговорничеха срещу нас. Мислите ми непрекъснато се въртяха около ефекта, който имаше върху Джени дългото ми отсъствие.

Нода дойде след около час за лека закуска, след което взехме различни таксито в противоположни посоки. Аз тръгнах към „Броуди Секюрити“. Трябваше да се свържа и с Рена. Несъмнено се беше държал досега, но вече сигурно се потеше от зор. Дори от тази страна на океана усещах как напрежението се трупа. Знаех, че приятелят ми няма да може да издържи вечно без конкретни факти. Не че можех да му предложа нещо солидно, но бях готов да се обзаложа, че съм изровил доста повече неща от хората му.

В офиса дневната смяна тъкмо пристигаше. Джордж още не се виждаше никакъв, но останалите бяха тук. Насред набиращата скорост активност Тору и Мари се опитваха да строят клавиатурите си от писане, а телевизор с изключен звук предаваше картина от Си Ен Ен за

терористичен атентат на пазар в Пакистан. Забелязах куфара си в ъгъла.

— Как върви? — попитах.

Тору вдигна очи от екрана.

— Черният шапкар излезе да си играе снощи и се закачихме към него като програмен код.

— Той разбра ли?

— Не обиждай. Вие имате ли някакъв напредък?

— Трохи, все експлозивни. Сдобиехте ли се е нещо конкретно, адрес, сайт, каквото и да е, кажете. Страшно се нуждаем от информация.

Тору ме изглежда продължително, след което очите му отново се насочиха към терминала.

— Дадено.

Благодарих и тръгнах към кабинета си. На бюрото лежеше обещаният от Нода пистолет. Пъхнах го в джоба на якето си. Като действащ собственик на „Броуди Секюрити“ трябваше да изкарам финансиран от държавата курс по боравене с оръжие и го бях взел с пълно отличие. Инструкторът ми беше казал, че ми идва отвътре. Естествено, това нямаше да има никакво значение, ако ме хванеха с нерегистриран пистолет.

Наразаки почука и откряна вратата.

— Кей-кун се обади малко преди да дойдеш. — Погледът му се насочи тревожно към мястото на бюрото, където доскоро бе лежало оръжието. — Виждам, че си го взел.

— Да, благодаря.

— Съжалявам, Броуди. Изобщо не очаквах, че ще се стигне дотук.

— Баща ми явно също си е имал неприятности.

— Неприятности, да. Но не и такива. Само не се мотай много по улиците. Нода ще те пази. — Кимна и затвори вратата.

На бюрото ми имаше три съобщения от Рена и едно от Ейбърс. Набрах служебния номер на Рена и се включи гласова поща. Три съобщения, а сега не можех да се свържа с него. Това не можеше да е добре.

Съобщението на Ейбърс беше отпреди по-малко от час. Разговарял с Джени. Звъннах в магазина.

— „Антиквариат Броуди“. Бил Ейбърс на телефона.

— Къде е онзи нехранимайко шефът ти? — попитах.

— Това е въпросът на деня, момко. Всички те търсят — лейтенантът, Джени и една репортерка от Ей Би Си. Абсолютно бижу. Руса коса и синьо-зелени зъркели. И аз си падам по блондинки, да знаеш.

— Как е Джени?

— Отби се със семейството на лейтенанта и една доста яка „детегледачка“. Джени не знае ли историята?

— Не. Тя как е?

— Щурее. Мириам я заведе с децата на кино. Не се безпокой. Колата им е необозначена. И... *она!* Я виж ти кой бил тук! Какво е това дребосъче, което подскача до мен? Откъде дойде бе, мъниче?

Ейбърс предаде слушалката и задъхан глас извика:

— Тате?

След сблъсъка с брокера на власт и бюрократа простото удоволствие да чуя гласа на дъщеря си беше най-огромното щастие на света.

— Здравсти, Джени. Опитвах се да ти звънна. Как я караш?

— Ами... добре.

Почти нямаше значение какво казва, стига да я чувах да говори. Почти.

— Я стига. Само *добре*? Всички онези преспивания в тайната къща. Сигурно трябва да е голям купон.

— Отначало беше. Сега е *скучно*. Не мога да ходя на училище, а теб те няма. Изиграх милион милиард пъти всички игри с Кристин, Джоуи и госпожица Купър. Мислеше ли си за най-добрата гатанка? Кой цикади дават мляко?

— Разбира се.

Наистина бях мислил, но не и по начина, по който имаше предвид тя.

— И сети ли се?

— Какво ще кажеш за италианските пчели? Техните царици правят и джелато.

Джени се разкиска и топлината отново плъзна през мен.

— Да-да!

— Цикадите крави?

— Не позна. Кога си идваш, тате?

— В най-скоро време.

— Там при теб има ли китайци с ножове?

— Япония, Джени. Аз съм в Япония, откъдето е мама.

— Е, има ли?

Биваше я в трудните въпроси.

— Има малко яки типове, но и татко ти е як.

— Да внимаваш с тях, чу ли?

— Ще внимавам.

Гласът на Джени се сниши до шепот. Досетих се, че е закрила микрофона с длан.

— Госпожица Купър е наистина полицайка, тате. Те не знаят, че съм се сетила, но аз знам. В момента е в магазина. Преструва се, че е детегледачка, но видях значката в чантата ѝ.

Страхотно. Разкрита от шестгодишно момиче. Ега ти полицайката! Тревогата ми се засили.

— Знам, Джени. Тя е при теб, за да те пази.

Джени се умълча, после попита:

— А теб кой те пази?

— Всички в „Броуди Секюрити“. Господин Нода, Джордж. Познаваш ги.

— Много си загазил, нали, тате?

Какво можех да кажа? Не исках да лъжа, но безпокойството на Джени вече беше надскочило границите на здравословното. Избрах истината, макар и поднесена по-леко.

— Открих повече, отколкото очаквах, и съм с професионалисти, Джен. Добрата новина е, че научих повече неща и за мама. Просто остави полицайката да те пази, а моите приятели ще пазят мен, става ли?

— Не, не става. Полицайката е ужасна. УЖАСНА. Щом аз видях значката ѝ, всеки може да я види. Ами ако и твоите приятели са ужасни?

Тресна слушалката на тезгяха и побягна. Чух отдалечаващо се хълцане. Беше ме умолявала да остана. Беше ми задала най-добрата си гатанка. И се държеше с цялото си сърце. Спомних си другите случаи, когато подобни тревоги бяха измъчвали малкото ми момиче. Всеки път бях до нея и можех да я прегърна и да ѝ предложи утеха. Този път

залогът бе твърде висок, опасностите твърде големи, а аз бях на хиляди километри от нея. Въздъхнах и се изправих срещу по-голямата истина. Трябваше да намеря начин да ѝ осигуря постоянно чувство за сигурност. Ако не можех, щеше да се наложи да се откажа от бизнеса на баща ми. На заден план чух как Ейбърс се мъчи да успокои страховете ѝ, но Джени беше неутешима. Наругах се и затворих телефона.

Случаят с Японския квартал се беше просмукал във всеки аспект от живота ми и не бях сигурен колко още мога да понеса — или колко още мога да товаря дъщеря си. Събитията задействаха добре познатата аларма. Изплува отдавна забравен спомен. Родителите ми се дърлеха както обикновено, когато майка ми постави ултиматум: „Избирай. Джейк. Между проклетата си компания и нас. Избирай!“. „Не можеш да искаш това от мен — отвърна баща ми. — Аз я създадох от нищото. За нас“. „Е, а ние «създадохме» и това семейство. *Заедно*. А то вече е на път да се разпадне. Така че какво ще бъде?“. Дали „Броуди Секюрити“ щеше да отдели Джени от мен, както беше отделила майка ми от баща ми? Можех ли наистина да остана в агенцията, без да причиня на дъщеря си непоправима психологическа травма, ако не и нещо още по-лошо?

Докато все още погълнат от раздуханото от страха избухване на дъщеря ми посягах към телефона да се обадя на Рена, телевизионният екран привлече вниманието ми. Картината показваше моста Голдън Гейт със заглавие СИГНАЛ ЗА ТРЕВОГА — ОТНОВО. Втурнах се в основното помещение, грабнах дистанционното и усилих звука. Всички се обърнаха да гледат. Репортерка от Сан Франциско, която бях виждал от време на време, говореше развълнувано пред камерата, а зад нея летяха линейки и полицейски коли. Късно снощи в Сан Франциско, горе-долу по времето, когато си бях играл на котка и мишка с Горо Козава в аления му салон, едно немско семейство било разстреляно недалеч от площад „Жирардели“.

Този път майка, баща и единайсетгодишно момче.

От всичко научено в Япония бях сигурен, че втората атака не може да е дело на Сога. Японският квартал беше родил имитатор. Но въпреки това Рена нямаше да може да се справи с този нов удар, освен ако „Броуди Секюрити“ не откриеше в най-скоро време доказателство.

Може би никой от нас нямаше да може да се справи.

49.

При следващото ми позвъняване Рена се оказа на извънредна среща с градската управа. Казах на детектива, който вдигна телефона, спешно да му предаде да открие купувача на автосалоните, принадлежали на чичото на Миеко. Надявах се, че ще успея да проследя следата, оставена от един от клиентите на Сога.

Затворих, потърсих в указателя „Майничи Нюзпейпър“ и набрах прекия телефон на Хироши Томита, японски журналист, който навремето беше разобличил един политик от либерал демократичната партия, един едър играч с нечисти сделки в бизнеса с недвижими имоти и компания, отпускала незаконни заеми, тайно финансирана от голяма банка. След третия му удар чуждестранната преса му бе лепнала прякора Томи-гън^[1].

— Томи? Броуди се обажда.

— Броуди-сан, *хисашибури*. — „Доста време мина“.

— Повече от година. Как е новинарският бизнес?

— Вял като август в Токио. Защо?

— Имам някои въпроси за Кацуюки Хара и една компания — „Тек КюЕкс“.

Гласът му стана хладен.

— Обръщаш се към неподходящия човек, да знаеш. Не се занимавам с това.

— Но...

— Работя върху *страхотната* нова монорелсова железница. Ултрамодерен дизайн. Технология на световно ниво. Невероятна работа!

Трудно можех да пропусна пресиления ентусиазъм в гласа му.

— Томи?

— Съжалявам, Броуди. Как е Джени-чан?

— Чудесно — отвърнах и зачаках.

— Е, предай й много поздрави. Ще се видим при следващото ти пътуване, ако имаме време.

Връзката прекъсна и монотонният сигнал „свободно“ зазвуча в ухото ми. Е, едва ли можеш да пратиш по-ясен сигнал от този.

Затворих, сплетох пръсти на тила си, облегнах се назад и се загледах в снимката на Джени, в манерката за саке на баща ми, в късия японски меч и грамотата за отличен стрелец от ЛАПУ. После зазяпах тавана и оставих мислите си да се зареят. След десет минути Мари ми прехвърли обаждане. Вдигнах слушалката.

— Хай, маймунски мозък такъв, да не искаш да ме уволнят? — каза Томита.

— Всъщност се чудя защо още не са те изритали.

— Ако продължаваш да задаваш такива въпроси по служебния телефон, може и това да стане. Подслушват.

— Това навремето не беше никакъв проблем.

— Но сега е. Играеш ли *шogi*?

Шogi е традиционна игра, често наричана японски шах. Четириъгълни плочки с триъгълни връхчета се местят по дъската, могат да бъдат пленявани, прераждани и местени отново, докато „скъпоценният генерал“ (царят) не бъде матиран.

— Така и не я научих.

— Е, време ти е. Парк Западен изход при Икебукуро. Ела сам. Никой не ти е стъпил на опашката, нали?

— Разбрах.

— Не, не си. И половината не си.

С Нода отново взехме таксите в различни посоки. Този път неговата кола обърна и продължи на двеста метра зад моята. Разбрахме се да поддържаме връзка по мобилните телефони. Пристигнах на западния изход на гара Икебукуро, без опашка, както ме е създал бог. Чудех се какви ли ги е намислил Томита.

Платих на шофьора и се хвърлих в многолюдната тълпа, изсипваща се от изходите на гарата. Нода беше някъде зад мен. Телефонът ми мълчеше, което означаваше, че засега си нямам компания.

Парк Западен изход оправдаваше безличното си име — беше залепен за западната страна на гарата, която бе основен център за пътуващите в северната част на централно Токио. Самият парк

представляваше застлан с плочи площад със скулптури, амфитеатър и Художествената галерия за токийско изкуство — седеметажна сграда с атриум във формата на масивен срязан куб.

Както навремето, когато тръгнах по някоя улица в стария си квартал в Ел Ей, автоматично огледах обстановката, погледът ми се спря върху ниши и сенки и проучи всяка групичка в парка в търсене на обърнато към мен намръщено чело, потаен поглед или някакъв друг признак за вълнение в обичайната социална тъкан. Всичко изглеждаше нормално. Бездомниците се спотайваха в южната част на парка под хилави магнолии. Тийнейджъри с радиоприемници и китари се бяха скупчили при сцената на амфитеатъра. Недалеч върху обърнати бирени каси имаше разтворени различни игрални дъски. Насядали на ниски табуретки, дългурести младежи с вид на професори, таксиметрови шофьори и пенсионери се взираха в дъските, погълнати от играта и обмислящи как да вкарат фигурите си в битката. Никой не изглеждаше опасен, превъзбуден или сякаш не му е мястото тук.

Тръгнах към играещите, като се оглеждах за Томи. Репортерът не се виждаше никакъв. При втората обиколка около дъските един старец с побеляла коса и бейзболен каскет на „Йомиури Джайънтс“ ми подвикна:

— Играете ли *шоги*, *гайджин-сан*?

„Почтени чужденецо“. Изстенах наум. Един от *онези* типове. Само това ми трябваше.

— Не, съжалявам.

— Разбира се, че играете. Сядайте.

Да бе. Явно Томи го беше пратил. Никой не би досаждал доброволно на един *гайджин* с покана да играе. Седнах на жълтата пластмасова табуретка. Старецът премести фигура и каза:

— Твой ред е.

Побутнах една фигура напред, като се оглеждах за Томи.

— Ето така — каза той. — Движение от китката, нали се сещаш? Тресни я върху дъската, като истински мъж.

Опак и досаден. Къде беше Томи, по дяволите? Имитирах движението на стареца и направих втория си ход.

— Безнадеждна работа си, Броуди-сан. Ще те бия на десетия ход.
— Гласът стана по-чист и изгуби стържещия тон на дядката.

Изгледах го над дъската, без да вдигам глава. Под сивата перука и дебелия грим успях да различа лицето на репортера. Не издадох изненадата си, но преобразяването ме стресна. Нямах да го позная, ако се бях блъснал в него на гарата. Отново изпитах чувството, че съм загазил здравата. Единствено гласът на Томита го издаваше — и то след като той самият го бе пожелал.

— Добре — рече той. — Не ме гледай. Просто мести фигурите, няма значение как. Отдалеч всичко ще изглежда наред. Дръж си главата наведена и движи устните си колкото се може по-малко. Ще се справиш ли?

— Естествено — отвърнах, озадачен, че простият ми въпрос беше станал причина за подобни хитрости. — Но какво е станало?

— Нищо. Просто ме попита за една от най-горещите истории на годината.

— Знам, че убийството на семейство Накамура е голяма новина, но...

— Не това. Хара. Има пълно затъмнение около Хара. Може да се говори за всичко, *само не* и за убийствата.

— Какво?!

— Чу ме.

— Каж ми какво знаеш.

— Премести фигура. Ако не играеш, трябва да освободиш мястото. Такива са правилата на парка.

Бутнах една фигура напред. Бях адски объркан. Болката на Хара беше излята по първите страници на вестниците и все още създаваше водещи новини. Томита несъмнено преувеличаваше.

— Каж ми какво знаеш — повторих. — Особено за „Тек КюЕкс“.

— *Ар ека?* — „Това ли?“ — Трябваше да се сетя.

— Каж де, Томи.

— Момент.

Той извади от джоба си мобилен телефон и го сложи на края на дъската.

— Имам мои хора от всички страни на парка. Ако някой приближи, телефонът ще звънне веднъж. Звънне ли два пъти, значи приближава бързо. Ти моментално си тръгваш. Най-добрият път е на юг, по стълбите зад теб и покрай магазините вдясно.

— Господи, Томита...

Изведнъж крайниците ми се вцепениха. Сякаш отново се бях озовал в Сога, в мрака се спотайваха призраци, всяка стъпка беше рискована. Не знаех колко още мога да издържа така.

Бях на нокти. Мислено се наругах, че не съм забелязал хората на Томита.

— И какво означава всичко това?

— Има информационно затъмнение, каквото не съм виждал от тройното убийство в Шин-Окубо. Ако разполагаш с нещо, искам го.

— Кажи ми ти, а аз ще ти кажа, когато разбере какво става тук.

— *Омае но лотейру джохо о саки ни куре.* — Искаше да опита от стоката ми, преди да продължи.

— Нямаме време за това. И аз имам хора, които ми пазят гърба. В момента.

— Значи вече са се насочили към теб?

— И още как. Дай ми основните неща сега и по-късно цялата информация, с която разполагам, е твоя. Става ли?

Томита усети, че съм на зор.

— Дадено. Но да те предупредя. Натискът е огромен. Всяка история в полза на Хара се сваля. Публикуват се мръсотии. Преди да застрелят семейството му, публикуваха мръсотии и за тях.

— Когато се случват подобни неща, кой стои зад тях?

— Предположенията са безсмислени, Броуди-сан. Все пак оглеждай се към върха на купчината.

— Казваш, че твои хора ни наблюдават. Що за хора?

— Други репортери като мен. Пазим си взаимно гърбовете. Знаем кой се разхожда из парка и кой се мотае. Ако някой пресече площада целенасочено, ще разберем и това.

— Значи си го правил и друг път, така ли?

— Не за тази история, а за други, също толкова чувствителни. Напиша ли нещо сега, ще си изгубя работата. Трябва да избираш момента, за да не могат да ти запушат устата или да те пратят в десета глуха да правиш репортажи за цъфналите вишни.

— „Тек КюЕкс“. Кажи ми за тях.

— Тайванска компания, основана от две хлапета вълшебници. Един американски компютърджия, завършил в Израел, и един тайвански програмист с диплома от Станфорд. Автори на множество

подобрения в чиповете. Патентни такси в Сапоро и така нататък. После започнаха слуховете — били на път да създадат следващо поколение чип и да революционизират дизайна на микропроцесорите; компютри на бъдещето, безжични връзки, всякакви „умни“ джаджи. Диамантена мина. Огромният джакпот. И тогава започнаха битките за придобиване на компанията. Китайци, холандци и три корейски *чаеболи* се прицелиха в тях. От твоята страна атаката води „Интел“. Японците обаче провеждаме най-голямата кампания и това е причината да си тук, нали?

Чаеболите са корейски семейни конгломерати. „Големите пет“ контролират по-голямата част от вътрешния пазар на Южна Корея.

— Да, в ролята на статист. Токио здравата ли е замесено?

— Правителството се отдръпна с благословията на Железния триъгълник.

— Сигурен ли си?

— Слуховете не са мой бизнес, Броуди-сан.

Железният триъгълник на Япония е тайна мрежа бюрократи, индустриалци и политици от висшия ешелон. Министрите и политиците нагаждат законите и осигуряват финансиране, за да обслужват нуждите на Триъгълника, а компаниите връщат услугата с подкрепа в изборните кампании за политиците и доходоносни постове за бюрократите след пенсионирането им.

— Да, извинявай. И кой печели?

— Играта още не е свършила. Говори се, че тайванското правителство ще се намеси, за да запази чедото си у дома; други пък казват, че Железният триъгълник се опитва да подкупи *чаеболите* с обещания за споделяне на технологията, което подлудява корейците. В момента китайците, корейците и японците са основните конкуренти. В Япония водещи са „КомпТел Нипон“ на Хара. НЕК, „Фуджицу“ и „Тошиба“.

Страхотно. Търсех клиента на Сога, поръчал убийството в Японския квартал, а Томи Томита току-що бе добавил по-голямата част от Азия в списъка на заподозрените.

— Японските компании не действат ли заедно? Те обикновено обединяват ресурсите си, за да се доберат до дадена технология.

— Да, действат. Министрите ги принудиха. Но Хара се отметна. Игнорира министрите, регулациите им и цялата система. Решил е, че

това е бъдещето или поне основна част в пъзела на глобалните телекомуникации през следващите няколко десетилетия. Американците и холандците не мислят така. Те имат други възможности.

Хара открай време беше пионер, който тръгва с главата напред въпреки всичко, докато останалите японски компании водеха окопни войни. За обикновените граждани той беше народен герой, на когото трябва да се подражава, но властимащите мразеха тактиките на вълка единак.

— Кой е прав?

— Няма значение. Ако тайванското правителство не се намеси, всичко може да приключи всеки момент.

— И кой е победителят?

— КТН на Хара.

Несъмнено натискът върху Хара бе огромен още от момента, в който беше тръгнал сам да придобива „Тек КюЕкс“. Не само от страна на конкуренцията, но и от японското правителство. Според Томи излизаше, че Хара е отблъснал всички предложения за съвместна работа. Според Лиза баща ѝ бе наел бодигард, след като се забъркал с тайванския производител на чипове.

— Значи Хара е тигър или грабител, в зависимост от това с кого говориш.

— Моите източници твърдят, че японските министри са побеснели. Направо им е избила пяна на устата.

Бунтовникът Хара бе тръгнал срещу племето и срещу сума ти конкуренти и някой от тях бе пуснал Сога срещу него. И в същото време го бяха оставили жив. Защо?

— Някой да е сложил цена на бъдещите печалби на „Тек КюЕкс“?

— Между два и пет милиарда долара годишно в рамките на десет години.

Повече от достатъчно за мотив.

— А имаш ли представа кой е наложил затъмнението върху Хара?

— Не, Броуди-сан. Съжалявам.

— Кой би могъл да го мрази достатъчно, за да...

— За да затрие семейството му ли? Не знам. Но ти търсиш точно това, нали?

— Просто си мисля. Благодаря за помощта, Томита. Дълга ти история, ако се разплете.

— Имаш предвид *когато*. Какво ще кажеш да ми подхвърлиш нещо сега? Чувам слухове, че работиш за Хара.

Значи мълвата се беше разпространила.

— Ама си остава между нас, нали?

— *Атаримае да йо*. — „Естествено“.

— Правилно си чул.

Томита се ухили.

— Ти си човекът, Броуди. И се обаждай, чуваш ли? И внимавай с Хара. Ако не внимаваш, ще се опариш лошо.

Още едно закъсняло предупреждение.

— Последен въпрос — казах аз. — Какво знаеш за Горо Козава?

Очите на Томи проблеснаха.

— И той ли е замесен?

Не отговорих. Томита схвана посланието.

— Той е *хара гурои*, черно сърце. Ако имаш вземане-даване с него, пази си гърба и портфейла и не вярвай на нито една дума, излязла от змийската му уста.

Стомахът ми се сви. Клиентът ми работеше срещу мен, а сега Томи казваше, че най-новият ни съюзник е още по-коварен.

Телефонът на Томи избръмча веднъж. На малкия екран запълзя една-единствена дума. *Нигеро!* „Бягай!“

— Неприятности — каза Томи.

Телефонът избръмча втори път.

— Тръгвай! Махай се оттук, Броуди. Веднага!

Втурнах се към ъгъла с магазините, за които бе споменал Томи. С периферното си зрение забелязах бързо движение отдясно. Нападателят бяха на двайсетина метра от мен и приближаваха. Чу се оглушително пляскане, облак гълъби излетя във въздуха. Двама мъже се врязаха между птиците, носеха се право към мен.

Затичах по-бързо. Зад себе си чувах тропот на крака. Телефонът ми иззвъня. Нода също ги беше видял. Твърде късно.

Алеята между магазините беше пълна с хора. Погледнах през рамо. Трети мъж се включи в гонитбата, като излезе пред другите

двама и се възползва от пътеката, която бях оставил след себе си през тълпата. Когато беше на три метра от мен, извади пистолет. Прицели се. Метнах се наляво. Една жена с бутикови покупки, която вървеше към мен, рухна на земята. Не чух изстрела, нито видях раната.

Продължих да тичам.

Реших, че Нода е някъде наблизо и приближава — ако не ме беше изгубил.

Моментално разбрах, че другите двама ще ме настигнат. Трудно можех да се справя сам срещу трима.

Понесох се наляво по друга алея и се скрих между две постройките. Мъжът с пистолета профуча покрай мен. Изскочих зад него и го халосах с деветмилиметровия в главата. Той падна. Продължих да тичам. Другите двама се появиха на ъгъла и прескочиха падналото си другарче. Завих надясно и се врязах между двама мъже със сиви костюми. Преследвачите ми ме настигаха. И също извадиха оръжия. Започнах да тичам на зигзаг. Един пешеходец срещу мен се свлече и подбели очи. Пак не чух нищо, нито видях рана. С какво стрелях?

Отново завих надясно и се озовах пред закусвалня, чиято задна врата излизаше на алеята, по която току-що бях минал. Хвърлих се през заведението покрай стреснатите клиенти, изхвърчах навън, отново завих на ъгъла и се озовах на трийсетина крачки зад преследвачите си. Бях направил обиколката за трийсет секунди — доста неинтуитивен ход от Саут Сентръл, на който ме бе научил един приятел от средното училище, който бе станал дребен престъпник и сега излежаваше присъда в Сан Куентин.

Двамата продължиха да тичат още половин пряка, преди да забавят крачка и да започнат спокойно, но бързо да оглеждат минувачите.

Прехвърлих пистолета в лявата си ръка.

Двамата спряха. По-високият каза нещо и се обърна да погледне през рамо. Вече се бях втурнал към тях и забих юмрук в лицето му. Той падна. Партньорът му тръгна да се обръща.

— Хвърли оръжието — наредих му на японски и забих дулото на пистолета в гърба му.

Той пусна оръжието си и аз го изритах настрани.

Чух някой да приближава тичешком. Огледах се.

Четвърти мъж с изваден пистолет беше само на пет метра от мен и се приближаваше.

Нода му се хвърли отляво. Двамата полетяха и се проснаха с глухо тупване на паважа. Нода заби юмрук в окото му. Онзи изкрещя от болка.

Пленникът ми се размърда.

— Мръднеш ли още, ще дръпна спусъка.

Той ме изгледа с презрение. Шибнах го с дръжката на пистолета преди презрението да е преминало в бунт и той се свлече.

Нода се беше изправил. Неговият противник лежеше неподвижен.

Хората се свиваха уплашено покрай витрините и поглеждаха падналите тела и оръжията ни. На двеста метра зад нас имаше полицейски пост. Несъмнено вече някой ги беше предупредил за суматохата — или всеки момент щеше да го направи. Така или иначе, тук скоро щяха да пристигнат униформени полицаи.

Нода ме хвана за лакътя и ме дръпна настрани.

— Добро сваляне.

— Радвам се да го чуя от професионалист.

Той се намръщи.

— Остани съсредоточен.

— Съсредоточен съм. Какво беше всичко това?

Смесихме се е тълпата, вървяща към гарата.

— Опит за отвличане.

Отвличане? Гърдите ми се стегнаха. На Сога не им се чакаше да напусна града, както бяха направили с приятеля на Нода. Нямахме как да ме подлъжат да изляза от Токио и затова се бяха опитали да ме отвлекат — и да ме ликвидират някъде другаде.

— Сигурен ли си?

— Стрелях с упойващи стрелички.

Това обясняваше нещата. Гърдите ми се стегнаха още повече. Явно наистина бяхме голяма заплаха, както се опасяваше Нода.

— Някакви идеи защо е цялото това бързане?

— Искат те мъртъв час по-скоро — отвърна Нода. — Вероятно и мен. Стреля ли с беретата?

Превод: тревожеше се за закона за огнестрелното оръжие.

— Не, но...

— Добре. В безопасност сме.
Зяпнах го.
— А стига бе!

[1] Популярно име на автомат „Томпсън“ М1921. — Б.пр. ↑

Следвани от трима охранители, с Нода нахълтахме в „Броуди Секюрити“. Други трима стояха на улицата пред сградата, а още четирима обикаляха района на двойки на различни интервали. Преди да се върнем в офиса си в Шибуйа, Нода се беше обадил и служителите на агенцията бяха осигурили района и бяха установили охраняван периметър, в случай че Сога реши да направи втори опит по-близо до базата.

Щом прекрачихме прага, се чува облекчени въздишки. Детективи и поддържащ персонал ме поглеждаха крадешком, сякаш преценяваха как съм се справил с кризата. Негодувах срещу потайната им инспекция, но това си вървеше с работата — както моята, така и тяхната.

Нода запозна Наразаки и Джордж с положението и преценката му беше брутална — отбиването на решителна атака на Сога граничеше с невъзможното. Бяха успели да заобиколят позицията му и ги бе засякъл в последния момент. Бяха ни спасили хората на Томи Томита. Понеже Сога не бяха очаквали екипа на журналиста и нямаша модел, по който да действат. Въпреки това, както и в селото, границите на безопасност се измерваха в секунди. Обадох се по спешност на Рена и този път той се откъсна от поредната си среща и отговори. Казах му за атаката, помолих го да предупреди ченгетата, които пазеха Джени, и го натиснах отново да проследи купувача на автосалоните. Проследяването на прехвърлянето им от собственик на собственик засега беше единственият факт, който бихме могли да използваме, за да разплетем нещата от другия край.

След разговора излязох от кабинета и видях, че всички са се струпали около машината на Тору.

— Как си, Броуди? — попита Наразаки.

— Добре, благодаря — отвърнах, все още под въздействието на адреналина. — Какво става?

— Тору има попадение.

— Повече от попадение. Направо ги отвахме. Мари, премини на бета-версията за този ход.

Нода тупна Тору по рамото.

— Можеш ли да ми кажеш име?

— Още не.

— Адрес?

— Не.

— Значи нищо не си отвял. Само го духаш.

Без да спира да трака на клавиатурата, Тору погледна огорчено киселия детектив.

— Скоро би трябвало да го хванем. — Вкара още няколко команди и се обърна към Наразаки. — Приготвяме се за последната права. Проследихме го през Истанбул, Мароко, Лондон, Мадрид, после Нова Зеландия, Берлин, Хонконг и Мексико. А сега и Аризона. Ама че обиколка! Беше оставил страхотна текстура в берлинската мрежа.

Мари кимна и плитките ѝ подскочиха.

— Трябваше да я видите. Жълто, черно, хром и дъгоцветни фрактали. — На екрана ѝ се появи предупредителен прозорец и тя натрака отговор. — Имаме тревога.

— Каква тревога?

— Момент...

— Виждам — каза Тору. — *Това* пък какво е?

Екранът му експлодира в ослепителна бяла светлина, последвана от пулсиращи концентрични зелени кръгове, започващи от центъра. След това всичко се изпълни с червени вълни.

— Еха! Зелените понички са ми познати, но досега не бях виждал червените бибчета. Мари, пусни идентифицираща програма на фонов режим. Аз ще направя анализ на сайта. — Той натрака няколко команди. — Това е! Заковахме го. Домът на Черния шапкар. Мари?

— Червеното е артилерията, пръстените са огнените стени. Проникнем ли през зеленото, вътре сме.

— И после какво? — попита Нода.

Тору сви рамене. Продължаваше да пише, без да откъсва очи от дигиталните фойерверки на екрана.

— Трудно е да се каже, преди да сме влезли. Огнените стени обаче са трепач. Не е само една, а цели фаланги.

— Какво е огнена стена? — попита Наразаки.

— Електронни прегради — отвърна Мари. — Програми пазачи, които защитават системата. Пазят сайта и засичат пристигащи пакети и такива неща.

Пръстите на Тору полетяха още по-бързо и екранът му се изпълни с команди. В следващия миг мониторът замръзна — и изведнъж избухна яркожълта светлина.

Тору нададе ликуващ вик.

— Вътре сме!

После обясни, че е заблудил системата, като е забавил изходен сигнал и се е закачил за обратния сигнал за грешка.

Наразаки изглеждаше поразен.

— Значи си *вътре* в техния компютър?

— В търбуха на кита, човече!

Аз бях не по-малко поразен. Нашият събран от кол и въже екип беше успял. Беше надхитрил хакера на Сога.

Офисът забръмча възбудено.

— Броуди, защо ти не се заемеш с това? — каза Наразаки. — Компютрите са за младоците.

— Разбира се. Благодаря. — Възбудата ми растеше. Обърнах се към Тору. — Намери колкото можеш повече, без да се издаваш.

— Готово. Пускам протокол седем... вътре е... и... никой не ни е забелязал... сканирам... готово. Еха. Огнени стени, пазещи огнени стени. Повече системи за сигурност, отколкото и в Националната банка. Виждаш ли оранжевата решетка? — Той посочи мрежата в ъгъла на екрана. — Това е строго секретната зона. Обзалагам се, че съкровищата там си ги бива. Искаш ли да поогледам?

Поколебах се.

— Това ще ни издаде ли?

— Би могло.

Посочих един трептящ син квадрант.

— Това незащитената зона ли е?

— Напълно отворена.

— Можеш ли да надникнеш в някои файлове, без да те засекат? Да опитаме да разберем кои са?

— Разбира се... — Курсорът му приближи зоната и той зачете имената на файловете. — Газ... електричество... телефонни сметки...

заплати. Май сме в счетоводството. Това е действаща компания. Това ли очакваше?

Ентусиазмът ми се поохлади.

— Не, точно обратното.

Цели триста години Сога беше останала като тъмна сянка на границата на обществото. Всичко, което вършеха, беше извън книгите, под масата, на тъмно. Действаха под прикритие. Заплати и счетоводство беше последното, което бих могъл да очаквам от тях.

— Чакай, идва някакво име... момент... готово. Агенция „Гилбърт Туийд“? Говори ли ти нещо?

Поклатих глава и погледнах Нода. Той се намръщи. Още едно не.

— Май сме в поредния сайт за камуфлаж — казах аз. — Не пасва на профила, но въпреки това го провери.

Огледах лицата на служителите на „Броуди Секюрити“. Всички си мислеха същото, което си мислех и аз — бяхме попаднали в задънена улица. В помещението се долавяше униние. Настроението ми помръкна. Дотук с удара. Никога нямаше да спипаме Сога. Бяха се изплъзвали от враговете си векове наред. А ние бяхме в играта само от пет дни. Кого заблуждавахме? Всичко беше приключило. При липса на нови отговори разследването просто буксуваше. Платната ни бяха увиснали, а Сога се носеха на поътния вятър. Можеха да правят каквото си поискат. Колко ли време щеше да мине, преди да ме хванат със свален гард?

Нода се намръщи и се извърна. Хората започнаха да се връщат по бюрата си. Тръгнах към кабинета си.

— Ако намериш нещо интересно, викай — подхвърлих на Тору.

Отворих вратата.

— Чакай малко — каза Тору. — Виж това. „Подбор на изпълнителни директори“. Това да ти говори нещо?

— Не, съжалявам.

От другия край на помещението Нода помоли за превод.

Обясних му на японски.

От гърлото му се разнесе глухо ръмжение:

— Те са.

51.

Всичко си дойде на мястото. Според съсухрения брокер на власт Сога се занимаваше с два типа работа, бизнес и кариери, като отстраняваше пречките и пред двете. „Гилбърт Туийд“ явно поемаше кариерите — грижеше се високопоставени клечки със заплати от милиони долари да не се плъзнат надолу по стълбицата на успеха или помагаше на амбициозни кариеристи, желаещи да се издигнат по-бързо от обичайното.

Сърцето ми запрепуска от нов приток на адреналин.

— Нода е прав. Трябва да са те. Съвсем нормален офис привлича клиенти към тях. Сога пълни „Гилбърт Туийд“ със законни вербовчици или ловци на глави, после се отдръпва и чака. Деветдесет и пет процента от клиентите им биват поставени на новите постове през обичайните бизнес канали, а хората от Сога на върха на стълбицата подбират обещаващите кандидати и се свързват с тях чрез независим източник извън агенцията.

— Аз бих го направил точно така — съгласи се Наразаки. — Ще хвърля въжето от брега. Ще стоя на безопасно разстояние.

С нарастваща увереност представих два възможни сценария:

— Клиентите не знаят как са научили имената им. Може да е от някой колега, слух или каквото и да било от бранша. Сога премахва пречките отгоре и кариерата тръгва. Сога спъва конкуренцията отдолу или може би запущва устата на някой по-агресивен член на борда и така кариерите и тлъстите заплати се запазват. И в двата случая Сога печелят пари. Клиентът също печели или спестява пари. Създател на крале, унищожител на крале.

И това беше само началото. След като клиентите им натрупваха влияние. Сога вероятно получаваха и бизнес поръчки. Някой се противопоставя на плана на подкрепян от Сога директор за разрастване в Европа, следва обаждане и този някой загива при нещастен случай, докато кара ски. После планът се осъществява, директорът прибира десетки милиони и Сога получава дял. Някой азиатски конгломерат среща съпротива в опита си да придобие

австралийска текстилна фирма, следва обаждане и самолетът на директора на фирмата се разбива. Някой амбициозен бизнесмен иска да увеличи дяла си на американския пазар на автомобили, като изкупи проспериращи автокъщи, обажда се на Сога и разширява бизнеса си. Всичко пасваше.

Тору затрака на клавиатурата.

— Ето ги и местата. Офиси в Ню Йорк, Лос Анджелис и Лондон.

Това заля предположенията ми със студена вода.

— Щатите? Не може да бъде. Предприятието е твърде мащабно, за да може да работи в Америка, без някой да забележи.

— Това получавам от два имейла. — Той прочете адресите на глас.

Пристъпих към екрана. Бях очаквал сайт в някой скромен азиатски град. Нещо централно, но в същото време и встрани от оживените пътища. Като Джакарта или Куала Лумпур. Или дори една идея по-нагоре, като Сингапур или Мелбърн. Но не и Лондон и Ню Йорк.

„Не и в моята страна“.

Изглеждаше немислимо някаква банда наемни убийци да действа незабелязано години наред на американска територия. Всъщност невъзможно. С Вътрешна сигурност, ФБР и всички онези сведения, с които биха могли да се сдобият ЦРУ и АНС от външни източници, шансовете бяха невъзможно малки. Но адресите на имейлите говореха друго. И на всичкото отгоре офисите им бяха на Лексингтън авеню в Манхатън и на булевард Уилшър в Лос Анджелис. По-добре от това не можеш да се наместиш.

— Не може да са нашите — казах аз. — Местата са сбъркани. При подобни начинания трябва да стоят скрити и да действат от разстояние.

— Броуди е прав — каза Наразаки. — Много са на показ.

Но да скръсти яките си ръце на гърдите си.

— Те са.

— Това е резултат от бързо търсене в периодичните издания — каза Мари. — „Агенция «Гилбърт Туийд» тихомълком се превръща в сила в международното банкиране“, „Ново постижение на «Гилбърт Туийд» в търсенето на изпълнителни директори“, „Агенция «Гилбърт Туийд» е сред петстотинте най-добри работодатели“.

Тръшнах се в най-близкия стол.

— Цялото висше ръководство. Прекалено публично е. Не ми се връзва.

Джордж погледна статиите.

— Някои от имената са ми познати. Това е основен корпоративен мениджмънт. Шест-седем цифрени заплати. Осем или девет, като добавиш бонуси и дялове от компанията. Един-двама от тях имаха тежки моменти навремето. И станаха сензация, когато отново изплуваха.

Наострих уши. Със съвсем леко променена терминология Джордж току-що бе повторил основното в обяснението на Козава в онзи негов гаден ален салон — шефовете, които се блъснат в стената, биват спасявани от Сога.

Ами ако Сога действаше по различен начин? Ако бяха решили да играят противно на интуицията? Създаването на подобна набиваща се на очи фирма беше много дързък ход. Направо нагъл. Кой би си помислил да ги търси точно там? Кой изобщо би заподозрян нещо? Онази Сога, с която се сблъскахме, беше изключително агресивна.

Заразглеждах идеята от всички възможни страни.

Връзваше се.

Би могло да са те.

Да не забравяме и друго — проследяването на хакера обратно до водещ ловец на глави трудно би могло да бъде някакво съвпадение. „Гилбърт Туийд“ беше твърде добре ситуирана, за да е нещо друго, освен параван за хищниците, които преследвахме. Нода беше прав. Те бяха. Макар да спазваше вековната си стратегия да се придържа към сенките, Сога най-нагло беше изкарала търговската си дейност на светло.

Тору подскочи.

— По дяволите! Появи се церберът им.

Двамата с Нода се спогледахме.

— Какво е това? — попитах аз.

— Системен софтуер. Ще трябва да се омитаме. Искате ли да ги изпържа? Обожавам да пържа подобни системи. Имаме десет секунди.

— Ако се измъкнем сега, те ще разберат ли, че някой е влизал?

— Не. Седем секунди...

— После ще можем ли да се върнем отново?

— Да, естествено... четири... три... две...

— Дърпай щепсела.

— Добре. — Тору натисна един клавиш. Екранът блесна в жълто и угасна. — Измъкнахме се. — Той оклюма. — Издъних се. Още съвсем малко и всичко щеше да е в ръцете ни.

Наразаки го тупна по гърба.

— Не е така, синко. Ти направи улова на деня.

— Тору, по-добре виж това — каза Мари. Неоново оранжев лъч се стрелна през екрана ѝ като метеор на черния фон на небето.

— Какво беше това? — попитах.

— По дяволите! — изруга Тору. — Бинарен преследвач. Ние яхнахме техния сигнал, за да влезем, а те са яхнали нашия навън. Явно са обезвредили ариергарда ни.

— Значи знаят, че някой е влязъл в системата им?

— Да. Съжалявам.

— Но не могат да ни проследят дотук, нали?

— Не. Прекъснах сигнала.

— Така и така ще разберат — каза Нода.

— Как?

— Ще разберат.

Задействахме се. Здравата.

След опита за отвлечение всичко беше възможно. Нямахме представа какъв може да е следващият ход на Сога. Със сигурност знаехме само, че те нямат угризения да избиват жени, деца и други невинни, нямащи почти нищо общо със случая, така че всички в „Броуди Секюрити“ минахме в режим на повишена бойна готовност.

Време беше да се връщам в Сан Франциско. Време бе да се посъветвам с Рена. И исках Джени да е до мен. Да не се отделя от мен. Исках да заведа дъщеря си у дома, да сплитам косата ѝ сутрин и да ѝ правя бъркани яйца, които я карат да киха. Не исках да я пазят непознати, докато мен ме няма.

Преди да напусна Япония обаче трябваше да обърна още един камък. Рано на следващата сутрин се обадох в офиса на Хара и когато научих, че се е върнал от Тайван, но графикът му за целия уикенд е зает, казах на секретарката му, че идвам веднага. И че ако Хара не ме приеме, ще се установя на лагер пред прага му с дузина охранители, докато не му се освободи време. Без изобщо да се опитваме да скриваме присъствието си. Тя схвана и ми уреди среща.

„КомпТел Нипон“ заемаше горните три етажа на четирийсет и пет етажна офис сграда в Западно Шинджуку, като ъгловият мезонет на бизнесмена бунтар беше черешката на тортата. В кабинета му доминираха хладни сребристи и сиви постмодерни тонове. Тръбни столове бяха разположени около бюро от мрамор с цвят на стрида и размери на малък басейн, а до отсрещната стена имаше канапе от сивкава слонска кожа, напълнена с полиуретанова пяна. Единственият полихромен детайл в помещението бе картина на Джаксън Полък, окачена на северната стена над канапето. „Черната Мерилин“ на Уорхол с нейната елегантна сребърна прическа ни гледаше от източната стена. Другите две стени бяха от бронирано стъкло от пода до тавана и разкриваха изглед към Токийския залив на юг и силуета на Фуджи далеч на запад. Недалеч от бюрото стоеше бодигардът, когото бях разпердушинил в Сан Франциско, и се опитваше да не изглежда

като скъпо украшение. Присъствието му не говореше за доверие или добра воля.

— Вече сме в изправено положение, а? — подметнах му.

Той ме измери с хладен поглед, в който не се четеше негодувание или опасение от предишната ни среща, но ме накара да се зачудя какво ли му е.

Хара седеше зад грамадното си бюро със скръстени на гърдите ръце. Не стана, когато влязох.

— Добре дошли, господин Броуди. Радвам се да се видим отново.

Косата на магната вече не беше снежнобяла, каквато я видях в магазина. А черна, със сребристо по слепоочията, както го помнех от снимките по списанията. Естественият му цвят преди Японския квартал. Царствената му грива бе побеляла за една нощ, но в бързината да стигне до Щатите и семейството си не беше намерил време да я боядиса. Сега беше поправил този пропуск.

— Искате ли да ви кажа същото.

Хара повдигна вежда.

— Доста остър език имате. Но като се замисля, един от информаторите ми ви беше описал като „прискърбно избухлив“.

— Помага ми да гледам от перспектива.

— Не се и съмнявам. Да ви предложи питие?

Идеше ми де се метна през бюрото и да го сграбча за самодоволната гуша, но вместо това само го изгледах кръвнишки.

— Не, няма да се задържам.

— Е, имате ли да ми докладвате нещо?

— Имам въпроси.

— Аз пък си мислех, че вече имате отговори.

— О, имам и отговори. Искате ли да ги чуете?

— Да, разбира се.

— Пращането на дъщеря ви при мен беше нарочен ход.

Лицето на Хара си остана безизразно.

— Какво ви кара да мислите така?

— Целта ви е била да привлечете *тяхното* внимание. Тя нямаше почти никаква представа за живота на сестра си.

— Не знаех.

— Напротив, знаели сте. Както и че японските папараци ще я последват в Сан Франциско.

Очите на Хара се присвиха от нахалния ми неуважителен тон.

— Да, тя има този особен талант. Беше ви платено добре, нали така.

— Не и за да играя ролята на примамка. Не и за да ми бъде скроена шапката от клиент, който няма никакви скрупули да използва собствената си дъщеря като инструмент. Пътуването до Сан Франциско я травмизира.

Хара се изправи, обърна ми гръб и се загледа към Фуджи на хоризонта.

— Джо, този младеж е досаден. Изхвърли го.

— Джиро Джо? — попитах аз и той кимна. Същият, когото Нарезаки искаше да привлече в „Броуди Секюрити“. — Чувал съм за теб — казах.

Погледите ни се срещнаха.

— Първия път те подцених — каза Джо.

— Знам.

— Антиквар. Свалих гарда.

— Съвсем мъничко.

— Няма да се случи отново.

— И това знам.

Хара се обърна рязко.

— Изхвърли го.

Джо не му обърна внимание. Продължи да ме наблюдава внимателно, лицето му не изразяваше нищо. Погледът му обаче ми каза, че при следващия ни сблъсък ще трябва доста да се озоря, ако искам да изляза победител.

Хара повиши глас.

— *Искам да го раз караш!*

— Не виждам защо — каза Джо.

— Защото аз ти казвам!

— Аз не върша мръсна работа. Вие сте го натопили. Излъгали сте го. Излъгали сте и мен.

— Не ти плащам да слушаш други хора.

— Да ви запазя жив означава да мисля непрекъснато, при това и напред. Броуди работи върху същия проблем от другата страна. Ако

има нещо, което смятам за полезно, ще го изслушам.

Хара загледа кръвнишки разбунтувалия се бодигард.

Джо наведе глава.

— А Йошида ми беше приятел.

Бодигардът, който умря в Японския квартал.

Сега беше мой ред да гледам свирепо. Насочих вниманието си обратно към магната, макар и без удоволствие.

— Животът на твърде много хора е изложен на риск заради вас, Хара.

— А на „Броуди Секюрити“ се плаща, за да поема подобни рискове — контрира той. — Просто ви принудих да станете по-въвлечени.

Кипнах.

— По-въвлечени ли? Та вие ми нанесохте удар в гърба.

— Така или иначе щеше да има такъв.

Поклатих глава.

— Има други начини за решаването на тези неща. Трябваше да ми дадете цялата информация.

— Тогава щяхте ли да се заемете със случая?

— Вероятно не. Не се занимаваме с такъв тип работа.

— Аз пък прецених, че сте в идеалната позиция.

Сдържаната през последната седмица ярост се отприщи в мен и се хвърлих към магната. Ако помежду ни имаше само един метър вместо два, Хара щеше здравата да си изпати. Джо обаче с лекота се озова между двамата ни и избоботи:

— Броуди...

Вдигнах ръце и отстъпих. „В идеалната позиция“. Двамата с Нода заемахме първите места в списъка на Сога, а аз бях принуден да крия Джени. Баламата се бе оказал точно там, където искаше Хара.

Поех дълбоко дъх.

— Кога разбрахте?

Хара ме изгледа ледено.

— Защо да разговарям с вас?

Джо отново скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Защото ако не го направите, ще изляза.

Хората от калибъра на Джо са рядкост — и това може да е от жизнена важност, когато става въпрос за секунди. Хара би трябвало да

осъзнава това, но въпреки това се запитах дали заплахата на бодигарда е достатъчна, за да укроти гордостта на магната.

— Мога на секундата да наема още петима като теб.

— Нищо не ви спира да го направите — отвърна Джо, без да помръдва от мястото си.

Хара видимо посърна и започна да мести поглед между мен и Джо. Номерът му не беше минал. Знаеше в какво положение се намира. Или може би беше изгубил желание за борба.

— Източник в японското правителство ми каза за *канджи* — рече той. — Не можеше да разбере значението му, но аз можех.

— Значи сте знаели от самото начало кои са те? — попитах аз.

— Не. Точно там е проблемът.

— Обяснете.

— Знаех слуховете. Частна армия от наемни убийци с японски произход, с централа някъде в чужбина. Чух да ги наричат „бизнес посредници“. Позицията ми е достатъчно висока, за да познавам тези истории и да зная, че *канджи* е знак, че те имат пръст в нещо.

— Значи е било послание?

— Така изглежда.

— Заради „Тек КюЕкс“ ли?

Хара ме погледна изненадано, после на лицето му заигра триумфална усмивка.

— Ето виждате ли, явно не съм сбъркал в избора си. Доста далеч сте стигнали за толкова кратко време.

Идеше ми да изтрия усмивката от физиономията му, но този път успях да овладеея гнева си. Трябваша ми отговори. Нуждаех се от тях, ако исках да се измъкна по някакъв начин от капана на Хара.

— Отговорете на въпроса ми — казах и усетих как раменете ми се напрягат.

Погледът на Хара се стрелна към Джо.

— Не съм сигурен, но предполагам, че да.

— Забавихте сведенията за семейството ви, защото не означаваха много, нали?

— *Соно тори* — с лека усмивка отвърна той. „Точно така“. — Не исках да се отплесвате по ненужни подробности. Исках да вървите право към целта и да вдигате шум. Да предизвиквате вълни.

Неравномерните движения привличат акулите. И вие се представихте великолепно.

— А прехвърлянето на голямата сума на „Броуди Секюрити“ беше поредната вълна — казах аз.

Хара ме погледна преценяващо.

— Доста бързо се учите.

— Докато аз привличах акулите, *вие* с какво се занимавахте?

— Проведох свое разследване.

— И получихте ли някакви резултати?

Хара оклюма.

— Мисля само за това. Занимавам се само с това. Не спя, не се храня, но така и не постигнах успех. Натоварих и петима други със същата задача. Инвестирах стотици човекочасове в проекта, но не открих нищо.

Думите му ми подействаха по-силно, отколкото той би могъл да предполага. Помислих си за собствената си бездънна мъка след смъртта на Миеко и си спомних как бях рухнал пред лицето на тази невъобразима загуба. През дните и нощите след Японския квартал Хара се беше сблъскал със същото отчаяние. Беше сред най-богатите хора на планетата, но богатството не можеше да върне близките му. Парите му бяха безполезни като изгърмени конфети.

Схванах всичко това за миг. Яростта и омразата ми се изпариха. И тогава двамата разменихме погледи, пълни с толкова разбиране, с такава болка, отчаяние и пълна разруха, че се стреснах.

— Да видим дали мога да се сетя за всички, които проявяват интерес към „Тек КюЕкс“ — казах аз, вече без онази заядлива нотка в гласа. — Корейските *чаеболи*, американците, холандците, китайците, тайванското правителство и всички големи японски корпорации, занимаващи се с високи технологии.

Хара отново ме погледна в очите. Болката му вече бе като отворена рана.

— Защо да спираме дотук? Отказах предложенията на две австралийски компании, на една европейска банка и още десетина други фирми от цял свят.

— Защо?

— Защото технологията няма равна на себе си. Ще я лицензирам в подходящия момент и на онази цена, която определя. А

междувременно КТН ще разполага с продукт, който няма равен на себе си.

— Имаше ли и други заплахи?

— Само една. Казаха, че е по-добре да се науча да съм по-гъвкав.

— „Казаха“? Кой?

— Министрите. Или по-скоро министрите, които *представяват* един от японските ми конкуренти. Дойде пратеник с „молба“ „Тек КюЕкс“ да бъде придобита съвместно, за да може корпоративна Япония да споделя технологията. Както се прави винаги.

— Пратеник, а не някой висш служител?

— Те не биха благоволили да удостоят с внимание офиса ми. Дори пратеникът се държа арогантно. Беше по-скоро заповед.

— И вие отказахте?

— Защо да се занимавам с нечий помощник-секретар?

— Щеше ли да е по-различно, ако към вас се беше обърнал някой по-високопоставен?

— Честно казано, не и този път.

— И какво стана, когато отхвърлихте предложението на пратеника?

— Той каза, че щяло да има „последствия“.

Не се връзваше. Колкото и надути да бяха повечето висши администратори, нямаше смисъл да пращат някакъв нископоставен помощник при човек от калибъра на Хара.

— Свързаха ли се отново с вас?

— Да. Веднъж, за да ме помолят да размисля.

— Този път някой от върха, нали?

— Не. Друг пратеник, който повтори молбата и заплахата.

Потръпнах. Да повторят грешката си след първия отказ на Хара? При положение че „Тек КюЕкс“ разработва технология за следващо поколение чипове и цял куп японски компании точат лиги и се стремят да се докопат до наградата? Това изобщо не ми харесваше.

— Властите заплашвали ли са ви преди?

— Най-редовно — пренебрежително отвърна Хара.

— Имаше ли някакво наказание след втория ви отказ?

— Не.

— А заплахата включваше ли семейството ви?

Магнатът се тръшна на стола си.

— Да. Но си помислих, че е просто блъф.

— Значи можем да стесним издирването до японската компания, която работи с въпросните министри.

— Вече го направих, но без резултат — отвърна Хара. — Включиш ли и главните подизпълнители, бройката става твърде голяма.

Прехапах безсилно устна. Бях бесен. Толкова много изгубено време. Как можеше доказано талантлив бизнесмен като Хара да е толкова бездарен? Следите никога не са прекалено много, ако разпредиш мъдро времето, човешките ресурси и парите.

— След като акулите вече кръжат, имате ли да ми кажете още нещо?

— От години чувах слухове за тези хора. Но те никога не са докосвали живота ми. До този момент. И го унищожиха. Искam отмъщение, Броуди-сан. И ви платих щедро за това.

— Казах ви, че „Броуди Секюрити“ не се занимава с убийства.

— А аз ви казах, че винаги получавам онова, което искам. Това са животни. Безсърдечни, лишени от морал животни. Заслужават да бъдат преследвани и смаквани като хлебарки. Последният им миг трябва да е изпълнен с позор, а не със слава. Можете да го направите, защото видяхте семейството ми в Японския квартал.

Беше показал същата страст и при първата ни среща, но днес знаех, че зад силните чувства има и коравосърдечност. И двамата бяхме изгубили любими хора от ръцете на Сога, но само единият от нас се бе превърнал в безжалостен манипулатор.

Лицето ми отново пламна от гняв.

— Дъщеря ми се намира под охрана заради вашите номера.

Хара разпери ръце.

— Вие сте професионалистът. Защитете я.

Едва се сдържах. Бодигардът видя убийствения ми поглед и пристъпи по-близо до клиента си. Ръката му се плъзна под самото към оръжието, което несъмнено бе скрито там.

Ако Джо не беше въоръжен, сигурно щях да извадя деветмилиметровия от джоба си и да пробия дупка в арогантната усмивка на Хара. Вместо това се овладях и процедих през зъби:

— Кога взехте решение да се разправите с тях?

— В мига, в който научих новината.

— А кога решихте да използвате „Броуди Секюрити“?

— Моите хора ми представиха списък от три агенции в Сан Франциско с нужната ми организация. Вие просто имахте нещастieto да сте забъркан в случая. Онова, което ви казах при първата ни среща в магазина ви, е самата истина. Просто използвах своето... своето лично страдание в своя полза.

Стиснах зъби.

— Може и да си мислите, че хората винаги правят онова, което поискате, но сега ще видите, че има и изключения.

— Не се заблуждавайте, Броуди. Или потъвате, или плувате. Изборът си е ваш.

— Утре отлитам.

— Заминавате ли? Те ще ви намерят.

— Не се знае.

Очите му проблеснаха.

— Намерили сте ги. Къде са?

Обърнах се и тръгнах към вратата.

— Кажете ми — обади се Хара зад мен. Не успя да скрие напълно възбудата в гласа си, но въпреки това гордостта не му позволяваше да ме моли.

— Когато приключа работата си, ще получите доклада, за който платихте. Както се разбрахме.

— Като ваш клиент имам правото да знам още сега.

— А аз имам правото да остана жив. Въпреки всички опити на клиентите ми.

Кипнал, се обърнах настрани и погледът ми се спря върху „Мерилин“ на Уорхол. Загледах се с изненада в линията на косата ѝ. Има една малко известна история как претовареният с работа Уорхол изпратил цветоотделките на портрета си на Монро в галерията си в Европа с инструкции да направят разпечатки преди пристигането му, които той след това да подпише. Една нощ цветоотделките „изчезнали“ за няколко часа, след което се появили в един ъгъл на галерията, сякаш някой случайно ги бил забравил там. След няколко месеца на пазара се появили портрети с едва забележима тънка ивица с друг оттенък при линията на косата вместо постепенната градация, каквато би трябвало да има. Оказало се, че са направени нелегални разпечатки, като цветоотделките били разместени само с два милиметра.

— Знаете, че този Уорхол е фалшификат, нали? — казах аз и се обърнах да видя реакцията му.

Хара като че се стресна, а после се изчерви.

— Забравям, че под мускулите се крие ценител. Разбира се, че знам.

— Не съм изненадан. Не ми се изпречвайте на пътя, Хара, защото ще съжалявате. И ще спазя обещанието си, независимо дали около вас има бодигардове, или не.

Кимнах на Джо и излязох.

53.

Преди да замина проведохме едно последно съвещание в „Броуди Секюрити“. Присъстваха Наразаки, Нода, Джордж, Мари и Тору. Предният вход още беше заключен и залостен. Трима души стояха на стража на улицата, други три ма патрулираха по периметъра. Трети екип ми пазеше гърба по пътя до и от офиса на Хара.

— Как мина при Хара? — попита Наразаки.

Разказах им за срещата с магната и докато говорех, гневът ми се разпали отново.

Наразаки кимна съчувствено.

— В този бизнес клиентите понякога почти не се различават от онези, по чиито следи вървиш.

Тору кимна.

— С неговите жицеглави ще си имаме много неприятности.

— От какъв вид? — попита Нода.

— Ще следи Броуди и всеки друг, който пътува.

— Искаш да кажеш, че ще го направи, като хакне компютрите на авиокомпаниите ли? — попитах аз.

— Хора от неговото ниво могат да хакнат авиокомпаниии, кредитни компании, хотелски системи — всичко, което е свързано с Мрежата. Ако пътуваш с истинското си име, Сога ще научава къде, кога и как по-бързо, отколкото можеш да кажеш хаквам.

— В такъв случай да оставим следа — предложих. — Очевидна, но не чак толкова.

Тору се ухили.

Обърнах се към Наразаки.

— Какво мислиш? Не е ли време да слезем от трибуните и да се включим в играта?

— Имаш усет за трибуните, хлапе. Това ми харесва. Но този случай ескалира много отвъд опасното, така че те изтеглям от него.

Зяпнах го потресен.

— Не ме разбирай погрешно, Броуди-кун. Справи се отлично с работата си, но въпреки това си новак. Стигна дотук само защото те

прикрепих към Нода. Нека професионалистите да довършат нещата. Освен това не мислиш ли, че е време да се върнеш при дъщеря си? Да я държиш под око, докато нещата не се укротят?

Нода се наведе намръщено напред.

— Не виждам причина да не може да продължи. Представи се много добре.

— Дълга на Джейк да го пазя от опасности — рече Наразаки. — Ти ми помогна да видя кита, Броуди. Наистина добре свършена работа. А сега остави по-опитният екип да разчисти терена.

Нода се намръщи още повече.

— Няма да замине. На гърба му е нарисувана мишена. Също като на моя.

— Именно — каза Наразаки. — Ако извадим Броуди от предната линия и го скрием с дъщеря му, докато нещата отшумят, вероятно ще можем да спасим положението.

— Малко вероятно — изръмжа Нода.

Усмихнах се разбиращо на дългогодишния партньор на баща ми.

— Наразаки-сан, ти си ми като баща и се отнасям с огромно уважение към мнението ти, но няма да се крия от Сога. Тези мръсници убиха жена ми.

Лицето му омекна.

— Разбирам те. Но е твърде рисковано. А и това не е начинът, по който работи „Броуди Секюрити“.

— На която аз съм съсобственик.

Старият партньор на баща ми впери поглед в мен, видя твърдата ми решимост и се намръщи раздражено.

— Неведнъж съм виждал същия проклет поглед и у баща ти. Като на инатлив рибар, който няма да прибере мрежите си, докато не налови риба, колкото и тъмни да са облаците на хоризонта. — Въздъхна и се обърна към Нода. — Добре, да бъде вашето. Но, Кей-кун, искам наши хора в Щатите да пазят момчето ни, когато не го пази полицията.

Нода изсумтя в знак на съгласие.

Наразаки се обърна към мен.

— Ще уредиш ли твоят приятел да ти пази гърба?

— Разбира се.

— Добре. Тогава ето как ще разделим задачите. Лондон е престижното място. Кей-кун ще проучи „Гилбърт Туийд“ там, тъй като познава града. Джордж може да поеме Лос Анджелис. Така ще имаме очи на всеки континент. Ако в Лондон изникне нещо, той е на две крачки от Ню Йорк. Броуди, ти се прибираш у дома, работиш с полицията в Сан Франциско и се грижиш за Джени-чан.

— Първо Ню Йорк, после Лондон — каза Нода.

— Съгласен — казах аз. — Голямата ябълка е дръзкия ход. Досега Сога са неуловими, но не и плашливи.

— По-добре е да имаме по един човек на всеки континент — каза Наразаки.

— Аз също бих избрал Ню Йорк — обади се Джордж. — Ако питат мен.

Трима на един.

Наразаки отвори уста да възрази отново, но накрая вдигна ръце.

— Добре. Значи Ню Йорк. Вие сте по-близо до него от мен.

Така че привечер вече летях над полярните води към Сан Франциско. Слънцето се спускаше към хоризонта и турбуленцията подхвърляше самолета.

Планът ни се беше развил още преди края на срещата ни.

Най-малко, въпреки тревогите на Наразаки, аз се бях превърнал в примамка.

ДЕН 7. СОГА ПРОГОВАРЯ

54.

Сан Франциско, 14:30 ч.

Когато самолетът кацна, си взех багажа, изкарах древната „Кътлас“ от паркинга, поех на север по шосе 101, завих на запад по шосе 380, после отново на север по шосе 280 при Сан Бруно. Минах през Серамонте и през Дейли Сити, като непрекъснато поглеждах в огледалото за обратно виждане. Бях на нокти. Чувствах се като гол без оръжие и без някой, който да ми пази гърба.

След двата ни сблъсъка със Сога и Нода, и аз не вярвахме, че ще можем да излезем от положението, като тъпчем на едно място. Нода бе минал в нелегалност, а аз трябваше да продължа с обичайните обиколки — у дома, в магазина, при полицията. Така че въпреки бащинските тревоги на Наразаки щях да съм уязвим до първата си среща с Рена. Предвид агресивността на Сога пътуването без охрана беше огромен риск. Ръцете ни обаче бяха вързани. С прекалена предпазливост от наша страна рискувахме да събудим подозренията на Сога и да разкрием замисъла си. Искахме да не ме изпускат от очи.

Беше ранен следобед, така че движението не бе натоварено. На булевард „Джунипър Сиера“ излязох от 280 зад класически кабриолет „Мустанг“. Старата спортна кола още беше жива и в движение и това ме накара да се усмихна.

Когато Джунипър се вля в Деветнайсето авеню, шофьорът ме погледна в огледалото за обратно виждане мина на съседното платно и намали, докато не се изравни с мен.

Погледнах го с безпокойство. Маневрата му беше доста гладка. Не знаех дали е някакъв любител, или нещо друго. Знаех обаче, че ме е заклешил. Отпред имаше дупка в отсрещното движение. Ако играта загрубееше, можех да рискувам и да направя бърз обратен завой.

— Голяма красавица караш — извика шофьорът. — Коя година е?

Беше бял, с червена брада, червендалесто лице и кафява барета. Досега нищо не показваше, че Сога използва хора извън селото и изобщо извън Япония. Но пък и нищо от онова, което ни беше

известно, не отхвърляше подобна възможност. Шофьорът караше с двете ръце на волана. Ако едната изчезнеше от погледа ми, щях да действам.

— Седемдесет и седма — отвърнах.

— Добра година. Моята е от седемдесет и трета.

— Още по-добра година.

Той вдигна два пръста за поздрав, превключи на по-горна скорост и рязко зави на следващия завой, като показва завидни шофьорски умения.

Фалшива тревога. Укротих параноята си и напрежението в раменете ми спадна. Джордж и Нода бяха взели по-ранни полети, но заради отклоненията щяха да кацнат след мен. Бяхме уредили нещата с партньорите си, така че и двамата да продължат, без да губят никакво време.

Продължих още малко на север, след което завих наляво по Слоут и няколко преки след Пайн Лейк Парк завих надясно по Сънсет.

Почти бях стигнал.

След секунди щях да прегръщам Джени и цялата ми тревога от дните в Япония щеше да изчезне, поне временно. Да, Сога си оставаше заплаха, но в момента връщането на дъщеря ми у дома означаваше всичко за мен. Искях да видя доверчивите ѝ кафяви очи, усмивката ѝ и дупката на мястото на предните зъбчета. И веднага след като се върнехме у дома щях да измисля нов план за безопасността ѝ. За нашата безопасност.

Рена ми беше дал адреса на къщата, понеже ФБР щеше да я сменя с друга след изтичането на договора за наем след месец. Завих на улицата и перцето на страха погали тила ми. Горе-долу там, където според преценката ми трябваше да се намира къщата, имаше три полицейски коли, спрели безразборно на улицата, сякаш шофьорите им ги бяха изоставили, за да се втурнат нанякъде. Приблжих и видях Мириам Рена да стои в градинката отпред, притиснала ръце към гърдите си.

Не!

От ъгъла в другия край на улицата се появи линейка и спря. Сирената ѝ беше изключена, нуждата от спешна помощ бе отминала.

Не!

В ума ми веднага се появи картина на кървава баня в къщата. Джени, с посинели устни и безжизнена. Малките вкочанени телца на Кристин и Джоуи до нея. Мириам сигурно беше дошла да вземе децата, доведени по-рано от някой от хората на Рена.

Преувеличавах. Всичко щеше да е наред. Трябваше да е. Бяхме махнали Джени от пътя на злото. Бяхме я скрили в тайна квартира на ФБР. Охраната беше първокласна. Трима от най-добрите хора на Рена бдяха над нея. Сога не би посмяла да действа срещу цяло полицейско отделение. Или грешах?

Изскочих от колата едва ли не в движение. Някаква жена в униформа разпитваше Мириам, а две патрулни момчета държаха тълпата на разстояние.

— Мириам! — извиках и се втурнах покрай група зяпачи и едното ченге.

— Сър! — извика зад мен полицаят.

— Мириам!

Жената на Рена — брюнетка със зелени очи — се обърна към мен и в същия миг две ченгета изникнаха помежду ни с ръце върху дръжките на пистолетите. Мириам надникна между раменете им и погледите ни се срещнаха. На лицето ѝ бе изписан ужас.

Зад мен друго ченге ми нареди да спра. Двамата отпред извадиха оръжията си.

— Спрете — викна Мириам. — Познавам го. Той е бащата.

„Той е бащата... Не-е-е-е-е...“

Сграбчих Мириам за раменете.

— Не и Джени! Кажи ми, че Джени е добре!

Тя омекна в ръцете ми. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Очите ѝ ме гледаха извинително, отчаяно, покрусено... и в гърдите ми зейна черна дупка.

Аз бях виновен. Гостенчето ме беше заплашил с нож и ме бе предупредил да стоя настрана. В селото Сога бяха нападнали, без изобщо да се замислят. В Токио брокерът на власт ме беше предупредил за отмъстителността на Сога. И какво направих аз? Втурнах се с рогата напред, като поисках само допълнителна защита. От градски ченгета. *Срещу Сога!*

Стомахът ми се стегна на възли, докато някъде другаде в мен се надигаше неукротима ярост.

— Джим — чух гласа на Мириам. — Толкова съжалявам...

„Първо Миеко, а сега и Джени!“ Едва сега проумях напълно що за чудовище е Сога. През последните седем дни бях толкова погълнат от откриването на убийците на Миеко, че бях оставил Сога да действа преспокойно и да убие единствения жив член на семейството ми. Детето ми. „Какво направих?“

Мириам стоеше несигурно до мен.

— В един момент бяхме в гаража, в следващия тя изчезна.

Вгледах се в тъжните ѝ зелени очи.

— *Изчезна?* Изчезна ли каза?

— Да. Някой я грабна. Не зная кой.

— Значи не е мъртва?

— Не. Отвякоха я.

— А Кристин и Джоуи?

— Упоени са. Но са живи.

Вече не я слушах. Умът ми заработи на високи обороти. Джени беше жива. Децата на Рена бяха в безопасност. Все още имаше шанс.

Преглътнах. Възлите в стомаха ми се развързаха.

— А линейката...?

— За детегледачката — рече Мириам. — Тя...

Люси Купър, ченгето под прикритие, беше поела главния удар на атаката.

Полицайката, която беше разпитвала Мириам, застана между нас. Имаше черен бадж, на който с бели букви пишеше СПИЛСБЪРИ.

— Господине, отдръпнете се.

— Няма ли допълнителни подкрепления? — попитах аз.

— Господине...

— Всичко е наред, полицай — каза Мириам. — Той е бащата. Току-що пристига от Токио.

— Разбирам, госпожо, но трябва да говорим с вас, докато следата е още свежа, след това ще говорим и с него. Можем да говорим и вътре, ако предпочитате.

Мириам отново притисна ръце до гърдите си.

— Не, отвън, че да виждам. Джени може да се появи.

— Добре, но ще трябва да приключваме бързо, госпожо. Господине, ако обичате, отдръпнете се.

— Отговорете на въпроса ми — настоях аз. — Къде са били другите?

Спилсбъри присви очи и ме изгледа с цялата твърдост, на която е способно едно ченге.

— Господине, ако отговоря на въпроса ви, обещаваме ли да се отдръпнете и да ме оставите да си свърша работата?

— Да.

— Бяха вдигнати по тревога заради обир на шест преки оттук.

Ушите ми забучаха от ярост.

— Било е отвличане на вниманието. Как никой не се е сетил?

— Да, господине — каза Спилсбъри със стегнат, безкрайно търпелив тон. — Това вече е ясно. А сега, ако обичате...

— Къде е Рена? Защо не е тук?

— В момента пътува насам.

— Добре. Но искам да участвам. Става въпрос за дъщеря ми.

— Господине, разберете, вие не сте свидетел. Не можете да ни помогнете, освен ако не можете да предложите някаква информация, свързана с отвличането. Имате ли такава?

— Не, но...

— В такъв случай искам да се отдръпнете и да ни оставите да разпитаме единствения свидетел, с когото разполагаме.

Стиснах очи. Искях да мога да направя нещо повече, но Спилсбъри беше права. В момента само пречех. Не че вярвах, че СФПУ е в състояние да постигне нещо. Имахме си работа със Сога. Бяха нападнали и бяха измъкнали Джени не от другаде, а от тайна

квартира на ФБР. Дъщеря ми отдавна я нямаше — упоена и скрита в някой микробус, камион или частен самолет, пътуващ дявол знае накъде.

Отдръпнах се към тълпата. Вече се бяха събрали повече от четирийсет души.

Спилсбъри се обърна към Мириам и заговори настойчиво:

— Добре. Госпожо Рена, нужно ни е описание.

Мириам избърса сълзите си.

— Казах ви. Не ги видях. Просто ме сграбчиха.

— Те? Значи не е бил един човек?

— Така мисля. *Стори* ми се, че са повече.

— Но не сте сигурна?

— Не съм.

Изтръпнах от ужас. Колко дълго щеше да е в безопасност Джени? Колко време щяха да я оставят жива? Защото оставеното живо дете е необорим свидетел. Всеки съдебен заседател ще гласува „виновен“, ако детето посочи с пръст обвиняемия.

— Видяхте ли изобщо нещо? — попита Спилсбъри.

— Не. Бутнаха ме в отворения багажник и го затвориха.

— В гаража ли бяхте?

— Да. Вкарах колата и затворих вратата, според инструкциите. Няма ли да се обадите на някого? Дадох ви нейна снимка.

— Предупредихме дежурните полицаи и разпратихме снимката, но ни трябва още подробности. Казаха ли ви нещо?

— Не. Натикаха ме в багажника и затръшнаха капака. Чух само как Джени извика: „Госпожо Рена?“ Това е всичко.

Осъзнах, че животът на Мириам е бил пощаден само защото багажникът е бил удобно място, в което да я затворят. Без багажника труповете щяха да са два. С Рена се бяхме разбрали децата му да идват и да правят компания на Джени, охранявани от опитни детективи. Сега разбирах, че е било лудост от моя страна да излагам семейството му на риск.

Спилсбъри замълча. Тя също си даваше сметка, че жената на Рена се е разминала на косъм със смъртта, но успя да запази безизразната физиономия на ченге.

— Чухте ли ги да говорят помежду си? Или да си шепнат? Доловихте ли някакъв акцент?

— Не. Нищо.

— Приглушени команди или тътрене? Звуци на борба?

— Не.

„Похитителите са били бързи, уверени и са действали професионално“.

— Можете ли да кажете нещо за ръката, която ви бутна, госпожо Рена? Видяхте ли я? Можете ли да си спомните цвета на кожата? Или може би сте видели пръстен?

— Не.

— Стъпки? Тежки, леки, забързани?

— Не. Усетих, че зад мен има някой. Преди да успея да се обърна, вече бях заключена в багажника.

— Как ви набутаха вътре?

— В какъв смисъл?

— Не биха могли да ви вкарат в багажника, без да окажете съпротива. Просто не е достатъчно голям.

— Багажникът беше отворен. Навеждах се да извадя една кутия. Някой притисна главата ми към дъното на багажника с ръка. Усетих миризмата на резервната гума. Нова е.

— Значи сте били наведена?

— Да. Опитах се да се освободя, но не можах. Онзи беше твърде силен. После някой вдигна краката ми.

— Главата ви през цялото време ли беше притисната?

— Да.

„Сога са изпратили екип“.

— Значи трябва да са били най-малко двама.

— Предполагам. Да. Сигурно са били двама.

Спилсбъри беше съобразителна. Направо извличаше злато от въздуха. Почувствах се по-добре, че съм се отдръпнал и съм я оставил да работи.

— Как усещахте дланта на главата си?

— Да я усещам?

— Да. Голяма ли беше? Широка?

— Да, широка. И силна. Много силна.

— По-голяма ли от вашата ръка?

— Много по-голяма. Но моята е толкова малка...

— По-голяма от моята?

— Да.

— Мъжка?

— Не зная.

— Но ако трябва да предположите?

— В такъв случай бих казала, че е мъжка.

— Усетихте ли нещо? Пръстен? Каишка на часовник? Гривна?

— Не.

— А ръцете, които вдигнаха краката ви? И те ли бяха големи?

— Не съм сигурна.

— Възможно ли е да са били?

— Не мисля. Пръстите бяха като че ли по-тънки. Онези на главата ми бяха големи и дебели. Е, не дебели, но твърди, силни.

Спилсбъри задраска в бележника си.

— Някакви миризми? Парфюм? Одеколон? Миризма на тяло?

Мириам се оживи.

— Имаше парфюм. Докато вдигаха краката ми.

— Одеколон или парфюм, госпожо?

— Парфюм. Не зная каква марка, но определено парфюм.

„Бинго. Мъж и жена“.

— Джени каза ли нещо, след като извика?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Трима души. Двама да напъхат Мириам в багажника, докато трети е упоил Джени.

Спилсбъри кимна на партньора си и той отиде до колата и предаде новата информация по радиото.

Спилсбъри затвори бележника и каза:

— Много ни помогнахте, госпожо Рена. Ще пуснем съобщение с описанието на момичето, само или в компанията на двама възрастни. Може би на трима, най-малко една, от които е жена. Добре е като начало.

„Най-малко една, от които с жена“. Напълно в реда на нещата. Двама мъже с малко момиче могат да предизвикат любопитни погледи, но никой не би и погледнал двойка с дете.

— Благодаря — каза Мириам. — Кога ще ми се обадите?

— Ще се свържем с вас веднага щом имаме новини. Бих искала, след като си починете да дойдете до участъка и да повторим отново всичко. Може да се сетите още нещо.

— Разбира се.

Някакъв силует се раздвижи в периферното ми зрение и се приближи небрежно. С две крачки се озова зад мен и притисна нещо твърдо и кръгло в кръста ми. Явно пистолетът бе в джоба на якето му, а тялото му бе извито така, че да скрие действията му.

— Спокойно, приятел — каза непознатият. Гласът му ми се стори смътно познат. Косми на брада докоснаха рамото ми. Шофьорът на мустанга.

— Къде е тя? — попитах, без да се обръщам.

— Не знам и не ми пука.

— Тогава защо си дошъл?

— Адски добър въпрос. Обикновено не ме наемат да говоря. — Пистолетът се заби в кръста ми. — Разбираш ли ме?

— Напълно.

— Този път е послание, момченце. Знаят, че някои от момчетата ти в Токио са се измъкнали, и това не им харесва. Слушаш ли ме внимателно? — И натисна дулото на пистолета в гръбнака ми още по-силно.

Извих гърба си в дъга.

— Да.

Джордж и Нода бяха взели различни полети до Хонконг и Сингапур. Бяха пристигнали в градовете под собствените си имена, след което бяха сменили самолети и паспорти и бяха продължили към Лос Анжелис и Ню Йорк с фалшиви самоличности, за да задействат дискретно партньорите ни. Всички комуникации на място ставаха лице в лице. Никакви имейли, компютри и телефони. Нищо, което да може да бъде засечено от хакера на Сога. Партньорите ни на свой ред щяха да проучат персонала на „Гилбърт Туийд“ и да търсят японци или американци от японски произход, съответстващи на профила, изграден от пътуването ни до Сога-джуджо. Хвацахме се за сламки — и се смятахме за щастливци, че имаме дори сламки. Тору ни беше посъветвал да сме нащрек. Увери ни, че има голяма вероятност хакерът на „Гилбърт Туийд“ да е заложил проследяваща програма, която да го

предупреждава за всеки неочакван ход от наша страна. Изглежда, беше прав.

— Каквото и да сте замислили, трябва да спрете. Погледни хубаво детегледачката. Направиш ли някоя глупост, същото ще сполети и дъщеря ти.

Сякаш по даден знак двама парамедици изнесоха от предната врата носилка, на която имаше покрито с чаршаф тяло. Хората около нас замърмориха. Мириам закри уста с длан.

— Ченгето е послание — каза Мустанга.

При вида на тялото на Люси Купър кипящият досега гняв в мен пламна. Убийството на полицай, и то жена, беше драстичен ход. И означаваше край на играта. Бяхме ги ударили лошо в Япония и сега те си го връщаха. И ако искаха да си го върнат напълно, щеше да има още трупове.

— Какво искат? — попитах през зъби.

— Засега да си седиш на задника. Ще поддържат връзка.

— Не съм сигурен, че мога да го направя.

— Не го ли направиш, дъщеря ти умира. Избирай, момченце.

И се отдръпна. Изчаках секунда и се озърнах през рамо. Застанал в края на тълпата, Мустанга вдигна два пръста за поздрав и си тръгна.

„Ще поддържат връзка“.

Седях в кабинета на Рена с чаша димящо участъково кафе. Беше късно. Десет вечерта в Сан Франциско, един след полунощ в Ню Йорк. Бях го запознал с всичко случило се от последния ни разговор насам. Сега чакахме позвъняване. Жизненоважно позвъняване. Вратата на кабинета беше затворена. И двамата мълчахме.

Телефонът иззвъня. Рена вдигна веднага, каза: „Да“, заслуша се и ми тикна слушалката.

— Трябва да е за теб. Само сумти, нищо не му разбирам.

— Ти ли си, Нода? — попитах на английски заради Рена.

Той изсумтя.

Кимнах на Рена и минах на японски.

— Някакъв напредък?

— Може би. Трябва ми още един ден.

— Е, побързай.

— Защо?

— Джени е в ръцете им.

Признаването на това на глас ме накара да осъзная още по-силно отвличането. До този момент някаква част в мен все още таеше надежда, че Джени може да влезе у дома по-късно вечерта или утре сутринта, но това нямаше да се случи. Джени нямаше да се прибере нито днес, нито утре или може би никога, освен ако не бъдехме изключително внимателни, изключителни късметлии или и двете. Осъзнаването на това буквално ме парализираше.

— Кога? — попита Нода.

Отговорът заседна в гърлото ми.

— Броуди? Кога?

Грубата практичност на Нода развърза езика ми.

— Днес... следобед. Изчакали са пристигането ми.

От другата страна се чу ръмжене.

— Свързаха ли се с някого?

— Лично предупреждение. Знаят, че ти и Джордж сте се измъкнали, но не знаят къде сте. Това ги вбесява.

— Трябва ми само още един ден.

— Добре, но стой покрит. Погрижи се Джордж да прави същото. Видят ли ви, Джени може да пострада.

— Да, разбира се.

— Нода?

— Да?

— В гората ми каза, че не вземали заложници.

— Помня.

— Ами... сега?

След дълго мълчание той каза:

— Понякога и аз греша.

Гърлото ми пресъхна. Разбихах, че Нода се мъчи да намери отговор, който да ме успокои. Проблемът бе, че не звучеше убедително.

Робърт Дюмонд, Уставния почука на вратата и надникна в кабинета. Беше със син костюм с жилетка на тънки райета и червена копринена връзка. Даже гардеробът му беше безупречен. Имах проблем да си го представя като следващ кмет на града след Хъруиц. Изглеждаше твърде скован и стегнат за Сан Франциско.

— Трябва да приключвам — казах в телефона. — Знаеш как да се свържеш с мен.

— Да — каза Нода и връзката прекъсна.

— Броуди, чух какво се е случило — каза Дюмонд. — Съжалявам. Ако някой може да я върне, това е нашето управление. Франк, Мириам и децата добре ли са?

— Да. Боб, благодаря. Ще седнеш ли?

— Не, но после трябва да поговорим. Заповед на шефа. Гейл също иска да поговорите. Нещо за смекчаване на тона на изявленията на управлението пред пресата.

Дюмонд изглежда многозначително Рена, кимна ми и излезе с отсечени стъпки.

— Какво беше това?

— Кметът смята, че нещата са излезли от контрол. Искан постояннен вътрешен контрол и Уставния е неговият човек.

— Това не звучи добре.

— Колкото и да е трудно да се повярва, предпочитам него, отколкото Гейл Уонг. Официално тя се води само говорител на кмета,

но на практика върти кабинета му. Никой не може да ѝ се изпречи на пътя и да се надява, че ще оцелее.

После Рена ме запозна с останалото. Единствената причина все още да ръководи екипа, разследващ Японския квартал, бе, че никой с всичкия си не искаше да поеме разследването. След случилото се в тайната квартира доброволците се бяха изпарили. Никой не искаше да излага семейството и роднините си на риск. Всички имащи отношение към случая прочели резюметата на Рена за находките ми и след като схванали отмъстителността на Сога, без да споменаваме майсторството им, кариеристите предпочели да търсят възможности другаде. Натискът на обществото растеше и от кметския кабинет решили да следят внимателно напредъка на разследващия екип, докато положението не стане непоносимо и не се наложи да принесат Рена в жертва.

— Съжалявам, Франк.

— Вината не е твоя. Знаех, че случаят ще е тежък, още когато го поех. По-скоро аз ти дължа извинение.

— Това пък защо?

— Защото постъпих идиотски, като изтеглих момчетата от Джени. Това беше първокласна издънка. От най-големите.

Вече бях премислил моето становище за гафа и свих рамене.

— По-добре, че не са били там.

Рена ме зяпна.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Сога са професионалисти.

Очите му пламнаха от накърнена гордост.

— А ние какво сме? Жалки аматьори ли?

— Разбира се, че не. Но убийствата, покушенията и отвличанията са рутинна работа за тези типове. Ако твоите момчета бяха там, Сога щеше да види сметката на трима твои хора вместо на един.

— Как ли пък не.

— Замислял ли си се изобщо какво можеше да стане с Мириам, ако багажникът на колата не е бил отворен по една щастлива случайност?

За първи път през всички години, откакто го познавах, Рена пребледня. Сивите му като стомана очи сякаш щяха да изхвъркнат от

орбитите. В следващия момент той се овладя.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Подценили сме ги. И то здравата.

— Именно.

— В този случай нормалните правила не играят.

— Не очаквай възражения от моя страна.

Рена се облегна в стола си. Претърколи топчетата в устата си.

— Но знаеш ли какво? Тези кучи синове ще си изпатят като всеки друг боклук. Ще ти дойдат на гости. Ще напълним жилището ти с бръмбари, ще разположим снайперисти по покривите, ще сложим цивилни на улицата и ще заковем задниците им за стената.

— Няма да се получи.

— Ще взема най-добрите хора.

— Ще ги забележат. Наясно са с правилата на играта.

— Да не би да имаш по-добра идея?

— Просто ги остави да дойдат и да свалят картите си.

— Твърде опасно е.

— Те взеха Джени, после опряха пистолет в гърба ми *при тайната квартира на ФБР* пред очите на четирийсет души и половин дузина ченгета. Няма как да не забележат номера и ако забравим това, Джени ще пострада.

Рена отново претърколи топчетата в устата си и се намръщи.

— Лично аз не бих действал така, но ти познаваш тези гадини по-добре от нас.

— Не забравяй и Джени.

Рена кимна.

— Най-вече нея.

В Токио бях обещал, че ще накарам Рена да ми пази гърба. Отвлечането на Джени обаче налагаше промени в плана. На Наразаки нямаше да му хареса, но залогът се беше вдигнал.

— И още нещо — каза Рена.

— Какво?

— При такова агресивно отвлечане за отмъщение по всяка вероятност ще те потърсят в най-скоро време. Така че бъди готов.

Ден 8. Изгубен

Когато на следващата сутрин влязоха в антикварния магазин — държаха еднакви пистолети — схванах, че едва ли са дошли да купуват произведения на изкуството.

Бяха двама. Гостенчето и някакъв зализан мускулест тип на около трийсет и пет.

Посегнах за пистолета под касовия апарат. Нямаше го. Натиснах беззвучната аларма. Деактивирана. С Ейбърс бяхме заклещени като в капан зад тезгяха. За нула време. Прав бях — полицаите нямаха особени шансове срещу тези типове.

Непознатият опря дулото на пистолета си в челото ми.

— Ако искате да останете жив през следващите трийсет секунди, господин Броуди, не мърдайте.

Не помръднах. Не казах нито дума.

Гостенчето вдигна оръжието си и изстреля куршум към дъното на магазина, после се прицели надясно и стреля отново.

Останах неподвижен.

Новият премести дулото от моето чело върху челото на Ейбърс.

— Огледайте се, господин Броуди, но без да движите краката си.

Завъртях се в кръста и огледах стената от лявата ми страна, после дъното на магазина. С два безупречно точни изстрела Гостенчето беше превърнал на прах една ваза Шигараки от осемнайсети век, а в един окачен свитък от периода Едо зееше дупка. Това бяха двата най-скъпи артикула в магазина ми. Сога явно демонстрираха, че имат абсолютна власт върху всеки аспект от личния и публичния ми живот. Оръжие, аларма, магазин, дъщеря. Тлеещата ярост от вчерашния ден отново се събуди и изпълни всяко ъгълче на душата ми.

— Вече привлякохме ли вниманието ви? — попита партньорът на Гостенчето. Ръцете му бяха тънки и с маникюр, очите му приличаха на пронизителни кафяви дискове. Кобурът му беше под мишницата, скрит под черното сако.

Кимнах отсечено. Не смеех да си отворя устата.

— Добре. А сега, ако искате да останете жив още минута, ще седнете ей там. Колегата ми ще ви закопчае и двамата. После ще поговорим.

Отстъпи крачка назад и насочи глока си към гърдите ми. Движенията му бяха пестеливи, английският му — безупречен. Държеше оръжието с нехайство, което говореше, че е повече от добър. В движенията му имаше някаква еластична грациозност, идваща с всеотдайното посвещаване на бойните изкуства. Несъмнено беше добър и в тях. Гостенчето беше опасен и аз едва бях успял да го отблъсна. Партньорът му можеше да ме направи на пух и прах.

Ейбърс седна, но аз се задържах при тезгяха, очаквайки удобен момент.

— Дермот, господин Броуди май има други идеи. Бъди така добър да го разубедиш.

Дермот насочи пистолета си към Ейбърс и дръпна спусъка.

Куршумът се заби в стената на пет сантиметра над лявото рамо на Ейбърс и той подскочи и се ококори от ужас.

Вдигнах ръце в знак, че се предавам, и седнах до помощника си.

— Тъй като, изглежда, не цените особено собствения си живот, господин Броуди, пистолетът ми ще бъде насочен към господин Ейбърс, докато колегата ми ви закопчае. Ако решите да си играете с Дермот и дори да успеете да го разсеете за миг, ще застрелям първо господин Ейбърс, а после ще се разправам с вас. Дермот ми каза, че рефлексите ви били невероятно добри. Подобен талант често води до прекалена самоувереност и неразумно поведение, така че бъдете сигурен, че част от секундата, след като направите опита си, ще изстрелям три куршума в помощника ви. Ще бъдат плътно групирани и смъртта му ще бъде моментална. В най-добрия случай ще надвиете и двама ни, а господин Ейбърс ще бъде мъртъв. В най-лошия ще изядете пердах, а господин Ейбърс ще бъде мъртъв. И при *най-малкото* движение от ваша страна господин Ейбърс си заминава. Разбрахме ли се?

Кимнах. Говореше като човек, свикнал да дава заповеди и те да бъдат изпълнявани.

— Добре. Дермот.

Дермот пусна резето на входната врата, обърна табелата и спусна щорите. После приближи, прокара белезниците през напречните

пръчки на уиндзорския стол от осемнайсети век, на който бях седнал, и закопча китките ми. След това повтори процедурата с Ейбърс.

— Отлично. И тъй, да приключваме с веселбите. Аз съм Лорънс Кейси, а партньорът ми, с когото вече сте имали удоволствието да се запознаете при дома ви, е Дермот Съмърс.

Подигравателен и наперен при първата ни среща, Дермот се беше превърнал в покорен слуга в присъствието на Лорънс Кейси — нещо, което можех да разбера. Кейси командваше парада. Държеше се свободно и властно, сякаш се намираше над всичко. Всеки кичур от косата му беше прибран назад в нечовешки симетрична опашка, говореща за строга прецизност. Беше облечен в добре ушит черен костюм и поло със същия цвят. Дрехите бяха от същия материал като облеклото на нападателите ни в Сога, само че мъничко по-дебел. Дермот носеше вариант на същия костюм, но с по-широки ревери, според телосложението му. И двамата бяха обути с еднакви обувки с меки подметки, които не издаваха нито звук. И двамата бяха японци.

— Дермот? Кейси? — повторих със съмнение.

— Това са работните ни имена. — Кейси прибра пистолета в кобура и раздвижи рамене, за да оправи костюма си.

— И тъй, може ли да поговорим за дъщеря ми? — попитах аз.

Кейси ме погледна без никакво чувство за хумор.

— Вие ли диктувате правилата, господин Броуди?

— Не, аз просто...

— Не искаме да ви караме да чакате, нали така? Дермот, пусни часовника.

„Часовника?“

Преди да успея да отворя уста, Дермот вдигна пистолета си и простреля Ейбърс.

Ейбърс се разтреесе на стола си и устата му зейна от шок. От лявото му бедро рухна кръв.

— Броуди... — промърмори той.

— Дръж се, Бил. — Хвърлих леден поглед към Кейси. — Какво правите, по дяволите? В ръцете ви сме.

Лицето на Кейси потъмня.

— Набъркахте се прекалено много в работите ни, господин Броуди. Наложих се да се връщам в Сан Франциско, което е не само загуба на време, но и нарушава нашите... правила. Така че напълно сте си заслужили да ви безпокоим. Дермот улучи бедрената артерия. Кръвта на господин Ейбърс изтича равномерно. Ще бъде мъртъв след дванайсет до петнайсет минути, освен ако кръвенето не бъде спряно. Ръцете ви са закопчани и не можете да му помогнете. Ключът е у нас. Имате ли още въпроси?

— Не — казах и прехапах устна. Погледнах Ейбърс. Болката бе набраздила челото му с дълбоки бръчки.

Кейси се усмихна.

— Мъдър отговор. Сега вече можем да започнем. Предложението ни е просто. Искаме да разрешим сегашната ситуация. Отвлечането на дъщеря ви е първата стъпка. При нормални обстоятелства щяхме просто да ви убием и да приключим с това, но връзката ви с полицията на Сан Франциско и с „Броуди Секюрити“ усложнява нещата. И ето ни в това положение. Жената ченге е мъртва, така че знаете, че не се шегуваме. Искаме от вас едно нещо — да оставите случая Хара. Ще се оттеглим без никакви фанфари, господин Броуди, като облачен залез. Ако фирмата ви също се оттегли и полицейското разследване отиде в задънена улица, дъщеря ви ще живее. Предпочитаме да продължите да действате още няколко дни, за да задоволите клиента си и полицията. Накрая ще се окажете с празни ръце. Животът на дъщеря ви зависи от това.

— Слушам — казах аз. „Джени ще остане жива, докато представлявам заплаха“. Кейси обаче ме беше уплашил. Той бе жесток,

методичен и интелигентен. И най-лошото, беше плашещо непредвидим. Дори докато се мъчех да си възвърна духа, усещах как увереността ми се стопява под смразяващия му поглед.

— Добре. Искам времето ви да бъде запълнено с безцелна дейност. На първо място ще проведете втори разговор с госпожица Лиза Хара. Ще отлетите за Ню Йорк. Ясно?

— Лесна работа.

— След това искам да пратите господата Сузуки и Нода да обикалят света по разни дребни задачи, под какъвто си измислите претекст. Само гледайте да е убедителен.

— Няма проблем — казах аз и хвърлих поглед към Ейбърс. — Може ли да побързаме?

— Моля?

Дермот се прицели в другия крак на Ейбърс. По усмивката му личеше, че го сърбят ръцете да стреля. „Господи!“

— Нищо — побързах да кажа аз. — Продължавайте. Моля.

Кейси кимна одобрително.

— Оттук нататък, господин Броуди, нито вие, нито който и да било от хората ви не бива да се отклонява от този план. Можем и ще нанесем удар по всяко време, ако останем недоволни от представянето ви. Мишените ни ще бъдат семейството и приятелите ви. *Недаяши ни суру зо*. Разбрахте ли ме?

Недаяши ни суру зо. В буквален превод — ще ви изтръгнем от корен. Тоест ще избием цялото ви семейство. Кейси говореше за едно от най-ужасяващите оръжия в страна, пълна със страховити воински традиции, за обичая да изстребиш целия род на врага си заради убеждението, че след години дори малките деца ще тръгнат да ти отмъщават, след като пораснат, както се бе случвало неведнъж в японската история. За оцелелите е въпрос на чест да търсят отмъщение, така че безопасността може да се осигури единствено със заличаването на целия клан. Изводите ме парализираха. Помъчих се да намеря отговор, който да не предизвика поредната жестока реакция, и накрая просто кимнах.

— Добре, защото практикуваме *недаяши* с огромен успех вече три столетия. Подходът се оказва невероятно убедителен. Знайте, че ще убием не само вас, но и целия ви род и най-близките ви приятели. — Той щракна с пръсти. — Дермот?

— Сандра Фандино. Фримонт авеню седемнайсет тринайсет, апартамент Б, Мил Вали.

— Бившата ми приятелка? Тя дори не знае, че съм жив.

— Пази доста спомени за вас и все още държи ваши снимки залепени на хладилника.

— Тя има десетки снимки на хладилника. Сигурно просто не си е направила труда да разкара моите.

— Начинът, по който ги е разположила, говори за друго.

И наистина, приятели ми бяха споменавали, че тя все още пази пламъчето, но не бяхме разговаряли от години. Престорих се, че не ме интересува.

— Това е нещо ново за мен.

— Чудесно. Значи няма да ви липсва. Приемете я като загревка.

Той отново щракна с пръсти. Дермот се изхили похотливо.

— Готово. Ще бъде мъртва утре при улично нападение, докато прави сутрешния си крос.

„Господи... Сандра...“ Сърцето ми сякаш потъна в черен кладенец.

— Видях как работите — казах с несигурен глас, който ме издаде. — Нямам нужда от друг пример.

Кейси ме изгледа с присвити очи.

— Аз пък мисля, че имате. Прекалено сте вироглав за вкуса ми.

Вироглав? След първоначалното колебание да седна съпротивата ми беше на практика нулева. Думите ми бяха оскъдни и неутрални, а той пак не беше доволен. Тези типове *обичаха* да убиват.

— Кажете му да не го прави, Кейси.

— Късно е.

— Кажете му да не го прави. — Напънах белезниците и чух как дървото изпука. Кейси ме наблюдаваше за знаци, че ме е страх. Не му беше трудно да ги открие. Само глупак може да бъде безстрашен в подобна ситуация. Безстрашен и малко след това — мъртъв.

Накрая Кейси отстъпи.

— Ще удовлетвори молбата ви, господин Броуди, но *само* този път. Трябва обаче да знам дали се разбираме. Е?

— Да.

— *Наистина* ли се разбираме?

— Можете да сте сигурен.

— Добре, защото господин Ейбърс изглежда видимо в беда. Още едно избухване и няма да се сдържа. Не обичам да отменям заповеди. Това отслабва командната верига. Още една грешка и Сандра Фандино ще стане жертва на ината ви, *наред* със следващия човек в списъка. И помнете ми думата, няма да има следващи преговори.

Кейси отново щракна с пръсти.

— Детегледачката на Джени — каза Дермот. — Семейство Майърс на горния етаж.

Пребледнях.

— Близък съсед. Това звучи обещаващо — рече Кейси. — Някакви идеи?

— Захвърлена дрогирана и полугола посред нощ в лоша част на града, където си падат по бели жени и...

Главата на Ейбърс се люшна настрани и клепачите му запърхаха.

— Броуди, аз...

Кейси си погледна часовника.

— Май времето тече по-бързо. Жалко. Джени ще бъде следващата, освен ако не се подчинявате, господин Броуди. Ако се наложи, *ще* ви ликвидираме, независимо дали имате или нямате помощ от полицията. Можем да стигнем до вас и приятелите ви както решим и когато решим. Ако някой предприеме дори една стъпка срещу нас, дъщеря ви ще умре, вие ще умрете, всички други ще умрат.

Кейси приклепна и очите му се изравниха с моите.

— Господин Ейбърс изпитва силна болка. Болка, която *вие* му причинихте с упорството си тук и в Токио. Мисля, че не е нужно да казвам нещо повече.

После се обърна и излезе, без да каже нито дума повече.

Дермот го последва, като ми махна с глока си.

— До нови срещи, Броуди.

Пусна ключа за белезниците на пода и се измъкна ухилен навън. Без да откъсвам очи от ключа, се затътрих напред, белезниците се врязаха в китките ми. Наклоних стола настрани и паднах. Дръжката изпраця и чух как нещо се счупи. Дотук с двата стола. Трета инвестиция отиде по дяволите.

Като се отблъсках с крак, успях да се добера до ключа, после се обърнах по гръб и зашарих с пръсти. Ейбърс изстена. Лицето му беше побеляло, а локвата кръв под него се разширяваше с плашеща скорост.

Напипах ключа, успях да го хвана и се залюлях напред-назад, докато набрах достатъчно инерция да се обърна настрани.

Опипах белезниците за ключалката, намерих я, пъхнах ключа и го завъртях. Освободих се и отключих белезниците на Ейбърс. Положих го да легне на пода, като вдигнах ранения крак нагоре, за да намаля кървенето, и направих турникет от едно синьо кимоно *оби* като превързах раната с останалия плат. Докато затяхах импровизираната превръзка, Ейбърс стенеше.

След като звъннах на 911, се наведох над изпадналия в безсъзнание свой приятел и му ударих лек шамар, първо по едната буза, после по другата.

— Бил, чуваш ли ме?

Отговор не последва.

В далечината се чу вой на сирена.

— Чуваш ли, Бил? Вече идват.

Очите му се отвориха. Лицето му беше разкривено от болка.

— Какво?

— Сирената. Наближава.

— Студено ми е, момко. Ужасно студено.

Грабнах едно одеяло от един корейски скрин и го завих.

— Така по-добре ли е?

Клепачите му потрепнаха.

— Съсипаха ни стоката.

— Ще се оправим.

Той кимна едва-едва, затвори очи и последните признаци на живот изчезнаха от лицето му.

Седях в чакалнята на болницата, отпуснал глава върху ръцете си. Бях абсолютно изгубен. Не знаех към кого да се обърна и какво да правя. Не знаех дори какво да мисля. Несигурността дереше гърдите ми. Дишах на пресекулки. Бях изложил на смъртна опасност всички, за които ме беше грижа.

Бяха откарали Ейбърс от операционната направо в интензивното, където не се допускаха външни лица. Повечето вътрешни поражения бяха оправени, но имаше усложнения и прогнозите не бяха сигурни.

След като ми съобщи, че Ейбърс ще прекара в сън следващите дванайсет до двадесет и четири часа, докторът ми каза да се прибирам и аз си тръгнах. Стигнах като замаян до магазина, оставих табелата ЗАТВОРЕНО на място и извадих специалното дванайсетгодишно саке, което обикновено пазех за клиенти. Не исках да пия сам, но нямаше къде другаде да отида. Рена сигурно се бореше с травмата и чувството за вина на жена си. У Майърс трябваше да се изправя пред Лиза, най-добрата приятелка на Джени. У дома, където и да погледнех, всичко щеше да ми напомня за дъщеря ми.

Оставаше ми само магазинът.

Първата чаша превъзходно саке изчезна за нула време. Налях си втора, пресуших я, грабнах бутилката и отидох в малката стаичка за срещи до кабинета ми.

Глътнах третата доза, после и четвърта. Загледах се в бежовия килим и в перленосивите стени. Винаги се бях гордял с това малко скривалище, където сключвах сделки и оглеждах нови придобивки. Сега това място не означаваше нищо за мен. Погледът ми блуждаеше из стаята, докато не се спря върху акварела на Бърчфийлд. Изпих петото саке в чест на недооценения художник.

Бледите тонове на картината привлякоха вниманието ми както всеки път. Сумракът се сблъскваше с изгряващото оранжево слънце, надничачо над хоризонта. Дървото на преден план със сюрреалистичната му комбинация от розови, черни и зелени тонове се

издигаше нагоре тучно, пулсиращо, пълно с живот и очакваше с решително достойнство настъпващия ден.

Достойнството бе нещо, за което знаех съвсем малко.

С все по-широка подигравателна усмивка Скот Матрькс ме хвърли за трети път. Бях на седемнайсет и инат и когато се изправих с мъка за четвъртия рунд, той отново ме тръшна без никакво колебание. Матрькс бе свиреп рус побойник, три години по-голям от мен, а аз бях заваян мечтател, току-що дошъл от Япония, новак в това доджо. До този момент малцина в Токио или в Ел Ей ме бяха побеждавали.

Очукан и кървящ, аз се опитах да се надигна. В периферното ми зрение танцуваха черни петна. Гневът ме беше погълнал. Миеко излезе на тепиха, наведе се и ми прошепна стихотворението за покоя и хълмовете Оказаки. На японски. За първи път. Без да разбирам напълно нюансите на стиховете, долових дзен идеала за спокойствието и разбирането. Пълното послание ми бе недостъпно, но някак успях да схвана същността му.

Дъхът на Миеко бе топъл и сладък. Сърцето ми докосна покоя, за който тя говореше. Мракът се смени със светлина и двамата с Миеко се усмигнахме един на друг.

Този ден не предизвиках отново Матрькс. Оставих Миеко да ме отведе в ъгъла и останах да седя там, докато главата ми не се избистри. Седях изправен и горд. Като дървото на Бърчфийлд.

Скот Матрькс знаеше нещо, което аз не знаех. И каквото и да бе то, беше по-силно от мен. Аз обаче бях твърдо решен да открия тайната му.

Тренирах две години. *Ката*, *камае*, *шизентай* и *рей* изпълваха дните и сънищата ми. А в кошмарите си виждах презрителната усмивка на Скот Матрькс. След първата година започнах да добавям и похватите, които бях научил на улицата. Както и малко джудо. После и таекуондо. Появиха се нови комбинации. Упражнявах ги, усъвършенствах ги. Покоят гледаше. Стремях се към него, но рядко го достигах. Не можех да се сдържам. Когато го докосвах, той ми носеше

познанието на спокойствието. По кожата ми сякаш минаваше ток и ме стопляше някакво вътрешно сияние.

Онова, на което Миеко ме бе научила онзи ден на тепиха, бе просто: *изгуби битката, но не губи себе си.*

Две години по-късно със Скот Матрькс отново се изправихме един срещу друг. Бях на деветнайсет, а той — на двайсет и две. Бях пораснал с още няколко сантиметра. Проснах го два пъти на тепиха. Матрькс се омете под подигравателните викове на зрителите.

Нощта след посещението на Сога в магазина беше най-дългата в живота ми. По-дълга и по-самотна от предишната, когато умирах от страх заради отвлечането на Джени. По-дълга и по-самотна от нощта, в която Джордж ми се обади след четиринайсетгодишно мълчание, за да ми каже, че баща ми е мъртъв.

По-дълга и по-самотна, защото никога не се бях чувствал толкова безпомощен.

Измъчвах ме образите на Джени, Ейбърс и всичко добро и почтено в живота ми. Нямах отговор, но знаех въпроса — как можех да се надявам да намеря Джени или да подкрепям Ейбърс, щом не можех да намеря себе си? Зададох въпроса на сакето, на Бърчфийлд и на самия себе си. Първото ме утеши, вторият ме вдъхнови, а третият, когато задълбах възможно най-дълбоко и спрях, за да слушам — ми отговори.

Намерих отново покоя и усетих растежа. Познанието. Вътрешната сила. После чух думите на баща ми, които отдавна бяха станали мои собствени: „Дръж се достойно. Заради малкия човек. И заради самия себе си“. Сога ми бяха отнели Миеко. Отнеха ми и Джени. Но докато дишах, нямаше да им позволя да изсмучат живота от мен.

Ден 9. Отчаяние

На следващата сутрин телефонът в кабинета ми иззвъня два пъти и замлъкна.

Заклучих и се качих в микробуса на магазина, необозначено бяло возило, паркирано отзад. Поех на изток по Ломбард, завих надясно по Ван Нес и след няколко преки спрях на бензиностанцията на ъгъла. Казах на Ал да напълни резервоара догоре и влязох в гаража. Хлапето на Ал беше сложило над канала микробус „Сафари“ и човъркаше нещо по предната ос. Кимнахме си. Измъкнах се през задната врата, минах през телената порта и влязох в съседната закусвалня. Момчетата на Сога несъмнено подслушваха уличните телефони около магазина ми и бяха поставили записващи устройства, които да засичат разговорите ми от мобилния, но измъкването в кафенето зад бензиностанцията ми даваше поне някакъв шанс.

Поръчах си кафе и датски сладкиш и продължих по коридора до тоалетните и двата телефона. Бърз поглед ме увери, че наблизо няма хора. Набрах номера, пяхнах необходимия брой монети и зачаках. Телефонът иззвъня веднъж и чух глас:

— Да?

— Аз съм. Имаш ли нещо?

— Тук са. Това е извън съмнение.

— В Ню Йорк? Сигурен ли си?

— Трябва да са те. Костюмирани са, но дрехите им стоят като лигавничета на булдози.

— Адски бърза работа.

— *Мочирон.* — „Разбира се“. — Десет души работят денонощно. Самият аз не се показвам. Същото е положението с Джордж в Ел Ей.

Побиха ме тръпки. Десет души си бяха цяла армия.

— Казах ти да не се набиваш на очи. Животът на Джени зависи от това.

— Водя само наблюдение от много голямо разстояние. Бинокли от съседни сгради, коли от дистанция. Нищо близко.

— Никой ли не е бил забелязан?

— Никой.

Заля ме облекчение.

— Добре. Какво откри?

— Нищо, докато не започнахме да наблюдаваме входа откъм задната уличка и подземния паркинг.

— Не използват ли главния вход?

— Може да са го правили преди, но не и сега.

„Винаги са с една крачка напред“, помислих си.

След като нашият хакер бе спипал техния, Сога бяха минали в пълен стелт режим.

— Колко са?

— Дотук петима.

— А при Джордж?

— Трима. Коли със затъмнени стъкла, подземни паркинги, използват стълбите вместо асансьорите. Трудно е да се засекат.

Но той беше успял, слава богу.

— Петима са много за такива като тях. Разполагаш ли с домашен адрес?

— Уединен участък на Лонг Айланд покрай северния бряг.

— Местенцето бива ли го?

— Голямо, залесено, на вода. Високи стени отвсякъде.

— Каква вода?

— Най-голямата.

— Имаш предвид океана ли? Не някой залив или нещо подобно?

— Не.

— Значи не могат да бъдат притиснати.

— Не. Имат кей и два катера. Изглеждат бързи.

— Собственик?

Нода изсумтя.

— Пратих човек до местната бензиностанция. Там живее стар японец, с двама по-млади.

Кохай-семпай. Младежи, слугуващи на господаря си. Типично японска йерархия. Добър знак.

— Да действаме тогава.

— Ще подготвя нещата тук.

— Добре. Ще се видим довечера.

— Добре.

— И още нещо — казах аз. — Имах посещение.

— Колко?

— Само двама. Простреляха помощника ми в магазина.

През нощта състоянието на Ейбърс не се беше подобрило.

— Разкажи ми — каза Нода и аз му разказах. След като свърших, той дълго мълча. — Не можем да направим нищо, освен да чакаме докторите да си свършат работата. Запази спокойствие и не вири глава.

— Такъв е планът, но някой трябва да си плати.

Нода изсумтя и затвори.

После се обадох на Рена. След визитата в магазина не можех да си позволя да ме засекат да се срещам с лейтенант от полицията, било то приятел или не. Когато вдигна, му казах какво предстои в Ню Йорк и го попитах дали не иска да се включи в купона.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — отвърна Рена. — Подадох молба за отпуска. Появи се в сутрешния вестник.

— Идеално. — Сога щяха да прочетат статията. — Е, значи ще се видим на другия бряг?

— Според плана. Само шефът и кметът ще знаят, че ме няма.

— Добре. Нещо друго?

— Много хора тук си мислят, че сме параноици.

— А ти?

— Знам как стоят нещата.

После звъннах в Токио за тяхна сметка и Горо Козава вдигна. Никой от двама ни не спомена името на другия.

— Време е да отворим вратите, за които споменахте — казах аз.

— Само ми кажете как.

Казах му. После излязох с кафето и сладкиша в ръце, върнах се при Ал, платих бензина и потеглих обратно към магазина. От кабинета направих онова, което искаше Кейси. Обадох се на Лиза Хара. Макар че тя с готовност се съгласи на втора среща лице в лице, се чувствах ужасно виновен. Използвах я, също като баща й. За него тя беше насочваща светлина за Сога. А за мен щеше да бъде щит.

На три преки разстояние

Веднага щом Джим Броуди запали служебния микробус и потегли в неизвестна посока, четири необозначени микробуса, по един за всяка посока на света, също потеглиха. Бяха екипирани с джипиес преподаватели, настроени към устройството, прикрепено към рамката на колата на антикваря, и го следваха от разстояние. Докато целта караше по Ломбард, две от колите го следваха по успоредни улици отляво и отдясно, третата се движеше пред него по същата улица, а четвъртата бе на осемстотин метра отзад.

Когато Броуди зави по Ван Нес, колите отпред и отзад незабавно завиха в същата посока и се озоваха успоредно на целта. Колите от съседните улици пък завиха по Ван Нес и се озоваха пред и зад Броуди. Докато целта се движеше, никоя кола не поддържаше визуален контакт. Държаха се най-малко на три преки разстояние.

След като обектът стигна целта си, колите набраха скорост. Онази отзад настигна обекта, докато спираше на бензиностанцията, и сви в закрития проход от другата страна на улицата, та наблюдателят отзад да може да гледа през затъмненото стъкло.

Разположени на разстояние между седемдесет и сто метра от целта, останалите три коли включиха параболични микрофони, способни да засекат песента на щурец от двеста метра. Шофьорът на най-близкия микробус включи четвъртото устройство. Нагласиха усиления софтуер и телефонните обаждания на Броуди бяха прехванати от три от четирите микрофона.

Два от записите бяха кристални.

61.

От прозореца си виждах в далечината Манхатън и небостъргачите, които се забиваха в мъгливото жълто небе. След като самолетът ми кацна на летище „Кенеди“, грабнах сака си от багажника над седалката и хванах такси до един хотел на Трийсет и осма и Девето авеню. Минах през зле осветеното лоби с пращен полилей, линолеум на черни и бели квадрати и две очукани канапета от червен винил. Вратата в дъното водеше към долнопробен коктейлбар с още червен винил. На смътната светлина в бара успях да различа добре ушити летни сака, но не и лица. Елегантно облечени мъже на Трийсет и осма и Девето?

Качих се с разнебитения асансьор до петия етаж и почуках на врата с олющен орехов фурнир, който сигурно е бил нов преди осемдесет години. Вратата се отвори. Влязох. Вратата се затвори. Нода стоеше в полумрака с мобилен телефон и пистолет в ръце. Светлината бе приглушена, завесите бяха спуснати. В стаята имаше двойно легло с избеляла покривка с нещо като герб на нея, кафяв килим с изтъркани в него пътеки и грозно кафяво бюро с повече драскотини по плота, отколкото бяха дупките по автострадата.

— Ченгетата идват — каза Нода. — Партньорите те поеха от летището. Потвърдиха, че не те следят.

— Джордж ли се беше разположил долу в бара?

— Че кой друг?

Нода носеше сиви летни панталони и черно поло под тъмносиво сако. Под сакото се криеше кобур.

Посочих пистолета.

— Бил си зает.

— Взех го назаем от нашите сътрудници. Джордж също е въоръжен, имаме и трети за теб.

Подхвърли ми малък „Браунинг“ и аз го пуснах в джоба на якето си.

След две минути на вратата се почука. Нода извади пистолета си и кимна. Погледнах през шпионката и отворих. Рена влезе заедно с

непознато цивилно ченге и тъмнорус тип с жилаво тяло, масленозелен италиански костюм и светлосиви очи.

Нода прибра пистолета.

— Успя — казах на Рена.

— Пътуването може да се окаже и еднопосочно. Снощи се чу, че ако това не реши случая с Японския квартал, по-добре направо да се прибирам вкъщи и да не стъпвам в участъка.

Съчувствах на приятеля си. В Сан Франциско властите се криеха зад говорители и обвиняваха Рена. Запознати бяха нарекли решението на лейтенанта да поеме случая с Японския квартал „служебно самоубийство“. Аз и неколцина съмишленици обаче гледахме на нещата по различен начин. С включването си Рена беше постъпил правилно. Ако оставиш убийството да остане ненаказано, как ще се гледаш в огледалото сутрин? Проблемът бе, че тези неща се случваха твърде често. С всички ни. Когато се изправяме пред собствените си Японски квартали, мнозина от нас бягат. Кръшкаща половинка, предателство в офиса, роднина с неизлечима болест — каквото и да е, ние обръщаме гръб на проблема, вместо да се изправим срещу него. Знам го много добре. Бях се заврял в дупка и останах там осем месеца след смъртта на Миеко.

Борбата на Рена беше различна. Той беше на пангара, защото нямаше резултати. Истината е, че разследването невинаги стига до успешен завършек. Ако затвориш седемдесет процента от досиетата, направо влизаш в шампионската лига. Но дори там има провали. От самото начало двамата с Рена знаехме, че има голяма вероятност убийството в Японския квартал да се прибави към нерешените.

— Имам и друга новина — тихо каза Рена.

Тонът му беше такъв, че изстинах до мозъка на костите си. Да не би да бяха открили тялото на Джени? Или Кейси бе пуснал Дермот да вилнее на воля?

— Ейбърс не оцеля.

Всички загледахме намръщено пода.

Неволно от гърдите ми се изтръгна стон. Обърнах гръб на останалите, напъхах ръце в джобовете си и опънах плата с все сили. Прехапах устна, докато не усетих вкуса на кръв.

Нечия ръка докосна рамото ми.

— Ще има време да го оплачем както трябва, когато всичко това приключи — каза Рена. — Сега трябва да се съсредоточим върху живите.

Тоест върху Джени. Поех дълбоко дъх и се стегнах.

— Добре. Да приключваме. — Обърнах се и попитах:

— Това ли са момчетата ти от Ню Йорк?

— Да. Джейми Маккан, Джим Броуди.

Стиснах ръка на цивилното ченге.

— Съжалявам за загубата ти — каза той. — Ирландец ли си?

— По бащина линия.

— Добра линия. — Беше едър и як, горе-долу на възрастта на Рена.

Рена се окашля в юмрука си.

— А това е Люк.

— Името или фамилията?

— Просто Люк.

— А. — Ръкувахме се.

— Той е попълнение от агенцията — каза Маккан.

— Каквито и връзки да сте задействали, разкриха пътища, които бяха задънени от десетилетия. Същинско нюйоркско чудо. Разполагаме с пълна подкрепа всеки момент, когато ни потрябва. Спецчасти, антитерористични отряди, въздушно осигуряване и Люк.

Е, какво да кажа? Козава *наистина* бе отворил някои врати.

— С какво се занимаваш, Люк?

Люк фокусира леденосивите си очи върху мен. Ирисите му бяха малки студени дискове, които като че ли регистрираха всичко в стаята без никаква емоция или коментар. Във външността му май имаше нещо скандинавско — и ползваше скъп одеколон.

— Предимно с разчистване на боклуци. Днес ще ти пазя гърба.

— Нода се занимава с това.

— Може да продължи да го прави, но ще го правя и аз.

— Освен ако не те натоваря с нещо друго?

— Да.

Кимнах и представих Нода. Последваха още ръкостискания.

— За мен е удоволствие — каза Рена. — Говориш ли английски?

— Че как. Да ти кажа ли „бе-е-е“ буква по буква?

— Майтапчия. Оставаш.

Телефонът на Нода избръмча. Той го отвори и каза на английски:
— Да?

Заслуша се и изсумтя.

— Само един? Светлозелени очи, кафява коса, черен костюм на райета, прилича на брокер?

Погледна Рена, Люк и Маккан.

— Чий?

Рена като че се обърка за момент, после каза:

— Мой. Боклук вътре, боклук отвън.

— Ако искаш да бъде изнесен, само кажи — рече Люк.

Рена се ухили.

— Ще го имам предвид.

— Пусни го — каза Нода по телефона.

Минута по-късно отново се почука. Рена посегна към држката на вратата и Нода и Люк извадиха пистолетите си. Рена видя движението, изчака секунда и откряхна вратата съвсем лекичко.

— Закъсня — каза и пистолетите тихомълком се прибраха в кобурите под мишниците.

Дюмонд влезе с твърда крачка и кимна сериозно.

— Господа.

— Боб Дюмонд — каза Рена. — От кабинета на кмета на Сан Франциско. — Представи по име всички присъстващи и отново последваха ръкостискания.

— Няма да ви се пречкам, господа — заяви Уставния с открита и чаровна усмивка. — Вие сте професионалистите.

Колкото и да беше безупречен, беше застанал на правилната страна. Може би имаше повече качества за кмет, отколкото си мислех.

Маккан се ухили.

— Политик, който ни харесва и няма да се пречка? Още едно нюйоркско чудо. Сигурно е Коледа.

Дюмонд сви рамене сговорчиво.

— Трябва да докладвам нещата такива, каквито ги виждам, но бъдете сигурни, че всички искат на този кошмар да бъде сложен край.

— Кметът ми каза, че ще прати Гейл — каза Рена.

Дюмонд се изкашля в юмрука си.

— Промяна в стратегията. Гари ви вярва безусловно, но, такова, иска Гейл да е плътно до него, ако нещата, нали разбирате, тръгнат на

зле и се наложи да оправя кашата.

Рена ме погледна като човек, примирил се със съдбата.

Свих рамене и се обърнах към всички.

— Добре, приключихме с представянето. Последна проверка. Всеки си знае ролята. Стартът е телефонното ми обаждане до Лиза Хара утре в девет сутринта. Имате цяла вечер за последни подготовки, но утре рано трябва да сте по местата си. Очаквам Сога да подслушва телефона на Лиза, а до изгрев-слънце ще са се закачили и за моя телефон в хотела. Рена, някакви промени при теб?

— Както каза Боб, искат всичко да приключи.

— Маккан?

— Готови сме. Тук и сътрудниците в Джърси, Лонг Айланд и Кънектикът. Накъдето и да тръгнат нещата, всичко е покрито.

— Добре.

— Всички хора ли ще са ни нужни? — попита Маккан.

— Надявам се да са достатъчно. Ще ни трябва също и покриване по море. Забравих да го спомена.

Маккан изглежда скръбно Рена.

— По дяволите, Франк, тук вече ме хващате натясно. С теб се познаваме отдавна, но аз съм в бранша от дваисет и пет години и досега не съм виждал такава операция. Вече имаме повече хора по земя и въздух, отколкото цялата китайска армия. Просто не мога да повярвам.

— Искаш доказателство ли? — попитах аз.

Маккан вдигна ръце.

— Не бих отказал *нещо*.

Обърнах се към Нода.

— Нещо против?

Нода сви рамене и свали яката на полото си. Розово кафеникав белег, малко по-светъл от естествения цвят на кожата и с ширина около сантиметър, минаваше през шията му под челюстта и продължаваше от двете страни до ушите. Лъщеше от сложения мехлем.

— Проклет да съм! — промърмори Маккан.

Но сега вече всички знаеха за начина, по който ни бяха приели в селото.

Люк пристъпи напред.

— Може ли?

Нода му кимна и Люк огледа раната и се намръщи.

— Какво има? — попита Маккан.

— Белегът е от подсилен флексикабел. Много лек и тънък. Не се къса, може да бъде срязан само от моторна резачка. Високотехнологично въже, струва по сто долара за десет сантиметра. Съветвам ви да следваме всички съвети, които ни дават тези мъже.

— Екипите ви готови ли са?

— Да — каза Кейси.

— Да — каза Дермот.

„Добре — помисли Оги. — Осем от най-добрите ми хора са на фронтовата линия. И други осем изпълняват допълнителни задачи. Шестнайсет бойци с общо четирийсет и осем убийства. С двамата ми чираци и самия мен това прави деветнайсет души на място“.

Малкото допълнителна застраховка никога не вреди. *Много* допълнителна застраховка беше запазена марка на Сога. Може би беше малко прекалено за някакъв си антиквар и хората му, но Японският квартал беше осигурил чек за два и половина милиона, така че мерките си заслужаваха.

— Както и преди, вие двамата трябва лично да се погрижите за Броуди.

— Да, господине — отвърнаха те в един глас.

Хотел „Лондон“ е дълга петдесететажна сграда в Манхатън на Западна Петдесет и четвърта между Шесто и Седмо авеню. Артистичният район Бродуей се намира на запад, а магазините на Пето авеню — на изток. Навремето, когато хотелът се наричаше „Рига Роял“ и бе собственост на японска верига, аз бях ценен гост и получавах чудесна бизнес отстъпка, която правеше отсядането ми тук по-евтино от всичко друго, с изключение на истинските коптори. Сегашните собственици бяха продължили тази уговорка.

Рецепцията представляваше голяма плоча от италиански мрамор на масленозелени и бели жилки с орнаментирани месингови лампи и високи писалки. Жени с дълги летни рокли се плъзгаха през фоайето в компанията на елегантни кавалери със смокинги и червени папийонки; неколцина от по-биещите на очи носеха цветя на реверите си. По моите джинси пък имаше прах от Токио.

Рецепционистът — с кафяв униформен блейзър и папийонка, стоеше като глътнал бастун зад рецепцията — ме изгледа подозрително. Носех черен спортен сак с жълто лого на „Найки“ и бях с черни джинси, бежова тениска под черно яке и верните си черни маратонки „Рийбок“. За да не опетня имиджа си още с пристигането, бях прехвърлил браунинга в сака.

— Какво ще обичате, сър? — каза рецепционистът. На табелката му пишеше „Роберто“.

— Резервация за Броуди.

Роберто чукна няколко клавиша на клавиатурата, загледа се безразлично в екрана и ми подаде карта ключ. Компютърът избибипка и Роберто повдигна изненадано вежда.

— Имате съобщение от госпожица Лиза Хара. Моли ви да ѝ се обадите веднага щом пристигнете.

Произнесе името ѝ така, че си пролича, че знае коя е.

— Ще ѝ се обадя.

— Познавате ли госпожица Хара?

— Тя ми е фен. А *вие* познавате ли я?

— Госпожица Хара препоръчва хотела ни на много гости от Япония. — Роберто погледна спортния сак с леко отвращение. — Предимно ВИП гости. — И сякаш сетил се за нещо, затрака на клавиатурата. — Всъщност госпожица Хара като че ли е направила промяна в резервацията. Сигурно компютърът е сбъркал. За вас е резервиран голям апартамент.

— Сигурно е сбъркал — съгласих се. — Човек направо да няма вяра на днешната техника.

Роберто се изчерви.

— Да, сър. Заповядайте новия ви ключ.

Не особено щастлив, че кланът Хара е променил стаята ми, влязох в асансьора, поех намръщен към висините на хотела и слязох на четирийсет и пети етаж. Килимът в коридора бе мек, разстоянието между вратите — голямо. Прокарах картата през електронната ключалка, отворих и влязох в дневна с дебел килим, бял като яйчена черупка, огромно канапе с цвят на слонова кост и широкоекранен телевизор с размерите на стенопис. На канапето, облечена в джинси и бежов пуловер, седеше Лиза Хара. Лъскавата попзвезда беше изчезнала. Изглеждаше така, сякаш беше отишла на гости с преспиване при приятелка.

— Баща ми никога не би ми простил, ако не се погрижа за вас, така че не можех да позволя да отседнете в *обикновена* стая.

— Разбирам. Разговаряли ли с баща си през последните няколко дни?

— Само за една-две минути. Защо?

— Той ли поиска да уредите апартамента?

— О, не. Идеята беше моя. Харесва ли ви?

Запитах се дали отговорите й са истински, или само половината от историята. И дали появата й по-рано от уговорения час не е част от по-голяма схема.

— Харесва ли ви? — повтори тя.

— Много е хубав — отвърнах.

— Радвам се, че мислите така. С такова нетърпение ми се искаше да чуя последните новини, че реших да ви изчакам тук. Надявам се, че нямате нищо против. Има ли някакъв напредък?

— Донякъде.

Лиза беше прибрала косата си назад и си беше сложила съвсем малко грим. Очите ѝ бяха огромни и влажни. Сигурно бе плакала или е била на крачка да се разплаче. Виждах, че иска да говори. Че иска да сподели мъката си. Болката я гризеше отвътре и бе помрачила естествената ѝ буйна жизненост. Освен ако не демонстрираше актьорското си майсторство, което се беше развило заедно със славата ѝ.

При нормални обстоятелства бих ѝ се доверил донякъде и бих се опитал да я успокоя, но държането за ръце щеше да изисква повече време и енергия, отколкото можех да отделя в момента. Утре щях да съм на прицела на Сога, а животът на Джени щеше да виси на косъм. Лиза трябваше да изчака ден-два. Потърсих елегантен начин да насоча лесно възбудимата певица и актриса към изхода.

Но преди да успея да намеря подходящо извинение, тя възкликна: „Знаех си!“ и скочи на крака.

— Можете да ми разкажете в Клуба.

— Клуба?

— Едно заведение в Трайбека^[1], където ходя да танцувам понякога. Имат и тихи сепарета, където може да се говори на спокойствие.

— Предлагам да пропуснем и да кажем, че сме ходили.

— О, хайде! — задърпа ме тя. — Май и двамата имаме нужда от малко разпускане и развеселяване. Пък и мястото е ново. Много специално. Още си няма име. Наричат го просто Клуба.

— Не си падам много по клубове. Освен това май първо трябва да поработя върху тена си.

Лиза минаваше на парти режим. Загрижеността ѝ за случая със сестра ѝ бе съвсем искрена, но същото се отнасяше и за твърдото ѝ решение да се забавлява. Тази нощ. Веднага. Желаше го почти отчаяно.

— Ами тогава да идем в коктейлбара в „Уолдорф“? Много тихо и приятно местенце. Ще сме съвсем отделно и ще можете да ми кажете какво сте открили. Разбира се, ще трябва да си сложите вратовръзка. Мисля, че Самсън ще успее да ми намери някоя вечерна рокля от гардероба.

Разбрах какво прави. Искаше новини за Японския квартал, но в обстановка, която да повдигне духа ѝ, когато я овладее неизбежното

мрачно настроение. Щом не можеше да отиде на купон, предпочиташе сърдечната и комфортна изтънченост на луксозно заведение, със съответните течни освежители за успокояване на нервите. Или всичко това бе само поза, за да ме накара да изляза? Може би баща ѝ я беше изпратил да изкопчи още информация?

Забелязвах и напрежението в ъгълчетата на устата ѝ и торбичките под очите, които се беше опитала да скрие с допълнителен слой грим. Игра или не, Лиза определено имаше проблеми със съня.

Въпреки здравия разум се съгласих да ѝ направя компания, но казах, че мога да отделя не повече от час. Смятах да си тръгна, след като ѝ съобща същата информация, която бях дал на баща ѝ, и я потупам няколко пъти по ръката.

Но първо трябваше да се приведа в по-приличен вид. Трябваше да взема душ и да се преоблека. Уговорихме се да се чакаме долу след двайсет минути. Лиза си тръгна, а аз влязох под горещите пръски и излязох относително ободрен. Докато си обувах джинсите, телефонът иззвъня.

Беше Лиза.

— Не мислиш ли, че е неучтиво да караш момиче да те чака?

— Тъкмо тръгвах.

Докато обличах чистата риза и якето, без да забравя да пхна пистолета в джоба, ми хрумна нещо. Обадох се на рецепцията.

— Рецепция, говорите с Джонатан.

— Обаждам се от апартамент четирийсет и пет нула седем.

— Да, сър?

— След малко ще слеза при госпожица Хара.

— Да, сър?

— Знаете ли къде е тя?

— В салона за чай, предполагам.

— Госпожица Лиза среща ли се с... познати?

— Като че ли имаше трима или четирима господата във фоайето.

— Господа с фотоапарати?

— Ами... да...

Лиза искаше снимки с приятелчето си за идните поколения и за вестниците в Япония. Колкото и да беше разстроена, старите навици явно умираха трудно. Ухажването на японската преса, докато се размотаваше из Голямата ябълка, беше начин да запази жива

доходоносната си кариера в Токио. Бях приел да излезем заради състоянието ѝ, а тя се канеше да ми се отблагодари, като изцеди от ситуацията всичко, което може. Упоритите гени на Хара. То бива, бива, ама... Бях дошъл в Ню Йорк, за да си върна дъщеря си.

— Джонатан, да сте виждали и преди японски журналисти?

— Да, сър. На няколко пъти.

— Господата приличаха ли на журналисти?

— Определено.

— Благодаря. Бихте ли предали едно съобщение?

— Да, сър?

— Кажете на госпожица Хара, че спешно ми се налага да изляза по работа. Тя ще разбере.

— Да, сър.

След малко, тъкмо се решех, на вратата се звънна. Лиза не понасяше да я зарязват. Време бе за извинения.

Отворих вратата.

— Виж, Лиза, направих...

И млъкнах.

На прага стоеше Кейси, облечен в елегантен сребристосив костюм по поръчка. Държеше пистолет, подобен на моя браунинг. Косата му лъщеше от брилянтин, ноктите му бяха безупречно оформени.

— Посткоитално блаженство, а, господин Броуди? Доста блудкаво.

И ме простреля.

Оръжието изплю малка стреличка в корема ми. Извадих я, а Кейси изстреля още две в гърдите ми. Светът се размаза. Кейси опря длан на челото ми и ме бутна. Залитнах назад. Посегнах за пистолета в джоба си, но ръката ми отказваше да се подчинява и увисна като мъртва тежест. Кейси се вмъкна с плавна стъпка в стаята, плътно следван от Дермот, който буташе голяма количка за пране. Беше с костюм на санитар с името на хотела, избродирано с червен конец на джоба на гърдите чу.

— Изненада — каза Дермот. — Този път май не съм объркал мястото, а, Броуди?

Заобиколи количката и се завъртя на пета.

Видях достатъчно рано летящия крак, но нито ръцете, нито краката ми заеха защитната позиция, която бях намислил. Той ме изрита в брадичката и аз рухнах на пода.

— *Откога* само чакам това — рече Дермот.

— Добре, позабавлява се, а сега имаме работа — каза Кейси.

Дермот ме вдигна от пода, сякаш бях парцалена кукла, и ме хвърли в количката за пране. Изгледа ме с подигравателна усмивка.

— Цяло нийоркско чудо. Сигурно е Коледа.

Точно това бяха думите на Маккан преди два часа в хотела! Сога бяха подслушали срещата ни. Някой ни беше предал. Но кой? Рена и Нода бяха извън всяко подозрение. Дюмонд беше твърде далеч от кръга. Маккан и Рена се познаваха от сума ти време. Оставаше Люк. Той имаше ресурси и Козава стоеше зад него. „Козава е *хара гуруи*, черно сърце — беше ми казал Томи Томита. — Ако имаш вземане-даване с него, пази си гърба и портфейла и не вярвай на нито една дума, излязла от змийската му уста“. Люк беше дошъл със скрит микрофон, кучият му син.

И едва сега, когато вече нямаше смисъл, си спомних предупреждението на записания информатор: „Всеки от онези, които изпращате, трябва да приеме, че атаката им е очаквана, независимо колко тайно сте я подготвяли. Ако вниманието им бъде привлечено от нещо необичайно — едва доловим шум, сянка, шепот, неочаквано почукване, каквото и да е — трябва първо да стрелят и после да питат. Ако чакат да се уверят, че си имат работа с неприятел, с тях е свършено“.

Почукването. Толкова просто. Бях отворил вратата на Сога, като очаквах да видя на прага нацупената Лиза. Бяха изиграли номера блестящо. Утрешната изненадваща атака беше осуетена. Утре хората ми щяха да пристигнат и да открият, че съм изчезнал.

Бяхме изгубили битката още преди да е започнала.

[1] Квартал в Долен Манхатън. Името му е акроним от „Триъгълника под Канал стрийт“ (Triangle below Canal Street). — Б.пр.

Някой ме зашлеви по лявата буза.

Силно.

Чух се да казвам: „Спрете“, но от устата ми излезе нещо нечленоразделно. Звукът отекна в тъмните кътчета на съзнанието ми. С мъка принудих клепачите си да се вдигнат. Сякаш някой беше седнал отгоре им. Дермот Съмърс се рееше в млечна мъгла пред мен. Удари ме отново, като този път вложи в удара и малко от тежестта си и шамарът ме разтресе. Единствената причина да не тупна на пода бе, че вече бях на него овързан с дебело въже.

— Отново си сред живите — иронично отбеляза Кейси.

— Но не задълго — ухилено добави Дермот.

Намирах се в микробус заедно с Кейси, Дермот и шофьора. На пода имаше някакъв груб кафяв шаяк, а стените бяха боядисани в бяло. Задните врати нямаха прозорци. Зад страничните се мяркаха дървета. Нищо общо с пейзажа на Манхатън. Бях далеч от Рена, Маккан и останалите от отряда.

— Почти стигнахме — каза Кейси от мястото до шофьора.

— Къде?

Този път успях да го кажа разбираемо.

— Където ще те опаковаме — отвърна Дермот. Седеше върху постелката с лице към мен, облегнат на стената и със свити колене. — Тази нощ изчезваш, утре ще си просто част от нюйоркската статистика.

Опитах се да потисна надигащата се паника.

— Не вярвам.

Дермот се ухили подигравателно.

— Повярвай. Скоро ще станеш месо за червеите. Студено, подпухнало и вмирисано.

Отвърнах му със същата презрителна усмивка и опитах въжето, с което бях вързан. Само на сантиметри от мен седеше човекът, който бе убил Ейбърс. Омразата изгаряше сърцето ми, но не можех да направя нищо. Ръцете ми бяха вързани отзад. Краката ми бяха увити в някакъв

плат, за да не мога да ритам. Около кръста си имах въже, завързано за нещо метално зад мен. Опънах въжетата на китките. Издържаха. Прокарах пръсти по нещото, което се забиваше в бъбрека ми — и открих тънка метална пластина с остър ръб. Беше от онези парчета метал, които трябва при изработката на рамката и които никой не си прави труда да изреже. Бутнах и нещо поддаде. Започнах да бутам и тегля пластината.

— Вярно ли е, Кейси? — попитах аз и изгледах кръвнишки мъжа, който беше наредил Ейбърс да бъде прострелян.

— Боя се, че да.

Опа. Първокласни похитители и безнадеждно лоши лъжци. Правеха се на страшни, но аз обикновено забелязвам опитите за измама.

— Добър опит, ама не мина. — Продължих да клатя металната пластина. Съпротивлението намаляваше. — Нямаше да си правите труда да отвличате Джени. Нито да убиете ченгето.

— Прах в очите — отвърна Кейси. — За да те накараме да дойдеш в Ню Йорк.

— Пак не минава.

Пластината се отдели и падна в дланта ми. Беше колкото монета и имаше тънък остър ръб. Пъхнах я между палеца и показалеца си.

— А, стигнахме — каза Кейси.

Микробусът наби спирачки пред висока четири и половина метра кула от ковано желязо, окичена с охранителни камери и бодлива тел. Украсена и в същото време недостъпна, портата несъмнено водеше към имението на богаташ, който цени уединението.

Шофьорът въведе код в контролното табло под интеркома, портата се отвори и влязохме.

Имотът беше ограден от триметрова каменна стена с бодлива тел отгоре и беше гъсто залесен. Пропълзяхме седем- или осемстотин метра по лъкатушеща алея. На четвъртия завой дърветата свършиха и пред нас изникна триетажно френско имение с най-малко двайсет стаи, безупречна тухлена фасада, четири комина, просторна поляна и бели дървени капаци на всичките петнайсетина прозореца на горния етаж. Отдясно, частично скрита от дърветата, имаше къща за гости, а по-нататък се виждаха очертанията и на други пристройки.

Нужно ми бе малко време да съобразя. И успях само защото вече бях идвал *тук* — в селото. Прониза ме внезапен страх. Останах абсолютно неподвижен и се взирах в онова, покрай което минавахме. Онова, което бяха виждали малцина, а може би и никакви външни лица.

*Те строяха съвременен еквивалент на селото Сога.
На американска земя.*

64.

Като се изключи поляната и постройките, бяхме заобиколени от борове, дъбове и гъст храсталак. Зад къщата видях още дървета, а между тях и сребристите отблясъци на вода, осветявана от луната. Атлантическият океан.

Това ги издаде. Намирахме се на Лонг Айланд, при къщата, която беше открил Нода. Само че не беше къща, а напъпващо селище на Сога. Японски експорт с уникални и ужасяващи мащаби.

Дермот ме развърза и ме вдигна. Олюлях се. Светът отново се размаза. Проектори къпеха имението в леденостудена синкава светлина. В сенките отвъд лъчите им се мяркаха мъже и жени в типичното за Сога черно облекло. Гласовете им достигаха до мен като призрачен шепот, който отекваше в ушите ми с подсилена от опиата яснота.

Бяхме изпреварени на всяко ниво.

Кейси поведе, а Дермот застана зад мен. Прекараха ме по застланата с чакъл алея, нагоре по стъпалата и през голямо мраморно фоайе, откъдето влязохме в огромен кабинет с роял в единия край и голямо колониално писалище и рафтове за книги в другия. Дермот тържествуващо ме подкарваше напред с непрекъснати ръчкания. Щом се озовахме в кабинета, той ме бутна в един стол при бюрото и върза ръцете ми отзад — прекара въжето през пречките по същия начин, по който бе прекарал белезниците в магазина ми.

Кейси тихо каза нещо на висок мъж на около седемдесет и пет години. Кожата на мъжа беше с цвета на портокалов мармалад от недостатъчно време на открито, а лицето му бе сурово — тънки устни, остра брадичка и мътни кафяви очи, които се движеха непрекъснато и не пропускаха нищо. Беше облечен с черно японско *самуе* с обичайните широки панталони и скъсено, подобно на кимоно горнище с колан на кръста.

Когато приключи с мен. Дермот се дръпна настрани и се поклони.

— Добра работа — каза мъжът.

Кейси и Дермот се поклониха дълбоко. Междувременно се бяха сдобили със слушалки с телесен цвят, несъмнено в комплект с безжични предаватели, скрити някъде по тях.

— Вие трябва да сте Оги — казах с почтителен тон.

Дермот пристъпи към мен и ме зашлеви.

— Ще говориш само когато те заговорят.

— Четиринайсето поколение — отвърна старецът на английски без никакъв акцент и се изпъчи доволно. — И господин Съмърс е прав да ви напомни за подобаващите маниери.

Оги заплашваше по същия царствен начин като Кейси и се движеше със същата лекота. Вероятно това бе последното лустро от обучението на Сога — нещо, което беше подминало Дермот, макар че липсата на лустро не го правеше по-малко опасен.

— Просто отбелязвах — казах аз.

Дермот отново вдигна ръка, но патриархът на Сога поклати глава и го спря. Номерът не мина. От самото начало се държах кротко, а тяхната игра бе да ме уплашат и да ме накарат да се подчиня. Първия път Дермот щеше да ме зашлеви независимо какво бях казал — вариант на изпълнението в магазина, което достигна кулминацията си с прострелването на Ейбърс. Трябваше да подбирам внимателно думите си.

— Държането ви е непристойно — каза Оги без капка хумор в гласа.

Дермот се върна на мястото си до Кейси, на крачка зад господаря си. Никой не стоеше зад мен и не виждаше гърба ми. Измъкнах металната пластина и започнах да търкам въжето с острия ръб.

— Моите извинения. Грешката ми беше неволна.

— Приемам — каза Оги малко по-бързо от необходимото. Явно вече беше отегчен. — Мога само да съжалявам, че посещението ви трябваше да стане против волята ви.

— Оставихте подписа си в Японския квартал. Това е почти покана.

Оги се намръщи.

— Целта на *канджи* беше да послужи като предупреждение. Предупреждение, което вие предпочетохте да игнорирате.

— Не знаех, че е предупреждение.

— Но Хара знаеше.

— Не сподели тази информация с мен.

— Парите, получени от „Броуди Секюрити“, предполагат друго.

— Мислех си, че работя за един разстроен баща и дядо.

Очите на Оги се свиха на тънки цепки. После той се изсмя злобно.

— Знаете ли какво? Вярвам ви.

Беше пряк потомък на генерал Оги и се държеше величествено, както вероятно се беше държал и благородният му прародител. Беше изпълнен със сурово високомерие. Несъмнено командването на собствена частна армия подсилваше самотнието му. Или може би просто се гордееше, че произлиза от дълга поредица касапи със синя кръв.

— Жалко, че бяхте толкова съобразителен, господин Броуди. Ако срещата ни беше светска, можехме да си говорим за изкуство — каза той. — Имам две произведения на Клий, три на Бранкузи и пет-шест на Дибенкорн.

Премълчах. Оги изучаваше лицето ми с кратки, хищнически погледи. Кожата му блестеше болнаво, но иначе изглеждаше в добра форма, със стегнати мускули. Зачудих се на какво ли се дължи цветът му.

— През годините — каза лидерът на Сога — има три или четири случая някой да е стигнал толкова близо до ядрото ни като вас. Други пък са оцелели, след като са били в Сога. Но досега никой не можеше да се похвали и с двете. Постижението ви е достойно за аплодиране. Ние уважаваме подобни подвизи, особено като се има предвид, че полагаме такива усилия да бъдем... невидими. Това е основно изискване в следването на нашия Път. Традицията ни е на триста години и изисква съвършенство. Когато виждаме великолепно изпълнение на други, се чувстваме задължени от честта да го аплодираме. За съжаление уменията ви накрая ви изневериха. В нашите очи вие ще умрете достойно, също като онези преди вас.

Ето отново. Толкова пряко и недвусмислено. Като се има предвид какви рискове бяха поели с отвличането на Джени под носа на полицията, подобни думи бяха абсолютно лишени от смисъл. Но нелогична или не, този път чух истината в твърдия тон на Оги, видях неминуемостта в суровия му поглед.

Покоят, който бях преоткрил късно през нощта след прострелването на Ейбърс, се настани някъде дълбоко в мен. Можех да умра, ако се стигне до това. Ако бях сам. Само че не бях. Имах да мисля за Джени. Нима животът на дъщеря ми трябваше да бъде отнет заради коравосърдечни типове като Оги и хората му?

Продължавах да режа въжето. Напредвах бавно, но постоянно.

— Ами дъщеря ми?

— Казахме ви. *Недаяши*.

— Казахте ми да стоя настрана.

— Но вие не го направихте, нали? Рискувахте и ви хванахме. Приемете го като мъж.

— Остават Нода и Джордж — казах аз.

Пръстите на дясната ръка на Оги се задържаха над левия ревер на *самуе*. От ъгъла, от който гледах, забелязах проблясване на метал в ръкава му.

Оги ме изгледа сурово.

— Онези, за които искахте да повярваме, че са в Шанхай и работят по нов случай, както настояхме. Прехванахме имейлите до офиса ви в Токио и проверихме бордовите списъци. Купили са си билети и лица с техните паспорти наистина са се качили в самолетите. А в същото време те са тук, в Ню Йорк.

Кога бяха засекли двойната ни лъжа? Аз дадох идеята да използваме следения терминал в Токио срещу Сога и да им позволим да „прехванат“ имейлите ни. Но този план също се беше провалил.

Въздъгнах.

— Доста старателно сте действали.

— Винаги действате старателно.

Не знаех как, но Сога бяха проникнали във всеки аспект на операцията ни. Тъкмо ефективността им пораждаше тази тяхна непоносима арогантност. Но онези, които надничат през шпионките, винаги са параноици и се боят да не изпуснат голямата картина.

— Добър навик — казах аз.

— Моля?

— Да сте старателни.

Оги присви очи.

— Какво искате да кажете?

— Че може би не сте единствените, които мислят няколко хода напред.

— Ако се опитвате да печелите време, напразно си хабите думите.

— Например знаем всичко за „Тек КюЕкс“.

Оги рязко завъртя глава към мен и ме изгледа с любопитство — първият признак на живот, който виждах в очите му.

— Какво знаете?

— Това е черешката. Цената.

Усмивката се плъзна по лицето му с отпуснатата лекота на гърмяща змия, пълзяща безшумно през хладния пустинен пясък към жертвата си. Разбрах, че не съм уцелил. Отново бях размахал „Тек КюЕкс“ в опит да покажа, че знам твърде много, за да ми запушат устата просто така. Усмивката му обаче ясно показваше, че опитът ми се е издънил.

Бях му казал колко много *не* зная.

— Именно затова тази сделка е идеалният камуфлаж — със задоволство рече Оги. — Хара разгневи твърде много хора със своята агресивност.

Значи убийството в Японския квартал *наистина* бе атака срещу магната ренегат, но не заради „Тек КюЕкс“.

— Камуфлаж или не, компанията ще донесе милиарди в бъдеще — казах аз.

— В Япония парите са от второстепенно значение, за разлика от властта. Знаете го. Разполагате ли с власт, можете да се сдобите с пари, когато и както си поискате.

Проклет да съм, ако не беше прав. И по двата въпроса.

— Значи „Тек КюЕкс“ е била за отвличане на вниманието. И това ли беше ваша идея?

— Да. — Лицето на Оги грейна от гордост и аз настръхнах от представлението му и онова, което означаваше то.

Споделяше тайните си твърде свободно, което потвърждаваше онова, което ми бяха казали Дермот и Оги — че смъртта ми е в кърпа вързана.

Отчаяно затърсих нова опора. Проблемът бе следният: Оги можеше да споделя творческия си гений със света точно толкова, колкото привърженик на садо-мазо може да парадирва с бичовете и веригите си на квартално парти. Лидерът на Сога обаче можеше да разкрие майсторството си пред човек, който нямате шансове да разгласи тайните му. „Мисли, Броуди. Мисли“.

— Хитро — казах с надеждата, че гласът ми звучи уверено. — Само че вие убихте цяло семейство в Японския квартал. Кое то явно ви е донесло приятна сумичка. Малко са хората, които разполагат с такива пари за пилеене. Поръчителят е или един от по-големите съперници на Хара, или някой от правителството, зад когото стоят сериозни безотчетни пари. Залагам на правителството.

Очите на Оги проблеснаха. Май бях спечелил малко терен. И време.

— Много добре. Но *защо*?

— Правителство означава министерствата, нали?

— Точно така.

Поех дълбоко дъх и се съсредоточих.

— Случаят с Хара е различен, нали? Японският квартал го доказва. Хара винаги е бил хитроумен. Не биха могли тихомълком да елиминират империята му с одити или чрез промяна на някои правила, както правят обикновено, защото Хара би вдигнал шум и би спечелил симпатиите на хората, които биха се присъединили към борбата му. Затова им е бил нужен нов начин да го отстранят.

Оги стоеше неподвижно, облегнат на ръба на бюрото, и слушаше внимателно. Явно се забавляваше.

„Мисли!“ Появява се министерски пратеник и се мъчи да уговори Хара за „Тек КюЕкс“, а после го заплашва. Изпълнението се повтаря. След шока от Японския квартал Хара започва да издирва виновниците. Възможностите са твърде много и това го подлудява. Изгубил е семейството си, не може да открие убиеца. Бавно и неизбежно упоритият бунтовник започва да пада духом. Видях ясни

признаци на това рухване в Токио, а сега виждах и как това е била целта. Когато Хара рухнеше напълно, щяха да плъзнат какви ли не истории за някога великия, а сега пречупен мъж.

Японският квартал беше конфронтацията между окопалата се власт и бунтовника.

Прехвърлих тази логика на следващото ниво и отговорът сам дойде на мястото си.

— Убийствата в Сан Франциско ще се помнят дълго. Те са предупреждение за Хара, но и за другите, които имат идея да поемат по стъпките му. Именно затова сте оставили визитката си.

Оги мълчаливо изръкопляска.

— Чудесно представление, господин Броуди. Губите си таланта с онези ваши антики. Хара е представител на нова порода бизнес лидери в Япония, която зарязва клановата традиция заради по-егоистичния западен модел. Той е открит и независим. Действа, без да се замисля за по-голямото добро за Япония и за японските корпорации.

— Които се управляват от министерствата.

— Разбира се. Япония е малка страна. Бюрократите контролират икономиката, законите, политиците, народа. Всички страни на живота. Те определят кой да прави бизнес в Япония и с Япония. Те контролират *вашата* дейност. Можете ли да го отречете?

— Не. Напълно съм наясно с намесата им.

— Появата на Хара отбеляза тенденция, която не се харесва на министерствата — каза Оги. — Те предвидиха, че ако тази тенденция продължи, контролът ще им се изплъзне. И точно затова се обърнаха към нас.

„Карай го да говори“.

— Колко високо стига това?

— До върха.

— Значи Юда?

С очи като кремък, Оги отново изръкопляска.

Дишането ми стана насечено, яростта отново пламна дълбоко в мен. В качеството си на министър на финансите Шинго Юда беше най-могъщият бюрократ в страната. Беше се прочул с похода си срещу „себичната, непатриотична нова бизнес етика“, както я нарече. Това беше бойният вик на Железния триъгълник, на системата на шуробаджанацината.

— Има и още нещо — казах аз.

— И какво е то?

„Възрастен мъж... на шейсет-седемдесет... арогантен и брутален...“

— Вие сте написали онзи *канджи*, който беше открит в Японския квартал, нали?

Оги замръзна и за първи път забелязах ярост зад високомерната му стойка. Бях направил ужасна грешка. Силата на гнева му ме притисна.

Той ме изгледа свирепо.

— Трябваше да послушам Дермот от самото начало, когато ме умоляваше да ви ликвидира. Сериозен пропуск, който ще поправим след малко. Но вие питаете за *канджи*. Приемете отговора ми като подарък за сбогом — да, аз го написах, а Кейси го достави.

„Кейси го достави“. Въпросният мъж се изчерви, доволен, че е посочен поименно от господаря си. Господи!

Отърсих се от отвращението си.

— *Канджи* е бил предназначен само за очите на японци, нали?

— Да. Напомняне за всички, които могат да решат да тръгнат по стъпките на Хара след самоунищожението му. Оставянето на нашия знак в Японския квартал не представляваше риск, тъй като каналите към Токио бяха затворени. Докато не се появихте вие. А сега, ако това е всичко, имаме и други задачи за тази вечер.

Този път тонът му беше окончателен. Аз обаче имах още един въпрос.

— Ами Джени?

— Вече го обсъдихме. Тя ще умре.

— Мога ли да я видя?

— *Бих могъл* да уредя кратка среща, но не съм склонен да го направя.

Джени беше жива...

Изпитах облекчение, макар че то бе лъжовно. Бяхме изгубили. Напълно. Бях в ръцете на врага, а Рена и отрядът ни бяха на километри оттук и сънуваха за утрешния ден, който никога нямаше да видя.

— Сбогом, господин Броуди.

Пръстите на Оги се вмъкнаха в ръкава му. Чух жуженето на метал по плат и с тревога видях как от дрехата на патриарха се появява

някаква жица. Пръстите му се свиха около дървени дръжки в двата края и я опънаха.

Жица... дръжки...

Дойде ми като гръм от ясно небе. Отново чух стария брокер на власт, оплакващ загубата си: „Преди три години осиновеният ми син, когото лично бях избрал да продължи работата ми, след като се оттегля, бе открит мъртъв на улиците на Каруизава, с прерязан до гръбнака врат. Убит с гарота“.

И в този миг осъзнах как ще завърши животът ми. Отправих мислено сбогом на Джени и затворих очи. Вкопчих се в покоя в мрака. Крадецът стоеше пред мен, но аз се бях хванал за спокойствие, което той не можеше да ми отнеме.

Бях готов.

В този миг някаква далечна експлозия разтнесе имението и от голите греди над нас се посипа фина прах. Оги изгледа намръщено двамата си войници.

— Проверете какво става.

Кейси и Дермот бързо се поклониха и се втурнаха през вратата.

Оги обърна пламтящ поглед към мен.

— Имате ли да ми кажете нещо за това?

Експлозивни? Би трябвало да е Люк. Възможностите на Маккан не биха могли да стигнат чак дотам. Нито пък на Рена. Експертността на Нода се ограничаваше до ръчно огнестрелно оръжие, ножове и ръкопашен бой. Това повдигаше тревожния въпрос, който не бях имал време да обмисля, а сега намирах за изключително смущаващ — ако Люк доброволно беше заложил нещо така мощно като бомба, значи не той беше предателят.

— Нямам представа — отвърнах.

Оги се намръщи.

— Напротив. И ще ми кажете.

Пристъпи към мен и вдигна гаротата. Притиснах се назад в стола и се отдалечих с десетина сантиметра от него — не че беше от особена полза.

Чуха се забързани стъпки и в следващия миг някакъв младеж с черното облекло на Сога и с качулка на глава влетя в стаята, рязко спря и се поклони дълбоко, преди да заговори задъхано, но с овладян глас.

— Оги-сенсей, унищожиха катерите.

— И двата ли?

— Да, господине. — Пратеникът се поклони отново и се оттегли. Поради някаква причина началникът му не искаше новината да се разпространява по радиото.

„Умно — помислих си. — Бягството по море току-що стана невъзможно“.

Оги ме изгледа кръвнишки.

— Довеждането ви тук се оказа скъпо удоволствие.

„Времето ми изтече“.

По коридора отново се чуха стъпки и на прага се появи друг боец.

— Оги-сенсей, Наито-сенсей желае да се срещне незабавно с вас. Сенсей. Значи имаше още един командир. Сога беше тук едва ли

не в пълен състав.

— Какво има? — попита Оги.

Боецът ме стрелна с поглед.

— Моли да поговорите насаме, сенсей.

Оги се намръщи.

— Ще се свържа с него.

Пратеникът поклати глава.

— Наито-сенсей настоява, че съобщението му не бива да се предава по общия канал.

— Добре. Кажи на Кейси и Дермот да се връщат тук. Да пазят Броуди, но да го запазят за мен.

Пратеникът ни обърна гръб и предаде заповедта тихо, прикрил с длан микрофона си, след което изслуша отговора.

— Идват.

— Приятелите ми са тук — обадох се аз.

— Приготвили сме се за този вариант. Но все пак ми е любопитно. Колко са те?

Премълчах.

Раздразнен, Оги ме изгледа остро.

— Няма значение. Те няма да ни спрат. Ако се приближат твърде много, ще умрат. Така постъпва Сога. На това се обучаваме през целия си живот. Така са постъпвали предците ни в продължение на столетия. Ние никога не губим.

— Изгубихте в селото.

— Онези бяха новобранци, първа година. Пеленачета според нашите стандарти. Пуснах ги да се упражняват върху вас. Вашият профил на антиквар ме заблуди, но няма да повторя тази грешка. Тази нощ вие ще умрете. Ако базата ни в Лонг Айланд се компрометира непоправимо, тъй да бъде. Неприятно е, но лесно можем да се преместим. Няма да ни е за първи път. В „Гилбърт Туийд“ вече е чисто. Нашите хора изчезнаха, а файловете им са заличени.

Младият пратеник вдигна ръка до слушалката си и се размърда неспокойно.

— Наито-сенсей чака. Какво да му кажа?

Оги ме погледна в очите.

— Не можете да избягате, а Кейси всеки момент ще е тук. — Обърна се към пратеника. — Заведи ме при него.

Лидерът на Сога ми обърна гръб. Отново чух звука на метал по плат и жицата изчезна в ръкава му.

Веднага щом останах сам, прерязах останалите нишки. С едно рязко движение освободих ръцете си и въжето падна. Сърцето ми заби лудешки. Това беше единственият ми шанс. Трябваше да изчезвам. Настигнеха ли ме, щяха да ме екзекутират на мига.

Втурнах се към вратата, но чух приближаващи забързани стъпки. *Прекадено забързани.* Смених посоката, отворих прозореца и се свих под бюрото на Оги.

— Добре, Броуди, време е за разплата — чу се гласът на Дермот от коридора.

— Старецът го иска за себе си — каза Кейси.

— Това не означава, че не мога... Няма го!

Кейси замръзна.

— Как е... Няма значение. Само е отложил смъртта си.

— *Сега вече* е мой — доволно каза Дермот.

— Само ако го намериш пръв. Бягството означава приоритетна зелена светлина. Трябва да бъде застрелян на място.

— Ще направя повече от това, когато го спипам тоя копелдак — закани се Дермот и се измъкна през прозореца, докато Кейси съобщаваше за бягството ми по радиото.

Щом Кейси излезе и останах сам, бързо претърсих бюрото на Оги. Думите на Кейси отекваха в ушите ми. „Само е отложил смъртта си“.

С даването на „приоритетна зелена светлина“ всички агенти на Сога бяха получили заповед да ме застрелят на място, щом ме видят.

Прерових чекмеджетата. В най-долното намерих малък „Глок“ и „Берета“ 22-ри калибър с резервен пълнител и заглушител. По оръжията не се виждаха следи от отровата, която едва не ме беше довършила в Сога.

Напъхах беретата в колана си и прибрах в джоба резервния пълнител и заглушителя. Глока оставих. Използването на оръжие без заглушител само щеше да привлече огъня на всеки от Сога. Единствено бягството тихомълком ми даваше някакъв шанс за оцеляване. Съвсем малък. Не хранех никакви илюзии. С Нода бяхме изкарвали огромен късмет, че успяхме да се измъкнем от селото.

Изоставянето на изправно оръжие обаче беше почти равносилно на самоубийство, така че забих острия край на един нож за писма в глока, счупих ударника и оставих драскотина по цевта. Стар трик от Саут Сентръл. *Когато можеш, изваждай от строй.*

Вече въоръжен, излязох от задната врата на имението и тръгнах в посока обратна на онази, в която бяха поели Оги и войниците. Сога беше преминала в боен режим и осветлението беше изключено. След като се отдалечих на петдесетина метра от къщата, се скрих зад голям бор и огледах беретата. Извадих пълнителя. Осем патрона. Още толкова в резервния пълнител. Цевта беше празна. Общо шестнайсет изстрела. Сложих обратно пълнителя, завих заглушителя, вкарах патрон в цевта и отново напъхах оръжието в колана си.

Ослушах се. Не се чуваше нищо. Нямаше шумолене на стъпки в нападалите листа. Никой не вървеше през храсталака. Откъм къщата не се чуваха викове. Но пък, от друга страна, това беше Сога. Не можеше да е толкова лесно. Късметът ми беше дал още един шанс и нямаше да го пропиляя. Ключът беше в предпазливостта.

„Приятелите ми са тук“ — бях казал.

„Приготвили сме се за този вариант“.

Някъде далеч, най-вероятно около портала, се чуха изстрели. После писъци. И отново тишина.

По дяволите. Писъците потвърждаваха фукането на Оги. Наистина беше подготвен. Може и да се намирахме на Лонг Айланд, но обстановката беше точно като в Сога — изолирано място, добро укритие, труден достъп. Предимствата на дома бяха смазващи.

Писъците оповестиха, че първата атака на Маккан и компания е отблъсната и че търпим загуби.

Агентите на Сога не биха пицели.

Оставаше ми само да се надявам, че Маккан и Рена са довели достатъчно хора. Но предвид бързането да съберат екип след изчезването ми това не беше много вероятно. Маккан сигурно беше успял да събере само шепа градски ченгета и помощник-шерифи от Лонг Айланд. Не виждах и не чувах нищо, което да предполага отстъпление на Сога, а това само потвърждаваше, че екипът на Маккан по всяка вероятност е в леката категория и Сога здравата са го напердашили. След даването на жертви нашите щяха да се оттеглят и да повикат сериозни подкрепления. Но това щеше да отнеме време. Време, с което не разполагах. Не и ако исках да видя отново Джени.

Откъдето и да погледнех положението, трябваше да се оправям сам. Намирах се на около осемстотин метра от външния периметър, в гора, която гъмжеше от войници на Сога. Но това беше само началото на тревогите ми. Джени вече нямаше значение за тях. Полицията беше на прага им и тя от преимущество се превръщаше в товар. От заложник в потенциален свидетел. При оттеглянето си Сога нямаше да я вземат със себе си. Щяха да я убият.

Трябваше да побързам.

Навлязох по-навътре в гората. Сребърните лъчи на луната пронизваха зеления балдахин над главата ми. Ако бях на мястото на Сога, щях да пазя портала достатъчно дълго, за да дам на Оги и другите командири достатъчно време да се измъкнат и да се отдалечат на достатъчно разстояние от лагера. Щях да ударя, да се оттегля в гората и да чакам. Партизанска тактика. С унищожаването на катерите отстъплението ставаше по-сложно. Бих оставил при портала хора, които да задържат атакуващите и да осуетят бързото им напредване.

Може би щях да стрелям предупредително и да раня няколко ченгета, за да поукротя страстите им. Но щом основният контингент се изтеглеше, щях да наредя и на ариергарда да изчезне.

Аз бях единственият зад фронтовата линия. Присъствието ми на територията на Сога ме оставяше с ясна задача — да им подрежа крилата и да намеря Джени. В противен случай Сога щеше да изпълни нощта с писъците на жертвите си.

Но времето не стигаше. Бързо се нуждаех от информация. Което означаваше от жив противник.

Скрит в мрака, тръгнах през гората, като се ориентирах в обстановката. Под краката ми имаше мъртви листа, клонки, папрати и рехави храсти, но въздухът беше влажен и клоните не пукаха, когато ги настъпиш. Между дърветата се виеха пътеки, повечето животински, но понякога и проправени от хора.

„Трябва да нарушите нормалния си модел на действие...”

Намерих добре отъпкана пътека и погледнах нагоре. В безразсъдната ми младост имаше двегодишен период, когато спипвахме някой уличен дилър и го лишавахме от пачките пари в джоба му. Беше рисковано начинание, а като се замисля сега, направо граничеше с безумието. Но пък всеки път работеше чудесно. Разучавахме вечерния маршрут на дилъра, след което *намирахме място за кацане*, удобна позиция, която ни поставяше по-високо от нивото на погледа на пешеходец.

Избрах си подходящо дърво, покатерих се на един дебел клон, облегнах се на ствола и зачаках. Бях на четири и половина метра над земята. Или на по-малко от три метра над главата на очакваната жертва.

Преместих беретата отзад на кръста си.

След малко отново ми се удаде шанс да изиграя ролята на маймуна от джунглата. От последния ми опит бяха минали тринайсет години, но желанието да опитам пак още пулсираше във вените ми.

Номерът е да се разположиш между четири и половина и пет метра над земята. Скачаш отзад на жертвата, като използваш тялото ѝ, за да омекотиш падането си и да я зашеметиш със силата на удара. Височината осигурява инерцията и е от жизнена важност. Ако се качиш прекалено високо, трудно можеш да уцелиш удобния момент; ако си твърде ниско, ударът няма да извади жертвата от строя.

По пътеката се появи мъж, висок приблизително колкото мен.
Идеално.

Изпълзях напред по клона и приклегнах.

Мъжът мина под мен.

Скочих.

Атаката беше перфектна.

Гърдите ми се блъснаха в тила му и забиха лицето му в земята. Зашеметен, той остана да лежи неподвижно, с отворени очи, но замаян. Бързо се огледах, обърнах улова си по гръб, сграбчих го за петите, извлякох го навътре в гората и го възседнах.

Носеше същото черно облекло и високотехнологичен колан, каквито бях виждал в Сога. Исках го уязвим, така че му свалих очилата за нощно виждане, след което махнах и качулката. Под нея намерих слушалката и микрофона. Свалих устройството и го прибрах в джоба си заедно с прикрепения на гърдите предавател.

Пленникът ми изстена. Преди да успее да се окопоти, натиках дулото на беретата в гърлото му.

— Да не си гъкнал — прошепнах в ухото му. — Никакви звуци, никакви думи. Освен ако не ти кажа.

Очите му се разшириха, после обучението му си каза думата и объркването му се смени със същата самоуверена напереност, каквато демонстрираха Кейси и Дермот. Трябваше да я пречупя, ако исках да получа онова, което ми беше нужно.

Пленникът ми беше достатъчно възрастен, за да е пълноценен боец на Сога с резки на колана. Беше селско момче, по-скоро пчела работник, отколкото началник. Ако не се беше качил на Сога експреса, сигурно щеше да гази в някое оризище или да върти геврека по пътищата.

Забих дулото още повече. С периферното си зрение видях как пръстите му пълзят към колана му.

— Ако ръката ти мръдне още половин сантиметър, ще ти пръсна черепа. Мигни веднъж, ако си ме разбрал.

Мигане.

— Нали разбираш, че мога да дръпна спусъка по-бързо, отколкото можеш да атакуваш, независимо как са те обучили и с какво са ти промили мозъка?

Мигане.

Да.

— Добре. Сега искам да ми кажеш колко хора сте тук. Можеш ли да го направиш?

Мигане.

— Добре. С мигане.

Той примигна десет пъти, направи пауза, после мигна още девет пъти.

— Деветнайсет. Има ли и жени?

Мигане.

— Колко?

Три мигания.

— Има ли новобранци?

Мигане. Да.

— Колко?

Мигане, мигане. Двама.

— Това включва ли теб?

Мигане, мигане. Не.

— Кое то означава, че си достатъчно умен, за да знаеш, че *ще* те убия, нали?

Да.

— Добре. Не го забравяй. Знаеш ли къде е момичето?

Две мигания.

— Лъжеш.

Две мигания. Не.

— Знаеш. Има само една основна сграда и допълнителни постройките. Всяка от тях служи за нещо. Къщи за гости, спално, гараж.

— Бяха само предположения какво би включвал един лагер на Сога на американска земя. — Така че възможностите са ограничени. Щом знаеш колко души сте, значи знаеш и къде е момичето.

Не.

— В такъв случай вече нямам нужда от теб. Кажи чао.

Натиснах дулото още по-силно и той започна да се дави. Замига бързо.

— Реши да размислиш ли?

Мигане. Да.

— Значи паметта ти се върна?

Мигане.

— Сигурен ли си? Още една лъжа и ще те убия и ще си намеря новобранец.

Мигане.

— Браво на теб. Сега ще дръпна пистолета достатъчно, за да можеш да говориш, но не и да викаш. Лапни дулото. Опиташ ли някоя глупост, дърпам спусъка. Говори тихо, кажи ми истината и току-виж си оживял. Измамиш ли ме, мозъкът ти ще тори папратите. Ясно ли се изразих?

Мигане.

— Добре. След като отговориш, ще те вържа и ще ти запуша устата. Никой няма да те намери и няма да можеш да избягаш. Ако дъщеря ми не е там, където ми кажеш, че е, ще се върна и ще ти отворя трето оченце. Така че внимателно си помисли какво ще ми кажеш.

Дръпнах дулото на пистолета на половин сантиметър.

— *Ханашите кудасаи* — изхриптя той. — *Онегаи шимасу.* — „Пуснете ме, умолявам ви“.

— Ако дъщеря ми е там, където казваш, ще те пусна.

— Пуснете ме. Имам по-малки братя и сестри.

— На колко години си?

— На деветнайсет и половина.

И половина. Не само че преценката ми беше погрешна, но и пленникът ми беше на възраст, на която половин година беше от значение. Чак се засрамах.

Натиснах дулото надолу и го накарах да млъкне.

— Значи си ме излъгал. Новобранец си.

Той се поколеба, след което мигна.

— Разбирам защо излъга за нивото ти на подготовка, но следващата лъжа означава смърт. Схващаш ли?

Мигане.

— Къде е момичето?

69.

Движех се сред зеления ландшафт на очилата с нощно виждане бързо и без инциденти и приближих къщата за гости отзад.

Според младия ми пленник Джени беше в спалня на втория етаж в третата къща. Архитектурно постройката напомняше на имението. Червени тухлени стени, червен тухлен комин, бели капаци на прозорците. Бях минал вече покрай две такива и виждах ъгловатата сянка на четвърта малко по-нататък.

Приспособлението за нощно виждане ми позволи да забележа движение в един от прозорците на втория етаж, което потвърди онова, което предполагах — очакваха ме. Вътре, покрай пътя и навсякъде, където бих могъл да се появя според тях.

„Трябва да нарушите нормалния си модел...“

Униформата на Сога беше истинско чудо. Като се изключи това, че ми беше къса с около пет сантиметра, ми пасваше идеално. Тъканта се опъваше, за да отговори на различните движения на тялото, но иначе обгръщаше всяка извивка и мускул. Беше тънка и лека като фина коприна, като в същото време дишаше и запазваше телесната топлина. И бе почти безтегловна. При нормални условия дрехите добавят между един и три килограма товар. Този костюм тежеше грамове. Нищо чудно, че от Оги, Кейси и Дермот лъхаше такава самоувереност. Всичко свързано със Сога беше развито до съвършенство.

Докато приближавах към сградата, където държаха Джени, всеки нерв в тялото ми сякаш бръмчеше от напрежение. Едва ли бяха оставили много хора да я охраняват. Предполагах, че са двама или трима. Един горе, един долу. И може би един, който обикаля. Кое то правеше предстоящата конфронтация доста рискована.

Задната врата беше боядисана в бяло като капациите и в горната половина имаше прозорче. Откачих палката от колана си, отпуснах я до крака си и почуках по стъклото. Потта се събираше на кръста ми, където бях затъкнал беретата. В коридора се появи тъмна сянка и отвори вратата.

— Някакви новини? — попита сянката на японски.

— Само онова, което съобщават — отвърнах също на японски.
— Жертви от тяхна страна. Скоро се евакуираме.

Пазачът кимна и се огледа, след което ми направи знак да вляза и тръгна навътре. Затворих вратата и тръгнах след него, като се оглеждах за друг пазач. Минахме покрай малък килер. Отдясно имаше добре оборудвана кухня, празна. Отпред имаше втора врата, водеща към предната част на хижата. И там нямаше никого.

Когато го халосах, черепът му изхрущя, сякаш бях ударил чувал със зърно. Моят облечен в черно водач залитна, но не падна, така че го фраснах отново. Той се свлече на пода.

— По дяволите — промърморих на японски.

— Проблем ли има? — чу се тих глас от съседното помещение.

— Спънах се.

В следващия момент точно пред мен изникна още една сянка. Застрелях я два пъти в гърдите със заглушената берета. Сянката се свлече по стената.

Наведох се, за да я разгледам по-добре. Жена. Мъртва.

„Тийнейджъри и жени“. Усетих в устата си кисел привкус. Бях застрелял жена. Нещо дълбоко в мен потръпна. В селото се бях бил, но не бях убил никого. Тази нощ се превърнах в убиец — нещо, което презирах. Облегнах се на стената, свлякох се на пода и отпуснах глава между коленете си.

„Размърдай се, Броуди“.

Чувствах се омърсен. Отвратен от самия себе си.

„Нямаш време за губене. Ами ако дойде някой друг?“

Скочих. Докато се борех с подвижните пясъци на моралните дилеми, бях свалил гарда си за достатъчно време, та да ми видят сметката. Ако исках да оцелея и да спася Джени, не можех да рухвам точно сега.

Бързо извлякох двете тела в килера и застанах до тях в очакване отпред или откъм кухнята да се появи друг пазач. С пистолет в ръка се ослушвах за звуци отвътре и отвън. Миризми на дъб, бор и почистващи препарати изпълваха къщата. Отвън избуха бухал. Пропя щурец. В самата къща не се чуваше нищо. Нито долу, нито горе. Нямаше тътрене на крака. Не скърцаха дъски. Никой не се приготвяше тихомълком да ме изненада. Изчаках още минута. Бухалът избуха

отново. Пасторалната идилия на Лонг Айланд. Какво може да е побезоръжаващо от нея?

Не се появиха никакви пазачи, така че събрах кураж и пристъпих предпазливо в кухнята с готово за стрелба оръжие. Никой не се нахвърли върху мен.

От кухнята се излизаше в малък коридор, водещ към баня и малък кабинет. И там нямаше никого. Зад кабинета видях предната врата и дневна.

Спрях за момент, за да успокоя полудялото си от адреналина сърце, след което нахълтах в дневната. Благодарение на очилата за нощно виждане можех да различа всичко. Имаше черно кожено канапе с черни кожени фотьойли и огромен прозорец, гледащ към добре поддържана поляна и гората. Не се виждаха никакви облечени в черно фигури.

Огледах помещението, после отвън. Нищо не помръдваше. Нямаше сияещи зелени човешки силуети. Бързо пресякох дневната, като се придържах към сенките. Третата врата в отсрещния край ме върна обратно при килера и двамата безжизнени пазачи.

Първият етаж бе овладян.

Свалих предавателите на пазачите и ги смачках с крак, след което замъкнах телата в банята, заключих, напъхах две клечки за зъби в ключалката и ги счупих. Макар да не ми се вярваше удареният с палката да се свести, за всеки случай реших да последвам съвета на Нода и да стрелям в главата му. Решението ужасно ме смущаваше и повдигаше още морални въпроси за обмисляне, но не сега. Кратката версия бе, че тези типове бяха прекрачили границата с отвлечането на дъщеря ми и засега се утеших с факта, че похитителите й са с един по-малко.

Тръгнах нагоре по стълбите, като държах пистолета зад бедрото си и гледах да стъпвам абсолютно безшумно.

Горе имаше къс коридор с три врати. Предположих, че водят към две спални и баня. От третата врата се появи глава и погледна към мен. Помахах с лявата си ръка и стрелях с дясната. Първият куршум не улучи, но аз продължих да стрелям, без да спирам да вървя напред, и вторият и третият улучиха главата и гърлото. Щом боецът на Сога падна, бързо отстъпих до стълбите и се проснах на пода, опрях лакти

на дебелия килим и насочих пистолета по дължината на коридора, за да мога бързо да открия огън, ако се появи четвърта фигура.

Останах така цяла минута, после още една. Нищо. Запълзах по корем напред и побутнах първата врата. Никакво движение. Влязох бързо, снишен. Пак нищо. Повторих упражнението с втората врата. Баня. Празна. Предпазливо доближих третата врата, като прекрачих тялото. Този път се движех бавно и приведен.

Отляво имаше гардероб, а до отсрещната стена — голямо двойно легло с някакво тяло под тъмносиня завивка.

Отворих вратата на гардероба с цевта на пистолета.

Чисто.

Надникнах под леглото.

Нищо.

Изправих се в цял ръст.

Джени лежеше напълно неподвижна, с лице, заровено във възглавницата.

Сърцето ми спря. *Бях закъснял!* Точно както се бях опасявал, след началото на престрелката дъщеря ми беше престанала да е преимущество за тях и те я бяха убили. Доколкото можех да преценя, я бяха удушили с възглавницата.

„Първо Ейбърс, а сега и Джени“.

Свлякох се покрай стената. Очите ми смъдяха, всичко около мен се въртеше.

Преглътнах с мъка и вперих поглед през зеления сумрак към мъничката безжизнена фигура на дъщеря ми. Нещо солено пареше на очите ми. Замаян и вцепенен гледах онова, което доскоро бе моя плът и кръв. В съзнанието ми изплува картината с малката Мики Накамура, лежаща на паважа на Японския квартал.

Разтреперан, се наведох и целунах Джени по бузата. Беше топла. С телесна температура. А не хладна, както би трябвало. Вдигнах очилата и се вгледах по внимателно. Ето! Движение! Онова, което бе невидимо в мъглявото зелено сияние, се появи, след като очите ми свикнаха с неутралната тъмнина на стаята. Гърдите на Джени се издигаха и спускаха в неестествено муден ритъм.

Не беше мъртва! Дишането ѝ обаче бе по-плитко, отколкото при нормален сън. Защо? „Упоили са я“. Това беше. Сога я държаха като коз, като в същото време я бяха накарали да млъкне. Дъщеря ми беше жива!

Вторият оглед охлади радостта ми. Под леката завивка Джени се беше свила на топка, а на челото ѝ бе избила пот. Позата ѝ бе всичко друго, но не и спокойна.

Затъкнах беретата в колана, махнах синята завивка и взех Джени на ръце. Клепачите ѝ потрепнаха. Замаяна, но в съзнание, тя ме зяпна с неподправен ужас.

Махнах качулката.

— Аз съм, Джен.

— Тате?

Гласът ѝ бе като шепот, борещ се с предизвикания от опиата ступор.

— Да. Аз съм.

Тя докосна бузите ми е длани.

— Наистина си ти. Най-сетне!

Въздъхна и зарови лице в рамото ми. Притиснах я до гърдите си. Почувствах как бие сърцето ѝ и моето също се разтупка. Тялото ѝ бе

топло, меко и крехко. Дъхът ѝ, влажен и лек, галеше врата ми. Не можех да повярвам. Мислех си, че съм я изгубил завинаги.

— Искам вкъщи, тате.

— Точно там отиваме.

— Те още ли са тук?

— Не в къщата. Нараниха ли те?

— Не. Навън ли са?

— Да.

Тя се напреди.

— Но не за дълго — добавих бързо.

— Биеш ли ги?

— Може да се каже.

Тя завъртя глава и я положи с ухо на рамото ми. Дъхът ѝ вече беше по-силен. Както я държах с лявата си ръка, с дясната взех одеяло и чаршаф от леглото, метнах ги на другото си рамо и понесох Джени към вратата. Извадих беретата и бързо надникнах в коридора. Чисто и в двете посоки. Излязох от стаята, слязох по стълбите и тръгнах към задната врата, като непрекъснато спирах и се оглеждах за бойци на Сога. Нямаше.

Щом излязохме навън, се хвърлих в гората и тръгнах навътре в имението, като избягвах пътеките. Движех се безшумно, като непрекъснато се оглеждах. Скоро къщата за гости остана далеч зад нас.

Спрях до един могъщ дъб и се облегнах на ствола му. Дишах тежко. Засега бяхме в безопасност. Бавно издишах. Сърцето ми биеше като обезумяло. Едно беше да се боря за собствения ми живот, а съвсем друго — да защитавам живота на дъщеря си.

Притиснах Джени към себе си. Дори само възможността да я прегръщам ми изглеждаше като невероятен дар. Засега беше в безопасност.

Отново усетих парене в очите. Не можех да я изгубя за втори път. Това би ме убило. Но как можех да защита дъщеря си срещу Сога? Дори да успеехме да им се изплъзнем тази нощ, бягството ни щеше да е в най-добрия случай временно — освен ако полицията не успееше да се добере до Оги и всичките му бойци. Но Сога вече действаша. Както бе заявил самоуверено Оги, те просто щяха да се пръснат и да се съберат на друго място, след което щяха да ни преследват без милост. Триста години успех правеха твърдението му много вероятно. И не

биваше да се забравя *недаяши*, жестоката, но необходима японска традиция да защитиш собствения си клан, като елиминираш клана на врага си. Практиката беше дивашка и сурова — и позволяваше само един оцелял.

Бях допуснал огромна грешка.

Изобщо не бяхме в безопасност.

71.

Джени вдигна глава.

— Защо спряхме?

— Имам още работа.

— Бойна работа ли?

— Да.

В очите ѝ заблестя страх.

— Не ме оставяй, тате.

— Всъщност имам нужда от помощта ти. Тя потръпна.

— Искаш и аз ли да се бия с тях?

— Не. Искам да ме чакаш тук. Ще го направиш, нали?

Тя заклати глава като механична кукла, чиито платки са полудели.

— Не, не! Не искам повече да оставам сама, тате. Не искам повече да оставам сама. Моля те!

Всяка дума беше като нож в сърцето ми. Искях от нея невъзможното. Бяха я отвели и самата мисъл, че можем да се разделим така скоро след събирането ни, я ужасяваше.

Прегърнах с все сили дъщеря си. Да я оставя сама щеше да е най-трудното нещо, което бях правил. Но нямаше друг начин.

— Чуй ме — зашепнах ѝ. — Светът е полудял. А точно в този момент е много полудял. Но сега, точно в тази минута, ти и аз имаме шанс да го поправим.

— Тате, моля те, недей... — Гласът ѝ трепна.

— Пак сме заедно, нали?

— Да, но...

— И това е добре. Затова първо ще се погрижа да си в безопасност. Което ще е още по-добре и за двама ни. Веднага щом те пусна, искам да се качиш на гърба ми.

Джени с неохота се спусна на земята. Преметнах чаршафа и одеялото около врата си, клекнах и Джени се покатери на гърба ми.

— Хвани ме през кръста — казах аз. Тя се подчини и аз преметнах чаршафа през главата ѝ и го оставих да падне до бедрата ѝ,

след което вързах краищата на корема си и тънкото ѝ тяло се оказа залепено за моето. — Стяга ли?

Джени поклати глава. Не можех да я видя, но усетих движението.
— Добре — казах аз. — А сега се дръж здраво. Ще се катерим.

Огледах избраното дърво с очилата за нощно виждане. Дъбът беше с огромна корона и як ствол. Вперих поглед към листата и клоните. Намерих един достатъчно висок и здрав за замисленото, набрах се на най-ниския клон и започнах да се катеря.

Докато се изкачвахме, листата ни закачаха и усещах как Джени трепва при всяко неочаквано докосване. На девет метра над земята се прехвърлих върху един здрав клон, седнах и се преместих заднешком, докато гърбът на Джени не се опря в ствола на дървото. Клонът, който бях избрал, бе дебел и здрав и можеше да издържи без усилие и два пъти по-голяма тежест от нашата.

Казах ѝ да обвие клона с крака и да го хване с ръце и щом тя го направи, развързах чаршафа и внимателно се отдръпнах. Прехвърлих левия си крак през клона и го възседнах странично. Запазих равновесие, прехвърлих другия си крак и се озовах с лице към Джени. Преместих се по-близо до нея и тя ме прегърна през врата и прошепна:

— Знаех, че ще дойдеш!

Останахме дълго така. Шумоленето на листата и бръмченето на насекомите около нас постепенно ни успокоиха. Спомних си как Джени беше заспивала точно така в прегръдката ми. Спомних си всички спокойни вечери, които бяхме прекарвали заедно у дома. Джени се настаняваше удобно в скута ми и двамата бърбяхме, смеехме се или гледахме някой филм на Дисни. Тази нощ тежестта на главичката ѝ върху рамото ми бе най-идеалният товар, който можех да си представя. Ако останехме живи през следващите няколко часа, никога вече нямаше да смятам за гарантиран дори и един кратък момент с дъщеря ми. Нещата щяха да са различни.

Когато дишането на Джени се успокои, се отдръпнах. Тъжно. С неохота. И неизбежно.

Джени вдигна очи.

— Време е да тръгваш ли?

— Да.

Долната ѝ устна потрепери.

— Те много ли са?

— По-малко, отколкото бяха. И не само това. Таткото на Кристин и Джоуи е тук с много полицаи.

— Той е на наша страна — каза тя и в гласа ѝ се долови вълнение. — Може да ги арестува, нали?

— Именно.

— И после какво?

Спомних си ужасния ни телефонен разговор и подбрах внимателно думите си.

— Ако имаме късмет, те ще изчезнат и никога повече няма да ни досаждат.

— Какво да правя?

— Искам да стоиш тук, където не могат да те намерят, и да си много тиха, докато не дойда да те взема.

— Тук горе? Сама? Ами ако заспя?

Вдигнах чаршафа и се усмихнах.

— Ще те вържа за дървото.

— И одеялото ще ме топли! Къмпинг на дърво. Става!

— Добре, само по-тихо. След като тръгна, нито гък, нали? Никакви викове, никакво приказване, никакви песнички, колкото и да ти се иска. Не и тази нощ. Тук си в безопасност, защото около нас има хиляди дървета и никой няма да помисли да поглежда нагоре.

— Да не говоря? Ами ако стане нещо?

— Не ми се вярва да стане нещо.

— Но ако стане?

Погледнах я. Брадичката ѝ трепереше.

— Вече си голямо момиче, Джен. Ще трябва да решиш сама. Както винаги съм те учил. Само гледай да е правилното.

— Но откъде да знам дали е правилно?

Вечният въпрос, зададен от шестгодишно дете. Намирането на правилния отговор и при нормални обстоятелства е достатъчно трудно. А докато Сога се спотайваше в сенките, задачата граничеше с невъзможното. Помислих си за покоя. За Японския квартал. За крадеца и хълмовете Оказани и връщането при същността. Там имаше само един отговор. Както е имало винаги.

— Просто слушай — казах ѝ.

— Какво значи това? Аз съм още малка, тате.

Въздъгнах. Права беше, естествено. Ако не бях в състояние да ѝ дам нещо, което да успокои страховете ѝ, не можех да я оставя.

— Задай на *себе си* въпроса, който те притеснява, после остани абсолютно неподвижна, докато отговорът сам не се появи в главата ти.

— Откъде?

Потупах гърдите ѝ.

— Оттук.

Тя сбърчи чело и се замисли върху думите ми сериозно като голям човек — или поне така си мислеше.

— Така ли научаваш нещата, които знаеш?

— За трудните неща това е *единственият* начин, който знам.

После я оставих с огромна неохота — и тръгнах обратно в нощта.

В бързината да се отдалечим колкото се може повече от къщата бях оставил следа, която агентите на Сога лесно можеха да открият. След като забележеха пресните следи, бързо щяха да се досетят, че необичайната им дълбочина се дължи на теглото на Джени. Затова трябваше да направя всичко възможно да отвлека вниманието им от уютното гнездо на дъщеря ми.

Скочих от дървото, но не бях изминал повече от пет крачки, когато един куршум изсвистя покрай лявото ми бедро и отнесе върха на малко борче.

— Не мърдай, Броуди. Следващия път няма да пропусна.

Дермот се показва иззад голям смърч. Държеше глок, насочен към гърдите ми. Беше с черната униформа на Сога и носеше очила за нощно виждане.

— Направи голяма каша в къщата. Сега аз ще направя теб на каша.

Беше съвсем близо до мен, пистолетът му вече беше изваден и не виждах никакъв изход.

— Къде е момичето?

— Няма го — казах аз. — При моите хора е.

— Лъжеш. Да не си я скрил на дървото като някаква катерица?

— Тате?

Дермот инстинктивно погледна нагоре.

— Познах, а?

С надеждата, че Дермот няма да стреля към Джени, скочих зад широкия люспест ствол на една хикория в мига, в който погледът му се насочи нагоре, извадих беретата, протегнах ръка от другата страна на дървото и стрелях слепешком към мястото, където го бях видял за последно — хитър номер, на който ме беше научил съседът ми от Южна Корея. Като редувах изстрелите високо и ниско, изпразних пълнителя, без да дам възможност на противника ми да отвърне на огъня. Чух го как изпъшка и падна. Изхвърлих празния пълнител,

сложих новия и се опитах да вкарам патрон в цевта. Пистолетът засече. Мамка му!

Надникнах предпазливо иззад ствола. Дермот беше рухнал на колене. Глокът висеше в ръката му, сякаш бе твърде тежък, за да го вдигне. С другата си ръка се държеше за корема. Между пръстите му се процеждаше кръв.

Насочил пистолета към Гостенчето, излязох на открито, готов да се метна отново зад хикорията, ако убиецът от Сога се опита да вдигне оръжието си. Той ме видя, но сякаш не му пукаше. Друг куршум го беше улучил в гърдите и най-вероятно бе пробил белия дроб. Дишането му бе накъсано.

— Хлапе... — изпъшка той. — Убит от шестгодишно хлапе и кретенския му баща.

И падна по очи.

Преди да успея да помръдна, някой се появи до мен и побутна главата ми с дулото на пистолет.

— Господин Броуди, вие сте късметлия — каза Кейси. — Или трябва да кажа *бяхте*?

Защитен от снайперисткия огън от завоя на пътя, Рена крачеше нервно напред-назад на двеста метра от портала на Сога.

— Много се бавим, Джейми.

Маккан сви устни.

— Задръж, Франк. На шестнайсет километра оттук са. Ще дойдат всеки момент.

— Нямаме време. Броуди е вътре от твърде много време.

— Приковаха ни тук. Първият ни опит беше катастрофа.

Рена прокара пръсти през косата си.

— Знам, знам. Но трябва да направим нещо. Да държим вниманието им насочено към нас, а не към хората ни вътре. Броуди и момичето му са в ръцете им, а може би и Люк и Нода.

— Не можем да направим нищо, преди да е дошло подкреплението. Никой не очакваше такъв свиреп отпор. Имаме твърде много загуби, Франк. Не мога да разреша втора атака без допълнително оборудване. Знаеш го.

— Имаме четирима души вътре и времето изтича. Трябва да има някакъв начин.

— Ръцете ми са вързани — въздъхна Маккан. — Наредиха ми да остана на място, докато не получим пълна подкрепа.

— Трябва да има начин.

— Няма. Направихме всичко по силите си. Трябва да се оправят сами.

Бавно завъртях глава и погледнах към добре смазаната цев на малък глок.

— Кейси.

Погледът му бе леден и твърд.

— Първо теб, а после ще се кача на дървото и ще тегля куршума на момичето. Искам да го *знаеш*, преди да умреш.

„Бяхме на косъм. На косъм, по дяволите! Ако Джени не се беше издала, поне тя щеше да оцелее“.

— Пусни оръжието и се обърни бавно — каза той.

— Как ме намери?

Не беше облечен в черно и нямаше колан. Само очила за нощно виждане. За разлика от Дермот, не беше имал време да се екипира, така че просто беше грабнал очилата и първото попаднало му оръжие.

— След като обиколихме и не успяхме да открием следата ти, проверихме покрай пътя и се върнахме при имението, а оттам отидохме до къщата. Знаехме, че рано или късно ще се появиш там. Закъсняхме, но беше оставил ясна диря. С Дермот те проследихме, но се разделихме преди минута, когато изгубихме следата ти. Ако Дермот не изгаряше толкова от желание да ти види сметката, сега ти щеше да лежиш на земята, а не той. Но това е без значение. Погледни ме, Броуди. Когато те убия, искам да видя как светлината умира в очите ти.

Обърнах се бавно, погледнах оръжието му и казах:

— И аз в твоите.

И преди той да успее да каже и дума, рязко се извъртях и опрях дулото на беретата в челото му. Стоманата ѝ го целуна, както вероятно бе правила майка му преди години, в едни по-невинни времена.

— Закъсня — каза той и дръпна спусъка.

Чу се само щракане, но не и гръм. Инстинктите на Кейси взеха връх. Още докато поглеждаше първо към повредения глок и после към опряното в челото му дуло, той блъсна ръката ми настрани и се хвърли към оръжието ми. Аз обаче знаех, че глокът му е развален и че моята берета е също толкова безполезна, така че имах известна преднина.

Той така и не видя удара ми. Забих основата на лявата си длан в носа му и усетих как хрущялът му се счупи.

Кейси залитна назад. При нормални обстоятелства ударът ми щеше да предизвика незабавна ответна реакция от боец като него и въпреки болката годините тренировки щяха да си кажат думата. Но беше с опрян в главата пистолет, със засякъл глок и след удар, който бе превърнал носа му в каша. Това ми даде така нужната ми частица от секундата.

И моите години на тренировки не пропуснаха да се възползват от преимуществото.

Докато му нанасях удара с лявата си ръка, бях приклепнал за следващата атака. И докато Кейси залиташе, се изправих, извъртях се на място и го изритах. Силата на ритника със завъртане е достатъчна да спре дори човек с бойните умения на Кейси. В това е красотата му. Основният недостатък е скоростта. Завъртането на крака изисква допълнителна секунда, така че атаката лесно може да се отрази или да се избегне. Точно затова исках Кейси да е изгубил равновесие и вниманието му да е насочено другаде.

Улучих го в гърлото и отново усетих поддаване на хрущял.

Кейси отлетя назад и се стисна за гърлото. Лицето му стана мораво и той се замята като риба на сухо в папратите и шумата. Опита се да си поеме въздух. Безнадеждно. Бях смазал гръкляна му и Кейси се давеше в собствената си плът. Изхърка през синусите си. Заби нокти в гърлото си. После тялото му се загърчи, потръпна и замря.

Безбройните часове тренировки ме бяха превели през двата сблъсъка. Инстинктивно. Автоматично. Но в дълбоката тишина, която се възцари в гората след това, с дъщеря ми като безмълвен свидетел от дървото, потръпнах. Бях убил още двама души. Отново изпитах желанието да изпълзя в някой ъгъл, но Джени все още беше на територията на Сога и трябваше да продължа напред. Сега не беше време за самообвинения.

Безразлично взех глока на Кейси, изгледах дългата драскотина по цевта и захвърлих безполезното оръжие в храстите.

Гърмежите в далечината ме изтръгнаха от летаргията ми.

Специалните части бяха започнали втората си атака. Дадох знак на Джени да не мърда и тръгнах към пукотевицата.

Атаката беше в разгара си. Над стената прелитаха кутии сълзотворен газ и оставяха след себе си димни дири. Струйки газ се виеха между дърветата. Лагерът на Сога се беше превърнал в бойно поле.

От оживените гласове от другата страна на стената бе ясно, че е пристигнало многобройно подкрепление и че няма начин да бъде отблъснато. Освен ако Сога не криеха никакви номера в ръкава си, единствено желязната порта ни отделяше от спасението.

Завих наляво, далеч от атакувания район, и се покатерих на едно дърво, за да се огледам. Оттатък стената имаше поне двеста души с газови маски, щитове за борба с безредици и бронирани костюми. Имаше хора от НЙПУ, от специалните части, от шерифския участък, както може би и щатски полицаи. Много от тях стояха далеч назад от предната линия патрулни коли, паркирани приблизително в полукръг около портата. Отзад от полицейски автобуси сваляха още щитове и маски.

Чух стържене и в следващия момент се появи бронирана кола, зави рязко наляво и мина през яката желязна порта, сякаш беше от клечки за зъби. Полицаи с шлемове, щитове и газови маски се втурнаха след колата. Посрещна ги огън от едно дърво отдясно и трима мъже паднаха, гърчейки се от болка. Двама полицейски снайперисти сред дърветата от другата страна на портата засякоха стрелеца по проблясъка на оръжието и тялото му полетя към земята. Ответен огън от друг снайперист повали и двамата полицаи с вещо умение, след което трети полицай свали втория стрелец на Сога с един изстрел. Стрелбата от дърветата спря.

Една по една патрулните коли поеа зад групата полицаи и бронираната машина. За по-малко от минута на територията на имението влязоха десет коли, последвани от втори отряд ченгета. Оттук нататък хората на Маккан можеха да посрещнат всичко мърдащо с дъжд от куршуми, изстреляни от упор. Отстъплението на

Сога щеше да е бързо и тихо. Не ги виждах, но знаех, че се изтеглят. Несъмнено Оги и останалите отдавна бяха напуснали имота.

Частта на Маккан беше предпочела демонстрация на сила при портала, вместо да опита да проникне в района от няколко места на по-малки групи и стратегията като че ли се оправдаваше. Не ги посрещна нов снайперистки огън. Сълзотворният газ се разсея и полицейският контингент навлезе още по-навътре в територията на Сога и пое по тесния път към основната сграда.

Рена беше с втората вълна, следван от Маккан. Не успях да видя Нода и Люк, но Джордж и Дюмонд стояха като цивилни наблюдатели от другата страна на стената. Докато основната колона бавно напредваше към къщата, две помощни групи се придвижваха между дърветата от двете страни на пътя. Тактиката беше повече военна, отколкото полицейска, но бе необходима и те се справяха по възможно най-добрия начин.

Рена се присъедини към групата, покриваща десния фланг. Маккан отиде с лявата, която бе по-далеч от моята позиция.

Време беше да прибера Джени. За да не си докарам куршум в главата, свалих качулката и горнището на униформата, вързах го на кръста си, прибрах качулката в джоба си и слязох от дървото.

Отрядът на Рена беше напреднал двайсетина метра в гората. Лейтенантът се отдели от групата и навлезе по-навътре сред дърветата. Виждах го само от време на време. Нагласих фокуса на очилата и видях как Рена замръзна и приклезна. Огледах района пред него. Някаква сянка мина през полезрението ми отдясно наляво. Боец на Сога. Не беше забелязал Рена.

Исках да извикам: „Внимавай!“, но не можех да произнеса нито дума, без да издам Рена.

Боецът на Сога забеляза преследвача си, спря и се обърна рязко.

Рена се втурна напред, като се движеше на зигзаг. Стандартното полицейско обучение. *Предсказуеми движения.* Рена стреля два пъти. Вторият куршум улучи боеца в рамото и го завъртя, при което пистолетът му отлетя от ръката му. Рена стреля отново, но онзи рязко смени курса и изчезна сред дърветата. Миг по-късно се появи отново отдясно на Рена, като вадеше нож от колана си.

Извиках, но със закъснение.

Ножът прелетя петте метра между двамата, отскочи от защитната жилетка на Рена, но явно го одраска по ръката, преди да падне. Нападателят побягна. За да се прицели по-добре, Рена коленичи, вдигна пистолета с две ръце и стреля. Боецът на Сога се завъртя като пумпал и рухна.

— Пипнах те, кучи сине — викна Рена.

Изправи се, направи три крачки към жертвата — и падна. Надигна се, направи с мъка още две крачки и падна настрани. Опита се да стане за трети път, но не успя и изрева от ярост.

Изтичах при приятеля си.

— Не мърдай!

Рена обърна размътен поглед към мен.

— Броуди? Ти ли си?

— Да. Не мърдай. — И извиках с всичка сила: — Ранен полицаи! Доведете медик!

Като се бореше срещу невидимата сила, която не можеше да разбере, Рена се надигна и успя да седне.

— Проклет да съм, ако позволя на тия кучи синове да ме гръмнат точно сега.

— Няма да те гръмнат — казах аз и внимателно го натиснах да легне.

— Онзи боклук...?

— Ти му видя сметката. Сега лежи и не мърдай.

— Това е само драскотина.

— Не, отрова е — казах аз. — Много силна отрова.

Разкопчах жилетката и ризата му. Очите на Рена се подбелиха.

— Медик! — изкрещях отново.

Този път чух стъпки и вик.

— Къде?

— Насам!

Рена изстена.

— Вие ми се свят. Не чувам...

Оголих раната — петсантиметров разрез по бицепса. Ножът беше разсякъл мускула напречно. Раната бе плитка, но отровата беше влязла в пряк контакт с кръвта му.

Стиснах областта около раната, наведох се, изсмуках кръвта — по кожата на Рена беше избила пот — и я изплюх. Вкусът беше гаден. Езикът ми изтръпна.

Рена стенеше. Знаех, че няма време за губене. Продължих да изсмуквам раната, за да махна колкото се може повече от отровата.

Парамедикът дотърча, клекна и отвори чантата си.

— Змийско ухапване ли?

— Човешко — отвърнах. — Нож с отрова по острието.

Той посегна към оръжието.

— Провери дръжката, преди да го докосваш — спрях го аз. — Има ли нещо мазно по нея?

Той присви очи и помириxa.

— Има някакво масло. И миризма на цвете, но не знам на какво. Противоотрова?

— Не знам каква.

Рена измънка нещо. Наведох се и наклоних глава, за да го чуя по-добре.

— ... продава коли... има трийсет и една автокъщи... получил салоните на чичо си...

Дъхът ми секна. Рена беше открил човека, който бе отговорен за смъртта на Миеко.

— Кажи ми кой, Франк. Само името.

Устните му помръднаха, той промълви нещо неразбираемо и изгуби съзнание.

По дяволите! Рена беше идентифицирал собственика на фиктивните компании, използвани за изкупуването на автосалоните. Явно информацията беше пристигнала през нощта, след като се разделихме.

— Умира — каза медикът.

— Не можеш ли да му биеш нещо? Някакъв стимулант?

— Не знам с какво си имаме работа. Обратната реакция може да го убие по-късно.

— Бий му нещо! Отровата го убива *сега*!

— Негов началник ли сте?

— Не.

От устата на Рена потече жълта жлъч. Медикът се огледа и понечи да се изправи.

— Трябва да намеря шефа му.

Поставих ръка на рамото му и го принудих да клекне отново.

— Бий му нещо. Веднага.

— Не мога без съответното разрешение. Семейството му може да заведе дело...

— Аз съм му семеен приятел. Никого няма да съдят.

— Не знам дали...

— Направи го! Веднага! Иначе ще умре.

Медикът извади спринцовка от пакета си и заби иглата в ръката на Рена.

Очите на приятеля ми рязко се отвориха.

— Броуди. *Наистина* си ти. Мислех, че бълнувам.

— Кой е, Франк? Кажи ми името му.

Устните му се раздвижиха, но от устата му се отрониха само нечленоразделни звуци, след което той отново изгуби съзнание.

Парамедикът се намръщи и плесна Рена по бузите. Първо по едната, после по другата. Никаква реакция. Парамедикът се намръщи още повече.

— Изпадна в шок.

Наведох се над Рена и продължих да изсмуквам кръвта с подновена енергия, докато раната не спря да кърви. Когато пристигна медицинският екип, се дръпнах от приятеля си и затичах с тях, докато го отнасяха към линейката.

Точно преди да го качат притиснах старшия медик за прогноза. Той ми отговори със съчувствен поглед, който не ви пожелавам да виждате никога.

Бяхме спечелили битката, но изгубихме войната.

По мои сметки Кейси, Дермот и седмина войници на Сога бяха или мъртви, или заловени, но Оги се беше измъкнал заедно с останалите си бойци. Сога щяха да се прегрупират и да нанесат удара си, когато си решат. Беше малко вероятно аз или някой друг да успее да ги спре следващия път. Малко вероятно бе дори да ги *видим* следващия път.

„Разкажете ми за слабите им места“ — беше казал бюрократът на информатора си.

„Знам само едно. Действат на екипи по четирима. Само един или двама души на върха знаят за цялата операция. Убиеш ли водачите, все едно да убиеш царицата майка на някой кошер. Работниците не са в състояние да правят каквото и да било и само бръмчат безцелно“.

Естествено, обратното също бе вярно — *щом Оги не беше мъртъв или арестуван, животът ми не струваше и пукната пара.*

Сога ни бяха смазали. Ейбърс беше мъртъв, Рена бе в критично състояние, а Нода и Люк бяха обявени за изчезнали и се водеха мъртви. Маккан потвърди, че двамата били взривили катерите, и добави, че с това явно са привлекли твърде много внимание върху себе си. Нямах никакъв проблем да си представя как бойците на Сога се втурват през гората и убиват Нода и Люк на брега, недалеч от кея. Според Маккан двамата бяха станали жертви на собствения си успех.

Тръгнах през гората да прибера единственото хубаво нещо, оцеляло от целия този ужас — Джени. Може би можехме да се скрием някъде, докато хванат Оги. Но колко време щеше да продължи това? Сога никога нямаше да престанат да ни търсят. Заобиколих къщата, в която бяха държали дъщеря ми, и се насочих към скривалището ѝ на дървото. Бях затъкнал в колана си пистолета на Рена.

От различни места чувах ченгетата да си викат при поредното откритие. Самоувереността им растеше. Искаше ми се да можех да ликувам заедно с тях.

Стигнах до дъба и спрях, за да се овладея, преди да се покатеря. Джени не биваше да ме вижда загрижен. Щях да я заведа вкъщи и да я убедя, че вече няма нищо страшно. Но колко щастливо щеше да е това завръщане, щом Ейбърс вече го нямаше, Рена береше душа, а самата Джени беше на път да се срине? Какво щях да кажа на Мириам, ако Рена не оцелееше? Как щях да мога да погледна Кристин и Джоуи в очите? И докога двамата с Джени щяхме да бъдем принудени да се крием от събралата нови сили Сога? Атаката ни се беше превърнала в пълно фиаско.

Тъкмо понечих да се покатеря, когато чух зад себе си глас:

— Не мърдай, Броуди.

Обърнах се. От мрака изникна силует. В следващия миг се озовах пред дулото на поредния глок на Сога.

Държан от човек, който би трябвало да е на петнайсет хиляди километра оттук.

— *Ти?* — промълвих. — *Ти* пък какво търсиш тук?

Взирахме се един в друг от двете страни на оръжието, обгърнати от мъчителна тишина. Не знаех защо ме е предал, но болката от избора му беше изписана на лицето му.

— Не друг, а ти — промълвих.

— Съжалявам, Броуди-кун.

От другата страна на глока стоеше Шиг Наразаки, дългогодишният партньор на баща ми, семейният приятел, така нареченият ми чичо.

Появата му ме потресе до дъното на душата ми. Бях предаден от *роднина*.

При мисълта какво означава това ми се зави свят. *Той* беше причината Сога винаги да са една крачка напред. *Той* беше причината да ме открият в Икебукуро, след като бях взел всички предпазни мерки за срещата си с моя приятел журналиста. Сега разбирах защо Наразаки бе настоявал Нода да замине за Лондон, когато Ню Йорк беше очевидният избор за всички останали. И именно Наразаки, а не Люк, беше предал тайните ни планове в Ню Йорк. Видях още един детайл от успешната методика на Сога — те покриваха гърба си от множество ъгли.

— Опитах се да ги държа настрана от теб — каза той.

Поклатих невярващо глава. Ставащото беше просто невъзможно.

— Какви ги говориш?

— Аз съм роден в Сога. По средата на обучението си излязох от програмата. Със Сога стигнахме до компромис. И този компромис беше „Броуди Секюрити“. Когато Джейк откри първата частна детективска агенция от западен стил в Токио, се смяташе, че тя ще поеме големи случаи. И така стана.

За невероятните възможности на баща ми се носеха легенди. Когато отворил агенцията през 1973, групировките от следвоенна Япония били минало. Бяха си създали добър имидж пред обществото. Рекетъорите от черния пазар, якудза, италианската мафия и авантюристи от Тексас, Москва, Париж и десетки други западни

градове действали буквално пред очите на скопената японска полиция цели две десетилетия след капитулацията през 1945 г. Времето било идеално за частната инициатива — законна, сива и друга. През 1973 тези групировки все още работели, имали повече неща, които да пазят, и често прибегвали към едни и същи методи за налагане на интересите си. Японската полиция била абсолютно безсилна. „Броуди Секюрити“ предлагала алтернатива на изпадналите в отчаяно положение. Баща ми разрешил десетки случаи, които се появявали на първите страници на вестниците. И агенцията му процъфтяла.

— Как е възможно? Та нали си в агенцията цели четирийсет години!

— Да. Направихме страхотни неща. Само от време на време, може би веднъж в годината, когато се появяваше свързан със Сога случай, аз го давах на неопитен служител и го оставях да забуксува. Правех го години наред, без да причиня по никакъв начин вреда на Джейк или на фирмата. Сога ни даваше достатъчно информация, за да излезем чисти пред клиента, но в действителност случаите така и не се разрешаваха напълно. При необходимост аз осигурявах вътрешна информация за някои от клиентите ни на Сога и с тези малки отстъпки можех да работя от *добрата страна* на занаята. Съжалявам, че нещата стигнаха дотук. Направих всичко по силите си да те държа настрана. На два пъти се опитах да те накарам да зарежеш цялото начинание.

Дълга реч, но откровена. Сога не си падаха по увъртанията.

— Ти им позволи да отвлечат дъщеря ми!

Реакцията му беше незабавна.

— Малката Юми-чан? Никога! Но никой не ме е питал. Изобщо не ми казаха.

— Кой нае Сога да убият жена ми?

— Не зная.

Тук му повярвах. Серията убийства, отнела и жена ми, и семейството ѝ, беше извършена оттатък Голямата вода, далеч от Токио.

— Но ти ги изпрати след мен в Икебукуро, нали?

Пистолетът в ръката му не трепваше.

— След като ти и Нода минахте през цял екип новобранци в Сога, нямах избор. Вече не можех да те защитавам. Умолявах, но Оги бе непреклонен. Отначало беше обещал да ви остави да се върнете от селото живи и здрави, но появата ви там се оказа изкушение, на което

той не успя да устои, и наруши обещанието си. Когато чух какво се е случило, аз се изправих срещу него, но успехът ви доказваше, че е прав. Свързването ти с Козава само засили решимостта на Оги да те премахне. Да те извадя от случая и да те принудя да се криеш беше последният ми опит да те защитя. Но ти не искаше и да чуеш. Дойдох тук да пледирам за последен път за теб пред Оги, но това се оказа изгубена кауза.

Шок, изумление и отвращение ме заливаха на последователни вълни. Клиентът ни беше натопил, а партньорът ми издаваше тайните ни. Още от самото начало сме били притиснати от всички страни.

— Значи си замесен във всичко това?

— Да.

— А бръмбарът в „Броуди Секюрити“?

— Извинение, ако случайно ти или Нода заподозрете изтичане на информация. Тору не биваше да го открива.

— Хакерът?

— За отвличане на вниманието и за загуба на време. Искях ти и Нода да сте заети в Токио. Изобщо не си представях, че Мари и смахнатият ѝ приятел ще успеят да го хванат, още по-малко да го проследят до наша територия. Особено след като го *предупредих*, че го следят.

— Не можеш да ме застреляш, Наразаки. Знаеш го.

Прочетох разкаяние в очите му.

— До тази нощ не можех. Но сега, ако останеш жив, Сога ще посегнат на *мен*. Когато се измъкна от селото, Оги ме обвини, че ти помагам. През тристагодишната ни история никой не е причинявал толкова много жертви в селото. Заради това Оги не само че отказа на молбата ми да те остави на мира, но и каза, че ще ме държи лично отговорен, ако оцелееш при следващата атака. А ти оцеля, когато се измъкна от опита за отвличане в Икебукуро. Оги си мисли, че съм ти помагал и в двата случая. И повтори заплахата и днес, след като успя да се освободиш.

Думите му ме лишиха от всякакво желание за борба. То бе изгорено от човека, на когото се опитвах да подражавам като малък. Това *не беше* светът, който познавах.

— Пак можеш да ме пуснеш. Като се престориш, че просто не си ме открил.

Наразаки ме изглежда тъжно. Пистолетът в ръката му продължаваше да не трепва.

— Дори да го направя, това няма да промени нищо. Ти вече си мъртъв. До утре всеки агент на Сога по света ще те търси. Така поне един от двамата ни ще остане жив.

— Заради селото и „Гилбърт Туийд“ ли? Защо е това настояване? Те са разкрити.

На лицето му се изписа мъка.

— Не, не заради тях. Всяка възможност да бъдеш пощаден в последния момент изчезна, когато ти уби безспорния наследник.

— Не съм правил подобно нещо.

— Не знаеш, нали? Кейси. Той беше Оги. Следващият, който щеше да заеме лидерския пост.

За момент стоях като гръмнат, мъчех се да проумея чутото. *Кейси е бил наследникът?* Нищо чудно, че говореше и се държеше така властно и арогантно. И бе заповядал така нехайно Ейбърс да бъде застрелян.

Старият ми семеен приятел беше прав. С убиването на наследника бях убил себе си.

Пръстът на Наразаки се стегна около спусъка.

— Сега или по-късно, няма значение.

— Не убивай татко, чичо Шиг.

Не! Сърцето ми спря. Тя *почти* беше успяла да се спаси. Всичко тази нощ ставаше заради Джени. Каквото и да се случеше с мен, щях да чувствам огромно облекчение при мисълта, че съм я спасил. Тя беше в безопасност и това щеше да е единствената ми утеха, ако с мен се случеше нещо. А сега и Джени щеше да умре.

Поклатих отчаяно глава. Наразаки нямаше да я остави жива. С Дермот, Джени беше избрала идеално времето, но този път бях твърде далеч от каквото и да било прикритие и от самия Наразаки, за да имам предимството на изненадата.

Той погледна нагоре в мрака, като продължи да държи пистолета насочен към мен.

— Скрил си я на дървото. Хитро. Също като Джейк. Искане ми се да не беше чула разговора ни.

— Няма нищо — казах. — След седмица ще е забравила всичко. Знаеш какви са децата.

Наразаки се намръщи.

— Не мога. Съжалявам.

— Ако не заради мен, направи го заради баща ми.

— Искан ми се да можех, но не мога. И тя ще трябва да си отиде.

Съжалявам. Ако само...

Изведнъж зад мен изкашля оръжие със заглушител. Краката на Наразаки се подкосиха и той изпъшка и седна. Около входната рана на рамото му цъфна червено петно.

Нода излезе от сенките, насочил пистолет към шефа си.

Беше оцелял!

В примирената усмивка на Наразаки се долавяше облекчение.

— Благодаря ти, Кей-кун. Не исках да застрелям момчето на Джейк.

— Знам — каза Нода.

— Щом трябва да е някой, радвам се, че си ти. Довърши започнатото.

Нода се поколеба.

— Давай, Кей-кун. Животът ми свърши. Очаква ме или затвор, или Сога.

Нода впери поглед в стария си приятел.

— Няма да го направя.

— Ако не го направиш, ще застрелям Броуди. — Наразаки с нежелание вдигна оръжието си.

От дърветата се чу друг изстрел, който отвори дупка в челото на Наразаки и дългогодишният партньор на баща ми рухна като отсечено дърво.

Люк излезе от шубрака и каза:

— Боклукът си с винаги боклук.

С потъмнели от мъка очи Нода се загледа за момент в падналия си приятел, след това кимна благодарно на човека от ЦРУ. Люк също кимна и прибра пистолета в кобура. После каза една-единствена дума:

— Оги.

Главният детектив на „Броуди Секюрити“ изсумтя и двамата изчезнаха в гората да търсят лидера на Сога.

Свалих Джени от гнездото ѝ и щом се озовахме на твърда земя, я прегърнах. Тя се вкопчи в мен и ме стисна с все сили. И двамата не казахме нито дума. Въпреки безжизнените тела в краката ни, или може би защото те бяха свидетелство колко далеч бяхме стигнали по пълния с опасности път, мълчанието ни бе дълго, но и пълно с облекчение. Всичко, през което бяхме минали, всичко, което означавахме един за друг, и всичко, което се беше случило през последните девет дни, се изля в тази прегръдка.

Накрая казах:

— Дай да те видя, Джен.

Тя повдигна глава и ме загледа с изпитателните кафяви очи на майка си. Въпросите напиреха в тях. За първи път от дни се разсмях. Смехът ми ми се стори чужд и непознат. Дъщеря ми беше прекрасна и бе моя. Тази мисъл ме изпълни с буйна радост. Щяхме да преживеем Оги. Някак. Дори това да означаваше, че ще трябва да се крием месеци наред.

— Джен, искам да ти кажа, че каквото и...

Нещо в храстите зад мен се раздвижи.

— Странно нещо е светът — изсъска глас в ухото ми.

Макар да трепереше от омраза, го познах.

В края на краищата той бе очите на кмета тук.

Готов да помага. Прилежен. Всички бяхме благодарни да видим политик без задни мисли.

И всички бяхме измамени.

Насочил пистолета си към Джени, Дюмонд ме заобиколи и отстъпи назад, докато не се оказа на безопасно разстояние от евентуална бърза атака от моя страна.

— Ако не беше отишла при родителите си онази нощ, жена ти нямаше да умре и ти нямаше да се заемеш с такъв хъс с този случай. Но не стана така. Сега Сога е на ръба на гибелта, колкото и невероятно да изглежда. И това ме принуждава да действам. Покрай всички

трупове наоколо ти и дъщеря ти ще сте просто поредните две жертви. Винаги съм бил късметлия в това отношение.

Какви ги дрънкаше Дюмонд? Да не би да беше откачил? И тогава ми просветна. „Търговец и издигнал се от нищото милионер“, беше ми казал Рена, когато се срещнах за първи път със заместник-кмета. Дюмонд беше продавал *коли*. Беше притежавал *автокъщи*. Именно това се беше опитвал да ми каже Рена, преди да изгуби съзнание.

Дюмонд беше наел Сога да аранжира „случайната“ смърт на трима търговци на автомобили, за чиито автосалони е ламтял. В това число и тези на чичото на Миеко!

Кръвта ми кипна от ярост. Виновникът за смъртта на жена ми стоеше на два метра от мен, насочил пистолет 22-ри калибър към дъщеря ми. Направих сметката. Калибърът беше малък. Можех да поема два или три куршума и въпреки това да му видя сметката и да оцелея, но само един куршум от упор бе повече от достатъчен да убие шестгодишно дете.

Не можех да повярвам на ставащото. След като бях минал през куп препятствия на Сога — селото, разминаването на косъм с гаротата, спасяването на Джени, схватките с Дермот и Кейси — щях да умира, защото Дюмонд се бе намърдал, представяйки се за наш съюзник. Простотата на плана му беше зашеметяваща.

А с Джени в прегръдката ми бях безпомощен и не можех да го спра.

И тогава ме осени още едно прозрение. Именно *Дюмонд* бе носил бръмбар на Сога по време на срещата ни в хотела. Наразаки знаеше най-общите неща, но не и подробностите около операцията ни в Ню Йорк, нито изречените зад затворени врати думи.

Опитах се да спечеля време.

— Рена знае за теб.

Дюмонд като че ли се изненада, но после кимна.

— Знае нещо, нали? Тази вечер ме гледаше странно. Но чух, че умира. А и да оцелее, никога няма да може да *докаже* нищо.

Джени се загърчи в ръцете ми. Успях да се освободя и заставам до мен. Дюмонд замръзна. Не стреля. Преди да успее да реагира, аз пристъпих пред нея, за да я защита, и така се озовах на половин крачка по-близо до заместник-кмета. Стоях, без да го заплашвам. Просто се опитвах да предпазя детето си.

Дюмонд се отмести настрани и се опита отново да се прицели в Джени. Аматайорска реакция. Хвърлих се напред. Ръката му се завъртя с голямо закъснение към мен и когато китката му се удари в ребрата ми, задържах ръката му под моята, завъртях се и се озовах зад него, с което изместих дулото настрани от Джени, като в същото време натиснах рязко ръката му надолу и я счупих в лакътя. Дюмонд изрева и залитна покрай мен. Забих лакътя на другата си ръка в тила му. Изхрущя кост, вратът му се счупи и убиецът на жена ми се просна на земята.

Мъртъв.

Просто така.

Малко остра болка и изпитанието му бе свършило. Не ми се струваше честна разплата за страданията, които изтърпяхме с Джени през месеците след смъртта на Миеко. Никак даже.

Но честно или не, всичко бе свършило.

Най-сетне.

Беше въпрос на минути.

Нода и Люк преследваха Оги вече четвърт час и настигаха нищо неподозиращия патриарх на Сога. Преди това го бяха изпуснали за секунди. След като заложиха експлозивите на катерите и нагласиха таймера, бяха на минута и половина от основната сграда, когато избухна експлозията. От трийсет метра видяха как командирът на Сога излиза забързано след някакъв по-млад боец. Отбелязаха си следите му, видяха как други двама бойци на Сога се втурват и после изскачат от имението, след което се промъкнаха в сградата с надеждата да намерят Броуди или дъщеря му.

Претърсиха всички стаи, но без резултат. Излязоха отново, намериха следите на Оги, изгубиха ги, започнаха да обикалят, намериха ги отново и така стигнаха до Броуди и Наразаки. Оги се беше задържал в храстите до Броуди, преди да продължи — вероятно бе изоставил позицията си, когато ги бе чул да приближават. А това означаваше, че се спотайва някъде наблизо.

Така че двамата тръгнаха след голямата награда. Увереността им растеше с всяка минута. Поради някаква необяснима причина Оги не беше напуснал границите на имота и това щеше да се окаже решаващо за здравословното му състояние. Двамата извадиха оръжията си в очакване на предстоящата конфронтация.

И тогава следата изчезна.

Без никакво обяснение как е възможно това.

Двамата замръзнаха. Последва бърза размяна на знаци и Нода тръгна през храсталаците на запад и зави на юг. Люк тръгна на изток, а после на север. С извадени пистолети те обикаляха в концентрични кръгове през гората с пестеливи движения — първо пет метра, после десет, след това петнайсет. Накрая се отказаха. Не можеха да намерят нова следа.

— Хитра лисица — каза Люк. — Изчезна безследно.

Нода кимна нещастно.

— Може да се е върнал — каза Люк. — За да намери Броуди.

— Най-вероятно.

Люк изруга тихо и неразбираемо.

— Явно ни е чул и е разбрал, че поне един от нас ще продължи след него. Затова е оставил следата и се е измъкнал.

— И номерът проработи. Прекалено се отдалечихме.

— Имам телефон, но...

Нода кимна мълчаливо. Бяха намерили телефона на Броуди зарязан на нощното шкафче в хотелската му стая.

— Извади ни от играта — каза Люк. — Колко е добро момчето ти?

Отговорът на Нода бе мрачен.

— Добро, но не чак толкова.

Затърсих с поглед дъщеря си и я видях свита уплашено зад един голям бор. Направих крачка към нея и в същия миг чух зад себе си тихото съскане на метал върху плат.

Оги!

Зад гърба ми, изважда гаротата си.

И прекалено близо, за да мога да се обърна и да атакувам.

Успях точно навреме да опра длани в челото си, да събера лакти и да закрия лицето и врата си с ръце. В следващия миг жицата беше метната отзад през главата ми и затърси уязвимия ми врат, но вместо него намери единствено жилите на ръцете ми.

Защитното ми действие беше спасило врата ми от гаротата, но не ѝ попречи да разреже плътта на ръцете. Като виех от болка, скочих назад и забих Оги в най-близкото дърво. Две от ребрата му изпукаха и от устата му се изтръгна вик, съпроводен с гореща слюнка, но Оги продължаваше да дърпа жицата и тя се впи още по-дълбоко. Викът ми се извиси до върховете на дърветата. Причерня ми и едва не изгубих съзнание.

Обезумял и отчаян, забих тила си в лицето на Оги. Веднъж, два, три пъти, докато носът му не се строши и челюстта му не изхрущя. Едва тогава хватката на якия стар воин отслабна и жицата се отпусна.

Оги хъхреше от болка, горещият му дъх пареше ухото ми. Без да се обръщам, забих отново шефа на Сога в дървото, свалих лактите си надолу и заблъсках тялото му с редуващи се удари от двете страни, а жицата убиец се мятеше, забита в разреза на ръката ми.

Счупи се още едно ребро и Оги се свлече на земята. Отстъпих назад. Водачът на Сога се опита да се изправи, но не успя. Очите му се затвориха и той замря. В колкото и добра форма да беше, един прехвърлил седемдесетте мъж не би могъл да се възстанови от подобен пердах без чужда помощ.

Целият бях изтръпнал. По ръцете ми се стичаше кръв. Шокът от гаротата върху нервната ми система бе вцепенил тялото ми и то започна да се изключва. Болката ме пронизваше на вълни. Пред очите

ми засвяткаха ослепително бели светкавици. Борех се да остана в съзнание. Прехапах си езика, за да не припадна, и болката доведе до нов приток на адреналин. Бях замаян, но непосредствената опасност да се строполя в несвяст отмина.

Стиснах зъби, извадих гаротата от кървящата си плът и я запокитих в мрака.

„Само един или двама души на върха знаят за цялата операция“.

За да останем живи с Джени, Оги трябваше да умре. Лидерът на Сога лежеше неподвижен в краката ми. Дишаше едва-едва. В главата ми отекнаха пророческите думи на Хара: „Винаги получавам онова, което искам“. Част от мен искаше Оги да бъде изправен пред съда за престъпленията си. Да бъде показан пред очите на всички, така че безбройните му жертви да получат някакво удовлетворение. Друга част искаше винаги да бъде заличен от живота ни.

И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Извадих качулката от джоба си и превързах с нея разреза на едната ръка, а с ризата на Сога — другата. Оги вече трябваше да е на километри оттук, но гордостта и жаждата за отмъщение го бяха накарали да се върне.

— Тате? — тихо се обади Джени зад мен.

Погледнах през рамо. Джени колебливо пристъпи към мен. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Усмихнах ѝ се окуражително и тя изтича при мен с разперени ръце. Обърнах се и я грабнах в прегръдката си и докато вълната на облекчението ме заливаше, усетих как студено острие се забива в гърба ми като отровна змия, вмъкваща се в празен спален чувал. Прониза ме нажежена до бяло болка.

Как беше възможно? Само за секунда бях откъснал поглед от пребития главатар на Сога.

Залитнах, успях да изблъскам Джени обратно към дърветата и се опитах да се отдалеча колкото се може повече от Оги. В следващия момент краката ми се разбунтуваха и се проснах по очи на земята, все така със забитата в гърба ми стомана.

Погледнах назад. Лидерът на Сога стоеше на колене, ухилен, с увиснала под странен ъгъл челюст. Когато ме беше наръгал, бе взел и пистолета на Рена от кръста ми. Само се беше преструвал на победен и се беше приближил към мен на колене, докато бях с гръб към него.

Сега, насочил пистолета към проснатото ми тяло, Оги се надигна. Кога беше успял да ме доближи? Не бях чул нищо. Това беше невъзможно. Та нали беше със счупена челюст и три счупени ребра. И тогава си спомних думите му. „Така постъпва Сога. На това се обучаваме през целия си живот. Така са постъпвали предците ни в продължение на столетия“.

С размазания си нос и обезобразената си челюст Оги приличаше повече на демон, отколкото на човек. Очите му блестяха от болка, но въпреки това бяха фокусирани върху мен.

Едва тогава забелязах мазните сини ивици по дланта му.

Отрова. От ножа в гърба ми.

Оги сигурно беше развил имунитет към отровата, но какво означаваше това за мен? Опитах се да мисля. Ножът, повалил Рена, имаше отрова по острието, но не и по дръжката. *Не и двете*. Същото важеше и за хвърлените по нас ножове, когато новобранците на Сога ни нападнаха през тавана на странноприемницата. Единият нож беше с намазана дръжка и чисто острие. При другия беше обратното. Поради някаква причина Сога намазваха с отрова или единия, или другия край. Вероятно това им даваше някакви възможности за избор. Дръжката на ножа на Оги беше намазана, което означаваше, че острието би трябвало да е чисто. Но дали наистина беше така?

Докато Оги куцаше към мен, забих отчаяно нокти в земята и запълзах. Оги се приближаваше. Отблъсквах се с пръстите на краката си, но напредвах сантиметър по сантиметър.

Оги беше на пет метра зад мен и продължаваше да се приближава.

Гъстият шубрак, откъдето вероятно наблюдаваше Джени, беше на три метра от мен. Непостижимо далеч.

Изгаряща болка ме заля на вълна.

Оги беше на два метра от мен.

— Откажи се, Броуди — каза той. — Всичко свърши.

Обърнах се да го погледна. Оги се олюляваше несигурно, разкراчен, за да запази равновесие. Държеше пистолета насочен към главата ми. От това разстояние дори неопитен стрелец трудно би пропуснал. Изпълзах още пет сантиметра. Оги дръпна спусъка и куршумът вдигна фонтан от пръст на милиметри от дясното ми рамо.

Престанах да се съпротивлявам, претърколих се на една страна и го погледнах.

Оги се ухили, наслаждаваше се на момента.

— Ще умреш много бавно и много мъчително, Броуди.

Мълчах.

— Страданието ти ще е много по-голямо, отколкото можеш да си представиш.

Все още легнал на една страна, аз продължавах да се избутвам малко по малко назад. Дори сантиметри разстояние можеха да са от значение.

— Ще те направя на решето, но бавно, дупка след дупка. Близко до ставите.

Отначало си помислих, че е камък... но се оказа дръжка...

Обезобразената челюст на Оги се разкриви в подигравателна усмивка.

— Най-силно боли непосредствено до ставите. Знаеш ли го? — Дулото на пистолета се вдигна и той се прицели ликуващо в лявото ми коляно. — Когато първият куршум се забие в теб ще...

Пръстите ми бяха напипали оръжието на Наразаки, което бе отлетяло, когато Люк го застреля. Докато Оги злорадстваше, вдигнах пистолета до бедрото си и дръпнах спусъка. Още с първия изстрел сякаш някаква невидима сила запрати лидера на Сога назад.

— Не-е-е-е! — изрева той.

Опита се да насочи пистолета и аз стрелях втори път. И трети.

И продължих да стрелям.

Мислено кръщавах куршумите на жертвите — един за Миеко, един за семейство Накамура. Един за лингвиста, един за роднината на Нода. Един за Ейбърс, един за Рена. Един за всички онези, които не познавах, но знаех, че ги има. Тоест че вече ги няма.

С всеки изстрел при ритането на пистолета ме пронизваше ослепителна болка и аз крещях, сякаш преживявах мъките на всяка жертва.

Но въпреки всичко продължавах да стрелям.

Изстрел — след което чувах кряска си.

Тялото на Оги се мятеше като в спазъм всеки път, когато в него се забиваше куршум. Последният просна главатаря на Сога на земята.

Той падна мъртъв, все още стиснал в безжизнените си ръце пистолета на Рена.

Този път нямаше да възкръсне. Отпуснах глава на мократа шума. Цялото ми тяло пулсираше от болка.

— Тате?

Джени колебливо излезе от шубраците. Напрегнах сили и вдигнах глава. Тя посегна над бедрото ми към ножа. Избутах ръката ѝ, преди да го е докоснала.

— Не пипай ножа — прошепнах и с тревога усетих как краката ми започват да се вцепеняват. — Дръжката е намазана с отрова, а в момента острието задържа кръвта *вътре*. Искам да доведеш помощ.

— Не мога да те оставя, тате. Боли те.

— Трябва да доведеш помощ, Джен.

— Сама ли?

— Да.

— Много е тъмно.

Трепнах. Още пречки. Нямаха ли край? Джени се страхуваше за мен, страхуваше се да тръгне сама из гората, страхуваше се от тъмното. Всичките ѝ най-лоши кошмари сякаш се сбъдваха в този момент.

Нервите ми крещяха от агония и преди да успея да се овладеея, от гърдите ми се изтръгна стон, който само засили паниката на дъщеря ми.

— Трябва да намериш колкото се може по-бързо лекар, Джен — казах аз, като се мъчех гласът ми да звучи спокойно и успокояващо. — Просто трябва да изтичаш до пътя на около двеста метра надясно. Кажи на първия, когото срещнеш, да извика медицинска помощ. Става ли?

— Но...

На челото ми изби пот.

— Трябва да отидеш. Важно е. *Те* вече си отидоха. Единствените хора, които са тук, са наши приятели. Кажи на някой от тях да... — Стиснах зъби от внезапния пристъп на болка.

По бузите на дъщеря ми потекоха сълзи. Тя виждаше страданието ми. Чуваше задавения ми глас. И беше парализирана от страх.

— Не мога да те оставя, тате. *Ще умреш*.

„Ще умра, ако не ме оставиш“ — идеше ми да изкрещя, но не можех. Джени беше на ръба. Още един признак на слабост от моя страна щеше да я запрати в пропастта. Щеше да се навежда над мен като закрилница, да гледа с изпълнени с ужас и съмнение ми как животът ми си отива, а чувството за вина за смъртта ми щеше да смаже безмилостно крехката ѝ душа. Ако не успеех да я убедя да ме остави, и двамата нямаше да оцелеем.

Отчаянието стегна гърдите ми. Помъчих се по някакъв начин да възвърна увереността ѝ.

— Джен, обичаш ли ме?

— Разбира се.

— Ако ме обичаш, иди за помощ. Забрави всичко друго.

— Обичам те, но...

— *Забрави всичко друго.*

— Не мога.

— Опитай.

Гласът ѝ се пречупи.

— Не мога.

Въздъгнах примирено.

— Добре. Щом не можеш, не можеш.

— Съжалявам, тате.

Какво можех да очаквам? Тя беше само на шест. Първо отвличането. После ужасът от държането в плен. А сега решението на живот и смърт. Светът искаше твърде много от малкото ми момиченце. Превключих на защитен режим, докато още имах сила за това.

— Разбирам те, Джени. И знаеш ли какво? Всичко е наред. Искам обаче да ми обещаеш нещо. И това е най-доброто на света, само че обещание, а не гатанка.

— Какво?

Трябваше да премахна чувството ѝ за вина, преди да умра. Да ѝ дам причина да живее след ужасите от отвличането и тази нощ.

— Каквото и да се случи, искам да помниш, че нищо не е по твоя вина.

— Не е ли?

— Разбира се, че не е. Просто светът се е завъртял лошо. Това е. Ако си достатъчно силна, ще се пребориш. Защото си моето момиче. Защото си ти. Разбра ли ме?

— Горе-долу.

— Не се безпокой за подробностите. Това е най-доброто. Просто помни, че вината не е твоя. Когато пораснеш, ще разбереш.

— Достатъчно силна ли съм?

— Разбира се.

— Защо да се разбира?

— Защото имаш силата на майка си.

Джени се опули.

— Така ли?

— Да.

Джени ме зяпна за момент, после нещо в очите ѝ се промени и тя се обърна и яростно изрита Оги в коляното. Кракът му се разтресе с летаргичните движения на мъртво тегло и сърцето ми се разтуптя побързо от проявата на храброст на дъщеря ми. Щеше да успее. Може би щяха да ѝ останат белези, но щеше да успее. Вече можех да си отида спокойно. Затворих очи.

— Стъпках го, тате — извика Джени.

— Да, стъпка го — казах едва-едва.

Гласът ми трепна. Последните ми остатъци издръжливост ме напуснаха и за втори път за тази нощ усетих, че ще изгубя съзнание.

Джени също го видя.

— Тате?

Не можех да събера сили да отговоря.

— Тате, чуваш ли ме?

Отворих с мъка очи и успях да се усмихна едва-едва.

— Отивам за помощ, тате. Става ли?

Не можех да произнеса нито дума.

— Става ли?! — В настоящия ѝ глас се долавяше паника. — Моля те, кажи „да“, тате.

Едва чуто успях да отвърна на молбата ѝ.

— И да ме чакаш, нали? Обещавах ли?

Обещах с последен дъх.

Джени ме целуна по бузата и се втурна към пътя.

Бях изтощен и вече не можех да държа очите си отворени. „Прости ми, Джени, че не мога да спазя обещанието си“. В организма ми нямаше отрова, но това вече не беше от значение. Бях изгубил твърде много кръв от гаротата и ножа. Нямаше съмнение — умирах.

Но бях спечелил. Оги беше мъртъв. Синът му беше мъртъв. Сога беше мъртва. Дори убиецът на Миеко бе мъртъв. И всичко това означаваше, че Джени ще живее. Беше достатъчно.

В далечината полицаите при имението нададоха радостни викове. Успях да отворя очи. Бяха пристигнали куп хеликоптери, ревяха във въздуха с механична ярост и прожекторите им разрязваха нощта. Изтощен и изпълнен с облекчение, оставих очите си да се затворят за последен път — и се усмигнах. Беше започнала операцията по разчистването. Дъщеря ми щеше да намери полицаите или те щяха да намерят нея. Това бе единственото, за което ми пукаше. Джени беше на шест и животът ѝ тепърва започваше. Аз бях живял трийсет и две дълги, изпълнени със събития години. Бях обиколил целия свят. Бях нарекъл свой дом Токио, Лос Анджелис и Сан Франциско. Бях намерил верни приятели на всички тези места, както и на други. Бях обичал и ме бяха обичали. Не можех да искам повече.

Нов вид мрак се сгъсти в периферното ми зрение и донесе със себе си усещане за покой. Болката отслабна, после изчезна напълно. Успокояващата чернота ме обви и ме стопли. Последният етап преди края.

— Съжалявам, Джен — прошепнах в нощта. — Направих всичко по силите си.

ЕПИЛОГ

Проспах осемнайсет часа, потънал в трескави халюцинации. Отново и отново виждах как дъщеря ми тича към мен с разперени ръце. Сцената се повтаряше безкрайно, но така и не ми омръзна да я гледам. Светът в пропитите ми с опиати видения беше идеален. Мъката и болката бяха заличени от паметта ми. Онези, които обичах, не страдаха от загуба, не ги гризеше тревога, не изпитваха болка, а се носеха в мекота, която ги обгръщаше, милваше и предизвикваше единствено усмивки и блаженство.

Но в по-тъмните кътчета на съзнанието ми реалността се спотайваше с цялата си бруталност. Ейбърс беше застрелян. Рена — отровен, Джени — травмизирана, Наразаки — мъртъв. В тъканта на сънищата дългогодишният партньор на баща ми беше жив, усмихваше се, махаше ми и ме тупаше приятелски по гърба, както бе правил винаги. Що за живот беше водил той? Що за смърт го беше отнесла? Какво трябваше да мисля за човека, когато някога наричах свой чичо?

Накрая издрапах от наркотичния сън. Огледах се и бях посрещнат от неочаквана гледка — Рена лежеше в легло в другия край на стаята. Дясната му ръка беше гипсирана, а в лявата имаше система. Рена завъртя глава към мен.

— Как се озовахме тук? — попитах го.

— Не знам.

— Ще се оправиш ли?

— Май да.

Кимнах и отново се унесох. В главата ми отекваха гласове. Пред очите ми затанцуваха привидения. Наистина ли бях разговарял с Рена, или това бе поредната халюцинация? Къде беше Джени? А Нода? Къде бях самият аз? Наистина ли Люк бе убил Наразаки, или това също е било кошмар? Кой беше мъртъв? Кой бе останал жив? Кое от двете бях аз?

След десет часа се събудих за втори път.

Рена ме погледна и каза:

— Знам.

— Какво знаеш?

— Как сме се озовали тук. Ти ни докара. „Докато смъртта ни раздели“, нали помниш?

— Помня и ми се иска да не помнех.

Нещо се размърда под завивките ми и аз повдигнах одеялото. Джени се беше сгушила до мен и спеше дълбоко.

Следващият, който се появи, бе лейтенант Джейми Маккан. Това бе третото му идване в стаята ни, но при предишните всички сме били в безсъзнание. Запозна ни с развитието на нещата и попита дали резултатите са достатъчно добри, за да можем да обявим победа над чудовището Сога. Което, естествено, бе наболелият въпрос.

Дали Сога все още съществуваше, или й бяхме извадили отровните зъби?

Не знаех.

Маккан каза, че Лонг Айланд приличал на бойно поле. Общо шестима полицаи изгубили живота си при атаката срещу имението. Броят на ранените също беше зашеметяващ — цели седемнайсет. Дванайсет мъже паднали при първата атака. Слава богу, били ранени предимно в краката, когато управлявани с дистанционно автомати открили огън, който спрял атаката и бил причина за най-ужасяващите писъци, които Маккан бил чувал през живота си. „Кои бяха тези типове и какво са си въобразявали, че правят, по дяволите?“ — на няколко пъти попита той.

Полицаяте бяха очистици двамата снайперисти на Сога при портала; заедно с очистения от Рена ставаха общо трима. Според Маккан аз съм се проявил като изстребителен отряд, състоящ се само от един човек — бях пратил на онзи свят Оги, Кейси, Дермот и тримата пазачи на дъщеря ми, като освен това бях оставил завързан и със запушена уста един новобранец. Общо — девет убити и един пленен. Предвид опита на противника това бе невероятен успех въпреки деветимата бойци, които успели да се измъкнат. Имаше също и цивилни жертви — Дюмонд от кабинета на кмета на Сан Франциско и Наразаки от „Броуди Секюрити“.

На следващия ден, когато можех да говоря свързано, макар и все още от леглото, съобщих резултата от операцията на Лонг Айланд на Теджима и Козава в Токио. Бюрократът от министерството на отбраната и брокерът на власт ме поздравиха, но иначе си останаха дистанцирани и лаконични. Знаех, че това означава, че единият или и двамата ще минат в нелегалност, и това ме натъжи.

Но те си бяха такива, така че се отърсих и набрах трети номер. Томи-гън Томи изслуша разказа ми с правилното ниво на радост. След като свери фактите с Маккан и СФПУ, журналистът пушна поредната бомба на първата страница на „Майничи“. Макар и с неохота, правителството незабавно предприе мерки; както ми каза по-късно Томи, ако бюрократите били отговорили по обичайния начин, като игнорират всичко, което може да се игнорира, и заметат останалото под килима „за доброто на имиджа на страната“ или под някакъв друг предлог, историята със Сога щяла да остане като язва години наред, при това на международната арена.

За първи път в историята на съвременна Япония властите поставиха под домашен арест цяло село. Подобно нещо не се беше случвало от времената, когато *даймио* и шогуните изгаряли цели селища и избивали цели родове.

Специален отряд на Силите за самозащита обкръжил селото. Пътищата били блокирани, планинските проходи — затворени. През реката била опъната бодлива тел. Сога-джуджо било откъснато от света.

Трима високопоставени служители от министерството на финансите бяха привлечени под отговорност. После започнаха самоубийствата. Шинго Юда, най-важният човек в МФ, когото Оги беше посочил като свой клиент за Японския квартал, повлече крак. Общо дванайсет души сложиха край на живота си — седем от МФ и петима от министерството на външната търговия и индустрията и министерството на външните работи. Това доведе до нови съдебни процеси. Министерството на отбраната също не беше подминато.

„Броуди Секюрити“ се оказа герой. Вестниците възхваляваха упоритостта ни и не след дълго получихме заплахи от десни групи, според които сме опетнили репутацията на *хиномару*, японския флаг, и всичко, което символизира той. Понеже си давахме сметка за сериозността на положението, подсилихме охраната на вратите през

работно време, докато шумът не се уталожи, но иначе продължихме да работим както обикновено.

За Джени и мен най-добрата новина дойде с последното обаждане от Теджима — водени от списъка, който бяха открили в селото, служителите на министерството на отбраната издирили убийците от Сога извън страната и им предложили еднократна амнистия и реабилитация, тоест класическо японско решение. Въпреки че Оги бе мъртъв, аз се опасявах, че някой ще се опита да си отмъсти. Предложението за опрощаване обаче щеше да сложи край на тези стремежи.

В Америка се действаше със същата бързина. Пред очите ми лейтенант Франклин Томас Рена получи в нюйоркската си болнична стая грамота от *новия* заместник-кмет на Сан Франциско, който бе долетял до Източния бряг с Мириам и децата.

Рена можел или да умре, или да се оправи, съобщиха ни докторите, но моите действия на място най-вероятно наклонили везните в правилната посока. Когато след две седмици Рена, най-якото ченге на управлението, се качи на самолета за дома, беше почти напълно възстановен.

Моето възстановяване съвсем не беше така бързо. Загубата на кръв и силният шок, който беше понесла централната и автономната ми нервна система, едва не бяха пратили тялото ми в „свредел“, както се изрази докторът. Оставянето на ножа на мястото му било най-умното ми решение, тъй като острието спряло изтичането на кръвта, макар че беше предизвикало хаос в сензорните ми системи. Освен това наъбеният ръб на ножа не успял да изпълни напълно предназначението си — да отвори широко раната при изваждането. Но онова, което наистина ме било спасило, призна докторът, било малкото разстояние, на което проникнало острието. Заради изядения пердах Оги беше успял да забие ножа си „само на някакви си пет и половина сантиметра, без да засегне важни органи и гръбначния стълб, но е пробил стомашната ципа“. Оставиха ме да отлежавам цял месец.

По време на възстановяването си си възвърнах не само здравето, но и покоя, който Миеко с такъв труд бе измъкнала от сенките — онзи, който според нея се намира във всички нас. През годините го бях губил, възвръщал и губил отново. На дваисет и една, когато си отиде майка ми, си мислех, че съм го изгубил завинаги. Но смъртта ѝ върна

Миеко в живота ми, както и чувството за разбиране. След смъртта на Миеко той изчезна отново, но се върна в живота ми на окървавения паваж на Японския квартал. Докато премислях всичко това в болницата, покоят отново се върна, този път завинаги. Онова, към което се бях закрепил, бе дълбоко и чисто и изпълняваше ролята на пъпна връв, свързваща ме с нещо по-голямо от нормалността на ежедневието. Най-сетне разбрах, че то е било винаги в мен — не бях губил никога него, а само себе си.

Утешен, затворих очи и в тъмното под клепачите ми можех да различа смътно перлената усмивка на Миеко.

Джени спеше в леглото ми всяка нощ в продължение на месец, но постепенно се оправи от шока. Като че ли беше преживяла травмата от отвлечането без особени последствия, макар че я наблюдавах много внимателно. Статутът ѝ на нещо като звезда в училище ѝ помогна. Но едва когато тя се почувства достатъчно жива, за да ми зададе въпроса, който така се надявах да чуя, се почувствах уверен, че в крайна сметка ще излезе победител.

Седяхме на масата в кухнята, заситени след поглъщането на особено големи порции яйца с пипер.

— Тате, още не си се сетил за най-добрата ми гатанка.

— Кои цикади дават мляко ли?

Тя стисна доволно ръката ми.

— Помниш?

— Разбира се, че помня. В Токио мислех много, мислех си много и за теб, но най-вече за твоята безопасност и за хората, които ни преследваха.

— Между другото, там си свършил добра работа. Вестниците така пишат.

— Вече и вестници ли четеш?

— Ами да. И навсякъде пишат за нас. И за господин Рена.

— Хм-м-м.

— Защото си свършил толкова добра работа, този път ще ти кажа отговора на най-добрата ми гатанка. Но само този път. И само ако ми обещаеш, че ще го пазиш в тайна. Обещавах ли?

Вдигнах ръка.

— Обещавам.

— Наистина ли ще го пазиш в тайна?

— Абсолютно.

— Добре тогава. „Кои цикади дават мляко?“ Отговорът е... цикадите.

Очаквах да се разсмея, като чуя отговора, но на лицето ми се изписа единствено объркване.

— Що за цикади са това? Заекващи ли?

— Ох, тате, *нищо* не разбираш. — Тя задърпа ръката ми, сякаш се опитваше да бие църковна камбана. — Ци-цикади. Цицикади. *Цици*. Като на големите момичета.

— О... ясно.

И както правеше често майка й, Джени закри уста с длан и се изкиска. Започваше да се смее също така заразително като нея. Родителският ми шок отмина и аз също се разсмях. По един или друг начин, дъщеря ми растеше. И аз щях да съм до нея, за да гледам.

ОТНОСНО ДОСТОВЕРНОСТТА

Направих всичко възможно да предам свързаните с Япония неща колкото се може по-точно. Живях повече от три десетилетия в Япония и това ми дава известно преимущество, макар че изобщо не гарантира, че съм безгрешен. Ето кое е истина:

Информацията за *канджи* и китайската писменост е точна. *Канджи* на Сога е създаден за целите на романа, но компонентите му са заимствани от съществуващи символи.

Дискусиите за японската калиграфия, печатарските гравюри върху дърво и останалите произведения на изкуството, японски и други, също са точни.

Описанията на странноприемницата *риотеи*, ресторанта за спагети и другите заведения се основават на реални места и мой личен опит. Самото село Сога и жителите му са художествена измислица, но самото място и детайлите се основават на селския живот в този район на Япония. В миналото там наистина са съществували тайни общества на наемни убийци с най-различен произход.

Празникът *Обон* е много тачен японски ритуал.

Събитията около земетресението в Кобе са достоверни; конкретните жертви, споменати на тези страници, са художествена измислица.

Споменатите в книгата министерства са официални държавни институции, макар че имената им понякога се променят и развиват. Например Министерството на здравеопазването и благосъстоянието, както беше известно по време на земетресението в Кобе, сега се нарича Министерство на здравеопазването, труда и благосъстоянието. Мнозина японци са на мнение, че министерствата са потиснически по начините, описани в тази история. Оценката доколко са потиснически е спорна, но споменатите на тези страници мнения изобщо не са крайни.

Брокерите на власт в сянка съществуваха в близкото минало и до известна степен съществуват и днес. Някои наблюдатели смятат, че те

отмират. Други посочват, че ролята им просто се променя с времето. Така или иначе начинът, по който се упражнява властта, си остава същият.

„Шогунът псе“ е заслужен прякор на Токугава Цунайоши (1646–1709), петия от общо петнайсет шогуна от рода Токугава. Четирийсет и седемте *ронин* също са реални исторически фигури и наистина са погребани в храма Сенгакудзи в централната част на Токио.

Преди и по време на Втората световна война Япония нападнала азиатските си съседи, за да създаде т.нар. „нов ред“ или „сфера на взаимен просперитет“. Основна роля в тази политика на експанзия изиграла тайната полиция, известна като Кемпейтай (КПТ), сочена като извършител на безброй зверства.

В сравнение със стандартите на Съединените щати и Европа ограниченията върху свободата на словото на японските журналисти са сурови.

Ханшинските тигри са реален бейзболен клуб, както ще потвърдят legionите им почитатели.

Стихотворението, цитирано от Миеко Броуди, е написано от будистката монахиня Ренгецу (1791–1875) и се появява на английски в малкото елегантно томче с нейна поезия „Луна лотос“, преведена от Джон Стивънс. Хълмовете Оказакисе намират в подножието на планината Хигашияма в източния край на Киото.

Издание:

Автор: Бари Лансет

Заглавие: Антикварят от Японския квартал

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Полиграфюг АД, Хасково

Излязла от печат: 02.09.2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-423-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2032>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.